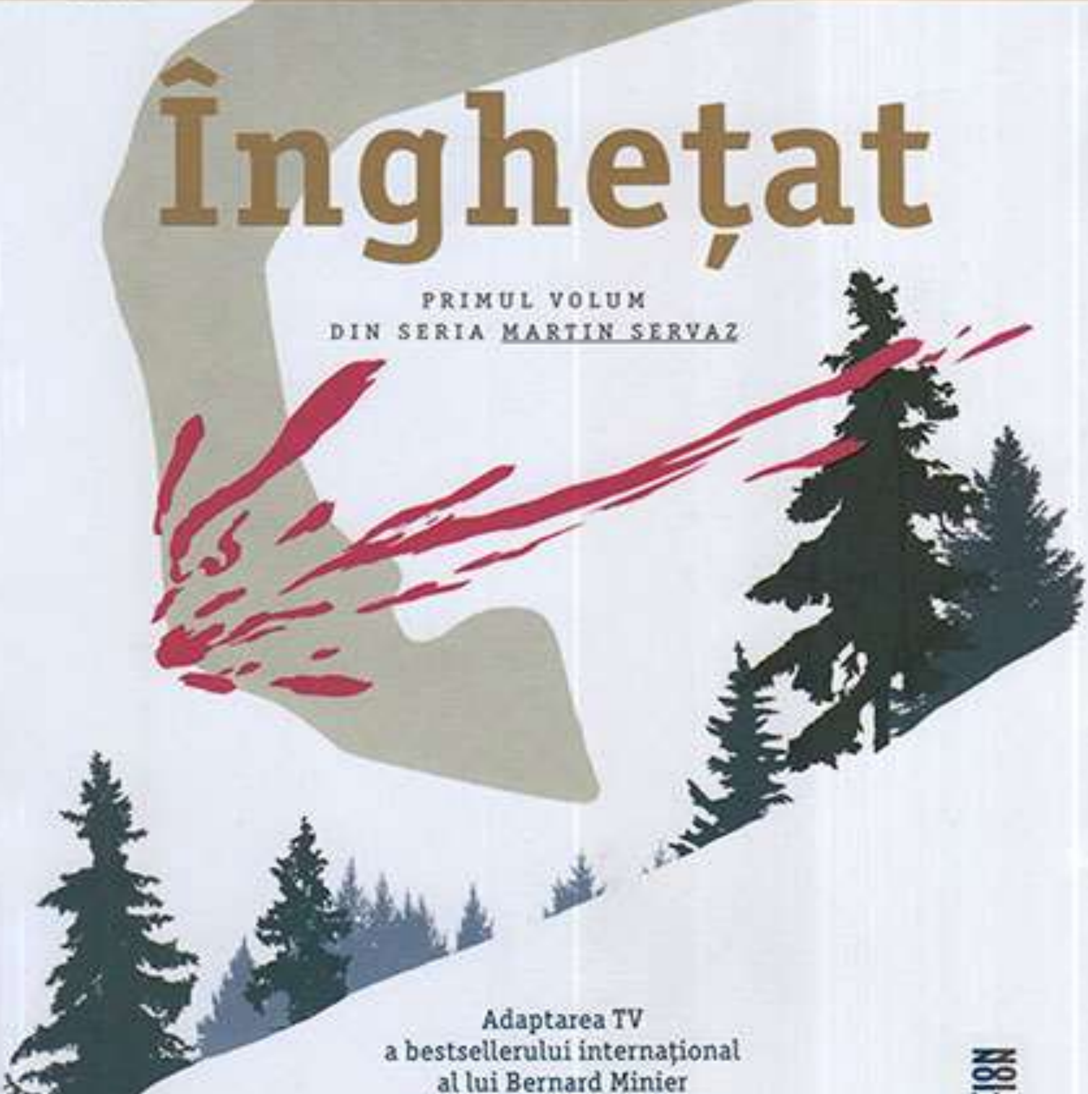
BERNARD
MINIER

CRIME

Înghețat

PRIMUL VOLUM
DIN SERIA MARTIN SERVAZ

Adaptarea TV
a bestsellerului internațional
al lui Bernard Minier
este difuzată de NETFLIX

FICTION CONNECTION

TREI

BERNARD MINIER

ÎNGHEȚAT

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
— MARTIN SERVAZ —

Original: *Glacé* (2011)

Traducere din limba franceză și note:
DIANA-ALINA ENE

virtual-project.eu

TREI

— 2019 —

În memoria tatălui meu.
Pentru soția, fiica și fiul meu.

Pentru Jean-Pierre Schamber și
Dominique Matos Ventura,
care au schimbat totul.

The French justice system is somewhat different from that elsewhere. Under French law, when it is believed that a crime has been committed, an officer of the crime unit will inform the district public prosecutor, who in turn appoints an examining magistrate to the case.

Investigations are conducted under the supervision of these magistrates, who answer to the Ministry of Justice. Crimes may be investigated by police commissioners from the crime unit, along with commissioned officers of the gendarmerie.

Sistemul Francez de justiţie este oarecum diferit de cel din alte părţi. Conform legislaţiei franceze, atunci când se crede că a fost comisă o crimă, un ofiţer al unităţii infracţionale va informa procurorul districtual, care, la rândul său numeşte un judecător de instrucţie cu privire la caz.

Investigaţiile sunt efectuate sub supravegherea acestor magistraţi, care răspund direct Ministerului de Justiţie. Infracţiunile pot fi cercetate de comisarii de poliţie de la unitatea infracţională, împreună cu ofiţerii comisari ai jandarmeriei.

DE LA:
DIANE BERG
GENEVA

PENTRU:
DR. WARGNIER
INSTITUTUL PSIHIATRIC WARGNIER
SAINT-MARTIN-DE-COMMINGES

Curriculum Vitae
Diane Berg
Psiholog FSP[1]
Specialist în psihologie legală SSPL[2]

Data naşterii: 16 iulie 1976
Naţionalitatea: elveţiană

DIPLOME:

2002: Diplomă în psihologie clinică (DES), Universitatea Geneva. Lucrare de diplomă: *Economic pulsională*[3]*, necrofilie și jupuire la criminalii compulsivi.*

1999: Licenţă în psihologie, Universitatea Geneva. Lucrare de licenţă: *Aspecte ale temerilor infantile la copiii de 8-12 ani.*

1995: Bacalaureat, limbi clasice (latină și greacă)

1994: *First Certificate of English*[4]

---

[1] *Fédération Suisse des Psychologues,* Asociaţia Psihologilor Elveţieni.

[2] *Société Suisse de Psychologie Légale,* Societatea Elveţiană de Psihologie Legală.

[3] Pulsional – termen apărut în Franţa în 1625 și derivat din latinescul *pulsio* pentru a desemna acţiunea de a presa, de a împinge. Utilizat de Sigmund Freud, începând din 1905, devine un concept major al doctrinei psihanalitice, definită ca încărcătură energetică, sursă a activităţii motrice a organismului și a funcţionării psihice inconștiente a omului.

[4] *Primul nivel de certificare Cambridge* (lb. eng., în orig.).

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

2003 – Cabinet particular de psihoterapie și psihologie legală, Geneva

2001 – asistentă a prof. P. Spitzner la Facultatea de Psihologie și de Științe ale Educației (FPSE), Universitatea Geneva

1999-2001 – psiholog stagiar, Institutul (de rang universitar) de Medicină Legală, Geneva

Psiholog stagiar la Serviciul medical al Închisorii Champ-Dollon

MEMBRU AL ASOCIAȚIILOR PROFESIONALE:

International Academy of Law and Mental Health (IALMH)

Association Genevoise des Psychologues-Psychothérapeutes (AGPP)

Federation Suisse des Psychologues (FSP)

Société Suisse de Psychologie Légale (SSPL)

DATE DE INTERES PERSONAL:

Muzică clasică (zece ani de vioară), jazz, lectură

Sporturi: înot, atletism, sărituri în apă, speologie, sărituri cu parașuta

Prolog

Dgdgdgdgd – tactactac – ddgdgdgdg – tactactac

Zgomotele: cel regulat, al cablului, şi cel intermitent, al roţilor de pe stâlpi când sabotul telefericului trecea pe deasupra, făcând cabina să vibreze. Apoi şuieratul plângăreţ al vântului, omniprezent, ca o voce disperată de copil. Și, nu în ultimul rând, cele ale ocupanţilor cabinei, zbierând ca să acopere vacarmul. Erau cinci – cu tot cu Huysmans.

Dgdgdgdgd – tactactac – ddgdgdgdg – tactactac

— La naiba! Nu-mi place deloc să urc acolo pe o vreme ca asta! zise unul dintre ei.

Huysmans urmărea tăcut apariţia lacului inferior – o mie de metri mai jos, prin rafalele de ninsoare ce asaltau cabina. Cablurile păreau ciudat de relaxate, descriind o curbă dublă, ce se cufunda leneș în peisajul cenușiu.

Norii de zăpadă se risipiră puţin. Lacul. O imagine fugitivă. Pentru un moment, păru o baltă sub cer, un simplu ochi de apă printre piscurile și norii ce se deșirau pe înălţimi.

— Ce dracu' mai contează vremea? spuse altul. Oricum va trebui să petrecem o săptămână întreagă izolaţi pe muntele ăsta nenorocit!

Uzina hidroelectrică din Arruns: o grămadă de săli și de galerii săpate la 70 de metri sub pământ, dar cocoţate la două mii de metri altitudine. Cea mai lungă măsura 11 kilometri. Conducea apa lacului superior spre conductele ranforsate: tuburi de un metru și jumătate diametru ce coborau muntele în pantă, ducând apa spre turbinele însetate ale grupului de producţie, de jos, din vale. Pentru a ajunge la uzina din inima muntelui, exista un singur drum: un puţ de acces a cărui intrare se găsea aproape de vârf, de unde coborai cu un lift de marfă până la galeria principală, pe care o urmai, pe lângă robinete de golire închise, într-un tractor cu două locuri: o călătorie de o oră printre tenebre, de-a lungul a opt kilometri de galerii.

Alt mijloc era elicopterul – folosit doar în caz de urgenţă. Un loc de aterizare fusese amenajat în apropierea lacului superior, accesibil atunci când vremea o permitea.

— Joachim are dreptate, adăugă cel mai în vârstă dintre ei. Pe o vreme ca asta, elicopterul n-ar putea nici măcar ateriza.

Ştiau cu toţii ce însemna asta: odată robinetele redeschise, miile de metri cubi de apă din lacul superior s-ar fi năpustit răcnind în galerie, pe care ar fi umplut-o în câteva minute. În caz de accident, ar fi fost necesară o oră ca s-o goleşti din nou, alta în tractor – ca să revii la puţurile de acces, 15 minute să ajungi sus, zece să cobori cu telecabina până la centrală şi alte 30, de mers până la Saint-Martin-de-Comminges – asta, dacă drumul n-ar fi fost închis.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, n-ai fi ajuns mai devreme de patru ore bune la spital. Şi uzina îmbătrânea… Funcţiona încă din 1929. În fiecare iarnă, înainte de căderea zăpezii, petreceau acolo sus patru săptămâni, izolaţi de lume, pentru lucrări de întreţinere şi reparaţii ale unor maşini din alt veac. O muncă grea, periculoasă.

Huysmans urmărea zborul unui vultur ce plana la vreo sută de metri în jurul cabinei.

În linişte.

Întoarse privirea spre vârtejurile îngheţate ce se vedeau sub podeaua cabinei.

Cele trei rânduri de conducte enorme ranforsate plonjau spre abis, lipite de versantul muntelui. Valea dispăruse de mult din câmpul lor vizual. Ultimul pilon se mai zărea încă, trei sute de metri mai jos, ridicându-se acolo unde coasta muntelui forma o întăritură, profilându-se solitar în ceaţă. În acel moment, cabina urca drept spre puţul de acces. În cazul în care cablul ar fi cedat, cabina ar fi căzut în gol zeci de metri, înainte de a se zdrobi de stânci, ca o nucă. Deocamdată se balansa în furtună ca un coş pe mâna unei menajere.

— Hei, domnu' bucătar! Oare ce-o să-nfulecăm de data asta?

— Nimic bio, fii sigur.

Doar Huysmans nu râse la gluma lor. Urmărea cu privirea un microbuz galben, pe drumul spre centrală. Era al directorului. Apoi maşina ieşi din câmpul său vizual, înghiţită de norii groşi, asemenea unei diligenţe atacate de indieni.

De fiecare dată când urca acolo, avea impresia că i se revelează un adevăr esenţial al existenţei sale. Numai că nu ştia exact care.

Îşi întoarse privirea spre vârf.

Punctul terminus al telecabinei – un eșafodaj metalic, agăţat la intrarea din beton a puţurilor de acces – se apropia. Odată cabina oprită, bărbaţii trebuiau să străbată o serie de pasarele și de scări până la blokhaus-ul de beton.

Vântul sufla violent. Probabil că afară erau cel puţin zece grade sub zero.

Huysmans își miji ochii.

Era ceva ciudat în forma eșafodajului.

Ceva *în plus…*

Ca un fel de umbră printre antretoazele și grinzile de oţel măturate de vijelie.

O acvilă, se gândi el, o acvilă prinsă printre cabluri și scripeţi.

Nu, ar fi absurd. Și totuși așa părea: o pasăre mare cu aripile desfăcute. Un vultur probabil, prizonier în acea superstructură, încurcat în grilaje și bare metalice.

— Ia uitaţi!

Era vocea lui Joachim. Îl reperase și el. Ceilalţi se întoarseră spre platformă.

— O, Doamne! Ce-i aia?

Nu o pasăre, în orice caz, gândi Huysmans.

Simţea urcând în el un sentiment difuz de neliniște. Acel ceva stătea agăţat deasupra platformei, chiar sub încâlceala de cabluri și scripeţi – ca suspendat în aer. Semăna cu un fluture gigantic, sumbru și malefic, detașându-se pe fondul alb al ninsorii și al cerului.

— Fir-ar să fie! Ce naiba e aia?

Cabina încetini. Ajunseseră. Silueta se mări.

— Sfântă Maică a lui Iisus!

Nu era un fluture – nici vreo pasăre.

Se opriră. Ușile se deschiseră automat.

O rafală de zăpadă le biciui obrajii. Dar niciunul nu îndrăzni să coboare. Rămaseră acolo, contemplând acea operă a nebuniei și a morţii. Știau deja că n-aveau s-o uite niciodată.

Vântul urla de jur-împrejurul platformei. Huysmans nu mai auzea ţipetele ca de copii, ci altele, atroce, ale unui supliciu, acoperite de urletul vântului. În cabină, bărbaţii făcură un pas înapoi.

Teroarea îi lovi ca un tren în plină viteză. Huysmans se întinse spre

căști și le puse pe cap.

— CENTRALA? AICI HUYSMANS! CHEMAȚI JANDARMII! URGENT! SPUNEȚI-LE SĂ VINĂ! AICI E UN CADAVRU! O FAPTĂ DE OM NEBUN!

I
BĂRBATUL CARE IUBEA CAII

1

Pirineii. Diane Berg îi zări ridicându-se în faţa ei, în momentul în care ajunse în vârful unui deal.

O barieră albă aflată încă la distanţă, întinsă pe toată lungimea orizontului: talazurile dealurilor păreau că se sparg la poalele ei. O pasăre de pradă se rotea pe cer.

Ora nouă dimineaţa, 10 decembrie.

Conform hărţii pe care o pusese pe bord, trebuia să urmeze prima ieșire și să se îndrepte spre sud, către Spania. Vechea ei Lancia nu avea nici GPS, nici computer de bord. Zări un panou deasupra autostrăzii: „Ieșirea nr. 17, Montrejeau/Spania, 1000 m".

Înnoptase în Toulouse. Un hotel ieftin, o cameră minusculă cu o chiuvetă de plastic și un televizor pe măsură. În timpul nopţii, o treziseră niște urlete. Cu inima zvâcnind, se așezase la capul patului, la pândă – dar hotelul rămăsese perfect tăcut și ea crezuse că fusese doar un vis, până când urletele izbucniseră cu și mai multă forţă. Stomacul i se întorsese pe dos, apoi înţelesese că nu erau decât niște motani, luptându-se sub fereastra ei. După aceea adormise cu greu. În ajun, era încă în Geneva, sărbătorindu-și plecarea, în compania colegilor și a prietenilor. Contemplase decorul camerei de la facultate, întrebându-se cum va arăta viitoarea ei casă.

În parcarea hotelului, în timp ce-și descuia Lancia îngropată în zăpadă, realizase brusc că lăsa în urmă tinereţea. O știa prea bine: într-o săptămână sau două urma să uite tot ce trăise până atunci. Și în câteva luni avea să se schimbe cu totul. Dat fiind că locul care urma să constituie decorul existenţei sale în următoarele 12 luni, nici nu se putea altfel. „Rămâi tu însăţi", o sfătuise tatăl ei. Părăsind mica parcare pentru a se înscrie pe autostrada deja aglomerată, se întreba dacă acele schimbări urmau să fie pozitive. Cineva spusese că unele încercări de adaptare sunt asemenea unor amputări. Putea doar spera că n-o să fie și cazul ei.

Se gândea fără încetare la Institut.

La cei care erau închiși acolo…

În ajun, fusese bântuită întreaga zi de același gând: *„N-o să reușesc.*

N-o să fiu la înălțime. Chiar dacă m-am pregătit și sunt cea mai calificată persoană pentru acel post, n-am nicio idee în legătură cu ce mă așteaptă. Ei o să mă citească ca pe o carte deschisă”.

Se gândea la ei ca la niște persoane, ca la niște oameni – nu ca la niște... *monștri.*

Totuși, asta erau: indivizi cu adevărat monstruoși, ființe atât de diferite de ea, de părinții și de toate cunoștințele ei, precum un tigru față de o pisică.

Tigri...

Așa trebuiau văzuți: imprevizibili, primejdioși, capabili de o cruzime de neconceput. *Tigri închiși în inima muntelui...*

La punctul de control, constată că, absorbită de gânduri, uitase unde își pusese tichetul. Angajatul o măsură cu un aer sever, în timp ce scotocea febril prin torpedou, apoi prin geantă. Dar nu avea de ce să se grăbească: nu se zărea nimeni prin apropiere.

La următorul sens giratoriu, o luă în direcția Spaniei, spre munți. După câțiva kilometri, șesul se termină brusc. Primele contraforturi ale câmpiei aluvionare de la poalele Pirineilor țâșneau din pământ și drumul se vedea înconjurat de mameloane împădurite și rotunjite, care totuși n-aveau nimic de-a face cu piscurile dantelate pe care le zărea în fundal. Vremea se schimbă și ea: fulgii de zăpadă se îndesiră.

După o curbă, drumul dezvălui brusc un peisaj de prerii albe, râulețe și păduri. Diane descoperi o catedrală gotică cocoțată pe culmea unui deal, înconjurată de un orășel medieval. Prin forfota ștergătoarelor de parbriz, peisajul începu să semene cu o veche microgravură.

„Pirineii nu sunt Elveția”, o prevenise Spitzner.

Pe șosea, stratul de zăpadă se îngroșa.

★★★

Zări lumina girofarurilor prin perdeaua de ninsoare, înainte de a vedea barajul. Fulgii cădeau din ce în ce mai deși. Tipii de la poliție își agitau bastoanele fluorescente. Diane remarcă că erau înarmați. O furgonetă și două motociclete erau parcate în zăpada murdară de la marginea drumului, la poalele unor brazi uriași. Coborî geamul și fulgii mari, pufoși, îi udară într-o clipă scaunul.

— Domnișoară, actele dumneavoastră, vă rog.

Ea se aplecă să le ia din torpedou. Percepu frânturi de mesaje bâzâind la radio, amestecate cu ritmul rapid al ștergătoarelor de parbriz și cu zgomotul acuzator al țevii de eșapament. O umezeală rece îi învălui obrajii.

— Sunteți ziaristă?

— Psiholog. Mă îndrept spre Institutul Wargnier.

Jandarmul o examină, aplecat pe fereastra deschisă. Un tip înalt și blond, care probabil măsura nu mult peste un metru nouăzeci. Diane percepu prin perdeaua sonoră, țesută de sunetele de la radio, zgomotul râului din pădure.

— Și ce-o să faceți acolo? Elveția nu e chiar după colț.

— Institutul e în realitate un spital de psihiatrie, eu sunt psiholog: nu vedeți legătura?

El îi înapoie actele.

— Bine. Puteți pleca.

În timp ce pornea, se întrebă dacă poliția franceză controla întotdeauna pasagerii mașinilor în felul acesta ori dacă se întâmplase ceva. Drumul făcu câteva viraje, urmând meandrele râului („le gave" – după cum indica ghidul ei turistic[5]) ce curgea printre copaci. Apoi pădurea dispăru, lăsând loc unei câmpii largi, de vreo cinci kilometri.

Un bulevard lung, mărginit de campinguri goale, cu bannere fluturând trist în vânt, benzinării, case frumoase cu alură de castel alpin, o defilare de panouri publicitare lăudând stațiunile de schi din vecinătate...

În fundal, Saint-Martin-de-Comminges, 20.863 locuitori – dacă dădeai crezare pancartei pictate în culori vii. Deasupra orașului, nori cenușii ascundeau înălțimile, străpunși ici-colo de fâșii de lumină, ce sculptau muchiile unui vârf ori profilul unei trecători, precum razele unui far. La primul sens giratoriu, Diane evită direcția „centru" și se încadră pe o străduță la dreapta, prin spatele unui imobil, în vitrina căruia sclipea în lumini de neon: *Sport & Nature.* Mulți pietoni pe străzi și numeroase mașini parcate. „Nu e un loc prea distractiv pentru o fată tânără." Cuvintele lui Spitzner îi reveniră în minte pe când aluneca pe străzi, în *tête-a-tête*-ul familiar și reconfortant al

[5] Nume gascon dat râurilor mici și mari din regiunile Bearne, Bigorre și Chalosse.

ştergătoarelor de parbriz.

Drumul începu să urce. Zări în fugă acoperişurile joase de la baza pantei. Pe șosea, zăpada se transforma într-o mâzgă negricioasă ce pălmuia planşeul maşinii. „Eşti sigură că vrei să mergi acolo, Diane? Nu prea seamănă cu Champ-Dollon.” Champ-Dollon era numele închisorii elveţiene unde făcuse expertize legale şi asistase delincvenţi sexuali, după ce își luase licenţa în psihologie. Întâlnise acolo violatori în serie, pedofili, cazuri de maltratări sexuale intrafamiliale – un eufemism administrativ pentru violurile incestuoase. Avusese ocazia să practice şi expertize de credibilitate, din poziţia de coexpert, asupra minorilor care se pretindeau a fi victime ale abuzurilor sexuale, şi descoperise cu groază cât de părtinitor putea fi acest exerciţiu, din cauza speculaţiilor ideologice şi morale ale expertului, de multe ori în detrimentul obiectivităţii.

— Lumea povesteşte tot felul de lucruri trăsnite despre Institutul Wargnier, îi spusese Spitzner.

— Am vorbit cu doctorul Wargnier la telefon. Mi-a făcut o impresie foarte bună.

— Wargnier e foarte bun, admisese Spitzner.

Totuși, Diane știa că nu Wargnier o va întâmpina, ci succesorul lui la cârma Institutului: doctorul Xavier, un tip din Québec, care se transferase de la Institutul Pinel din Montreal. Wargnier se pensionase cu șase luni în urmă. El fusese cel care îi examinase dosarul de candidatură și îl avizase favorabil chiar înainte de a se retrage și tot el o pusese în gardă în legătură cu greutăţile pe care le implica postul vizat, în timpul numeroaselor lor convorbiri telefonice.

— Nu e un loc chiar primitor pentru o tânără, doctor Berg. Și nu mă refer doar la Institut, ci și la împrejurimi. Valea asta... Saint-Martin... E vorba de Pirinei, de regiunea Comminges. Iernile sunt lungi, distracţiile puţine. Doar dacă nu cumva vă plac sporturile de iarnă, bineînţeles.

— Nu uitaţi că sunt elveţiancă, îi răspunsese ea cu umor.

— În cazul acesta, sfatul pe care pot să vi-l dau e să nu vă lăsaţi prea absorbită de muncă, să vă faceţi timp liber – și să vi-l petreceţi afară. Locul acesta poate deveni... dezagreabil... pe termen lung.

— O să-ncerc să-mi amintesc asta.

— Și încă ceva: n-o să am plăcerea de a vă întâmpina eu însumi. O va face doctorul Xavier, din Montreal. Un specialist cu o reputaţie foarte bună. Ar trebui să ajungă aici săptămâna viitoare. E foarte entuziasmat. După cum ştiţi, canadienii sunt într-un fel înaintea noastră în ceea ce priveşte asistenţa pacienţilor agresivi. Cred că va fi interesant să schimbaţi puncte de vedere.

— Şi eu cred la fel.

— Oricum, prezenţa unui adjunct al șefului acestei instituţii se impunea de multă vreme. Eu n-am prea avut cu cine să împart responsabilităţile.

Diane conducea din nou printre copaci. Drumul nu încetase să urce şi într-un final ajunse într-o vale strâmtă şi împădurită ce părea blocată într-o intimitate periculoasă. Tânăra deschise puţin geamul, şi un parfum puternic de frunze, de muşchi, de ace de brad şi de zăpadă topită îi gâdilă nările. Zgomotul unui torent, undeva foarte aproape, îl acoperea parcă pe cel al motorului.

— Un loc solitar, comentă ea cu voce tare ca să-și facă curaj.

Prin cenușiul acelei dimineţi de iarnă, era obligată să conducă prudent. Lumina farurilor dezvăluia trunchiuri de brazi şi de fagi. O linie electrică însoţea șoseaua; crengile copacilor se aplecau deasupra, ca și cum n-ar mai fi avut forţa să stea drepte. Uneori, pădurea se deschidea în faţa unor hambare cu acoperişuri de ardezie acoperite de muşchi – ferme abandonate.

Înainte de o curbă, zări puţin mai departe şi alte clădiri. După viraj, acestea reapărură. Mai multe edificii de beton şi de lemn, ascunse în pădure, cu geamuri mari de sticlă la parter. Un drum pleca din șosea, traversa torentul pe un pod metalic şi apoi un câmp înzăpezit, până la ele. Vizibil nelocuite, în ruină. Fără să știe de ce, acele clădiri goale, pierdute în fundul văii, îi produseră un frison.

TABĂRA DE VARĂ „CAPRA NEAGRĂ”

Panoul ruginea la intrarea pe drumeag. Şi încă nici urmă de Institut. Nici cea mai mică indicaţie. În mod evident, Institutul Wargnier nu căuta publicitate. Diane începea să se-ntrebe dacă nu se

rătăcise. Harta IGN[6] la scară de 1:25.000 era întinsă pe scaunul de lângă ea. După un kilometru și o duzină de curbe, ajunse la o parcare înconjurată de un parapet de piatră. Tânăra încetini și trase de volan. Lancia se hurducă prin gropile pline cu apă, ridicând noi jerbe de noroi. Diane luă harta și coborî. Umezeala o învălui imediat, ca un cearşaf ud și înghețat.

Desfăcu harta, în ciuda ninsorii. Clădirile fostei tabere, pe care tocmai o depășise, erau marcate prin trei mici dreptunghiuri. Parcurse din ochi distanța aproximativă pe care o făcuse, urmărind linia sinuoasă a șoselei departamentale. Alte două dreptunghiuri apăreau reprezentate puțin mai încolo; se întâlneau în formă de T și – cu toate că nu ofereau nicio indicație despre felul clădirilor – nu putea să fie vorba despre altceva, pentru că drumul se oprea acolo și nu mai era niciun simbol asemănător prin preajmă.

Erau chiar după colț...

Diane se întoarse, merse până la parapet – *și le văzu.*

În amonte de cursul apei, pe celălalt mal, puțin mai sus pe pantă: două clădiri lungi, din piatră șlefuită. În ciuda distanței, putu să le ghicească dimensiunile. O arhitectură gigantescă. Aceeași arhitectură ciclopică pe care o întâlnești aproape peste tot la munte, la centrale sau la baraje și la hotelurile din secolul trecut. Arătau chiar așa: bârlogul ciclopului. *Doar că în fundul lui nu era doar un Polifem – ci mai mulți.*

Diane nu era genul ușor de impresionat, călătorise în locuri nerecomandate turiștilor, practicase încă din adolescență sporturi extreme: copil ori adult, nu știuse ce e teama. Dar ceva din acea imagine îi provocă un gol în stomac. Nu era vorba de vreun pericol fizic, nu. Era altceva... *Saltul în necunoscut...*

Își scoase mobilul și formă un număr. Nu știa dacă exista vreo antenă prin zonă, dar la capătul a trei apeluri, îi răspunse o voce familiară.

— Spitzner.

Se simți ușurată. Acea voce caldă, fermă și liniștită, avusese întotdeauna darul de a o calma, de a-i alunga îndoielile. Era Pierre

[6] Institutul Geografic Național.

Spitzner – mentorul ei din facultate – care îi trezise interesul pentru psihologia legală. Cursul lui intensiv SOCRATES, despre drepturile copilului, sub egida rețelei universitare europene Children Rights, o apropiase mult de bărbatul discret și seducător, soț devotat și tată a șapte copii. Ilustrul psiholog o luase sub aripa lui în sânul Facultății de Psihologie și de Științe ale Educației; îi permisese crisalidei să devină fluture – chiar dacă această imagine ar fi părut prea convențională spiritului exigent al lui Spitzner.

— Sunt Diane. Te deranjez?

— Sigur că nu. Ce faci?

— Încă n-am ajuns... Sunt pe drum... De unde stau acum, văd Institutul.

— E ceva în neregulă?

Dumnezeule. Chiar și la telefon, era capabil să discearnă cea mai mică inflexiune.

— Nu. Totul e bine. Doar că... au vrut să-i izoleze total de lumea exterioară. I-au adus în cel mai sinistru și izolat loc pe care-l puteau găsi. Valea asta îmi face pielea de găină...

Regretă imediat că-i scăpase acea expresie. Se comporta ca o adolescentă obligată pentru prima oară să se descurce singură – ori ca o studentă frustrată, îndrăgostită de îndrumătorul de lucrare de licență și care face totul ca să atragă atenția. Își spuse că el era pe cale să se întrebe cum avea să facă ea față, dacă simpla vedere a clădirilor o înspăimânta deja.

— Haide, zise el. Ai avut deja parte de destui infractori sexuali, paranoici și schizofrenici, nu? Spune-ți că și acolo va fi la fel.

— Nu erau chiar toți asasini. De fapt, doar unul dintre ei se putea numi astfel.

Nu se putu împiedica să nu-l revadă în minte: față slabă, iriși de culoarea mierii, ce se fixau asupra ei cu aviditatea unui prădător. Kurtz era un sociopat veritabil. De altfel, singurul pe care îl întâlnise. Rece, manipulator, instabil. Fără urmă de remușcare. Violase și omorâse trei mame, dintre care cea mai tânără avea 46 de ani și cea mai în vârstă 75. Fetișul lui, femeile mature. Și frânghiile, legăturile, călușurile, nodurile complicate... De câte ori se forța să nu se gândească la el, tipul i se instala confortabil în minte, cu zâmbetul lui

ambiguu și privirea de fiară. Îi amintea de placarda pe care Spitzner și-o pusese pe ușa biroului de la primul etaj al secției de psihologie: „NU VĂ GÂNDIȚI LA UN ELEFANT”.

— E puțin cam târziu să-ți pui genul acesta de întrebări, Diane, nu crezi?

Remarca o făcu să roșească.

— O să fii la înălțime, sunt sigur. Ai profilul perfect pentru acel post. Nu spun că va fi ușor, dar te vei descurca, ți-o garantez.

— Ai dreptate, răspunse ea. Sunt ridicolă.

— Ba nu. Oricine în locul tău, ar reacționa exact la fel. Cunosc reputația acelui loc. Treci peste ea. Concentrează-te pe munca ta. Și când o să ne revedem, o să fii cea mai mare expertă în dezechilibre psihopatice din țară. Acum trebuie să te las. Decanul mă așteaptă pentru niște probleme legate de finanțe. Știi cum e: o să am nevoie de toată luciditatea posibilă. Noroc, Diane. Să mă ții la curent.

Tonul. Închisese.

Liniște – întreruptă doar de zgomotul torentului. O învăluia ca un coviltir umed. O bucată mare de zăpadă căzută de pe o creangă o făcu să tresară. Își puse mobilul în buzunarul hainei din puf de gâscă, împături harta și urcă în mașină.

Părăsi zona.

Un tunel. Lumina farurilor se reflecta pe pereții de stâncă negri și umezi. Nicio lumină, o curbă spre ieșire. Un podeț peste torent, în stânga. Și, în sfârșit, primul indicator, fixat pe o barieră albă: CENTRUL DE PSIHIATRIE PENITENCIARĂ CHARLES WARGNIER. Viră ușor și ajunse pe pod. Drumul se ridica în pantă, brusc și abrupt, descriind câteva serpentine printre brazi și nămeți – și ea se temu ca vechea ei bârâitoare să nu patineze pe drumul acoperit de gheață. Nu avea nici lanțuri, nici cauciucuri de iarnă. Dar, în curând, ajunse la o zonă mai puțin înclinată.

Un ultim viraj și iat-o, acolo, aproape.

Se ghemui în scaun, în momentul în care clădirile veniră parcă în întâmpinarea ei prin perdeaua de ninsoare, ceață și pădure.

Ora 11:15 dimineața, miercuri, 10 decembrie.

2

Vârfuri de brazi înzăpeziţi. Văzute de sus, dintr-o perspectivă verticală şi vertiginoasă. Panglica drumului se întinde dreaptă şi adâncă, între copacii cu trunchiurile împresurate de ceaţă. Defilare de vârfuri în mare viteză. Acolo, chiar în fund, printre copaci, un jeep Cherokee lat ca un scarabeu rulează la poalele marilor conifere. Farurile penetrează vaporii unduitori. Plugurile de zăpadă au lăsat troiene mari pe margini. În depărtare, munţii albi se ridică precum o barieră la orizont. Dintr-odată, pădurea dispare. Un versant stâncos pe care drumul îl înconjoară în curbă strânsă, înainte de a ajunge la un pârâu iute, ce trece peste un baraj mic, înghiţit de apele învolburate. Pe celălalt mal, gura neagră a unei centrale hidroelectrice se deschide parcă direct din munte. Pe acostament, un panou:

SAINT-MARTIN-DE-COMMINGES: ŢARA URŞILOR – 7 km

Servaz îl citi în trecere.

Un urs de Pirinei, pictat pe fondul unor munţi acoperiţi de brazi. Pirinei, pe mama mă-sii! Urşi sloveni, pe care ciobanii din regiune visau să-i prindă în bătaia puştii.

După spusele lor, animalele alea se apropiau prea mult de zonele locuite. Atacau turmele. Deveneau chiar periculoase pentru oameni. Singura specie periculoasă pentru oameni o reprezintă oamenii înşişi, medită Servaz. În fiecare an vedea noi cadavre la morga din Toulouse. Şi nu urşii erau de vină. *Sapiens nihil affirmat quod no probet* (înţeleptul nu face nicio afirmaţie pe care n-o poate proba), mai gândi el. Încetini înaintea unui viraj şi se afundă din nou în pădure – dar de data asta nu era vorba de conifere de mare altitudine, ci de foioase amestecate, întretăiate de crânguri. Apele „gave”-ului cântau foarte aproape. Le auzea prin geamul întredeschis în ciuda frigului. Susurul lor cristalin aproape că acoperea muzica de la CD player: Gustav Mahler, *Simfonia a 5-a, Allegro.* O bucată plină de anxietate şi febrilitate, care se potrivea mănuşă cu ceea ce-l aştepta.

Dintr-odată, în faţa lui, clipocit de girofaruri şi siluete în mijlocul drumului, agitând bastoane luminiscente.

Jandarmii…

Când Jandarmeria nu știa de unde să înceapă o anchetă, ridica baraje. Își aminti cuvintele lui Antoine Canter, din acea dimineață de la SRPJ[7] Toulouse:

— S-a întâmplat azi-noapte, în Pirinei. La câțiva kilometri de Saint-Martin-de-Comminges. A sunat Cathy d'Humières. Ai mai lucrat cu ea, cred.

Canter, un uriaș cu accent bolovănos din sud-vest, fost jucător de rugby plin de vicii, căruia îi plăcea să-și bumbăcească adversarii de pe teren la adăpostul grămezii, un polițai ce pornise de jos și ajunsese adjunct la Poliția Judiciară locală. Obrajii îi erau ciupiți de cratere de vărsat ca nisipul ciuruit de picăturile de ploaie. Ochii mari, de iguană, îl fixau tăios pe Servaz.

— S-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? întrebase acesta din urmă.

Buzele lui Canter, cu colțurile acoperite de o depunere albăstruie se întredeschiseseră:

— N-am nicio idee.

Servaz îl privise uimit:

— Cum adică?

— N-a vrut să-mi spună nimic la telefon, doar că ne așteaptă și ne solicită discreție totală.

— Atât?

— Da.

Servaz își privise șeful, dezorientat.

— Saint-Martin nu e locul unde se află azilul ăla?

— Institutul Wargnier, confirmase Cantor, un așezământ psihiatric unic în Franța și chiar în Europa. Acolo îi închid pe ucigașii declarați nebuni de justiție.

O evadare și o crimă comisă în timpul fugii? Asta ar fi explicat barajele. Servaz încetini. Identifică pistoale-mitralieră MAT 49 și puști cu încărcare manuală Browning BPS-SP. Deschise geamul. Zeci de fulgi cădeau prin aerul rece. Polițistul își vârî legitimația sub nasul jandarmului.

— Unde e?

---

[7] SRPJ – *Service Régional de Police Judiciaire.*

— Trebuie să mergeţi la uzina hidroelectrică. (Bărbatul ridicase vocea ca să acopere mesajele ce urlau în staţia radio; respiraţia i se condensa în vapori de culoare albă.) La vreo zece kilometri de aici, pe munte. La primul sens giratoriu de la intrarea în Saint-Martin, la dreapta. Apoi, încă o dată la dreapta, la următorul. În direcţia lacului Astau. Apoi n-aveţi decât să urmaţi drumul.

— Barajele, a cui a fost ideea?

— A doamnei procuror. Chestie de rutină. Deschidem portbagajele, cercetăm documentele. Nu se ştie niciodată.

— Hmm-hmm, făcu Servaz, neîncrezător.

Demară din nou, mărind volumul CD player-ului. Cornurile din partea de *scherzo* invadară habitaclul. Îndepărtându-și pentru o clipă ochii de la drum, luă cafeaua rece din suport. De fiecare dată, acelaşi ritual: se pregătea întotdeauna în acelaşi fel. Ştia din experienţă că prima zi şi poate chiar primele ore sunt esenţiale într-o anchetă. De aceea, în acele momente trebuia să fie complet treaz, concentrat și deschis la orice. Cafeaua pentru a rămâne treaz; muzica pentru concentrare – și pentru a-și goli mintea. *Cafeină și muzică... Şi acum, zăpadă și brazi,* își zise, privind marginea drumului cu un început de crampă în stomac. Servaz era un citadin. Muntele i se părea un teritoriu ostil. Își aminti totuși că nu fusese întotdeauna așa – că în fiecare an tatăl lui îl ducea în drumeţie pe acele văi ale copilăriei. Ca un bun profesor, îi vorbea despre copaci, roci, nori, şi tânărul Martin Servaz îl asculta, în timp ce mama lui întindea o pătură pe iarba de primăvară și deschidea coşul de picnic, acuzându-și soţul de „pedant” și de „pisălog”. În zilele acelea de un calm de început de lume, totul părea neprihănit. În timp ce se uita la drum, Servaz se întrebă dacă nu cumva adevăratul motiv pentru care nu se mai întorsese acolo era că imaginea acelor văi rămăsese strâns legată de cea a părinţilor săi.

Oare când o să poţi lăsa totul în urmă, pentru numele lui Dumnezeu? Existase o vreme în care mersese la psiholog. Totuși, după trei ani, specialistul predase armele: „Îmi pare extrem de rău, chiar aş vrea să vă ajut, dar nu pot. N-am mai întâlnit niciodată un așa nivel de rezistenţă”. Servaz zâmbise și spusese că n-are nicio importanţă. Pe moment, se gândise la impactul pozitiv pe care urma să-l aibă întreruperea ședinţelor asupra bugetului său.

Aruncă o nouă privire în jur. Iată cadrul. Lipsea însă tabloul. Canter declarase că nu ştie nimic. Şi Cathy d'Humières, procurorul-şef al Parchetului din Saint-Martin, insistase ca el să vină singur. *Din ce motiv?* Se ferise să spună că, în definitiv, lui îi convenea: era la conducerea unui grup de anchetă format din şapte persoane şi oamenii lui (în realitate şase bărbaţi şi o femeie) aveau destul de lucru. În ajun, tocmai încheiaseră ancheta uciderii unui om fără adăpost. Cadavrul acestuia, stâlcit în bătaie, fusese descoperit pe jumătate scufundat într-un iaz, nu departe de autostrada pe care trecuse, în apropierea satului Noé. Nu le luase mai mult de 48 de ore ca să găsească vinovaţii: vagabondul, în vârstă de vreo 60 de ani, fusese văzut cu câteva ore înainte de moarte în compania a trei adolescenţi din sat. Cel mai mare avea 17 ani, cel mai mic, 12. La început negaseră, apoi recunoscuseră – de altfel, destul de repede. Niciun mobil. Nici remuşcări. Cel mare declarase pur şi simplu: „Era un rebut social, un bun de nimic…" Niciunul dintre ei nu mai avusese de-a face cu poliţia, ori cu serviciile sociale. Tineri de familie bună. Şcolarizare normală, fără absenţe. Indiferenţa lor le îngheţase sângele în vene tuturor participanţilor la anchetă. Servaz mai avea încă în minte feţele lor inocente, ochii mari şi senini, atenţi, care îl fixau fără teamă – chiar sfidător. Încercase să afle care dintre ei îi antrenase pe ceilalţi: în acest tip de faptă, exista întotdeauna un lider – şi îl găsise. Nu era cel mai mare, ci mijlociul. *Un copil numit, în mod paradoxal, Clément…*

— Cine ne-a denunţat? întrebase băiatul de faţă cu avocatul consternat, cu care refuzase să vorbească, pentru că avea dreptul, sub pretextul că „e un distrus".

— Eu sunt cel care pune întrebări aici, zisese poliţistul.

— Pun pariu că mama lui Schmitz, scroafa dracului.

— Calm. Vezi cum vorbeşti, îi atrăsese atenţia avocatul angajat de tatăl lui.

— Doar nu eşti în curtea liceului, observase Servaz. Ştii ce riscaţi, tu şi prietenii tăi?

— E prematur să discutăm, protestase fără convingere avocatul.

— O să-i rup capul, cretina dracului! O omor! Uită-te la mine!

— Încetează cu ameninţările! strigase avocatul, exasperat.

— Mă asculți? se enervase Servaz. Riscați 20 de ani de închisoare. Fă un calcul: când o să ieși, o să fii bătrân.

— Vă rog, se lamentase avocatul. Fără...

— Bătrân ca tine, nu? Câți ani ai? 30? 40? Sacoul ăsta de catifea n-arată rău deloc! Trebuie că te-a costat ceva. De ce mă plictisiți cu treaba asta? Nu suntem noi de vină! N-am făcut nimic, la dracu'! Serios, n-am făcut nimic. Sunteți idioți sau ce?

Un adolescent fără antecedente, își amintise Servaz, ca să-și calmeze furia ce-l cuprindea. Care n-avusese niciodată nimic de-a face cu poliția. Nici cu liceul. Avocatul, foarte palid, transpira cu picături mari.

— Nu te afli într-un serial TV, îi sugerase până la urmă, calm. N-o să mai scapi. Te-am prins. Singurul idiot de aici ești tu.

Oricare alt adolescent ar fi cedat. Nu el. Nu acest băiat numit Clément; băiatul pe nume Clément nu părea să realizeze deloc gravitatea acuzațiilor ce i se aduceau. Servaz citise articole pe tema asta, despre minori care violau, omorau, torturau – și care păreau perfect inconștienți de grozăvia gesturilor lor. Ca și cum ar fi participat la un joc video sau la un joc de rol, care se terminase, pur și simplu, prost. Refuzase să creadă așa ceva până în acea zi. Exagerări jurnalistice. Și iată că acum se confrunta el însuși cu fenomenul respectiv. Chiar mai terifiant decât apatia celor trei tineri asasini era faptul că genul acela de act n-avea nimic excepțional. Lumea devenise un imens laborator de experiențe din ce în ce mai demente, în ale cărui eprubete se amestecau fără noimă Dumnezeu, diavolul și hazardul.

★ ★ ★

Întorcându-se acasă, Servaz își spălase îndelung mâinile, se dezbrăcase și rămăsese 20 de minute sub duș, până când nu mai cursese decât apă călduță, ca și cum ar fi vrut să se decontamineze. Apoi, îl luase pe Juvenal din bibliotecă și îl deschisese la Satira XIII: „Există vreo ceremonie îndeajuns de sacră să facă să dispară brusc toți șarlatanii, escrocii, hoții, criminalii desfrânați, strangulatorii, cei ce-otrăvesc, cei ce tânjesc l-averi? Oamenii de onoare sunt atât de rari, de judeci drept, mai rari ca porțile eternei Teba".

Pe puștii ăia noi i-am făcut ce sunt, își spusese, închizând cartea. Ce

viitor urmau să aibă? Niciunul. Totul avea să se ducă pe apa Sâmbetei. Nemernicii își vor umple buzunarele și vor face paradă la televizor, în timp ce părinţii vor fi concediaţi și vor trece de rataţi în ochii copiilor lor. De ce nu se revoltau? De ce nu puneau foc magazinelor de lux, băncilor, palatelor în care colcăia puterea, ridicate în locul autobuzelor și a școlilor?

Gândesc ca un om bătrân, constatase apoi. Oare pentru că urma să împlinească 40 de ani peste câteva săptămâni? Își lăsase subalternii să se ocupe de cei trei puști. Această diversiune era bine-venită – chiar dacă nu știa ce-l așteaptă.

★ ★ ★

Urmând indicaţiile jandarmului, înconjură Saint-Martin, fără să intre în oraș. Imediat după al doilea sens giratoriu, drumul începu să urce, și el putu zări acoperișurile albe ale orașului de la poale. Trase pe dreapta și coborî. Orașul era mai mare decât crezuse. Ca printr-un tablou în tonuri de gri, abia putu zări câmpurile ninse pe lângă care trecuse, dar și o zonă industrială și campinguri spre est, pe malul celălalt al râului. Erau și câteva cartiere HLM[8], cu imobile lungi și joase. Centrul, cu aglomerarea lui de străduţe, se întindea la poalele celui mai înalt munte din împrejurimi. Pe pantele acoperite de brazi, două rânduri de linii de telecabină trasau o bandă despădurită verticală.

Ceaţa și ninsoarea ridicau o barieră între el și oraș, ștergând detaliile – și bărbatul își spuse că Saint-Martin nu se lăsa descoperit cu ușurinţă, că era genul de zonă pe care trebuia s-o abordezi pieziș, nu în manieră directă.

Urcă din nou în jeep și urmă drumul ce continua să urce. Vegetaţie luxuriantă, pe timp de vară. Exces de verde, de spini, de mușchi, pe care nici măcar ninsoarea nu reușea să-l mascheze. Și peste tot, zgomotul apei: izvoare, torenţi, pârâiașe… Cu geamul coborât, traversă unul sau două sate în care jumătate dintre case erau închise. Încă un panou: CENTRALĂ HIDROELECTRICĂ, 4KM.

Brazii dispărură. Și ceaţa. Și vegetaţia. Pe marginea drumului, doar pereţi de gheaţă de înălţimea unui om și o lumină puternică, boreală.

---

[8] *Habitation a loyer moderé,* locuinţe cu chirie parţial subvenţionată de stat.

Dădu Cherokee-ul pe opţiunea antiderapant.

În sfârşit, centrala apăru, cu arhitectura ei tipică de epocă industrială: o clădire ciclopică de piatră şlefuită, cu ferestre înalte şi înguste, încoronată cu un acoperiş impozant de ardezie, acoperit pe porţiuni mari cu zăpadă. În spate, trei conducte gigantice porneau la asaltul muntelui. În parcare era aglomerat. Maşini, bărbaţi în uniformă – şi ziarişti. O camionetă a televiziunii regionale, cu o antenă parabolică mare pe capotă şi alte câteva automobile normale. Servaz putea zări pe parbrize legitimaţiile de presă. Mai erau şi un Land Rover, trei Peugeot-uri 306 break, două furgonete Transit, toate în culorile Jandarmeriei şi o furgonetă cu acoperişul detaşabil, în care recunoscu laboratorul mobil al secţiei de cercetări de la Jandarmeria din Pau. În zona de aterizare aştepta chiar şi un elicopter.

Înainte de a coborî, se inspectă scurt în oglinda retrovizoare. Avea ochii încercănaţi şi faţa puţin trasă, ca de obicei – semăna cu cineva care petrecuse toată noaptea, ceea ce nu era adevărat – dar totuşi ajunse la concluzia că nimeni nu i-ar fi dat 40 de ani. Îşi aranjă cât de cât părul negru cu degetele, îşi frecă barba nerasă de două zile ca să se trezească şi îşi ridică pantalonii. Doamne! Chiar slăbise!

Câţiva fulgi îi mângâiară obrajii, dar nu se comparau nici pe departe cu ninsoarea din vale. Era foarte frig. Realiză imediat că ar fi trebuit să se îmbrace mai gros. Ziariştii, camerele de luat vederi şi microfoanele se întoarseră spre el – dar nimeni nu-l recunoscu şi curiozitatea li se evaporă de îndată. Se îndreptă spre clădire, urcă trei trepte şi-şi arătă legitimaţia.

— Servaz!

Pe hol, vocea răsună ca un tun de zăpadă. Se întoarse spre silueta ce avansa în direcţia lui. O femeie înaltă şi subţire, îmbrăcată elegant, la vreo 50 de ani. Părul vopsit blond, o eşarfă aruncată peste un mantou de alpaca. Catherine d’Humières se deplasase în persoană, în loc să-şi trimită vreun subaltern: pe Servaz îl străbătu un flux de adrenalină.

Femeia avea profilul şi ochii scânteietori ai unui animal de pradă. Cei care n-o cunoşteau o găseau intimidantă. Cei care da, la fel. Cineva îi spusese într-o zi lui Servaz că tipa făcea nişte *spaghetti alla*

puttanesca[9] extraordinare. Servaz se întreba ce punea în ele. Sânge de om? Tipa îi strânse scurt mâna – palmă uscată și puternică, ca de bărbat.

— Ce zodie ești, Martin?

Servaz zâmbi. Încă de la prima lor întâlnire, pe când el tocmai ajunsese la Omoruri în Toulouse, iar ea nu era decât un simplu procuror printre mulți alții, îi pusese aceeași întrebare.

— Capricorn.

Ea se prefăcu a nu-i remarca mustăceala.

— Ceea ce explică latura ta prudentă, controlată, flegmatică, nu? (Îl fixă cu insistență.) Cu atât mai bine. Să vedem dacă vei rămâne la fel de controlat și de flegmatic și după asta.

Merse înaintea lui pe hol, cu pașii răsunându-le în spațiul acela larg. Pentru cine fuseseră oare construite toate aceste edificii montane? Pentru o viitoare rasă de superoameni? Totul dovedea încrederea într-un viitor industrial strălucit și colosal; o epocă de încredere într-o zi de mâine de mult apusă, își zise el. Se îndreptară spre o cușcă din sticlă. În interior, dulapuri metalice și o mulțime de birouri. Strecurându-se printre ele, ajunseră la un mic grup adunat în centru. D'Humières făcu prezentările: căpitanul Remi Maillard, șeful brigăzii de jandarmi din Saint-Martin, și căpitanul Irène Ziegler, de la secția de cercetări penale din Pau; primarul din Saint-Martin – mic de statură, cu umeri largi, coamă leonină și profil de gravură – și directorul centralei hidroelectrice, un tip cu față clasică de inginer: păr scurt, ochelari și alură de sportiv pe sub puloverul pe gât și hanoracul matlasat.

— I-am cerut comandantului Servaz să ne ajute. Când eram procuror în Toulouse, am avut ocazia să lucrez cu el. Echipa sa ne-a ajutat să rezolvăm o serie de cazuri dificile.

„Ne-a ajutat să rezolvăm”... Asta era părerea ei. I se părea că tipa vrea să se poziționeze în centrul fotografiei. Apoi, imediat își zise că era nedrept: o cunoscuse ca pe o femeie care-și iubea meseria și nu precupețea niciun efort ca să și-o facă bine. Și el aprecia genul ăsta de profesionalism. Îi plăceau oamenii serioși. Se considera el însuși ca

---

[9] Joc de cuvinte. În franceză, *putain* înseamnă târfă, scorpie.

aparţinând acelei categorii: serios, perseverent şi, probabil, plictisitor.

— Comandantul Servaz şi căpitanul Ziegler vor conduce ancheta împreună.

Servaz văzu faţa frumoasă a căpitanului dezumflându-se. Încă o dată avu impresia că afacerea trebuia să fie foarte importantă. O anchetă condusă de poliţie în colaborare cu jandarmeria: sursă nesecată de certuri, rivalităţi şi disimulări de probe – dar ăsta era trendul. Şi Cathy d'Humières era destul de ambiţioasă ca să nu piardă niciodată din vedere aspectul politic al lucrurilor. Străbătuse întreg eşalonul: procuror, prim-procuror, procuror adjunct... Ajunsese cu cinci ani în urmă la conducerea Parchetului, prea departe de focul luptei, pentru o ambiţie atât de mare ca a ei. Servaz era convins că într-un an sau doi urma să prezideze vreun tribunal de primă importanţă.

— Cadavrul, întrebă el. L-au găsit aici, la centrală?

— Nu, răspunse Maillard, sus (arătă cu degetul spre tavan), la staţia terminus a telefericului, la două mii de metri.

— Teleferic? Folosit pentru ce?

— Pentru muncitorii de la întreţinere, răspunse directorul centralei. E un fel de uzină subterană, care funcţionează singură; canalizează apa din lacul superior spre cele trei conducte ranforsate pe care le-aţi văzut de afară. Telefericul e singurul mijloc de a ajunge acolo într-un timp normal. Există şi o pistă de elicopter, însă doar pentru urgenţele medicale.

— Nu e niciun drum, nicio altă cale?

— Există un drum pe care se poate ajunge acolo, dar numai vara. Iarna e îngropat sub metri de zăpadă.

— Vreţi să spuneţi că cel ce-a făcut asta a folosit telefericul? Cum funcţionează?

— Nimic mai simplu: are o cheie şi un buton pentru pornire. Şi un alt buton mare, roşu, pentru oprire în caz de urgenţă.

— Dulapul unde se ţine cheia e aici, interveni Maillard, arătând spre o cutie metalică fixată pe perete, pe care fusese pus sigiliu. A fost forţat. Şi uşa spartă. Cadavrul a fost suspendat pe ultimul pilon, foarte sus. Nicio îndoială: tipul sau tipii care au făcut asta au folosit telefericul pentru a-l transporta.

— Amprente?

— Nicio urmă vizibilă, în orice caz. În cabină sunt sute de urme latente. Oricum, au fost trimise la laborator. Suntem pe cale să luăm amprentele tuturor angajaților, pentru confruntare.

Dădu din cap.

— Corpul, cum l-ați găsit?

— A fost decapitat. Și jupuit: pielea i-a fost desprinsă pe ambele părți, ca niște aripi uriașe. O să vedeți filmul: o punere în scenă cu adevărat macabră. Muncitorii nu și-au revenit încă.

Servaz îl fixă pe jandarm, cu toate simțurile brusc în alertă. Chiar dacă trăiau în epoca violenței extreme, treaba era departe de-a fi banală. Observă că Ziegler nu spunea nimic, dar asculta cu atenție.

— Vreun machiaj? (agită o mână în aer) Degetele i-au fost tăiate?

În jargon, „machiajul” desemna faptul de a face victima greu de recunoscut, prin distrugerea ori îndepărtarea organelor utilizate în mod normal la identificare: față, degete, dinți...

Ofițerul făcu ochii mari, a mirare.

— Cum... nu v-au spus?

Servaz se încruntă.

— Ce să-mi spună?

Îl văzu pe Maillard aruncând o privire disperată spre Ziegler, apoi spre procuror.

— Corpul, se bâlbâi jandarmul.

Comandantul simți că-și pierde răbdarea – dar așteptă să continue.

— E vorba de un cal.

☆☆☆

— *Un cal?...*

Se uită la restul grupului, nevenindu-i să creadă.

— Da. Un cal. Un pursânge de aproximativ un an, după cum am înțeles.

Fu rândul lui Servaz să se întoarcă spre Cathy d’Humières.

— M-ai făcut să vin până aici pentru un cal?

— Credeam că știi, se apără ea. Canter nu ți-a spus nimic?

Servaz își aminti de întâlnirea cu Canter la el în birou și cum acesta se prefăcuse că nu știe nimic. *Știa.* Și mai știa și că Servaz ar fi refuzat să se deplaseze pentru un cal, având pe cap moartea vagabondului.

— Am trei puști care au masacrat un bărbat fără adăpost și voi mă chemați pentru o mârțoagă?

Răspunsul procurorului fulgeră, conciliant, dar ferm.

— Nu e o mârțoagă oarecare. E un pursânge. Un animal foarte scump. Care-i aparținea lui Eric Lombard.

Așa mai vii de-acasă, își zise el. Eric Lombard, fiul lui Henri Lombard și nepotul lui Edouard Lombard... O dinastie de oameni de afaceri, industriași de frunte și antreprenori, ce domneau asupra acelui colț din Pirinei, asupra departamentului și chiar asupra regiunii, de șase decenii. Având, bineînțeles, acces nelimitat la toate anticamerele puterii. În țara asta, pursângele lui Eric Lombard era, clar, cu mult mai important decât un vagabond asasinat.

— Și să nu uităm că nu departe avem un azil plin de nebuni periculoși. Dacă unul dintre ei a făcut asta înseamnă că acum e liber.

— Institutul Wargnier... Ați sunat la ei?

— Da. Și zic că niciunul dintre pacienți nu lipsește. Nimeni n-are voie să iasă, nici măcar temporar. Ei afirmă că de acolo e imposibil să evadezi, că măsurile de securitate sunt draconice – mai multe camere de securitate, dispozitive biometrice, personal ales pe sprânceană etc... O să verificăm totul, bineînțeles. Dar Institutul are o reputație foarte bună – dată fiind notorietatea și caracterul... *particular* al pacienților săi.

— Un cal, repetă Servaz.

Cu coada ochiului o văzu pe Ziegler ieșind în sfârșit din rezerva sa și schițând un zâmbet. Acel zâmbet, pe care doar el îl surprinsese, îi alungă instantaneu furia ce stătea să izbucnească. Căpitanul avea ochii verzi ca niște lacuri de munte și, sub cascheta regulamentară, un păr blond prins în coc, pe care-l bănuia deosebit de frumos. Buzele aveau o nuanță subtilă de roșu.

— Atunci, pentru ce toate barajele alea?

— Până când n-o să fim totalmente siguri că niciunul de la Wargnier n-a evadat, n-o să fie ridicate, răspunse d'Humières. Nu vreau să fiu acuzată de neglijență.

Servaz nu mai zise nimic. Dar asta nu însemna că nu gândea. D'Humières și Canter primiseră probabil ordine de foarte sus. Așa se întâmpla mereu. Chiar dacă se străduiau să fie niște șefi buni, și unul,

și celălalt, cu mult superiori majorității carieriștilor ce populau parchetele și ministerele, reușiseră să-și dezvolte un simț ascuțit al pericolului. Cuiva de la direcția generală, poate ministrului însuși, îi venise geniala idee cu tot circul ăsta, ca să-l îndatoreze pe Eric Lombard, amic personal al unora dintre cele mai înalte autorități în stat.

— Și Lombard? Unde e?

— În Statele Unite, cu afaceri. Înainte să-l contactăm, vrem să ne asigurăm că e într-adevăr vorba despre calul său.

— Unul dintre administratorii lui ne-a semnalat azi-dimineață lipsa unuia, explică Maillard. Au găsit boxa goală. Animalul corespunde semnalmentelor. Omul o să apară din moment în moment.

— Cine a găsit calul? Muncitorii?

— Da, când au urcat acolo, azi-dimineață.

— Și urcă deseori?

— Cel puțin de două ori pe an: la începutul iernii și înainte de topirea zăpezii, răspunse directorul centralei. Uzina e foarte veche, cu utilaje uzate, ce trebuie verificate frecvent, chiar dacă funcționează singure. Ultima dată au urcat acum trei luni.

Servaz remarcă faptul că Ziegler nu-l scăpa din ochi.

— Se știe când a murit?

— După primele constatări, azi-noapte, zise Maillard. Autopsia ne-o va spune mai exact. În orice caz, putem bănui că cel ori cei care l-au pus acolo știau că muncitorii aveau să urce curând.

— Și noaptea? Centrala nu e supravegheată?

— Ba da. De doi paznici. Sediul lor se află la capătul acestei clădiri. N-au văzut și n-au auzit nimic.

Servaz ezită. Se încruntă din nou.

— Totuși, un cal nu poate fi transportat așa, pur și simplu, nu? Chiar și mort. Îți trebuie cel puțin o remorcă. O camionetă. N-au văzut nimic, nicio mașină? Poate dormeau și nu recunosc? Ori poate se uitau la vreun meci la televizor. Sau la vreun film. Ca să nu mai spunem că încărcatul cadavrului în telecabină, urcatul, fixarea lui și coborârea, toate astea iau timp. Și, apropo, de câți oameni e nevoie ca să cari un cal? Telefericul face zgomot când se deplasează?

— Da, interveni Ziegler, luând cuvântul pentru prima oară. E imposibil să nu-l auzi.

Servaz întoarse capul. Căpitanul își pusese aceleași întrebări ca și el. *Ceva nu se potrivea.*

— Are cineva vreo explicaţie?

— Nu încă.

— Vor trebui interogaţi separat. Asta înseamnă azi, înainte de a-i lăsa să plece acasă.

— I-am separat deja, răspunse Ziegler, calm și profesional. Sunt în două camere diferite, sub supraveghere. Ei... *vă aşteaptă.*

Servaz observă privirea glacială a lui Ziegler în direcţia procurorului. Dintr-odată, pământul începu să vibreze. I se păru că unda se propaga în întreaga clădire. Pentru o clipă, se gândi la o avalanşă ori la un cutremur – înainte să înţeleagă: telefericul. Ziegler avea dreptate: imposibil de ignorat. Uşa cuştii se deschise.

— Coboară, anunţă plantonul.

— Cine? întrebă Servaz.

— Cadavrul, explică Ziegler. Cu telefericul. Și cu cei de la TIC[10]. Au terminat treaba sus.

Tehnicienii de la Criminalistică: laboratorul mobil era al lor. În interior, material fotografic, camere de luat vederi, pungi pentru prelevarea probelor biologice și sigilarea lor, care erau apoi trimise pentru analiză la IRCGN – Institutul de Cercetare Criminală al Jandarmeriei Naţionale, în Rosny-sous-Bois, în zona metropolitană pariziană. Aveau cu siguranţă și un frigider pentru probele perisabile. Toată această tevatură, pentru un cal.

— Haideţi, zise el. Vreau să fac cunoştinţă cu vedeta zilei, cu câştigătorul Grand Prix-ului din Saint-Martin.

La ieșire, Servaz fu surprins de numărul ziariştilor. Pentru o crimă, ar fi înţeles, dar pentru un cal! Asta însemna că micile probleme particulare ale unui miliardar ca Eric Lombard reprezentau un subiect demn de interes pentru presă și cititori.

Merse evitând pe cât posibil să se afunde cu pantofii în zăpadă și simţindu-se încă o dată obiectul interesului căpitanului Ziegler.

[10] Techniciens en Identification Criminelle, Laborator Criminalistic.

Și apoi, brusc, îl văzu.

O viziune de Infern... Dacă acesta ar fi fost înghețat...

În ciuda repulsiei, se obligă să privească. Cadavrul calului era susținut de niște chingi impresionante, ca niște sutiene din pânză, și fixate de un elevator de dimensiuni mari, echipat cu motor și cilindri pneumatici. Servaz se gândi că tipii care-l duseseră acolo sus folosiseră poate același fel de elevator... Mașinăria era pe punctul de a ieși din teleferic. Comandantul observă că era un teleferic de dimensiuni mari. Își aminti vibrațiile de mai devreme. Cum putuseră paznicii să nu-și dea seama de nimic?

Își îndreptă apoi, chiar fără voie, atenția spre animal. Nu știa nimic despre cai, dar acesta trebuie să fi fost foarte frumos. Coada lungă avea părul negru și strălucitor, mai închis decât pe corpul de culoarea cafelei prăjite cu nuanțe de roșu cireșiu. Splendidul animal părea sculptat dintr-un lemn exotic, neted și lustruit. Picioarele erau de același negru-cărbune ca și coada și ce mai rămăsese din coamă. O mulțime de cristale de gheață îi acopereau întregul corp.

Servaz calculă că temperatura fiind aici sub zero, acolo sus trebuia să fie și mai scăzută. Probabil că jandarmii folosiseră o lampă pe benzină sau una de sudură ca să topească gheața în jurul locului faptei. În plus, animalul era tot o rană – și două bucăți mari de piele detașate de corp atârnau de o parte și de alta, ca niște aripi închise.

O spaimă atavică cuprinsese asistența.

Acolo unde pielea fusese înlăturată, carnea era descoperită, cu fiecare mușchi perfect vizibil, ca într-un desen anatomic. Servaz aruncă o privire rapidă în jur: Ziegler și Cathy d'Humières erau livide; directorul centralei părea să fi văzut o fantomă. El însuși văzuse rareori un tablou atât de sfâșietor. Spre marea lui dezamăgire, își dădu seama că era atât de obișnuit cu spectacolul suferinței umane, încât cea a unui animal îl șoca și îl emoționa mai mult.

Și apoi, capul. Sau mai bine zis absența lui, cu rana uriașă, proaspătă, la nivelul gâtului. Acea absență conferea ansamblului o notă stranie, greu de suportat. Asemenea unei opere ce dovedea nebunia autorului ei. De fapt, spectacolul acela sugera în mod incontestabil demența – și Servaz nu se putu abține să nu se gândească la Institutul Wargnier: nu puteai să nu faci legătura, în

ciuda afirmației directorului că niciunul dintre pacienți n-ar fi evadat.

Instinctiv, admise că neliniștea lui Cathy era justificată. Asta nu era doar o poveste despre un cal. Felul în care fusese omorât îți îngheța sângele-n vene.

Dintr-odată, zgomotul unei mașini îi făcu să se întoarcă.

Un 4x4 mare, de proveniență japoneză, țâșni de pe șosea și opri la câțiva metri de ei. Camerele se întoarseră imediat spre el. Fără îndoială că jurnaliștii așteptau să apară Eric Lombard, dar rămaseră cu buza umflată: bărbatul care coborî din mașina de teren cu geamuri fumurii avea în jur de 60 de ani și părul grizonant, tuns scurt. Înălțimea și constituția trimiteau la un militar sau la un pădurar la pensie. Cămașa în carouri înclina spre pădurar. În ciuda mânecilor suflecate pe antebrațele puternice, nu părea să simtă frigul. Servaz observă că tipul nu-și putea lua ochii de la cadavru. Fără să-i bage în seamă, se îndreptă grăbit spre animal, ocolind micul lor grup. Apoi Servaz văzu cum umerii largi căzură.

Când se întoarse spre ei, ochii lui roșii scânteiau. De durere – dar și de furie.

— Ce fel de scursură a făcut una ca asta?

— Sunteți André Marchand, administratorul domnului Lombard?

— Da. Eu sunt.

— Recunoașteți acest animal?

— Da, e Freedom.

— Sunteți sigur? insistă Servaz.

— Bineînțeles.

— Puteți fi mai explicit? Doar îi lipsește capul.

Bărbatul îl fulgeră din priviri. Apoi ridică din umeri și se întoarse spre cadavru.

— Aveți impresia că în regiunea asta mai sunt și alți cai de curse pursânge? Pentru mine e la fel de ușor de recunoscut ca un frate sau o soră pentru dumneavoastră. Cu sau fără cap. (Arătă cu degetul spre piciorul stâng din față). Uitați-vă la *balzana* asta pe jumătate de gleznă, de exemplu.

— Balza... cum? se minună Servaz.

— Dunga albă de deasupra copitei, traduse Ziegler. Mulțumesc, domnule Marchand. O să transportăm cadavrul la herghelia Tarbes

pentru autopsie. Freedom urma cumva vreun tratament cu medicamente?

Servaz nu-și credea urechilor: o să-i facă examen toxicologic unui cal!

— Era perfect sănătos.

— I-ați adus documentele?

— Sunt în mașină.

Administratorul se duse să caute în torpedou și reveni cu un teanc de hârtii.

— Iată certificatul de înmatriculare și livretul de însoțire.

Ziegler le examină. Servaz zări peste umărul ei o grămadă de rubrici, căsuțe și casete completate cu un scris de mână strâns și precis. Și desene cu cai, din față și din profil.

— Domnul Lombard adora acest cal, zise Marchand. Era preferatul lui. Un *yearling* magnific.

— Yearling? îi strecură Servaz lui Ziegler.

— Un pursânge de un an.

În timp ce ea se apleca asupra documentelor, comandantul nu se putu abține să nu-i admire profilul. Era atât de seducătoare și emana o aură de competență și autoritate. Îi dădu cam 30 de ani. Fără verighetă. Se întrebă dacă avea vreun iubit ori era singură. Dacă nu cumva divorțase, ca el.

— Am înțeles că azi-dimineață ați găsit staulul gol, îi zise crescătorului de cai.

Nu era în stare să facă diferența între un staul și o boxă, lucru ce părea important în ochii lui Marchand.

— Sper c-o să-i găsiți pe nenorociții care-au făcut asta, zise cel din urmă.

— De ce vă referiți la „ei”?

— Acum serios, chiar vă închipuiți un singur om urcând un cal până acolo? Credeam că centrala e păzită.

Asta era o problemă pe care nimeni nu se grăbi s-o discute. Cathy d’Humières, care stătuse deoparte până atunci, se apropie de administrator.

— Transmiteți-i domnului Lombard că nu vom precupeți niciun efort pentru a-l sau a-i găsi pe vinovați. Poate să mă sune la orice oră.

Vă rog să-i spuneţi.

Marchand o examină pe femeia cu o funcţie atât de înaltă ca un etnolog având în faţa lui o reprezentată a unui trib amazonian dintre cele mai bizare.

— O să-i transmit. Aş vrea ca după autopsie să recuperez şi cadavrul. Domnul Lombard va dori, fără îndoială, să-l îngroape pe proprietatea lui.

— *Tarde venientibus ossa,* declară Servaz.

Surprinse o umbră de stupoare în privirea căpitanului Ziegler.

— E latină, constată ea. Ce înseamnă?

— Cel ce ajunge târziu la masă nu mai găseşte decât oase. Aş vrea să merg acolo sus.

Ea îşi cufundă privirea într-a lui. Era aproape la fel de înaltă. Servaz intui sub uniformă un corp ferm, suplu şi musculos. O tipă sănătoasă, frumoasă şi fără complexe. Îi amintea de Alexandra în tinereţe.

— Înainte sau după ce-i interogaţi pe paznici?

— Înainte.

— O să vă conduc.

— Pot să merg şi singur, replică el, arătând spre platforma telefericului.

Ea făcu un gest vag.

— E prima dată când întâlnesc un poliţai care vorbeşte latină, zise apoi zâmbind. Telefericul a fost pus sub sigiliu. Mergem cu elicopterul.

Servaz păli.

— Ştiţi să pilotaţi?

— Vă miră?

3

Elicopterul începu asaltul muntelui ca un ţânţar survolând dosul unui elefant. Marele acoperiş de ardezie al centralei şi parcarea plină de maşini rămaseră în urmă brusc – prea brusc pentru gustul lui Servaz, care simţi un gol de aer traversându-i stomacul.

Dedesubt, tehnicienii se agitau în combinezoanele lor albe, pe fundalul de aceeaşi culoare al zăpezii, făcând drumuri de la staţia telefericului la furgoneta-laborator, pentru a transporta valizele cu probele prelevate la locul faptei. Văzută de sus, agitaţia lor părea neînsemnată: efervescenţa unei coloane de furnici. Spera că-şi cunoşteau bine meseria. Chiar dacă nu întotdeauna, pregătirea tehnicienilor criminalişti lăsa uneori de dorit. Lipsă de timp, de mijloace, de bani – mereu aceeaşi placă, în ciuda discursurilor politice cu promisiuni despre zile mai bune. Apoi cadavrul calului fu introdus într-o husă, fermoarul tras şi sacul rostogolit pe o targă mare până la ambulanţa lungă ce demară cu sirena pornită, ca şi cum ar mai fi fost vreo urgenţă pentru bietul căluţ.

Servaz privi înainte prin parbrizul de plexiglas bombat.

Cerul se degajase. Cele trei conducte gigantice ce ieşeau din spatele clădirii escaladau coasta muntelui. Pilonii telefericului urmau acelaşi traseu. Riscă încă o privire în jos – şi o regretă imediat. Centrala era deja departe în fundul văii, maşinile şi furgonetele se micşorau în mare viteză, puncte neînsemnate de culoare, aspirate de altitudine. Conductele plonjau spre ele ca nişte săritori pe skiuri din înaltul trambulinei: un vârtej de piatră şi gheaţă ce te lăsa cu suflarea tăiată. Servaz păli, înghiţi în sec şi se concentră pe vârful masivului. Cafeaua pe care o cumpărase de la automatul din hol urcase undeva în esofag.

— Nu vă simţiţi prea bine.

— Nicio problemă. Mă descurc.

— Aveţi rău de înălţime?

— Nu...

Ziegler zâmbi sub casca cu microfon. Servaz nu-i mai vedea ochii în spatele ochelarilor de soare – dar îi putea admira bronzul şi puful

fin de pe obrajii mângâiaţi de lumina puternică ce se reflecta de pe culmi.

— Tot circul ăsta pentru un cal, zise ea dintr-odată.

Comandantul înţelese că nici ea nu aproba mai mult decât el toată acea desfăşurare de forţe şi că profita că erau departe de urechile indiscrete, pentru a i-o mărturisi. Se întrebă dacă poziţia lui ierarhică o obliga sau dacă era sinceră.

— Nu vă plac caii? îi zise ca s-o tachineze.

— Îmi plac foarte mult, răspunse ea cu un surâs, dar nu asta e problema. Avem aceleaşi dificultăţi ca toată lumea: lipsă de mijloace, de materiale, de personal – şi criminalii sunt întotdeauna cu un pas înaintea noastră. Deci să investeşti atâta energie într-un animal...

— În acelaşi timp însă, cineva capabil să facă aşa ceva unui cal...

— Da, admise ea cu o grabă care îl făcu să se gândească că-i împărtăşea neliniştea.

— Explicaţi-mi ce s-a întâmplat acolo sus.

— Vedeţi platforma aceea metalică?

— Da.

— E punctul terminus al telefericului. Era agăţat chiar acolo, la întretăierea de linii, dedesubtul cablurilor. O adevărată punere în scenă. O să vedeţi pe filmare. De la depărtare, muncitorii au crezut la început că e vorba de o pasăre.

— Câţi muncitori?

— Patru, plus bucătarul. Platforma superioară a telefericului îi conduce la intrarea în uzina subterană: e chestia aia din beton, acolo, în spatele platformei. Cu ajutorul unei macarale, coboară în fundul puţului materialul care e încărcat apoi în tractoare cu două locuri şi remorcă. Puţurile duc la 70 de metri mai jos spre o galerie din inima muntelui. 70 de metri, asta înseamnă o coborâre dată naibii. Pentru a ajunge la uzină, muncitorii folosesc aceeaşi galerie care duce apa din lacul superior la conductele ranforsate: vanele lacului sunt închise în momentul în care trec ei.

Aparatul survola în acel moment platforma înfiptă în coasta muntelui ca o macara. Era aproape suspendată în vid – şi Servaz simţi din nou senzaţia de gol urcându-i în vintre. Dedesubt, panta plonja într-o prăpastie abruptă. Lacul inferior era vizibil la o mie de metri

mai jos, între culmi, cu uriașul lui baraj în formă de arc de cerc.

Comandantul observă urme în zăpadă în jurul platformei, acolo unde criminaliștii prelevaseră probele și răscoliseră locul faptei. Dreptunghiuri galbene din plastic cu numere negre, unde găsiseră indicii. Și proiectoare cu halogen încă prinse în magneți pe metalul stâlpilor. Își zise că, măcar de data asta, nu le fusese greu să izoleze scena crimei; doar frigul le dăduse probabil de furcă.

Căpitanul Ziegler arătă spre eșafodaj.

— Muncitorii nici măcar n-au ieșit din cabină. Au sunat jos și au coborât la fel de repede. Îngroziți. Poate se temeau că dementul care a făcut asta mai era prin preajmă.

Servaz o urmărea atent pe tânăra femeie. Cu cât o asculta mai mult, cu atât îi creștea curiozitatea și i se înmulțeau întrebările.

— După dumneavoastră, un singur om ar fi fost în stare să ridice la o asemenea înălțime corpul unui cal mort și să-l fixeze în mijlocul cablurilor fără ajutor? Pare dificil, nu?

— Freedom era un yearling de vreo două sute de kilograme, răspunse ea. Chiar să ridici doar capul cu gâtul înseamnă aproape o sută de kilograme de carne. Ați văzut și dumneavoastră elevatorul de mai devreme: genul acela de mașinărie poate deplasa sarcini utile enorme. Doar că, admițând că un bărbat ar putea reuși să care un cal cu o căruță sau un elevator, n-ar fi putut să-l suspende și să-l lege singur la întretăierea de cabluri, așa cum a fost găsit. Și apoi, aveți dreptate: ar fi fost necesar un vehicul ca să-l aducă aici sus.

— Iar paznicii n-au văzut nimic.

— Și sunt doi.

— Și nici n-au auzit.

— Chiar doi fiind.

Nici unuia, nici celuilalt nu trebuia să i se amintească faptul că 70 la sută din autorii crimelor erau identificați în primele 24 de ore de la săvârșirea faptei. Dar când era vorba despre un cal? Iată genul de întrebare care mai mult ca sigur nu figura în statisticile poliției.

— Prea simplu, zise Ziegler. La asta vă gândiți, nu? Prea simplu. Doi paznici și un cal. Ce motiv ar fi avut ei să facă una ca asta? Dacă ar fi vrut să fure un cal de-al lui Eric Lombard, de ce să-l urce tocmai în vârful liniei de teleferic, la locul lor de muncă, unde ar fi fost primii

suspectaţi?

Servaz reflectă la spusele ei. Da, de ce? Pe de altă parte, era totuşi posibil să nu fi auzit nimic?

— Şi apoi, de ce ar face ei aşa ceva?

— Nimeni nu e doar paznic, poliţist ori jandarm, răspunse el. Toată lumea are secrete.

— Şi dumneavoastră?

— Dumneavoastră nu?

— Ba da, dar mai e şi Institutul Wargnier, se grăbi ea să sublinieze în timp ce manevra elicopterul. (Servaz îşi ţinu din nou respiraţia). Acolo sunt o grămadă de indivizi capabili de aşa ceva.

— Vrei să spui că unul a reuşit să iasă şi să revină, fără ca personalul să-şi dea seama? (Reflectă un moment). Să mergi până la Centrul Ecvestru, să omori un cal, să-l scoţi din boxă şi să-l cari singur într-un vehicul? Şi asta fără ca nimeni să observe, nici aici, nici acolo? Apoi să-l ciopârţeşti şi să-l urci aici, să...

— Bine, bine, e absurd, i-o tăie ea. Şi apoi, revenim mereu în acelaşi punct: cum ar reuşi, chiar nebun fiind, să agaţe calul acolo sus fără niciun ajutor?

— În cazul ăsta, doi demenţi evadând fără să fie observaţi şi întorcându-se în celule fără să încerce să spele putina? Nici asta nu stă în picioare!

— Nimic nu stă în picioare în povestea asta.

Aparatul se aplecă brusc pe dreapta ca să facă un tur al muntelui – sau poate muntele se înclină în direcţia opusă: Servaz n-ar fi putut s-o spună şi înghiţi din nou în sec. Platforma şi blockhaus-ul de la intrare dispărură în spatele lor. Tone de rocă defilau prin faţa parbrizului de plexiglas. Apoi apăru un lac, mult mai mic decât cel din vale. Suprafaţa, ascunsă în scobitura muntelui, era acoperită de un strat gros de gheaţă şi de zăpadă. Semăna cu craterul unui vulcan îngheţat.

Servaz descoperi pe malul lui o casă de locuit, lipită de stânci, aproape de micul baraj.

— Lacul superior, zise Ziegler. Şi „cabana” muncitorilor. Aceştia ajung acolo cu un funicular, care urcă direct din măruntaiele muntelui până în interiorul casei şi care o leagă şi de uzina subterană. Acolo dorm, mănâncă şi trăiesc, odată ziua de lucru încheiată. Petrec

cinci zile acolo, înainte de a coborî în vale pe durata weekendului. Şi asta timp de trei săptămâni. Se bucură de tot confortul modern şi chiar de televiziune prin satelit – dar, oricum, rămâne o treabă extrem de solicitantă.

— De ce nu trec pe aici pentru a ajunge la uzină când vin, în loc să fie obligaţi să oprească râul subteran?

— Centrala nu are elicopter. Zona asta nu e folosită decât în caz de extremă urgenţă, ca şi zona de aterizare de la poale. Şi asta, când o permite vremea.

Aparatul coborî uşor spre o suprafaţă plană amenajată în mijlocul unui haos de neveuri[11] şi morene. Un nor de omăt se ridică în jurul lor. Servaz ghici un mare H sub zăpadă.

— Avem noroc, lansă Ziegler în căşti. Acum cinci ore, când muncitorii au descoperit cadavrul, n-am fi putut ajunge până aici: vremea era prea rea!

Tălpile elicopterului intrară în contact cu solul. Servaz simţi că renaşte. Pământ ferm – chiar la două mii de metri altitudine. Însă ideea că trebuiau să se întoarcă pe acelaşi drum îi dădea crampe în stomac.

— Dacă înţeleg bine, pe vreme rea, odată galeria umplută de apă, sunt prizonierii muntelui. Ce şansă au în caz de accident?

Ziegler făcu o mutră elocventă.

— Ar trebui să golească din nou galeria şi să revină la teleferic prin puţul de acces. Cel puţin două ore până la centrală, poate chiar trei.

Servaz ar fi vrut să ştie cu ce prime îi momeau pe tipii ăia ca să-şi asume asemenea riscuri.

— Cui îi aparţine uzina?

— Grupului Lombard.

Grupul Lombard. Ancheta de-abia începuse şi era a doua oară când apărea pe „radar". În minte i se contura o nebuloasă de societăţi, filiale, holdinguri, în Franţa, dar cu siguranţă şi în străinătate, o caracatiţă ale cărei tentacule se întindeau peste tot, cu bani, în loc de sânge în ele, şi curgând prin miliarde de extremităţi spre inimă. Servaz nu era un specialist în afaceri, dar, la fel ca toată lumea

---

[11] Mase de zăpadă pe cale de a se transforma în gheaţă.

modernă, cunoştea cu aproximaţie sensul cuvântului „multinaţională”. O uzină veche ca aceea era cu adevărat rentabilă pentru un grup ca Lombard?

Rotaţia paletelor încetini, iar șuieratul turbinei se estompă.

Linişte.

Ziegler îşi scoase casca, deschise portiera şi puse un picior pe pământ. Servaz o imită. Se îndreptară încet spre lacul îngheţat.

— Suntem la 2100 de metri, anunţă tânăra. Se simte, nu?

Servaz respiră profund eterul pur, ameţitor şi îngheţat. Capul i se învârtea puţin – din cauza zborului sau poate a altitudinii. Dar era o senzaţie mai curând interesantă decât supărătoare, pe care o asemănă beţiei adâncurilor. Se întrebă dacă exista şi o beţie a culmilor. Frumuseţea şi sălbăticia locului îl surprindeau. Acea solitudine minerală, acel deşert alb şi plin de lumină. Obloanele casei erau închise. Încercă să-şi imagineze ce simţeau muncitorii trezindu-se în fiecare dimineaţă şi deschizând ferestrele ce dădeau spre lac, înainte de a coborî în adâncurile tenebroase. Ori poate nu se gândeau decât la ziua lungă ce-i aștepta acolo jos, în inima muntelui, în zgomotul asurzitor şi sub lumina artificială, la orele lungi de muncă grea.

— Veniţi? Galeriile au fost săpate în 1929, uzina instalată un an mai târziu, explică ea îndreptându-se spre casă.

Aceasta era prevăzută cu o streaşină, susţinută de piloni groşi de piatră neşlefuită, formând o galerie spre care dădeau toate ferestrele, în afară de una, pe o latură. Pe unul dintre piloni, Servaz zări manşonul de susţinere a unei antene parabolice.

— Aţi examinat galeriile?

— Bineînţeles. Oamenii noştri sunt încă înăuntru. Dar eu nu cred că vom găsi ceea ce căutăm. Tipul sau tipii n-au venit până aici. S-au mulţumit să pună calul în teleferic, să-l agaţe sus şi să coboare.

Trase de uşa de lemn. În interior, toate lămpile erau aprinse. Era lume peste tot. Camere cu două paturi, un salon cu televizor, două canapele şi un dulăpior cu sertare, o bucătărie spaţioasă cu masă de tip refectoriu. Ziegler îl conduse pe Servaz spre partea din spate a casei, acolo unde aceasta se afunda în stâncă – o cameră ce părea să servească de trapă şi de vestiar în acelaşi timp, cu dulapuri metalice şi cuiere fixate pe perete. Servaz descoperi în fundul încăperii grilajul

galben al funicularului și, în spatele lui, gaura neagră a unei galerii săpate în măruntaiele întunecate ale muntelui.

Tânăra îi făcu semn să urce, închise la loc grilajul și apăsă pe buton. Motorul porni deîndată și cabina se balansă. Apoi începu să coboare ușor pe șinele strălucitoare, vibrând aproape insesizabil, pe o pantă de 45 de grade. Pe peretele din rocă neagră, neoanele zărite prin grilaj le punctau coborârea la intervale regulate. Dispozitivul îi conduse într-o sală mare, tăiată și ea în stâncă, luminată puternic de șiruri întregi de neoane. Un atelier plin de mașini-unelte, de țevi și de cabluri. Tehnicieni criminaliști, purtând aceleași combinezoane albe precum cei de la centrală, trebăluiau peste tot.

— Pe muncitorii ăștia vreau să-i interoghez imediat, chiar dacă ar fi să dureze toată noaptea. Nu-i putem lăsa să plece acasă. Sunt mereu aceiași, în fiecare iarnă?

— La ce vă gândiți?

— Pe moment, la nimic. O anchetă în acest stadiu seamănă cu o răscruce de drumuri într-o pădure: toate cărările par la fel, dar una singură e cea bună. Aceste perioade de stat în inima muntelui, izolați, departe de lume, creează cu siguranță legături, dar și tensiuni. Trebuie să stai foarte bine cu moralul.

— Foști muncitori care nu-l înghit pe Lombard? În cazul ăsta, de ce toată acea punere în scenă? Când cineva vrea să se răzbune pe angajatorului lui, apare la locul de muncă cu o armă și-și împușcă patronul sau colegii, apoi se sinucide. Nu se mai deranjează să agațe un cal în vârful unui teleferic.

Servaz știa că ea avea dreptate.

— Să facem rost de antecedentele psihiatrice ale tuturor celor care lucrează ori au lucrat la centrală în ultimii ani, zise el. Și mai ales ale celor care au făcut parte din echipele de aici.

— Foarte bine! zbieră ea ca să acopere zgomotul. Și paznicii?

— Întâi muncitorii, apoi paznicii. Vom petrece noaptea aici, dacă va fi nevoie.

— Pentru un cal!

— Pentru un cal, confirmă el.

— Ce noroc pe noi! În mod normal e un vacarm asurzitor! Dar acum au închis vanele, și apa din lac nu mai curge prin camera

despărţitoare.

Servaz găsi că zgomotul nu era chiar atât de supărător.

— Şi cum funcţionează? întrebă el ridicând vocea.

— Nu ştiu prea multe! Barajul de pe lacul superior se umple din căderile de zăpadă. Apa este adusă prin galeriile subterane până la conductele hidraulice: acele ţevi groase pe care le-am văzut afară şi care o duc spre grupurile hidraulice ale centralei, jos, în vale. Puterea cu care cade apa acţionează turbinele. Dar turbine sunt şi aici: apa se turbionează „în cascadă”, sau ceva de genul. Turbinele convertesc forţa motrice a apei în energie mecanică, apoi alternatoarele transformă această energie în electricitate, care trece în liniile de înaltă tensiune. Uzina şi centrala produc 54 de milioane de kilowaţi-oră pe an, ceea ce reprezintă consumul unui oraş de treizeci de mii de locuitori.

Servaz nu se putu abţine să nu zâmbească la auzul acelui expozeu didactic.

— Pentru cineva care nu ştie prea multe, sunteţi al naibii de pregătită.

Mătură cu privirea caverna de rocă neagră tapisată cu grilaje şi structuri metalice pe care alergau fascicule de cabluri, neoane, ţevi de aerisire, apoi enormele maşini rămase parcă din alt veac, panourile de control, pardoseala din beton…

— Foarte bine, zise într-un târziu. Mergem sus: aici n-o să găsim nimic.

Când ajunseră la suprafaţă, cerul se întunecase. Nori negri alergau pe deasupra craterului îngheţat, care căpătase dintr-odată un aspect sinistru. Un vânt puternic învârtejea fulgii de zăpadă. Brusc, decorul începea să se potrivească cu crima: ceva haotic, negru, îngheţat – în care nechezatul disperat al unui cal se putea pierde cu uşurinţă în urletul vântului.

— Să ne grăbim, îl zori Ziegler. Se strică vremea!

Rafalele de vânt îi zburau părul blond, smulgându-i şuviţe întregi din coc.

4

— Domnişoară Berg, nu vă ascund că nu înţeleg de ce a ţinut dr. Wargnier să vă angajeze. Vă spun eu: psihologia clinică, psihologia genetică, teoria freudiană – ...*tâmpenii.* În concluzie, aş fi preferat în continuare metoda clinică anglo-saxonă.

Doctorul Francis Xavier stătea în spatele unui birou impresionant. Era un bărbat mic de statură, foarte îngrijit, încă tânăr, cu cravată cu motive florale exuberante pe sub halatul alb, cu părul vopsit și ochelari roșii, extravaganţi. Și un ușor accent de Québec.

Diane aruncă o privire discretă spre DSM-I, *Manualul de tulburări mintale,* publicat de Asociaţia Americană de Psihiatrie, singura carte de pe birou. Se încruntă ușor. Turnura pe care o lua discuţia nu-i plăcea – dar așteptă ca omulețul să-și pună pe masă toate cărţile.

— Să nu mă-nţelegeţi greșit, eu sunt psihiatru. Și – cum să vă spun? Nu văd ce interes aţi putea reprezenta pentru instituţia noastră... fără supărare...

— Eu... mă aflu aici... pentru studii de aprofundare și formare, dr. Xavier. Dr. Wargnier v-a explicat, cu siguranţă. Pe de altă parte, predecesorul dumneavoastră a angajat un adjunct înainte de a pleca și și-a dat acordul în legătură cu absenţa... pardon, prezenţa mea aici. S-a angajat faţă de Universitatea din Geneva. Dacă nu sunteţi de acord cu venirea mea, ne-aţi fi putut an...

— Pentru studii de *aprofundare și formare*? (Xavier strânse imperceptibil din buze). Unde vă credeţi? La facultate? Asasinii ce vă așteaptă la capătul acestor culoare, zise el arătând spre tija biroului, sunt mai monstruoși decât cele mai îngrozitoare creaturi care v-ar putea bântui coşmarurile, domnişoară Berg. Sunt încarnarea lui Nemesis însăși. Pedeapsa noastră pentru că l-am omorât pe Dumnezeu și pentru că am construit o societate în care Răul a devenit regulă.

Ultima frază i se păru tinerei cam pompoasă. Ca, de altfel, tot ce ţinea de dr. Xavier. Dar felul în care el o pronunţase – un amestec foarte curios de teamă și de voluptate – o făcu să tremure. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. *Îi e frică de ei. Îl bântuie noaptea în somn ori*

poate chiar îi aude urlând din camera lui.

Se uită fix la culoarea cam nenaturală a părului lui și se gândi la personajul lui Gustav von Aschenbach din *Moarte la Veneția,* care își vopsise părul, sprâncenele și mustața, ca să se facă remarcat de un băiat zărit pe plajă, în încercarea de a înșela moartea. Fără să realizeze cât de disperată și de patetică era acea încercare.

— Am experiență în psihologia legală. În trei ani, am avut de-a face cu mai mult de o sută de delincvenți sexuali.

— Și cu câți criminali?

— Cu unul.

El îi aruncă un zâmbet lipsit de tandrețe. Se aplecă asupra dosarului.

— Licență în psihologie, diplomă de studii superioare în psihologie clinică la Universitatea din Geneva, citi, cu ochelarii roșii alunecându-i pe nas.

— Am lucrat timp de patru ani într-un cabinet particular de psihoterapie și psihologie legală. Am făcut expertize civile și penale pentru autoritățile judiciare. E scris în CV.

— Ceva stagii în penitenciare?

— Unul, la serviciul medical al închisorii din Champ-Dollon, pentru expertize legale, din poziția de coexpert și pentru examinarea delincvenților sexuali.

— International Academy of Law and Mental Health, Asociația Psihologilor și Psihoterapeuților din Geneva, Societatea Elvețiană de Psihologie Legală... Bine, bine, bine...

Își fixă din nou privirea asupra el. Tânăra avu dezagreabila impresie că se află în fața unui juriu.

— Doar că... nu aveți niciun fel de experiență cu genul acesta de pacienți, sunteți foarte tânără, aveți încă multe de învățat, ați putea – fără să vreți, desigur – *să stricați* prin lipsa dumneavoastră de experiență tot ce încercăm noi să facem aici. O groază de elemente care s-ar putea dovedi o problemă în plus pentru clientela noastră.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Îmi pare rău, dar aș dori să vă țineți departe de cei șapte cei mai periculoși rezidenți ai noștri: cei din blocul A. Iar eu nu am nevoie de un adjunct, am deja o soră șefă care mă secondează.

Ea rămase tăcută atât de mult timp, încât doctorul sfârşi prin a ridica o sprânceană. Când începu să vorbească, o făcu pe un ton stăpânit, dar ferm.

— Doctore Xavier, eu am venit aici tocmai pentru ei. Dr. Wargnier v-a comunicat, cu siguranţă. Aveţi probabil prin dosarele dumneavoastră corespondenţa pe care am purtat-o. Termenii acordului nostru sunt foarte clari: nu numai că dr. Wargnier m-a autorizat să-i întâlnesc pe cei şapte pacienţi din blocul A, dar mi-a mai şi cerut ca la finalul acestor întâlniri să întocmesc un raport de expertiză psihologică – în mod special în ceea ce-l priveşte pe Julian Hirtmann.

Îl văzu întunecându-se. Zâmbetul îi pieri.

— Domnişoară Berg, dr. Wargnier nu mai conduce această instituţie, eu o fac.

— În acest caz, nu am ce căuta aici. Va trebui să sesizez autoritatea dumneavoastră tutelară şi Universitatea din Geneva. Şi pe doctorul Spitzner. Vin de departe, domnule doctor. Ar fi trebuit să mă scutiţi de acest drum inutil.

Se ridică.

— Domnişoară Berg, haideţi să fim serioşi! zise el ridicându-se şi desfăcând braţele. Să nu ne ambalăm! Luaţi loc! Luaţi loc, vă rog! Sunteţi bine-venită la noi. Nu mă înţelegeţi greşit: nu am nimic împotriva dumneavoastră. Sunt sigur că o să faceţi tot ce vă stă în putere. Şi cine ştie? Poate că… un punct de vedere… o contribuţie în plus, vreau să zic… „interdisciplinară” ar putea favoriza o mai bună înţelegere a acestor monştri. Da, da – de ce nu? Însă ce vă cer e să vă rezumaţi numărul întâlnirilor cu ei la strictul necesar şi să respectaţi la literă regulamentul de ordine interioară. Liniştea acestei instituţii se află într-un echilibru fragil. Chiar dacă măsurile de securitate sunt de zece ori mai numeroase decât în orice altă instituţie de profil, cea mai mică deviere de la protocol ar avea consecinţe incalculabile.

Francis Xavier înconjură biroul.

Era chiar mai mic de statură decât crezuse ea. Diane avea un metru şaizeci şi şapte, iar Xavier era sensibil de aceeaşi înălţime – cu tot cu tocuri. Halatul prea mare, de un alb imaculat, flutura în jurul lui.

— Veniți. O să vă arăt.

Deschise un dulap. Halate albe, aliniate, spânzurate de umerașe. Luă unul și i-l întinse lui Diane. Tânăra simți un miros de închis și de detergent.

O atinse. Îi puse o mână cu unghii prea aranjate pe braț.

— Sunt niște indivizi cu adevărat înspăimântători, zise el suav, privind-o în ochi. Uitați cine sunt, uitați ce-au făcut. Concentrați-vă pe ce aveți de făcut.

Diane își aminti de cuvintele doctorului Wargnier la telefon. Aproape aceleași, despre aceleași lucruri.

— Nu e prima dată când întâlnesc niște sociopați, obiectă ea – dar de data aceasta vocea îi trăda nesiguranța.

În spatele ochelarilor roșii, privirea aceea ciudată sclipi pentru o clipă.

— Dar nu ca aceștia, domnișoară. *Nu ca aceștia.*

☆☆☆

Pereți albi, podea albă, neoane albe... Ca majoritatea oamenilor din Occident, Diane asocia această culoare cu inocența, candoarea și puritatea. Numai că în inima acestui univers alb trăiau probabil niște asasini monstruoși.

— La origine, albul era culoarea morții și a doliului, îi explică Xavier, ca și cum i-ar fi citit gândurile. În Orient mai e și în zilele noastre. E o valoare limită – la fel ca negrul. E, în fine, o culoare asociată riturilor de trecere. Asta e și pentru dumneavoastră în acest moment, nu? Dar nu eu am fost cel care a ales-o – sunt aici doar de câteva luni. Grilaje de oțel culisau în fața și în spatele lor, zăvoare electronice pocneau în pereți. Silueta scundă a lui Xavier o preceda.

— Unde ne aflăm? întrebă Diane, numărând camerele de supraveghere, ușile, ieșirile.

— Suntem pe cale să ieșim din zona administrativă și să ajungem în unitatea psihiatrică propriu-zisă. Aici e prima incintă de izolare.

Ea îl privi introducând o cartelă magnetică într-un panou negru fixat în perete. După citire, cartela fu scuipată afară din aparat. Grilajul se deschise. De cealaltă parte, o cușcă din sticlă. Doi gardieni în combinezoane portocalii stăteau înăuntru, așezați în fața unor ecrane de supraveghere video.

— În prezent, avem 84 de pacienţi consideraţi periculoşi, cu risc de a trece la acte agresive. Ai noştri provin din instituţii penale ori din alte institute psihiatrice din Franţa, dar şi din Germania, Elveţia, Spania... E vorba despre indivizi cu probleme de sănătate mintală, dublate de delincvenţă, violenţă şi criminalitate. Pacienţi care s-au dovedit prea violenţi pentru a rămâne în spitalele care îi îngrijeau, deţinuţi ale căror psihoze sunt prea grave pentru a fi trataţi în închisoare ori criminali declaraţi iresponsabili de justiţie. Clientela noastră necesită un personal înalt calificat şi instalaţii care asigură în acelaşi timp securitatea bolnavilor, dar şi pe cea a personalului şi a vizitatorilor. Aici ne aflăm în pavilionul C. Avem trei niveluri de securitate: scăzut, mediu şi ridicat. Aceasta e o zonă de nivel scăzut.

Diane era deranjată ori de câte ori Xavier vorbea de clientelă.

— Institutul Wargnier dovedeşte o înaltă calificare în preluarea şi tratarea pacienţilor agresivi, periculoşi şi violenţi. Metodele noastre de lucru se află la cele mai înalte şi moderne standarde. Într-o primă fază, realizăm o expertiză psihiatrică şi criminologică, ce constă în special într-o analiză fantasmatică şi pletismografică.

Ea tresări. Analiza pletismografică presupunea măsurarea reacţiilor unui pacient supus unor stimuli audio şi video, urmărind diferite tipuri de scenarii şi de parteneri, ca de exemplu imaginea unei femei goale sau a unui copil.

— Şi aplicaţi tratamente aversive subiecţilor ce prezintă profile deviante la examenul pletismografic?

— Da.

— Pletismografia aversivă e departe de a fi unanim acceptată, remarcă ea.

— Aici e eficientă, răspunse Xavier ferm.

Îl simţi încordându-se. De fiecare dată când auzea vorbindu-se de tratament aversiv, Diane se gândea la *Portocala mecanică.* Tratamentul în discuţie consta în a asocia fantasmei deviante înregistrată pe o casetă ori un DVD – imagini cu violuri, copii goi etc. – senzaţii foarte neplăcute, chiar dureroase: un şoc electric sau miros de amoniac, de exemplu, în locul senzaţiilor plăcute pe care fantasma i-o provoca de obicei pacientului. Repetarea sistematică a experienţei era menită să modifice pe termen lung comportamentul subiecţilor.

Un fel de reflex condiţionat pavlovian, într-o anumită măsură, testat pe infractori sexuali şi pedofili, în unele ţări precum Canada.

Xavier se juca cu butonul pixului care-i ieşea din buzunarul de la piept.

— Ştiu că mulţi specialişti din această ţară sunt sceptici în legătură cu abordarea terapeutică comportamentistă. Această practică a fost preluată din ţările anglo-saxone şi de la Institutul Pinel din Montreal, de unde vin eu. Are rezultate uimitoare. Dar, bineînţeles, confraţilor francezi nu le este uşor să recunoască o metodă atât de empirică, mai ales venită de peste Atlantic. Îi reproşează că neglijează noţiuni fundamentale ca inconştientul, supraeul, punerea în aplicare a pulsiunilor în strategiile refulării...

În spatele ochelarilor, ochii lui o analizau cu o indulgenţă exasperantă.

— Multă lume din această ţară continuă să susţină o abordare care ţine mai curând cont de achiziţiile psihanalizei, de munca de remodelare a straturilor profunde ale personalităţii. Neţinând cont că lipsa totală de sentiment al vinovăției și de emoţii a acestor perverşi psihopaţi va transforma în eşec orice tentativă de acest fel. Cu genul acesta de bolnavi funcţionează un singur lucru – „dresura”. (Vocea lui căzu pe acel cuvânt ca o plasă de apă înghețată.) O responsabilizare a subiecţilor în legătură cu tratamentul ce li se aplică, grație unei întregi game de recompense și de sancţiuni, și inducerea de comportamente condiționate. La cererea organelor judiciare sau spitalicești facem și evaluări ale gradului de periculozitate, urmă el, în timp ce se oprea în fața unei alte uși din sticlă securizată.

— Majoritatea studiilor demonstrează valoarea foarte scăzută a acestor evaluări, nu? întrebă Diane. După unii, una din două evaluări psihiatrice ale gradului de periculozitate e greșită.

— Da, așa se spune, admise Xavier. Dar mai ales în sensul că riscul este supraevaluat, nu invers. În caz de rezultat neconcludent, în raportul de evaluare noi recomandăm în mod sistematic menţinerea în stare de detenţie sau prelungirea spitalizării. Şi apoi, adăugă el cu un zâmbet de o infatuare absolută, aceste evaluări răspund unei nevoi profunde a societății actuale, domnişoară Berg. Tribunalele ne cer să rezolvăm în locul lor o dilemă morală *pe care în realitate nimeni nu e*

capabil s-o tranşeze: cum poţi să te asiguri că dispoziţiile unuia sau altuia dintre aceşti indivizi periculoşi răspund necesităţilor pe care le impune protecţia societăţii, fără să atentezi la drepturile fundamentale ale acestora? Nimeni n-are niciun răspuns la această întrebare. Tribunalele par şi ele să creadă că expertizele psihiatrice sunt irelevante. Asta nu înşală pe nimeni, bineînţeles. Dar permite mecanismului judiciar, veşnic ameninţat cu congestionarea, să meargă în continuare, dând iluzia că judecătorii sunt nişte tipi înţelepţi şi că deciziile lor sunt luate în cunoştinţă de cauză – ceea ce, între noi fie spus, este cea mai mare minciună pe care este clădită societatea noastră democratică.

Un alt panou negru încastrat în perete, în mod clar mult mai sofisticat decât precedentul. Acesta era prevăzut cu un mic ecran şi cu 16 taste pentru a tasta codul, dar şi cu un buton mai mare, roşu, pe care Xavier îşi apăsă indexul de la mâna dreaptă.

— Evident că noi nu avem genul acesta de dilemă cu pacienţii noştri. Aceştia fac mai mult decât cu prisosinţă proba gradului lor de periculozitate. Aici avem cea de-a doua incintă de izolare.

Aveau şi aici un mic birou din sticlă, pe partea dreaptă. Diane zări din nou două siluete înăuntru. Spre marele său regret, Xavier trecu pe lângă ele fără să se oprească. I-ar fi plăcut s-o prezinte personalului. Dar oricum era deja convinsă că n-o s-o facă. Se întrebă deodată cum avea să fie primită. Oare Xavier le vorbise celorlalţi angajaţi despre ea? O sabotase deja în felul lui insidios?

Pentru o fracţiune de secundă, îşi revăzu cu nostalgie camera de studentă, prietenii de la universitate, biroul de la facultate... Apoi se gândi la cineva. Se simţi roşind şi se grăbi să alunge imaginea lui Pierre Spitzner cât mai departe în străfundurile minţii.

★ ★ ★

Servaz se examină în oglindă, la lumina intermitentă a neonului. Sprijinindu-şi mâinile de marginea ciobită a chiuvetei, se forţă să respire calm. Apoi se aplecă şi-şi dădu pe faţă cu apă rece.

Picioarele de-abia îl mai ţineau, avea strania impresie că mergea pe perne de aer. Drumul înapoi cu elicopterul fusese înfiorător. Acolo sus, vremea se stricase cu totul şi Ziegler fusese nevoită să se cramponeze de manşă. Zgâlţâit de rafale, aparatul de zbor coborâse

balansându-se ca o barcă de salvare pe o mare dezlănţuită. În momentul în care tălpile acestuia atinseseră solul, Servaz se precipitase spre toaleta Centralei ca să vomite.

Se întoarse, cu coapsele sprijinindu-se de chiuvetă. Grafitti scrijelite cu pixul sau cu markerul profanau unele uşi: BIB REGELE MUNŢILOR... (fanfaronadă ordinară) SOFIA E O CURVĂ... (urmat de un număr de mobil) DIRECTORUL E UN GĂOZAR... (vreo pistă?) Apoi un desen reprezentând mai multe personaje mici a la Keith Haring, sodomizându-se în şir indian.

Scoase din buzunar micul aparat foto numeric pe care Margot i-l făcuse cadou la ultima aniversare, se apropie și fotografie fiecare uşă.

Apoi ieşi şi străbătu culoarul până în hol.

Afară începuse din nou să ningă.

— Vă e mai bine?

Citi o părere de rău sinceră în ochii lui Irène Ziegler.

— Da.

— Mergem să-i interogăm pe muncitori?

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea s-o fac singur.

Faţa frumoasă a tinerei se întunecă. De afară se auzea vocea lui Cathy d'Humières care se pregătea să vorbească cu jurnaliştii: frânturi de fraze stereotipe, în stilul obișnuit al tehnocraţilor.

— Aruncaţi o privire la acele grafitti din toaletă și o să înţelegeţi de ce, zise el. În prezenţa unui bărbat pot apărea informaţii pe care... ar fi tentaţi să le ascundă, dacă ar fi o femeie de faţă.

— Foarte bine. Dar nu uitaţi că suntem doi la conducerea acestei anchete, domnule comandant.

★ ★ ★

Cei cinci bărbaţi îl urmăriră intrând, cu niște priviri în care se amestecau anxietatea, oboseala și furia. Servaz îşi aminti că erau închişi acolo încă de dimineaţă. Totuşi era clar că li se adusese de mâncare şi de băut. Resturi de pizza și de sendvișuri, pahare goale şi scrumiere pline umpleau masa lungă a sălii de conferinţe. Aveau bărbile crescute și păreau la fel de neîngrijiţi ca naufragiaţii pe o insulă, în afară de bucătar – un bărbos cu capul chel şi strălucitor şi cu lobii urechilor perforaţi de mai mulţi cercei.

— Bună ziua, zise el.

Niciun răspuns, dar tipii se îndreptară insesizabil. Citi în ochii lor că erau surprinşi de înfăţişarea lui. Li se anunţase sosirea unui comandant de la brigada criminalistică şi acum aveau în faţă un tip cu alură de profesor sau de jurnalist, la 40 de ani, în formă, neras, cu sacou de catifea şi blugi uzaţi. Apoi respectivul îşi puse o fesă pe masă, îşi trecu mâna prin părul închis la culoare şi se întoarse spre ei.

Îi studie. Pe fiecare în parte. Întârziind de fiecare dată mai multe zeci de secunde. Toţi coborâră ochii – în afară de unul.

— Care dintre voi l-a văzut primul?

Un tip aşezat într-un colţ al camerei ridică mâna. Purta un tricou cu mânecă scurtă şi imprimeu UNIVERSITY OF NEW YORK, peste o cămaşă în carouri.

— Cum vă numiţi?

— Huysmans.

Servaz îşi scoase carneţelul din haină.

— Povestiţi-mi.

Huysmans oftă. Răbdarea îi fusese pusă la grea încercare în ultimele ore şi nu era genul care să aibă prea multă. Povestise deja de vreo şase ori, aşa că relatarea păru puţin mecanică.

— Aţi coborât fără să fi pus măcar piciorul pe platformă. De ce?

Tăcere.

— De frică, mărturisi în sfârşit cel care tocmai vorbise. Ne era teamă că tipul bântuie încă pe undeva prin apropiere – ori că stă ascuns prin galerii.

— Ce v-a făcut să credeţi că era vorba despre un bărbat?

— Vă imaginaţi o femeie făcând aşa ceva?

— Aveţi cunoştinţă de ceva conflicte, certuri între muncitori?

— Ca peste tot, zise un al doilea. Altercaţii la beţie, chestii cu femei, tipi care nu se suportă. Cam atât.

— Cum vă numiţi? întrebă Servaz.

— Etcheverry, Gratien.

— Viaţa acolo sus trebuie să fie dură, nu? Riscurile, izolarea, promiscuitatea, toate astea creează tensiuni.

— Bărbaţii trimişi acolo sunt genul puternic, domnule comisar. Directorul trebuie să vă fi spus. Dacă nu, rămân jos.

— Nu comisar, comandant. Totuşi, în zilele cu furtună, cu vreme

urâtă, poţi să-ţi pierzi minţile, nu? insistă el. Mi s-a spus că la mare altitudine nici să dormi bine nu poţi.

— E adevărat.

— Explicaţi-mi.

— În prima noapte, suntem atât de doborâţi de altitudine şi de muncă încât dormim buştean. Dar după aceea, ne odihnim din ce în ce mai puţin. În ultimele nopţi de-abia închidem ochii două-trei ore. Aşa vrea muntele. Recuperăm în weekenduri.

Servaz îi privi din nou. Mulţi dintre ei dădură din cap a confirmare.

Se uita la aceşti bărbaţi duri, care nu făcuseră multă şcoală şi nici nu se credeau cine ştie ce genii, care nu căutau să câştige un ban cu uşurinţă, dar care făceau fără prea mult tam-tam o treabă foarte grea, în interesul tuturor. Erau toţi cam de vârsta lui – între 40 şi 50 de ani, cel mai tânăr, 30. Dintr-odată i se făcu ruşine de ceea ce făcea. Apoi privirea i se încrucişă cu cea alunecoasă a bucătarului.

— Şi calul ăla? Vă spune ceva? Îl ştiaţi? Îl mai văzuserăţi până atunci?

Se uitară la el, miraţi – apoi dădură încet din cap a negaţie.

— Au mai fost şi alte accidente acolo sus?

— Mai multe, răspunse Etcheverry. Ultimul, acum doi ani: un tip şi-a pierdut mâna.

— Şi acum ce face?

— Lucrează jos, la birouri.

— Numele lui?

Omul ezită. Roşi. Se uită la ceilalţi, jenat.

— Schaab.

Servaz îşi spuse că va trebui să-l verifice pe respectivul Schaab: *un cal îşi pierde capul / un muncitor mâna…*

— Accidente mortale?

Etcheverry dădu din nou din cap că nu.

Comandantul se întoarse spre cel mai în vârstă. Un tip solid, cu un tricou ce-i punea în valoare braţele musculoase. Era singurul, în afară de bucătar, care nu spusese încă nimic – şi singurul care nu plecase privirea în faţa lui. Servaz putea zări chiar o umbră de sfidare în acei ochi decoloraţi. Faţă mare, lătăreaţă. Privire glacială. Spirit obtuz, fără nuanţe, ce nu lasă loc îndoielilor, îşi spuse.

— Dumneavoastră sunteţi cel mai bătrân?
— Dap, zise bărbatul.
— De cât timp lucraţi aici?
— Sus sau jos?
— Sus şi jos.
— 23 de ani sus. 42 în total.
Voce plată, lipsită de inflexiuni. Ca suprafaţa unui lac de munte.
— Cum vă numiţi?
— De ce vrei s-o ştii?
— Eu sunt cel care pune întrebările, bine? Deci, cum te numeşti? zise Servaz, tutuindu-l şi el.
— Tarrieu, lansă celălalt vexat.
— Câţi ani ai?
— 63.
— În ce raporturi sunteţi cu directorul? Puteţi vorbi fără frică: rămâne între noi. Mai devreme am citit un grafitti în toaletă: „Directorul e un găozar".
Pe faţa lui Tarrieu apăru un rictus jumătate dispreţ, jumătate amuzament.
— E adevărat. Dar dacă ar fi fost vorba de răzbunare, el ar fi trebuit să atârne acolo sus. Nu calul. Nu crezi, *domnule poliţist?*
— Cine vorbea de vreo răzbunare? replică acesta pe acelaşi ton. Vrei cumva să conduci ancheta în locul meu? Ori vrei să intri în poliţie?
Se auziră câteva chicoteli. Servaz observă cum faţa lui Tarrieu se înroşeşte violent, ca un nor de cerneală care se răspândeşte în apă. După cum se vedea, omul era capabil de acte de violenţă. Dar până în ce punct? Eterna întrebare. Tarrieu deschise gura ca să dea replica – apoi, în ultimul moment, se răzgândi.
— Nu, zise după un timp.
— Cunoaşte careva dintre voi Centrul Ecvestru?
Bucătarul cu cercei ridică o mână cu un aer încurcat.
— Vă numiţi?
— Marousset.
— Călăriţi?
Tarrieu se dădu pe spate chicotind, imitat şi de ceilalţi. Servaz

simţi cum îl năpădeşte furia.

— Nu... eu sunt bucătarul... Din când în când, merg să dau o mână de ajutor bucătarului domnului Lombard... la castel... când au vreo masă... la zile de naştere... pe 14 iulie... Centrul Ecvestru e chiar lângă...

Marousset avea nişte ochi mari, deschişi la culoare, cu pupilele dilatate ca nişte capete de ace cu gămălie.

— Și calul, l-aţi văzut vreodată?

— Nu am eu treabă cu caii. E posibil... e plin de ei pe acolo...

— Și pe domnul Lombard îl vedeţi des?

Tipul făcu semn că nu.

— Merg pe acolo o dată... de două ori pe an... și aproape nu ies din bucătărie...

— Dar îl zăriţi din când în când, nu?

— Da.

— Uneori vine și pe aici, pe la uzină?

— Lombard, aici? zise Tarrieu pe un ton sarcastic. Pentru el, uzina asta e un grăunte de nisip. Tu examinezi fiecare fir de iarbă când îţi tunzi peluza?

Servaz se întoarse spre ceilalţi, care confirmară cu un mic semn din cap.

— Lombard nu locuieşte aici, continuă Tarrieu pe același ton provocator. Stă pe la Paris, New York, în Antile, în Corsica... Îl doare-n cot de uzina asta. O păstrează doar pentru că așa l-a obligat bătrânul lui prin testament. Dar în realitate n-are nici în clin, nici în mânecă.

Servaz dădu din cap. Ar fi vrut să răspundă într-un fel usturător. Dar la ce bun? Poate că Tarrieu avea motivele lui. Poate că avusese de-a face cândva cu vreun poliţist corupt ori incompetent. Oamenii sunt ca aisbergurile, gândi el. Sub apă ascund o masă enormă de chestii nespuse, dureri și secrete. Nimeni nu e doar ceea ce pare.

— Pot să-ţi dau un sfat? zise dintr-odată Tarrieu.

Servaz îngheţă, în gardă. Dar tonul se schimbase: nu mai avea nimic ostil, suspicios ori sarcastic.

— Te ascult.

— Paznicii, zise bătrânul. Decât să-ţi pierzi timpul cu noi, mai bine

i-ai interoga pe ei. Scutură-i un pic.

Comandantul îl fixă insistent.

— De ce?

Tarrieu ridică din umeri.

— Tu ești polițistul.

★ ★ ★

Servaz merse pe culoar și împinse ușile batante, trecând brusc de la o atmosferă sufocantă la cea glacială, din hol. Luminile intermitente de afară populau holul cu licăriri și umbre neliniștitoare. O zări pe Cathy d'Humières care se urca în mașina ei. Se întuneca.

— Deci? întrebă Ziegler.

— Tipi ăștia n-au probabil nimic de-a face, dar vreau totuși câteva informații suplimentare despre doi dintre ei. Primul e Marousset, bucătarul. Pe celălalt îl cheamă Tarrieu. Și despre un anumit Schaab: tipul și-a tăiat mâna într-un accident, anul trecut.

— Și ceilalți doi: de ce ei?

— Verificare de rutină.

Revăzu în minte privirea lui Marousset.

— Vreau să-i sunăm și pe cei de la Narcotice, să vedem dacă n-au vreun bucătar prin baza lor de date.

Ziegler îl fixă atentă, dar nu făcu niciun comentariu.

— Cu ancheta prin împrejurimi cum stăm? întrebă el.

— Interogăm locuitorii din satele de pe drumul principal. În caz că cineva a văzut trecând vreo mașină azi-noapte. Până acum, nimic.

— Altceva?

— Avem grafitti și afară, pe pereții Centralei. Dacă sunt taggeri prin zonă, poate au auzit sau au văzut ceva. Genul ăsta de punere în scenă avea nevoie de pregătire, de tururi de recunoaștere. Ceea ce ne aduce din nou la paznici. Poate știu măcar cine a făcut desenele. Și de ce n-au auzit nimic?

Servaz se gândi la cuvintele lui Tarrieu. Maillard li se alăturase și el. Lua notițe într-un carnețel.

— Și Institutul Wargnier? întrebă Servaz. Pe de o parte, avem un act comis în mod clar de un dement, pe de alta nebuni criminali închiși la câțiva kilometri de aici. Chiar dacă directorul ne asigură că niciunul dintre pacienți n-a „sărit gardul", trebuie să explorăm

această pistă mai în profunzime. (Se uită la Ziegler, apoi la Maillard.) Aveţi vreun psihiatru pe statul de plată?

Cei doi schimbară o privire.

— Un psiholog criminalist trebuie să apară zilele viitoare, răspunse Irène Ziegler.

Servaz se încruntă imperceptibil. *Un psiholog criminalist pentru un cal...* Ştia că Jandarmeria era cu câteva lungimi înaintea lor în acest domeniu, ca de altfel în multe altele, dar se întrebă dacă nu cumva mergeau prea departe: nici Jandarmeria n-ar fi trebuit să-şi mobilizeze experţii chiar aşa, pentru orice.

Eric Lombard are braţul realmente foarte lung...

— Aveţi noroc cu noi, îl luă ea peste picior, trezindu-l din gânduri. Altfel aţi fi fost obligat să faceţi apel la un expert independent.

El nu se lăsă prins în joc. Ştia unde voia ea să ajungă: pentru că nu-şi formau proprii profileri, ca jandarmii, poliţiştii erau deseori nevoiţi să apeleze la experţi din exterior – psihologi nu întotdeauna competenţi pentru genul ăsta de treburi.

— Pe de altă parte, e vorba doar despre un cal, răspunse el fără convingere.

Se uită la ea. Irène Ziegler nu mai zâmbea. Din contră, citi pe faţa ei tensiune şi incertitudine. Tânăra îi întoarse o privire plină de întrebări. *Fata asta ia foarte în serios povestea,* se gândi el. Pentru că şi ea începea să aibă impresia că actul acela macabru ascundea probabil ceva mult mai grav.

5

— Aţi citit *Maşina timpului?*

Mergeau înainte pe culoarele pustii. Paşii lor răsunau în urechile lui Diane, în acelaşi timp cu pălăvrăgeala psihiatrului.

— Nu, răspunse ea.

— Socialist convins, H.G. Wells era preocupat de progresul tehnic, de dreptatea socială şi de lupta de clasă. A tratat înaintea oricui altcuiva teme precum manipularea genetică, în *Insula doctorului Moreau,* sau nebuniile ştiinţei, în *Omul invizibil.* În *Maşina timpului,* îşi imaginează cum naratorul călătoreşte în viitor. Descoperă astfel că Anglia a devenit un fel de paradis terestru, locuit de un popor pacifist şi lipsit de griji: eloii. (Fără să-şi ia ochii de la ea, introduse cartela într-un alt panou.) Eloii sunt descendenţii păturilor privilegiate ale societăţii burgheze. În decursul a mii de ani, au atins un asemenea grad de confort şi de stabilitate, încât inteligenţa li s-a atrofiat, până la nivelul unui copil de cinci ani. Nefiind obligaţi să facă efort fizic timp de secole, obosesc foarte uşor. Creaturi drăguţe, calme şi vesele, dar de o indiferenţă terifiantă: când unul dintre ei se îneacă sub ochii celorlalţi, nimeni nu îi sare în ajutor.

Diane nu-l asculta decât cu o ureche. Cu cealaltă încerca să capteze un semn de viaţă, de umanitate – şi să reţină drumul prin acel labirint.

— La căderea nopţii, naratorul descoperă o altă realitate, chiar mai terifiantă: eloii nu sunt singuri. Sub pământ locuieşte o a doua rasă, hidoasă şi de tomul, morloci. Descendenţi ai proletarilor. Din cauza lăcomiei stăpânilor lor, aceştia s-au îndepărtat încet-încet de clasele superioare, până când au devenit o rasă distinctă, la fel de urâţi pe cât sunt ceilalţi de graţioşi, retraşi în fundul galeriilor şi al puţurilor. S-au dezobişnuit în aşa măsură cu lumina, încât nu ies din vizuinile lor decât noaptea. Ca urmare, din momentul în care apune soarele, eloii îşi părăsesc zonele rurale idilice şi se regrupează în palatele lor în ruine. Deoarece, pentru a supravieţui, morlocii au devenit canibali…

Diane începea să se simtă exasperată de trăncăneala doctorului. Unde voia să ajungă? În mod evident, îi plăcea să se audă vorbind.

— Nu e oare o descriere destul de exactă a societății noastre, domnișoară Berg? De o parte, eloii, a căror inteligență și voință au slăbit din cauza vieții ușoare și a absenței pericolului și ale căror egoism și indiferență au sporit. De cealaltă, prădătorii, care le reamintesc vechea lecție: a spaimei. Dumneavoastră și cu mine suntem eloi, domnișoară Berg... iar rezidenții noștri, morloci.

— Nu vi se pare puțin simplist?

El o ignoră.

— Știți care e morala acestei povești? Pentru că, bineînțeles, există una: Wells era de părere că atrofierea inteligenței este o consecință naturală a... dispariției pericolului. Că un animal în perfectă armonie cu mediul în care trăiește devine un simplu mecanism. Natura nu face apel la inteligență decât dacă rutina și instinctul nu sunt de ajuns. Inteligența nu se dezvoltă decât acolo unde se produc schimbări – și a*colo unde apare pericolul.*

O privi o bucată de vreme, cu un zâmbet larg pe față.

— Vorbind de personal, zise ea. Nu ne-am întâlnit cu multă lume până acum. Totul e automatizat?

— Avem în jur de 30 de îngrijitori. Plus șase asistenți, un medic, un sexolog, un bucătar-șef, șapte ajutoare la gătit și servit mâncarea, nouă muncitori de întreținere – toți cu normă de jumătate de zi, bineînțeles, ne obligă tăierile de la buget, cu excepția a trei infirmieri de noapte, a sorei-șefe, a bucătarului... și a mea. Deci suntem șase care dormim aici peste noapte. Plus gardienii care, sper eu, nu dorm. (Râse scurt și sec.) Cu dumneavoastră vom fi șapte, trase concluzia zâmbind.

— Șase la... 88 de pacienți?

Câți gardieni? se întrebă imediat. Se gândi apoi la clădirea imensă și lipsită de lucrători în timpul nopții, cu 88 de psihopați periculoși închiși în fundul culoarelor pustii și o traversă un frison.

Xavier păru să-i sesizeze spaima. Zâmbetul i se lărgi, în timp ce privirea lui o învăluia, neagră și strălucitoare ca o baltă de petrol.

— V-am mai spus: sistemele de securitate sunt nu numai numeroase, dar și inutile. Institutul Wargnier nu s-a confruntat cu nicio evadare, nici măcar cu vreun incident notabil, de când a fost înființat.

— Ce gen de tratament medicamentos folosiţi?

— După cum ştiţi, utilizarea substanţelor antiobsesive s-a dovedit mai eficace decât cea a preparatelor clasice. Tratamentul nostru de bază constă în asocierea unei medicaţii pe bază hormonală, de tip LHRH[12] cu un tratament cu antidepresive SSRI[13]. Acesta acţionează direct asupra producţiei hormonilor legaţi de activitatea sexuală şi diminuează tulburările obsesive. Bineînţeles că aceste terapii sunt totalmente ineficiente în cazul celor șapte pacienţi din blocul A...

Tocmai ajunseră într-un hol larg, la picioarele unei scări ale cărei trepte uzate lăsau să se ghicească un perete din piatră brută. Diane presupuse că era vorba despre formidabilele ziduri pe care le contemplase la venire, cu ferestre mici, aliniate ca la puşcărie. Pereţii de piatră, scara de beton, podeaua de ciment: se întrebă care fusese destinaţia originală a clădirii. O uşă mare de sticlă dădea totuşi spre munţii ce dispăreau încet în noapte. O surprinse întunericul lăsat parcă prea devreme. Nu simţise trecerea timpului. Dintr-odată, o umbră tăcută apăru lângă ea – și Diane își înăbuși un icnet de surpriză.

— Domnişoară Berg, v-o prezint pe sora noastră șefă, Elisabeth Ferney. Cum se simt „campionii” noştri în seara aceasta, Lisa?

— Puţin nervoși. Nu ştiu cum au făcut-o, dar sunt deja la curent cu incidentul de la Centrală.

Voce rece, autoritară. Sora-șefă era o femeie înaltă, la 40 de ani, cu trăsături uşor severe, dar nu dezagreabile. Păr șaten, aer de superioritate, privire directă, dar defensivă. Aşteptând următoarea replică, Diane își aminti de barajul de pe şosea.

— Pe drum încoace am fost oprită de un jandarm, zise. Ce s-a întâmplat?

Xavier nu se chinui să-i răspundă. Diane părea să fi devenit brusc o cantitate neglijabilă. Lisa Ferney își întoarse spre ea ochii căprui, apoi reveni la psihiatru.

— Sper că nu vă gândiţi s-o duceţi astă seară în blocul A.

---

[12] Hormonul eliberator al gonadotropinelor, hormoni sintetizaţi şi eliberaţi de glanda hipofiză, care acţionează pe testicul sau pe ovar (gonade), stimulând producţia de hormoni sexuali.

[13] Inhibitor selectiv al recaptării serotoninei, adică antidepresiv.

— Domnișoara Berg e noul nostru... *psiholog,* Lisa. Va rămâne la noi o vreme. Și are acces peste tot.

Ochii sorei-șefe întârziară încă o dată asupra ei.

— În acest caz, presupun că o să ne vedem destul de des, comentă ea, urcând treptele.

Scara de beton ducea la o nouă ușă, la ultimul etaj al edificiului. Aceasta nu era din sticlă, ci dintr-un oțel foarte gros, cu un hublou dreptunghiular. Diane mai văzu una, identică, prin hublou. Un sas – ca cele de pe submarine sau din subsolurile băncilor. Deasupra ușii, o cameră de luat vederi.

— Bună seara, Lucas, zise Xavier, ridicând capul spre obiectiv. Ne deschizi?

O lampă cu două diode trecu de la roșu la verde și Xavier trase de ușa grea, blindată. Odată intrați, așteptară în liniște să se închidă la loc. În acel spațiu îngust, Diane simți pe lângă mirosul mineral și metalic, parfumul sorei-șefe, care stătea lângă ea. Dintr-odată, prin a doua ușă răzbătu un urlet prelung, care o făcu să tresară. Strigătul se stinse greu.

— Cu cei șapte pacienți din blocul A, zise Xavier părând a nu fi auzit urletul, practicăm, așa cum v-am spus, o terapie aversivă specială. Un fel de „dresaj” (Era a doua oară când folosea acel termen, și Diane se simți din nou deranjată.) Repet, acești indivizi sunt sociopați în toată regula: nu tu remușcări, empatie ori speranță de vindecare. Pe lângă dresaj, ne mulțumim cu o terapie minimală, ca de exemplu, controlul periodic al nivelului de serotonină: pentru că un nivel prea scăzut îi face impulsivi și violenți. În rest, cel mai important e să nu le dăm niciodată ocazia să facă rău. Monștrii aceștia nu au frică de nimic. Știu că nu vor ieși de aici niciodată. Ca urmare, nu-i atinge nimic, niciun fel de amenințare ori manifestare de autoritate.

Se auzi un semnal sonor și Xavier își puse mâna cu degete manichiurate pe cea de-a doua ușă blindată.

— BINE AȚI VENIT ÎN INFERN, DOMNIȘOARĂ BERG. Dar nu în seara aceasta. Nu, Lisa are dreptate. În seara aceasta, voi intra singur. Lisa o să vă conducă înapoi.

★ ★ ★

Servaz îl fixă pe cel de-al doilea paznic:

— Deci, n-ai auzit nimic.

— Nu.

— Din cauza televizorului?

— Sau a radioului, răspunse bărbatul. Când nu ne uităm la televizor, ascultăm radioul.

— Tare?

— Da, destul.

— Și noaptea trecută ce ați văzut sau ascultat?

Fu rândul paznicului să se simtă vexat. Cu jandarmii și cu polițaiul ăsta, era a treia oară când repeta versiunea lui asupra faptelor.

— Un meci de fotbal: Marseille – Atletico Madrid.

— Și după meci, v-ați pus un DVD, nu?

— Da.

Lumina neonului făcea să-i strălucească capul ras. Servaz observă o ditamai cicatrice. Încă de când intrase în cameră, se hotărâse instinctiv să-l tutuiască. Genului ăstuia de individ trebuia să-i încalci de la început spațiul vital, dându-i de înțeles că tu ești șeful.

— Și filmul despre ce era?

— Un film de groază... serie B: *Ochii nopții.*

— Și sonorul cum era?

— Tare, v-am mai zis.

Lungile momente de tăcere ale comandantului îi produceau o senzație de disconfort. Ca urmare, simțea nevoia să se explice:

— Colegul meu e cam surd. Și apoi, suntem singuri pe aici. De cine să ne ferim?

Servaz confirmă înțelegător aproape fiecare cuvânt din răspunsurile colegului.

— Un meci de fotbal, cam cât durează?

Paznicul se uită la el ca și cum ar fi fost de pe altă planetă.

— De două ori 45 de minute... Plus pauza și întreruperile din timpul jocului... cam două ore. Maxim...

— Și filmul?

— Nu-ș... O oră jumate... două...

— La ce oră a început meciul?

— E Liga Campionilor – 20:45.

— Hm, hm… Ceea ce ne duce spre 30 de minute după miezul nopţii… Şi după aceea, aţi făcut un rond?

Omul lăsă capul în jos cu un aer spăşit.

— Nu.

— De ce?

— Ne-am mai uitat la un film.

Servaz se aplecă. Îşi văzu reflecţia în geam. Afară era beznă. Temperatura scăzuse probabil destul de mult sub zero.

— Încă un film de groază?

— Nu…

— Atunci?

— Un porno…

Comandantul ridică o sprânceană şi-i servi zâmbetul lui de iepuroi dur şi depravat. Pentru o secundă, păru un personaj din desene animate.

— Hm, înţeleg… Până la ce oră?

— Nu-ş. Până pe la două…

— Drace! Şi apoi?

— Apoi ce?

— Aţi făcut un rond?

De data asta umerii omului se lăsară complet.

— Nu.

— Încă un film?

— Nu, ne-am dus să ne culcăm.

— Nu sunteţi obligaţi să faceţi ronduri?

— Ba da.

— Cu ce frecvenţă?

— Din două în două ori din trei în trei ore.

— Şi voi n-aţi făcut niciunul azi-noapte. Sau mă-nşel?

Paznicul îşi fixa vârfurile pantofilor. Părea absorbit de contemplarea unei mici pete.

— Nu…

— N-am auzit.

— NU.

— De ce?

De data asta, omul ridică capul.

— Ascultaţi, cui... cui i-ar fi trecut prin cap să urce aici în plină iarnă? Aici nu vine niciodată nimeni... E pustiu... Şi-atunci, la ce-ar folosi să facem ronduri?

— Dar tocmai pentru asta sunteţi plătiţi, nu? Şi desenele de pe pereţi?

— Tineri care urcă uneori... Dar numai când e timp frumos... Servaz se apleacă puţin mai mult, cu faţa la câţiva centimetri de cea a paznicului.

— Deci, dacă o maşină ar fi urcat în timpul filmului, n-aţi fi auzit-o.

— Nu.

— Şi telefericul?

Omul ezită un sfert de secundă, ceea ce nu-i scăpă poliţistului.

— La fel.

— Eşti sigur?

— Mda...

— Şi vibraţiile?

— Ce vibraţii?

— Telefericul produce vibraţii. Eu le-am simţit. Voi nu?

O nouă ezitare.

— Eram absorbiţi de film.

Minţea. Servaz era absolut convins. O ţesătură de minciuni pe care o puseseră la punct împreună, înainte de venirea jandarmilor. Aceleaşi răspunsuri, aceleaşi ezitări.

— Un meci plus două filme, asta face cam cinci ore, calculă comandantul ca un patron tastând o adunare la casa de marcat. Dar într-un film nu e tot timpul gălăgie, nu? Sunt şi momente de tăcere. Chiar şi într-un horror... *Mai ales* într-un horror... Când creşte tensiunea, când acţiunea ajunge în punctul culminant... (Se aplecă din nou. Faţa lui era pe punctul de-a o atinge pe cea a paznicului. Putea să-i simtă respiraţia urât mirositoare – şi frica.) Actorii nu-şi petrec tot timpul scoţând urlete şi tăindu-şi beregatele, nu? Şi telefericul face cât timp până aici sus? 15 minute? 20? La fel şi la coborâre. Îţi dai seama unde vreau s-ajung? Ar fi o a dracu' de mare coincidenţă ca zgomotul infernal al telefericului să fie acoperit în întregime de gălăgia din film, nu crezi?

Paznicul îi aruncă o privire de animal încolţit.

— N-am idee, zise el. Poate că a fost înainte… ori în timpul meciului… În tot cazul, noi n-am auzit nimic.

— Mai aveţi DVD-ul?

— Ă… da…

— Perfect. O să facem o mică reconstituire – ca să vedem dacă e realmente posibil ca micul vostru spectacol privat să fi acoperit tot acel zgomot. O să-ncercăm și cu un meci de fotbal. Chiar și c-un porno, asta ca să atingem fondul problemei, ca să zic așa.

Văzu transpiraţia scurgându-se pe faţa paznicului.

— Am mai și băut puţin, lansă omul cu o voce atât de pierită, că Servaz fu nevoit să-l facă să repete.

— Cum?

— *Am bă…*

— Mult?

— Cam.

Tipul ridică mâinile cu palmele în sus.

— Ascultaţi… Dumneavoastră, domnule comisar, nu vă puteţi imagina cu ce seamănă o noapte de iarnă aici sus. Aţi observat decorul? Când se lasă întunericul, ai impresia că ești singur pe lume. E ca și cum… ca și cum ai fi la dracu-n praznic… pe o insulă pustie… O insulă pierdută în mijlocul unui ocean de zăpadă și de gheaţă, adăugă el cu un lirism surprinzător. La Centrală, nu-i pasă nimănui ce facem noi aici în timpul nopţii. Pentru ei suntem invizibili, ca și cum n-am exista. Tot ce vor e să nu vină cineva să saboteze instalaţiile.

— Nu comisar, comandant. Și totuși asta nu l-a împiedicat pe respectivul să urce, să spargă ușa, să pună în funcţiune telefericul și să încarce un cal mort în cabină, zise Servaz răbdător. Chestia asta ia ceva timp. Și nu poate trece neobservată.

— Închisesem obloanele. Era furtună. Și încălzirea nu funcţionează bine. Așa că ne baricadăm, bem ceva ca să ne încălzim și ne uităm la televizor ori ascultăm muzică ca să nu mai auzim vântul. Chiar dacă s-a auzit ceva, ameţiţi cum eram, am crezut că e din cauza furtunii. Nu ne-am făcut treaba, e adevărat – dar cu calul, n-avem nicio vină.

Punct pentru el, notă Servaz. Nu era greu să-ţi imaginezi ce însemna o furtună acolo sus. Rafalele de vânt, zăpada, vechile clădiri

pustii și pline de curenţi de aer, obloanele și ușile scârţâind... O spaimă atavică – cea pe care o resimţiseră probabil primii oameni în faţa forţelor incontrolabile ale naturii. Era prea mult, chiar și pentru cineva foarte dur.

Ezită. Versiunile celor doi coincideau. Totuși, nu-i credea. Din orice parte privea, de un lucru era absolut sigur: *minţeau.*

★ ★ ★

— Deci?

— Mărturiile lor seamănă.

— Da.

— Chiar prea mult.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Maillard, Ziegler și Servaz se reuniseră într-o cămăruţă fără ferestre, luminată de un neon palid. Pe perete, un afiş cu: „Medicina muncii, prevenţie şi evaluare a riscurilor profesionale", însoţit de instrucţiuni şi de un număr de telefon. Pe faţa celor doi jandarmi se citea oboseala. Servaz ştia că şi el arăta la fel. La acea oră şi în locul acela, avea impresia că ajunsese la capătul tuturor lucrurilor: al oboselii, al lumii, al nopţii...

Cineva adusese niște pahare pline cu cafea. Servaz se uită la ceas: 5:32. Directorul Centralei se dusese acasă în urmă cu două ore, cu faţa pământie și ochii roșii, după ce salutase pe toată lumea. Comandantul se încruntă văzând-o pe Ziegler butonând pe un laptop. În ciuda oboselii, ea se concentra asupra raportului.

— S-au pus de acord în legătură cu ce vor declara, încă de dinainte să-i separăm, trase el concluzia sorbind din cafea. Ori pentru că ei sunt autorii, ori pentru că mai au ceva de ascuns.

— Şi ce facem cu ei? întrebă Ziegler.

El se gândi un moment, strivi paharul de polistiren și îl aruncă spre coşul de gunoi, dar rată.

— N-avem nicio probă împotriva lor, zise, aplecându-se să-l culeagă. Îi lăsăm să plece.

Încercă să şi-i readucă în minte. Niciunul nu-i inspira încredere. Întâlnise un vagon de tipi de teapa lor în 17 ani de meserie. Înainte de interogatoriu, Ziegler îi spusese că sunt *sticheţi* – adică numele lor apăreau în STIC (Sistemul de prelucrare a infracţiunilor constatate),

ceea ce, totuși, n-avea nicio relevanță: în STIC erau stocate 26 de milioane de infracțiuni, pe puțin, dintre care unele contravenții de clasă cinci, aplicabile delictelor minore, în detrimentul apărătorilor libertăților individuale care decernaseră Poliției Franceze un premiu Big Brother pentru realizarea acestui „turn de pază informatic”.

Dar el și Ziegler mai descoperiseră că cei doi figurau și în buletinul nr. 1 al Cazierului Judiciar. Fiecare ispășise mai multe pedepse cu închisoarea, relativ scurte în raport cu faptele săvârșite: loviri în formă agravată, amenințări cu moartea, sechestrare, delapidare de fonduri și toată gama de violențe – dintre care unele asupra partenerelor de viață. În ciuda cazierelor judiciare la fel de voluminoase ca un *Bottin mondain*[14], împreună nu totalizaseră mai mult de cinci ani de pârnaie. Se arătaseră blânzi ca niște mielușei în timpul interogatoriilor, afirmând că se cumințiseră și-și învățaseră lecția. Profesiuni de credință identice, sinceritate nulă: vrăjeala obișnuită, pe care doar un avocat abil ar fi putut-o face credibilă. Servaz observase din instinct că, dacă n-ar fi fost polițai și le-ar fi pus aceleași întrebări într-o parcare pustie, ar fi băgat-o pe mânecă, pentru că indivizilor le-ar fi făcut plăcere să-i tragă câteva scatoalce.

Își trecu o mână peste față. Frumoșii ochi ai lui Irène Ziegler erau încercănați, făcând-o să pară și mai seducătoare. Își dăduse jos haina uniformei și lumina neonului se juca în părul ei blond. Se uită mai atent la gâtul ei. Un mic tatuaj se ițea de sub guler. O ideogramă chinezească.

— O să facem o pauză ca să dormim câteva ore. Ce program avem mâine?

— Centrul Ecvestru, răspunse ea. Am trimis câțiva oameni să pună sigiliu pe boxe. Tipii de la TIC o să se ocupe mâine.

Servaz își aminti că Marchand pomenise ceva de o intrare prin efracție.

— O să începem cu personalul. Imposibil ca nimeni să nu fi văzut ori auzit ceva. Căpitane, îi zise lui Maillard, nu cred c-o să avem nevoie de dumneata. O să te ținem la curent.

Maillard confirmă cu un semn din cap.

---

[14] Anuar monden francez.

— Avem două întrebări la care trebuie să răspundem cu prioritate. Unde e capul animalului? Şi de ce s-ar chinui cineva să agaţe calul pe un stâlp de teleferic? Punerea în scenă are cu siguranţă o semnificaţie.

— Uzina e proprietatea Grupului Lombard, zise Ziegler, iar Freedom era calul preferat al lui Eric Lombard. În mod evident, cel vizat este el.

— O acuzaţie? sugeră Maillard.

— Ori răzbunare.

— Răzbunarea poate reprezenta şi ea o acuzaţie, zise Servaz. Un tip ca Lombard are cu siguranţă duşmani, dar nu-mi vine să cred că un simplu rival în afaceri s-ar preta la genul ăsta de punere în scenă. Să căutăm mai degrabă printre angajaţii concediaţi sau cu antecedente psihiatrice.

— Ar mai fi o ipoteză, remarcă Ziegler închizând laptopul. Lombard e o multinaţională cu filiale în multe ţări: Rusia, America de Sud, Asia de Sud-Est… E posibil ca la un moment dat să se fi pus în calea vreunei grupări mafiote ori criminale.

— Foarte bine. Să luăm în considerare toate aceste ipoteze. Să nu excludem nimic pentru moment. E vreun hotel decent prin zonă?

— Sunt mai mult de 15 hoteluri în Saint-Martin, răspunse Maillard. Depinde ce căutaţi. Dar în locul dumneavoastră aş încerca la *Russell*.

Servaz înregistră informaţia în timp ce se gândea din nou la paznici, la tăcerea şi la încurcătura lor.

— Tipilor ăstora le e frică, zise brusc.

— Cui?

— Paznicilor: le e frică de ceva sau de cineva.

6

Servaz sări în sus, trezit de telefon. Se uită la radioul deşteptător: 8:37. *La naiba!* Nu auzise alarma. Ar fi trebuit s-o roage pe patroana hotelului să-l trezească. Irène Ziegler urma să treacă să-l ia peste 20 de minute. Luă telefonul.

— Servaz.

— Ce s-a întâmplat acolo sus?

Vocea lui Espérandieu... Ca de obicei, adjunctul lui ajunsese la birou înaintea tuturor. Servaz şi-l imagină citind benzi desenate japoneze sau încercând cele mai noi aplicaţii pe Internet ale poliţiei, cu o şuviţă de păr căzută pe frunte şi îmbrăcat cu un pulover de marcă, ultima modă, ales de soţia lui.

— Dificil de spus, răspunse, îndreptându-se spre baie. Să zicem că nu seamănă cu nimic cunoscut.

— Super, aş fi vrut să văd şi eu.

— O să vezi filmul.

— Cu ce seamănă totuşi?

— Cu un cal agăţat de cablurile unui stâlp de teleferic, la două mii de metri altitudine, răspunse Servaz reglând temperatura apei de la duş cu mâna liberă.

Tăcere.

— Un cal? Pe un stâlp de teleferic?

— Da.

Din nou tăcere.

— Fir-aş al dracului, zise apoi Espérandieu, bând ceva foarte aproape de receptor.

Servaz ar fi putut paria că era ceva mai degrabă efervescent, decât o simplă cafea. Espérandieu era un fan al pastilelor: pastile pentru trezire, pentru somn, pentru memorie, pentru tonus, împotriva tusei, a răcelii, a migrenelor, a durerilor de stomac... În ciuda faptului că nu era un poliţist bătrân, spre pensie, ci un copoi tânăr, de abia 30 de ani. În plină formă. Care alerga de trei ori pe săptămână pe malul fluviului Garonne. Fără probleme cu trigliceridele sau colesterolul, inventa o întreagă colecţie de boli imaginare, dintre care unele, cel

puţin, se transformau în realităţi, prin autosugestie.

— Când te întorci? Avem nevoie de tine aici. Puştii pretind că poliţiştii *i-au bătut*. Avocatul susţine că baba e o beţivă. Că mărturia ei n-are nicio valoare. A cerut judecătorului eliberarea imediată a celui mai mare. Ceilalţi doi au plecat acasă.

Servaz reflectă.

— Și amprentele?

— Nu mai repede de mâine.

— Sună-l pe procuror. Zi-i s-o mai lălăie cu cel mare. Ştim sigur că-s ei: amprentele vor „ciripi". Să vorbească cu judecătorul. Și încearcă să-i grăbeşti pe cei de la Laborator.

Închise, acum complet treaz. Ieşind de la duş, se şterse rapid şi îşi luă haine curate. Se spălă pe dinţi şi se inspectă în oglinda de deasupra chiuvetei, gândindu-se la Irène Ziegler. Se surprinse privindu-se mai mult ca de obicei. Se întrebă cum îl vedea fata. Un tip încă tânăr, destul de bine, dar teribil de obosit? Un poliţist puţin obtuz, dar eficace? Un bărbat divorţat a cărui singurătate se citea pe faţă şi în starea hainelor? Dacă ar trebui să se descrie singur, ce ar vedea? Fără îndoială cearcănele de sub ochi, ridurile din jurul gurii şi cuta verticală dintre sprâncene – cu aerul că tocmai ieșise din mașina de spălat. Totuși, avea convingerea că în ciuda amplorii ravagiilor, continua să păstreze ceva juvenil și înflăcărat. Fir-ar! Ce-i venise așa dintr-odată? Se scutură de starea aceea de adolescent în călduri, ridică din umeri și ieși pe balcon. Hotelul *Russell* se găsea în partea de sus din Saint-Martin și panorama din camera lui dezvăluia o bună parte din acoperişurile orăşelului. Cu mâinile pe balustradă, privi întunericul ridicându-se dintre străduţele strâmte, înlocuit de un răsărit luminos. La orele nouă dimineaţa, cerul de deasupra munţilor avea transparenţa și strălucirea unui dom de cristal. Sus, la 2500 de metri, gheţarii ieşeau din umbră, strălucind într-un soare ce întârzia să apară. Drept în faţa lui se vedea oraşul vechi, centrul istoric. În partea stângă, pe celălalt mal al râului, cartierele HLM. De cealaltă parte a marelui bazin, la doi kilometri depărtare, se ridica asemenea unui val uriaş coasta împădurită, rănită de linia telecabinei. De la postul lui de observaţie, Servaz zărea siluete fofilându-se în umbra străduţelor din centru, îndreptându-se spre serviciu, dar şi farurile

camionetelor pentru livrări, adolescenţi căţăraţi pe scutere pârâitoare în drum spre liceele şi colegiile din oraş, comercianţi în faţa grilajelor de fier. Începu să tremure. Nu din cauza frigului – ci pentru că tocmai se gândise la calul agăţat acolo sus şi la cel sau la cei care făcuseră asta.

Se aplecă peste balustradă. Ziegler îl aştepta jos, sprijinită de duba ei Mercedes 306, pornită. Schimbase uniforma cu un pulover cu gâtul rulat şi o geacă de piele. Fuma o ţigară şi avea o geantă pe umăr.

Servaz coborî şi o invită la o cafea. Îi era foame şi voia să şi mănânce ceva înainte de plecare. Ea se uită la ceas, se strâmbă şi apoi se dezlipi în sfârşit de maşină ca să-l urmeze înăuntru. *Russell* era un hotel din anii 1930 cu camere prost încălzite, holuri interminabile lugubre şi tavane înalte cu stucaturi. Dar sala de mese, o verandă largă cu mese agreabile împodobite cu flori, se bucura de o priveliște care-ţi tăia respiraţia. Servaz se aşeză la o masă de lângă fereastră şi comandă o cafea neagră şi o tartină cu unt. Ziegler se mulțumi cu un *fresh* de portocale. La masa vecină, nişte turiști spanioli – primii din sezon – vorbeau tare, punctându-și frazele cu termeni extrem de virili.

Întorcând capul, atenţia îi fu atrasă de un detaliu care-l puse pe gânduri: nu numai că Irène Ziegler era în civil, dar în dimineaţa aceea își pusese în nara dreaptă un inel fin de argint, care strălucea în lumina ce pătrundea prin fereastră. Era genul de bijuterie pe care se aştepta s-o vadă la fata lui – nu la un ofițer de jandarmi. Vremurile se schimbă, își spuse.

— Aţi dormit bine? o întrebă apoi.

— Nu. Până la urmă am luat o jumătate de somnifer. Și dumneavoastră?

— N-am auzit alarma. Cel puţin în hotel e liniște: majoritatea turiştilor n-au apărut încă.

— Nici n-o să apară mai devreme de două săptămâni. În momentul ăsta al anului e întotdeauna liniște.

— Acolo sus, zise el arătând spre cele două rânduri de piloni de pe muntele din faţă, e vreo staţiune de schi?

— Da, Saint-Martin 2000. 40 de kilometri pentru 28 de pârtii, dintre care şase foarte dificile, patru cu telescaun şi zece cu teleschi.

Dar mai e și stațiunea Peyragudes, la 15 kilometri de aici. Schiați?

Un zâmbet de motan farsor apăru pe fața lui Servaz.

— Ultima dată când m-am urcat pe schiuri aveam 14 ani. Nu-mi amintesc faza cu plăcere. Nu prea sunt genul... *sportiv*.

— Totuși păreți în formă, îi întoarse ea zâmbetul.

— Ca dumneavoastră, de altfel.

În mod ciudat, complimentul o făcu să roșească. Amândoi se bâlbâiau. Cu o seară în urmă, erau doi polițiști prinși în aceeași anchetă, ce schimbau observații profesionale. În acea dimineață, încercau cu stângăcie să se cunoască.

— Pot să vă pun o întrebare?

El dădu din cap afirmativ.

— Ieri ați cerut informații suplimentare despre trei dintre muncitori. De ce?

Chelnerul reveni cu comanda. Avea același aer învechit și trist ca întreg hotelul. Servaz așteptă să plece ca să-i povestească despre interogatoriul celor cinci bărbați.

— Tarrieu, acela, zise ea. Cum vi s-a părut?

Servaz revăzu fața plată și lătăreață și privirea rece.

— Un tip inteligent, dar plin de furie.

— Inteligent. Interesant.

— De ce?

— Toată acea punere în scenă... acea nebunie... cred că autorul ei nu e doar nebun, ci și inteligent. Foarte inteligent.

— În cazul ăsta, pe paznici putem să-i eliminăm, zise el.

— Poate. Asta dacă vreunul dintre ei nu se preface.

Își scosese laptopul din geantă și îl deschisese pe masă, între sucul ei și cafeaua lui. El avu din nou același gând de mai devreme: vremurile se schimbau, o nouă generație de anchetatori prelua ștafeta. Poate că ea n-avea încă destulă experiență, dar era mult mai în ton cu epoca – și experiența avea să vină, cu timpul.

Ziegler tastă ceva și el profită ca s-o studieze. Arăta foarte diferit în comparație cu ziua precedentă, pentru că o văzuse doar în uniformă. Se uită la micul tatuaj de pe gât, ideograma chinezească ce depășea gulerul rulat. Se gândi la Margot. Ce era și cu moda asta a tatuajelor? Și a piercingurilor. Ce semnificație trebuia să le dea? Ziegler avea un

tatuaj și un inel în nas. Poate că avea și alte bijuterii, chiar mai intime: în ombilic, ori poate chiar în sfârcuri ori jos, după cum citise el undeva. Ideea îl tulbură. Oare treaba asta îi schimba modul de a gândi? Se întrebă dintr-odată în ce consta viața intimă a unei femei ca ea, fiind conștient că a lui se reducea de câțiva ani la zero. Alungă acel gând.

— De ce Jandarmerie? întrebă.

Ea ridică capul și ezită un moment.

— O, zise apoi, vreți să spuneți de ce am ales Jandarmeria?

El confirmă, fără s-o slăbească din ochi. Ea zâmbi.

— Pentru siguranța locului de muncă, cred. Și ca să nu fac ca toată lumea…

— Adică?

— Eram la facultate, la Socio. Făceam parte dintr-un grup libertarian. Am și trăit într-un *squat*[15]. Polițaii și jandarmii erau dușmanii: fasciști, câinii de pază ai puterii, avanposturile reacțiunii – cei care-i protejau pe micii burghezi și-i oprimau pe cei slabi, pe imigranți, pe oamenii străzii… Tata era jandarm, deci știam că nu e chiar așa, totuși credeam că amicii mei aveau dreptate: doar că tata era excepția. Apoi, după facultate, când mi-am văzut prietenii revoluționari deveniți medici, grefieri, funcționari bancari sau directori de resurse umane și vorbind despre bani, plasamente, investiții, grad de rentabilitate… am început să-mi pun întrebări. Cum eram în șomaj, am sfârșit prin a da concurs.

Așa, pur și simplu, își zise el.

— Servaz. Nu e un nume de pe-aici, remarcă ea.

— Ziegler nici atât.

— M-am născut în Lingolsheim, în apropiere de Strasbourg.

Tocmai se pregătea să-i răspundă și el, când mobilul ei începu să bâzâie. Fata făcu un gest de scuză și răspunse. O văzu încruntându-se. După ce închise, îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Era Marchand. A găsit capul.

— Unde?

— La Centrul Ecvestru.

---

[15] Locuință a squatterilor, grupuri de persoane care ocupă o clădire abandonată sau asupra căreia nu au niciun drept.

⋆⋆⋆

Plecară din Saint-Martin pe un drum diferit de cel pe care veniseră. La ieşirea din oraş, trecură prin faţa sediului Jandarmeriei Montane, ai cărei reprezentanţi erau din ce în ce mai des solicitaţi să intervină în cazul mediatizării sporturilor de risc.

Trei kilometri mai încolo părăsiră drumul principal, pentru o rută secundară. Mergeau de-a lungul unei văi largi, înconjurată de munţi, care se ţineau totuşi la distanţă, aşa că lui i se părea că poate respira puţin. Curând, de fiecare parte a drumului apărură bariere. Soarele strălucea orbitor pe zăpadă.

— Suntem pe domeniul familiei Lombard, anunţă Irène Ziegler.

Fata conducea în viteză, în ciuda gropilor. Ajunseră la o intersecţie, unde un drum forestier se intersecta cu şoseaua. Doi călăreţi cu caschete pe cap îi priviră trecând. Un bărbat şi o femeie. Caii lor aveau aceeaşi robă brun-roşcată, cu coama, coada, picioarele şi vârful urechilor negre, ca şi animalul mort. *Bay*[16], îşi aminti Servaz. Puţin mai departe, un panou CENTRU ECVESTRU îi invita să facă la stânga.

Pădurea rămase în urmă.

Trecură pe lângă mai multe clădiri joase, semănând cu nişte grajduri, şi Servaz zări îngrădituri dreptunghiulare mari, închise cu bariere şi presărate cu obstacole, o construcţie pe lung ce adăpostea boxele, un padoc şi o altă construcţie, mai impozantă, în care era probabil un manej. În faţă, o camionetă a Jandarmeriei.

— Frumos loc, zise Ziegler coborând din maşină. (Îşi plimbă privirile în cerc, peste padocuri.) Trei manejuri, dintre care unul pentru obstacole, unul pentru dresură şi unul pentru cros şi, în plus, acolo în fund, o pistă de galop.

Un jandarm veni în întâmpinarea lor. Servaz şi Ziegler îl însoţiră. Fură întâmpinaţi de nechezaturi nervoase şi de tropăieli, ca şi cum animalele ar fi simţit că se întâmplă ceva. Pe comandant îl luă cu transpiraţii reci pe spate. În tinereţe încercase să facă echitaţie. Un eşec răsunător. Îi era frică de cai. Aşa cum îi era frică de viteză, de înălţimi sau de locuri prea aglomerate. Ajunşi la capătul boxelor,

[16] Murg, cu roba descrisă mai sus.

descoperiră o bandă galbenă cu inscripţia Jandarmeria Naţională, întinsă pe o parte a clădirii, la circa doi metri depărtare. Fură nevoiţi să meargă prin zăpadă ca s-o ocolească. Marchand și căpitanul Maillard îi așteptau în spate împreună cu alţi doi jandarmi, în afara perimetrului delimitat de banda plastifiată. Lângă peretele de cărămidă se ridica un morman de zăpadă. Servaz îl fixă o vreme, până când reuși să distingă câteva pete maronii. Îl luă cu frisoane când realiză că două dintre ele erau de fapt urechile unui cal și a treia, un ochi închis. Maillard și oamenii lui făcuseră treabă de profesioniști: din momentul în care își dăduseră seama cu ce au de-a face, izolaseră perimetrul fără să încerce să se apropie de morman. Cu siguranţă că zăpada fusese călcată în picioare înainte de venirea lor, începând cu pașii celui care găsise capul, dar poliţiștii evitaseră să-și lase și ei urmele. Cei de la TIC nu ajunseseră încă. Nimeni nu urma să intre în perimetru, până când aceştia nu aveau să-și termine treaba.

— Cine l-a descoperit?

— Eu, zise Marchand. De dimineaţă, trecând pe lângă boxe, am remarcat urme de pași în zăpada din jurul clădirii. Le-am urmărit și am descoperit mormanul. Am înţeles imediat despre ce era vorba.

— Le-aţi *urmărit!* întrebă Ziegler.

— Da. Dar ţinând cont de împrejurări, m-am gândit imediat la dumneavoastră: așa că am evitat cu grijă să le stric și m-am ţinut la distanţă.

Servaz deveni mai atent.

— Vreţi să spuneţi că acele urme au rămas intacte, că nimeni n-a mai călcat pe acolo?

— Le-am interzis angajaţilor mei să se apropie de acea zonă și să meargă prin zăpadă, răspunse omul. Nu există acolo decât două rânduri de urme: ale mele și ale nenorocitului care mi-a decapitat calul.

— Dacă aş îndrăzni, v-aş îmbrăţişa, domnule Marchand, declară Ziegler.

Servaz îl văzu pe bătrânul şef de la grajduri roșind și mustăcind. Reveniră pe propriile urme și priviră pe deasupra benzii galbene.

— Acolo, zise Marchand, arătând urmele care mergeau pe lângă perete, clare, un vis pentru orice tehnician criminalist. Alea sunt ale

lui; celelalte sunt ale mele.

Marchand se ţinuse cam la un metru de urmele străine. Cele două şiruri nu se intersectaseră niciun moment. Nu rezistase însă tentaţiei de a se apropia de morman, după cum o dovedea finalul traseului urmat de el.

— N-aţi atins mormanul, nu? îl întrebă Ziegler văzând până unde ajunsese.

Omul lăsă privirea în pământ.

— Ba da. Eu am descoperit urechile şi ochiul. Aşa cum le-am spus deja şi colegilor dumneavoastră, voiam să-l dezgrop cu totul – dar apoi m-am gândit mai bine şi m-am oprit la timp.

— Aţi făcut foarte bine, domnule Marchand, îl felicită Ziegler.

Marchand întoarse spre ei o privire năucită, în care se citeau nelinişte şi scepticism.

— Ce clasă de indivizi ar putea face aşa ceva unui cal? Dumneavoastră mai înţelegeţi ceva din lumea asta? Oare suntem pe punctul de-a o lua cu toţii razna?

— Nebunia e contagioasă, îi răspunse Servaz. Ca gripa. Iată un lucru pe care psihiatrii ar fi trebuit să-l înţeleagă de mult.

— Contagioasă, făcu Marchand derutat.

— Nu se ia de la un individ la altul ca gripa, preciză Servaz. Ci de la un grup uman la celălalt. Contaminează o întreagă generaţie. Vectorul malariei e ţânţarul. Cel al nebuniei, sau cel puţin cel preferat de ea, îl reprezintă media.

Marchand şi Ziegler se uitară la el interzişi. Servaz făcu un mic semn cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să spună „nu mă băgaţi în seamă" şi se îndepărtă. Ziegler se uită la ceas. 9:43. Privi apoi la soarele ce strălucea deasupra copacilor.

— O, Doamne! Unde sunt ăştia? Zăpada o să înceapă să se topească.

De fapt, soarele îşi modificase poziţia şi o parte din urme, aflate la umbră în momentul când veniseră, era în prezent expusă razelor sale. Era încă suficient de frig ca zăpada să nu înceapă să se topească, dar nu pentru mult timp. În sfârşit, o sirenă se făcu auzită dinspre pădure. Un minut mai târziu, văzură furgoneta laboratorului mobil TIC apărând în curte.

☆☆☆

Celor trei tehnicieni le luă mai mult de-o oră să fotografieze și să filmeze locul, să pregătească mulajele de elastomer ale urmelor de pași, să preleveze zăpada prin care mersese tipul și, în sfârșit, să degajeze încet-încet capul animalului, efectuând în același timp prelevări și fotografii ale întregului perimetru și ale împrejurimilor. Cu un carnețel cu spirală în mână, Ziegler nota scrupulos fiecare etapă procedurală și fiecare comentariu al tehnicienilor.

În acest timp, Servaz se plimba de colo-colo, fumând ţigară de la ţigară, la vreo zece metri depărtare, de-a lungul unui pârâu ce curgea printre două rânduri de tufișuri. Totuși, la un moment dat se apropie, ca să urmărească în tăcere munca tehnicienilor. Fără să treacă dincolo de banda de delimitare. Un jandarm apăru cu un termos și îl servi cu cafea.

Lângă fiecare indiciu sau urmă fotografiate, fusese pus un călăreţ din plastic galben cu o cifră neagră. Ghemuit deasupra uneia dintre urme, un tehnician făcea poze folosind bliţul și reglând mereu distanţa. O riglă neagră din PVC fusese pusă lângă ea. Un al doilea tip se apropie cu o geantă pe care o deschise și Servaz recunoscu un kit de mulaj de amprente. Primul tehnician se grăbi să-l ajute, pentru că trebuiau să se miște repede: în mai multe locuri, zăpada se topea deja. În timp ce ei lucrau, al treilea degaja capul calului. Zidul din spate era orientat spre nord, așa că, spre deosebire de colegii săi, nu se grăbea. Servaz avea impresia că urmărește munca migăloasă a unui arheolog care dezgropa un artefact deosebit de valoros. Într-un târziu, capul apăru în întregime. Nu se pricepea deloc – dar ar fi putut paria că și pentru un specialist Freedom ar fi fost un animal splendid. Avea ochii închiși, dând impresia că doarme.

— Cred că a fost adormit înainte de a fi omorât și decapitat, observă Marchand. În acest caz, cel puţin n-a suferit. Și s-ar explica cum de n-a auzit nimeni nimic.

Servaz schimbă o privire cu Ziegler: examenul toxicologic urma s-o confirme, dar acesta era un prim element ce venea să răspundă numeroaselor lor întrebări. De cealaltă parte a benzii galbene, tehnicienii făceau ultimele prelevări cu ajutorul unor pensule speciale și introduceau mostrele în eprubete. Servaz știa că mai puţin din

șapte la sută din cazuri erau rezolvate cu ajutorul probelor materiale găsite la locul faptei, dar asta nu-l împiedica să admire răbdarea și eforturile pe care acei bărbați le depuneau.

Când, în sfârșit, terminară, fu primul care trecu peste bandă și se aplecă asupra urmelor.

— Numărul 45 ori 46, estimă el. Un bărbat, 99%.

— După părerea tehnicienilor e vorba despre bocanci, completă Ziegler. Iar tipul care-i poartă apasă puțin mai mult pe călcâi, pe partea din afară. Dar foarte puțin. Asta dacă nu ești ortoped. Mai apar câteva defecte caracteristice aici, aici și aici.

Spre deosebire de amprentele digitale, urmele lăsate de o pereche de încălțări se distingeau nu numai prin desenul tălpii și al mărimii, ci și printr-o serie de imperfecțiuni minuscule datorate purtării: urme de uzură, pietricele înfipte în talpă, tăieturi, găuri și rupturi provocate de crengi, cuie, cioburi de sticlă, bucăți de metal ori pietre tăioase... Doar că, spre deosebire de urmele papilare, acestea aveau o durată de viață limitată. Doar o comparare rapidă cu perechea originală ar fi permis o identificare formală. Înainte ca deplasarea ulterioară pe diferite tipuri de teren să șteargă toate acele mici defecte și să le înlocuiască cu altele, noi.

— L-ați anunțat pe domnul Lombard? îl întrebă pe Marchand.

— Da, e absolut devastat. Își va scurta sejurul în State și se va întoarce cât de curând posibil. Ia avionul chiar în seara asta.

— Dumneavoastră sunteți, așadar, cel care se ocupă de grajduri.

— De Centrul Ecvestru. Da.

— Câte persoane lucrează aici?

— Nu e un centru foarte mare. Iarna suntem patru. Mai mult sau mai puțin polivalenți. Să zicem că avem un grăjdar, apoi sunt eu, Hermine, care se ocupă în special de Freedom și de încă doi cai – ea e de altfel cea mai afectată – și un monitor de echitație. Vara, angajăm personal suplimentar: monitori și ghizi pentru drumeții, muncitori sezonieri.

— Câți dintre ei dorm aici?

— Doi: grăjdarul și cu mine.

— Azi sunt prezenți toți?

Marchand se uită când la unul, când la celălalt.

— Monitorul e în vacanță până la sfârșitul săptămânii. Toamna e sezon mort. Nu știu dacă Hermine a venit în dimineața asta. Era foarte afectată. Haideți cu mine.

Traversară curtea în direcția celei mai înalte clădiri. Încă de la intrare, nasul lui Servaz fu asaltat de mirosul de bălegar. Fața i se acoperi instantaneu cu o peliculă de transpirație. Trecură pe lângă o curelărie și ajunseră la intrarea într-un mare manej acoperit. O călăreață antrena un armăsar cu robă albă; calul ridica picioarele la fiecare pas, cu o grație infinită. Cei doi păreau un singur trup. Culoarea albă a animalului bătea în albastru: de la depărtare, pieptul și botul păreau de porțelan. Servaz se gândi la un centaur feminin.

— Hermine! strigă administratorul.

Călăreața întoarse capul și îndemnă încet calul spre ei. Opri și descălecă. Servaz observă că avea ochii roșii și umflați.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, mângâind gâtul și botul animalului.

— Du-te și caută-l pe Hector. Domnii de la poliție vor să vă pună niște întrebări. Vă aștept la mine în birou.

Fata confirmă în tăcere. Nu avea mai mult de 20 de ani. Mai mică de statură decât media, totuși drăguță, cu alură de băiețel, păr de culoarea fânului ud și pistrui. Îi aruncă lui Servaz o privire îndurerată, apoi se îndepărtă, cu calul de frâu și capul plecat.

— Hermine adoră caii; e o călăreață și o antrenoare desăvârșită. Fată bună, dar cu un caracter al naibii. Trebuie să se mai maturizeze puțin. Ea era cea care se ocupa de Freedom. De când s-a născut.

— Ce anume făcea? întrebă Servaz.

— În primul rând, se trezea devreme, îl îngrijea și îl doftoricea, îl hrănea, îl ducea la pășune și-l calma. Îngrijitorul e un fel de călăreț-dădacă. Hermine se mai ocupă și de alți doi pur-sânge adulți. Cai pentru competiții. Asta nu e o meserie cu program fix. Pe Freedom urma să înceapă să-l antreneze anul viitor. Ea și domnul Lombard așteptau momentul cu mare nerăbdare. Era un cal extrem de promițător, cu un pedigree de excepție. Un fel de mascotă a centrului.

— Și Hector?

— E cel mai în vârstă dintre noi. Lucrează la centru dintotdeauna.

Era aici cu mult înainte să vin eu sau oricare dintre ceilalţi.

— Câţi cai aveţi? întrebă Ziegler.

— 21. Pursânge, cai de călărie francezi şi un Holsteiner. 14 sunt ai noştri, ceilalţi în pensiune. Avem şi regim de pensiune, de fătări şi antrenament pentru clienţi externi.

— Câte boxe?

— 32. Plus una pentru fătări, de 40 de metri pătraţi cu monitorizare video. Apoi unele cu destinaţie ginecologică, săli de îngrijire, două staule, un centru de inseminare, două manejuri în aer liber cu o zonă de obstacole, opt hectare de padocuri, piste şi adăposturi în câmp şi o pistă de galop.

— E un centru foarte frumos, confirmă Ziegler.

— Şi noaptea nu sunteţi decât doi ca să supravegheaţi toate astea?

— Avem sistem de alarmă şi toate boxele şi clădirile sunt încuiate: caii aceştia sunt foarte scumpi.

— Şi n-aţi auzit nimic?

— Nu. Nimic.

— Luaţi vreun somnifer?

Marchand îi aruncă o privire încărcată de dispreţ.

— Nu suntem orăşeni. Avem somnul sănătos. Trăim aşa cum trebuie: în ritmul naturii.

— Şi n-aţi auzit nici cel mai mic zgomot suspect? Nimic neobişnuit? Nimic care v-ar fi putut trezi în mijlocul nopţii? Încercaţi să vă amintiţi.

— M-am gândit deja foarte mult. Dacă era cazul, v-aş fi spus. Într-un loc ca acesta sunt întotdeauna zgomote: animalele se mişcă, copacii trosnesc. Cu pădurea în preajmă, nu e niciodată linişte deplină. De multă vreme nici nu mai bag de seamă. Şi apoi, mai sunt şi Cisco şi Enzo care ar fi trebuit să latre.

— Câini, zise Ziegler. Ce rasă?

— Cane Corso.

— Nu-i văd. Unde sunt?

— I-am închis.

Doi câini şi un sistem de alarmă.

Şi doi bărbaţi…

Cât putea cântări un cal? Încercă să-şi amintească ce-i spusese

Ziegler: în jur de două sute de kilograme. Imposibil ca vizitatorii să fi venit și să fi plecat pe jos. Cum putuseră să omoare un cal, să-l decapiteze, să-l încarce într-un vehicul și să plece fără să-i observe nimeni, fără să trezească nici câinii, nici oamenii? Și fără să declanșeze alarma? Servaz nu mai înțelegea nimic. Nici câinii, nici oamenii nu fuseseră alertați – paznicii de la Centrală nu auziseră nimic, cei de aici nici atât; era absolut imposibil. Se întoarse spre Ziegler.

— Am putea chema un veterinar să ia o probă de sânge de la câini? Noaptea sunt liberi sau legați? îl întrebă apoi pe Marchand.

— Stau afară, dar legați cu un lanț lung. Nimeni nu poate ajunge la boxe fără să intre în zona lor de patrulare. Iar lătrăturile m-ar fi trezit. Credeți c-au fost drogați, nu? M-ar mira: erau treji ieri dimineață și într-o stare normală.

— Analiza toxicologică ne-o va confirma, răspunse Servaz, întrebându-se deja de ce calul fusese drogat, iar câinii nu.

☆ ☆ ☆

Biroul lui Marchand era un spațiu mic, sufocat de etajere pline de trofee și înghesuit între șelărie și grajduri. Fereastra dădea spre pădure și spre pajiștile ninse, delimitate de o rețea complexă de bariere, îngrădituri și garduri vii. Pe birou se aflau: un laptop, o lampă și un teanc de facturi, de dosare și de cărți despre cai.

În ultima jumătate de oră, Ziegler și Servaz făcuseră turul instalațiilor și examinaseră boxa lui Freedom, în care lucrau deja cei de la TIC. Ușa boxei era spartă, iar pe jos se vedea mult sânge. După toate aparențele, calul fusese decapitat acolo, probabil cu un fierăstrău, după ce fusese adormit. Servaz se întoarse spre grăjdar.

— N-ați auzit nimic în acea noapte?

— Dormeam, răspunse bătrânul cu o statură impresionantă.

Omul nu era ras. Părea destul de bătrân ca să fi putut ieși la pensie de mult. Fire de barbă argintie îi acopereau bărbia și obrajii supți, ca niște țepi de porc spinos.

— Nici cel mai mic zgomot? Nimic?

— În grajduri e întotdeauna zgomot, spuse el, imitându-l pe Marchand, dar – spre deosebire de cazul celor doi paznici – nu suna ca o replică pregătită dinainte.

— Lucrați de mult pentru domnul Lombard?

— Dintotdeauna. Înainte să lucrez pentru el, am făcut-o pentru tatăl lui.

Avea ochii injectați și vasele capilare sparte desenau o rețea violacee pe pielea mai fină a nasului și a pomeților. Servaz putea paria că nu folosea somnifere, dar că avea întotdeauna la îndemână un alt ajutător, de genul lichid.

— Ce fel de patron e?

Omul își fixă privirea ochilor roșii asupra lui Servaz.

— Nu-l vedem prea des, dar e cumsecade. Și adoră caii. Freedom era preferatul lui. Născut aici. Cu un pedigree regal. Era nebun după calul ăla. Hermine la fel.

Bătrânul lăsă capul în jos. Servaz observă cum, alături de el, fata făcea eforturi ca să nu izbucnească în plâns.

— Credeți că a fost cineva care îl ura pe domnul Lombard?

Din nou, omul coborî privirea.

— Nu e treaba mea s-o spun.

— Dar n-ați auzit niciodată de vreo amenințare?

— Nu.

— Domnul Lombard are mulți dușmani, interveni Marchand.

Servaz și Ziegler se întoarseră spre administrator.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ce am spus.

— Și îi cunoașteți?

— Nu mă interesează afacerile lui Eric. Doar caii.

— Ați pronunțat cuvântul „dușman”, nu e ceva peste care putem trece ușor.

— Era doar un fel de-a spune.

— Și totuși?

— În genul de afaceri cu care se ocupă el apar întotdeauna tensiuni.

— Tot ce afirmați e teribil de imprecis. O faceți involuntar sau intenționat?

— Uitați ce-am spus. Erau doar vorbe-n vânt. Nu știu nimic despre afacerile domnului Lombard.

Servaz nu-l credea. Totuși îi mulțumi. Ieșind din clădire, cerul

albastru și culoarea zăpezii, pe punctul de a se topi sub razele soarelui, îl izbiră în ochi. Capetele cailor din boxe din care ieșeau aburi, alții care săreau peste obstacole. Rămase acolo, încercând să se concentreze, cu fața scăldată în soare…

Doi câini și un sistem de alarmă. Și doi bărbați la fața locului.

Și nimeni nu văzuse și nu auzise nimic – nici aici, nici la Centrală… Imposibil… Absurd…

Pe măsură ce descoperea mai multe detalii, afacerea asta căpăta pentru el din ce în ce mai mare importanță. Avea impresia că e un medic legist care dezgroapă un deget, pe urmă o mână, un braț, și apoi întregul cadavru. Se simțea din ce în ce mai intrigat. În povestea asta, totul era extraordinar. Și de neînțeles. Asemenea unui animal, Servaz percepea din instinct pericolul. Apoi își dădu seama că tremură, în ciuda căldurii.

7

Vincent Espérandieu ridică o sprânceană când îl văzu pe Servaz cu fața de culoarea homarului intrând în biroul lui de pe Bulevardul Embouchure.

— Ai făcut insolație, constată el.

— E de la reflexia solară, răspunse Servaz în loc de salut. Și m-am suit și într-un elicopter.

— Tu? Într-un elicopter?

Espérandieu știa de multă vreme că șefului nu-i plăceau nici viteza, nici înălțimea: de la 130 de kilometri pe oră în sus, devenea livid și părea că vrea să se scufunde în scaun.

— Ai ceva de cap?

Espérandieu deschise un sertar.

— Aspirină? Paracetamol? Ibuprofen?

— Ceva efervescent.

Adjunctul său scoase o sticluță de apă minerală și un pahar și i le întinse. Puse un comprimat mare și rotund în fața lui, apoi înghiți și el o capsulă cu puțină apă. Prin ușa deschisă, cineva imită perfect un nechezat; izbucniră râsete.

— Adunătură de tembeli, făcu Servaz.

— Totuși, au oarecum dreptate: Brigada Omoruri pentru un cal...

— Un cal care-i aparține lui Eric Lombard.

— A...

— Și dacă l-ai fi văzut, te-ai fi întrebat ca și mine dacă cei care au făcut așa ceva nu sunt capabili de mult mai mult.

— Zici „cei"? Crezi că sunt mai mulți?

Servaz aruncă o privire distrată micii frumuseți blonde ce zâmbea cu toți dinții de pe ecranul computerului lui Espérandieu, cu o stea mare pictată în jurul ochiului stâng, ca un clovn.

— Tu te-ai vedea cărând două sute de kile de carne singur-singurel în toiul nopții și atârnându-le la trei metri înălțime?

— Ai și tu dreptatea ta, fu de acord adjunctul.

Servaz ridică din umeri și se uită în jur. Storurile erau lăsate peste un cer gri deasupra acoperișurilor orașului Toulouse, pe de o parte, și

peste fereastra de pe peretele ce-i despărţea de culoar, de cealaltă parte. Al doilea birou, ocupat de Samira Cheung, o nou-venită, era gol.

— Şi puştii? întrebă el.

— Cel mai mare a fost pus în arest provizoriu. Aşa cum ţi-am spus că se va întâmpla, ceilalţi doi au plecat acasă.

Servaz dădu din cap.

— Am vorbit cu tatăl unuia dintre ei, agent de asigurări, adăugă adjunctul. Omul nu înţelegea nimic. Era distrus. În acelaşi timp, când am amintit despre victimă s-a făcut foc: „Tipul ăla era un vagabond. Beat mort toată drăguţa de zi! Doar n-o să băgaţi la puşcărie nişte copii pentru un om fără adăpost!”

— Aşa a zis?

— L-am citat. M-a primit în biroul lui impresionant. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Băiatul meu n-a făcut nimic. Nu l-am crescut în felul acesta. Anturajul e de vină. S-a luat după Jerome ăla. Tatăl lui e şomer.” A pronunţat ultimul cuvânt ca şi cum pentru el şomajul echivala cu traficul de droguri sau cu pedofilia.

— Care dintre ei e fiul lui?

— Băiatul pe care-l cheamă Clément.

Liderul, gândi Servaz. Aşa tată, aşa fiu. Acelaşi dispreţ pentru semeni.

— Avocatul lor a luat legătura cu judecătorul, continuă Espérandieu. În aparenţă şi-au construit deja strategia: vor da vina pe cel mare.

— Băiatul şomerului.

— Da.

— Veriga slabă.

— Genul ăsta de oameni mă face să vomit, mai zise Espérandieu.

Adjunctul avea o voce tărăgănată şi juvenilă. Din cauza ei şi a manierelor, unii colegi îl bănuiau că nu se prea interesează de femei, fie ele chiar la fel de frumoase ca nevastă-sa. Servaz însuşi avusese dubii la început. Vincent Espérandieu avea şi nişte gusturi vestimentare ce ridicau părul în capul unor Cro-Magnon din Brigadă. Cei pentru care un poliţai demn de acel nume trebuia să afişeze toată gama de atribute ale virilităţii şi ale masculinităţii agresive.

Viața îi surâsese lui Espérandieu. La 30 de ani se însurase bine și avea o fetiță drăgălașă de cinci ani – cea al cărei zâmbet lumina ecranul computerului. Servaz fraternizase rapid cu adjunctul său și fusese invitat de acesta la cină de multe ori în decursul celor doi ani de când se alăturase Brigadei. De fiecare dată își pierdea orice capacitate de reacție în fața farmecului doamnei și al domnului Espérandieu: amândoi ar fi putut figura pe coperta oricărei reviste specializate în publicitatea la pastă de dinți, călătorii sau vacanțe în familie.

Se produsese chiar un incident între nou-venit și veteranii Brigadei, cărora ideea de a-și petrece fiecare zi în compania tânărului coleg posibil bisexual li se părea criminală. Servaz fusese nevoit să intervină. Cu aceeași ocazie își făcuse și câțiva inamici pe termen lung. Doi dintre ei, *machos* patentați, misogini exemplari și tipi duri, păreau că nu-l vor ierta niciodată. Pe unul dintre ei îl cam scuturase în timpul intervenției. Dar, pe de altă parte, comandantul își atrăsese recunoștința și stima veșnică din partea lui Espérandieu. Care îi ceruse chiar să fie nașul următorului său copil – căci Charlène Espérandieu era din nou însărcinată.

— Au sunat un jurnalist de la France 3 și mai mulți de la presa scrisă. Voiau să știe dacă avem probe împotriva copiilor. Dar mai ales, dacă i-am lovit. *Rumori în legătură cu acte de violență ale Poliției împotriva minorilor:* asta-i fix expresia pe care au folosit-o. Vorba s-a întins, ca de obicei. *Copy-Paste* e tot ce știu ăștia să facă. Oricum, de la cineva trebuie să fi pornit.

Fruntea lui Servaz se încreți. Dacă presa adulmeca filonul, telefonul urma să explodeze. Și apoi, ține-te cu declarații, retractări, comunicate de presă – și un ministru care va apărea la televizor promițând „să facă lumină”. Și pe urmă, chiar dacă ei ar fi dovedit că totul s-a desfășurat conform procedurii, dacă s-ar ajunge până acolo, bănuiala avea să rămână.

— Vrei o cafea? îl întrebă adjunctul.

Servaz confirmă. Espérandieu se ridică și ieși. Comandantul urmări ecranele computerelor pâlpâind în penumbră. Se gândi din nou la cei trei tineri – și la ce anume îi condusese la acel gest fără sens.

Celor de vârsta lor li se vindeau visuri și minciuni cât era ziua de

mare. Li se vindeau: nu li se ofereau. Adulţi cinici făceau din frustrările lor un capital comercial. Mediocritate, pornografie, violenţă, minciuni, ură, alcool, droguri – totul era de vânzare, etalat în vitrinele strălucitoare ale societăţii de consum în masă, iar tinerii deveneau o ţintă ușoară.

Espérandieu se întoarse cu cafelele.

— Camerele adolescenţilor? întrebă șeful.

Samira Cheung își făcu și ea apariţia. În acea dimineaţă, nou-venita purta un sacou scurt puţin prea subţire pentru acel anotimp, un tricou ce susţinea: *Sunt o anarhistă,* pantaloni de piele neagră şi cizme înalte, pescăreşti, din PVC roşu.

— Salut, zise ea, cu căștile de la iPod bălăngănindu-i-se pe piept și o ceașcă aburindă în mână.

Servaz îi răspunse la salut, nu fără a încerca un amestec de fascinaţie și perplexitate în faţa atitudinii de necrezut a subordonatei sale. Samira era chinezoaică după tată şi franco-marocană după mamă. Îi povestise lui Espérandieu (care se grăbise să-i raporteze lui Servaz) că mama ei, designer de interioare de talie internaţională, se îndrăgostise până peste cap de un client din Hong Kong în urmă cu 26 de ani – un bărbat de o frumuseţe și o inteligenţă ieșite din comun, dacă îi dădeai crezare Samirei – dar că se întorsese însărcinată la Paris, după ce descoperise că tipul era consumator fervent de droguri puternice şi client fidel al prostituatelor. Detaliu tulburător: Samira Cheung îmbina un corp perfect cu una dintre cele mai urâte feţe pe care le văzuse Servaz. Ochi bulbucaţi puşi în evidenţă de nişte linii groase desenate cu dermatograf, gură imensă, rujată agresiv, și o bărbie ascuţită. Unul dintre *falocraţii* Brigadei îi rezumase lookul într-o frază: „Cu ea e Halloween în fiecare zi”. Avea totuși și o calitate care făcea cinste genelor și educației primite: Samira Cheung deţinea un creier în perfectă stare de funcţionare. Şi nu ezita să și-l folosească. Prinsese repede abc-ul meseriei și în câteva situaţii dăduse deja dovadă de iniţiativă. Ca urmare, Servaz îi încredinţase sarcini din ce în ce mai complexe și ea investise din ce în ce mai multe ore suplimentare în realizarea lor.

Fata își puse cizmele pe birou şi se repezi spre dosarul de pe scaun, înainte de a se întoarce spre ei.

— Am percheziţionat camerele celor trei băieţi, declară apoi, răspunzând la întrebarea lui Servaz. N-am prea găsit mare lucru – cu excepţia unui amănunt.

Servaz o privi.

— Primii doi aveau jocuri video extrem de violente. Genul în care arunci în aer capul adversarului ca să câştigi maximum de puncte; sau altele în care trebuie să bombardezi sate întregi ori să-ţi ucizi duşmanii cu tot felul de arme sofisticate. Chestii cam sângeroase.

Servaz îşi aminti o polemică recentă din presă, în legătură cu genul acela de jocuri violente. Creatorii lor se supăraseră, afirmând că erau „foarte atenţi la problema violenţei şi nu făceau lucrurile de mântuială". Judecaseră unele acuzaţii ca „inacceptabile", continuând să vândă variante în care jucătorul se putea deda la omoruri, jafuri şi tortură. Cu aceeași ocazie, unii psihiatri afirmaseră pe un ton doct că nu există niciun fel de legătură între jocurile video şi violenţa în rândul tinerilor. Alte studii demonstrau însă contrariul, arătând că adolescenţii pasionaţi de jocuri video violente dovedeau un mai mare grad de indiferenţă şi lipsă de reacţie în faţa suferinţelor celorlalţi.

— Pe de altă parte, cel pe nume Clément nu avea niciun joc. Avea totuși o consolă...

— Ca și cum cineva ar fi încercat să șteargă urmele, zise Espérandieu.

— Tatăl, sugeră Servaz.

— Da, răspunse adjunctul, îl bănuim că a făcut dispărute respectivele jocuri pentru a salva aparențele. Și ca să-i încrimineze și mai mult pe ceilalţi doi.

— Aţi pus sigiliu pe camere?

— Da, dar avocatul familiei a făcut recurs, pe motiv că nu reprezintă scena crimei.

— Aveau computerele la ei în cameră?

— Da, le-am și examinat, dar cineva a reușit să șteargă datele importante. Am dat ordin ca părinţii să nu atingă nimic. Trebuie să ne întoarcem acolo cu un specialist care să verifice hardurile.

— Dacă am putea dovedi că și-au pregătit crima, am putea stabili premeditarea, interveni Samira. Treabă care ar reduce la zero probabilitatea unui accident.

Servaz o privi cu un aer interogator.

— Cum așa?

— Ei bine, până în acest moment nimic nu dovedește cu adevărat că au vrut să-l omoare. Victima avea un nivel ridicat de alcool în sânge. E posibil ca avocaţii apărării să invoce înecul drept cauză principală a morţii. Depinde și de rezultatele autopsiei.

— Înec în 50 de centimetri de apă?

— De ce nu? N-ar fi primul caz.

Servaz reflectă un moment. Samira avea dreptate.

— Și amprentele?

— Așteptăm.

Fata își dădu jos picioarele de pe birou și se ridică.

— Trebuie să plec. Am întâlnire cu judecătorul.

— Super boboaca, nu? zise Espérandieu după ce ea ieși.

Servaz dădu din cap zâmbind.

— Îţi place de ea, nu?

— Muncește mult, e corectă și nu vrea nimic altceva decât să înveţe meserie.

Comandantul confirmă din cap. De altfel, nici el nu ezitase să le încredinţeze lui Vincent și Samirei mare parte din anchetă. Împărţeau același birou, aveau gusturi comune (chiar și vestimentare) și păreau să se înţeleagă atât cât te poţi aștepta din partea a doi poliţiști cu personalităţi puternice.

— Sâmbătă dăm o mică petrecere, zise Vincent. Ești invitat. Charlène a insistat.

Servaz se gândi la frumuseţea tulburătoare a soţiei adjunctului său. Ultima dată când o văzuse, purta o rochie de seară roșie care-i punea în valoare silueta și părul lung și roșcat dansând în lumina flăcărilor. Își simţi gâtul uscat. Charlène și Vincent erau niște gazde adorabile și petrecuse o seară foarte plăcută, dar totuși nu intenţiona să facă parte din cercul lor de amici. Așa că refuză, pretextând că îi promisese acea seară fiicei lui.

— Am pus dosarul puștilor la tine pe birou! lansă adjunctul în timp ce el ieșea.

Ajuns în biroul lui, Servaz își puse mobilul în priză și deschise computerul. Două secunde mai târziu, telefonul îl anunţă că primise

un mesaj și el îl deschise. În silă. Ajunsese aproape de a considera mobilele ca stadiul ultim al alienării tehnologice. Dar Margot îl obligase să-și cumpere unul, după ce întârziase jumătate de oră la una dintre întâlnirile lor.

tati, zi-mi dc o s fi liber sâmbătă. Pupici

Ce-i cu limbajul ăsta? se întrebă el. Oare suntem pe punctul de a urca din nou în copac, după ce de-abia ne-am dat jos? Avu subit impresia că pierduse pe undeva cheia evenimentelor. Era efectul pe care îl avea asupra lui lumea contemporană: nu s-ar fi simţit atât de străin nici dacă ar fi debarcat în plin secol XVIII, dintr-o maşină a timpului. Selectă un număr din memorie și auzi vocea fetei lui explicând că o să sune înapoi pe oricine îi lăsa un mesaj, pe un fond sonor care îl făcu să se gândească că infernul era populat cu muzicieni lipsiți de talent.

Privirea îi căzu apoi pe dosarul vagabondului. În mod normal, ar fi trebuit să se ocupe de el fără întârziere. I-o datora bietului om, a cărui existenţă deja făcută praf se încheiase în felul cel mai stupid posibil. Totuși, nu se simţea în stare.

Se gândea la altceva. Deschise computerul, intră pe Google și tastă o serie de cuvinte-cheie. Motorul de căutare îi furniză nu mai puţin de 20.800 de rezultate pentru „Eric Lombard companie de afaceri". Mai puţine decât dacă ar fi tastat Obama ori Beatles, desigur, dar oricum o cifră semnificativă. Nicio surpriză: Eric Lombard era o figură carismatică și intens mediatizată, pe poziţia a cincea sau a șasea în topul celor mai bogaţi oameni din ţară.

Servaz parcurse la repezeală primele pagini. Mai multe site-uri propuneau biografiile lui Eric, ale tatălui său, Henri, și ale bunicului Edouard. Erau și articole din presa economică, socială și chiar sportivă – pentru că Eric Lombard avea cai medaliaţi la concursurile pe iarbă. Câteva erau consacrate succeselor sportive proprii. Tipul era un veritabil atlet și aventurier: alpinist experimentat, maratonist, triatlonist, pilot de raliu; participase chiar la expediţii la Polul Nord şi în jungla amazoniană. Unele fotografii îl prezentau în deşert, pe motocicletă, ori la manșa unui avion de linie. Cuvinte englezeşti pe

care Servaz nu le înţelegea, marcau toate acele articole: *freeride, base jump, kitesurf*...

O fotografie, aproape mereu aceeaşi, le însoţea. Un *viking*. Asta îi inspira lui Servaz. Păr şi barbă blonde, privire albastră de oţel. Bronzat. Sănătos. Energic. Viril. Sigur pe sine. Privind în obiectiv aşa cum probabil o făcea şi cu interlocutorii săi: cu nerăbdarea celui care are o groază de lucruri de făcut.

Publicitate de nota zece pentru Grupul Lombard.

Vârsta: 36 de ani.

Din punct de vedere juridic, Grupul Lombard era o SCA; adică o Societate în Comandită pe Acţiuni, dar societatea mamă – Lombard Entreprises – era un holding.

Cel patru filiale principale erau Lombard Media (cărţi, presă, distribuţie, audio-vizual), Lombard Group (comercializare de echipamente sportive, de îmbrăcăminte, călătorii şi produse de lux, al patrulea furnizor mondial de lux), Lombard Chimie (farmaceutice şi produse chimice) şi AIR, specializat în industria aeronautică, spaţială şi de apărare (AIR fiind acronimul de la Aeronautică, Inginerie şi Cercetare). Grupul Lombard deţinea 50% din AIR prin intermediul holdingului-mamă, Lombard Entreprises. Eric Lombard era el însuşi gerant comanditar şi P-DG[17] al Lombard SCA, Lombard Group şi Lombard Chimie şi preşedinte al consiliului de administraţie al AIR. Absolvent al unei şcoli de comerţ din Franţa şi al London School of Economics, îşi începuse cariera lucrând pentru una dintre filialele Grupului Lombard, un bine-cunoscut producător de echipamente sportive.

Grupul conta pe mai bine de 78.000 de angajaţi, în aproape 75 de ţări şi, cu un an în urmă, declarase o cifră de afaceri de 17.925 de milioane de euro, cu un profit operaţional de 1537 de milioane şi unul net de 667, în timp ce datoriile se ridicau la 3458 de milioane de euro. Cifre care ar fi lăsat perplex orice om normal, dar cu care experţii financiari de talie internaţională erau probabil obişnuiţi. Descoperindu-le, Servaz înţelese că păstrarea hidrocentralei învechite se făcuse doar din motive istorice şi sentimentale. Imperiul Lombard

[17] Preşedinte-director general.

se născuse acolo, în Pirinei.

Cei care atârnaseră calul mort acolo vizaseră o simbolistică. Încercaseră să-l lovească pe Eric Lombard atât în inima istoriei sale de familie, cât mai ales în cea sentimentală: caii.

Pentru că asta reieşea din toate articolele dedicate ultimului descendent al dinastiei: dintre toate pasiunile sale, cea pentru cai era pe primul loc. Eric Lombard avea ferme de cai în mai multe ţări: Argentina, Italia, Franţa... Dar revenea mereu la prima lui iubire: Centrul Ecvestru din acea vale din Comminges.

Servaz realiză dintr-odată că punerea în scenă de la Centrală nu era gestul unui dement evadat de la Institut, ci un act conştient, premeditat şi planificat.

Îşi întrerupse lectura pentru a reflecta. Ezita încă să se angajeze pe un drum pe care ar fi fost nevoit să dezgroape toate secretele unui imperiu industrial doar pentru a elucida moartea unui cal. Pe de altă parte, era teribila imagine a animalului decapitat şi şocul pe care îl avusese descoperindu-l la coborârea din teleferic. Ce spusese Marchand? „Domnul Lombard are mulţi duşmani."

Telefonul începu să sune, Servaz răspunse. Era d'Humières.

— Paznicii. Au dispărut.

★ ★ ★

— Să nu staţi niciodată cu spatele la ei, o atenţionă dr. Xavier.

Prin ferestrele uriaşe, soarele la apus incendia munţii şi lava lui roşie inunda sala.

— Fiţi foarte atentă. În fiecare secundă. Aici n-avem dreptul să greşim. O să învăţaţi destul de repede să recunoaşteţi semnalele: o privire fugară, un zâmbet în formă de rictus, o respiraţie prea accelerată... Nu lăsaţi niciodată garda jos. Şi, încă o dată, nu le întoarceţi niciodată spatele.

Diane confirmă din cap. Un pacient se apropia. Cu o mână pe stomac.

— Unde e ambulanţa, doctore?

— Ambulanţa? zise Xavier zâmbind larg.

— Cea care trebuie să mă ducă la maternitate. Mi s-a rupt apa. Trebuia să sosească deja.

Pacientul era un bărbat de vreo 40 de ani, de un metru nouăzeci,

cântărind probabil aproximativ 150 de kilograme. Păr lung, fața acoperită de o barbă deasă și ochi mici, strălucitori, febrili. Lângă el, Xavier avea aerul unui copil. Totuși, nu părea îngrijorat.

— Nu mai întârzie mult, răspunse el. E băiat sau fată?

Cei doi ochi mici îl fixară.

— E Anticristul, zise tipul și se îndepărtă.

Diane remarcă un infirmier care îi urmărea din priviri fiecare mișcare. În sala comună se aflau vreo 15 pacienți.

— Sunt o grămadă de zei și de profeți pe-aici, comentă Xavier fără să-și piardă zâmbetul. Nebunia și-a găsit dintotdeauna sursa de inspirație în religie și în politică. Pe vremuri, ai noștri vedeau peste tot numai comuniști. În prezent, sunt obsedați de teroriști. Veniți.

Psihiatrul se apropie de o masă rotundă la care jucau cărți trei bărbați. Unul dintre ei părea pușcăriaș, cu brațele lui musculoase și tatuate. Ceilalți doi aveau un aer normal.

— Vi-l prezint pe Antonio, zise Xavier arătând spre cel tatuat. Antonio a fost în Legiunea Străină. Din păcate, a ajuns să creadă că tabăra în care era încartiruit e plină de spioni și, într-o noapte, a sfârșit prin a-l strangula pe unul dintre ei. Nu-i așa, Antonio?

Acesta confirmă, fără să-și ia ochii de la cărți.

— Mossad, zise apoi. Sunt peste tot.

— Lui Robert, pe de altă parte, i s-a pus pata pe părinții lui. Nu i-a omorât, nu, doar că i-a rănit destul de grav. Trebuie spus că aceștia îl puseseră la muncă la ferma lor de la vârsta de șapte ani, hrănindu-l doar cu pâine și lapte și obligându-l să doarmă în beci. Robert are acum 37 de ani. Dacă mă întrebați pe mine, ei ar fi trebuit închiși aici, nu el.

— Vocile mi-au spus s-o fac, zise Robert.

— În sfârșit, iată-l și pe Greg. Poate cel mai interesant caz. Greg a violat în jur de zece femei în mai puțin de doi ani. Le repera la poștă ori la supermarket, le urmărea și le afla adresa. Apoi intra noaptea peste ele, le lovea, le lega și le punea pe burtă, înainte să aprindă lumina. Vom trece peste ce le făcea apoi: aflați doar că victimele lui vor avea sechele pe viață. Dar nu le omora, nu. N-ați crede, dar într-o zi s-a apucat să le scrie. Era convins că respectivele... *raporturi* le făcuseră pe victime să se îndrăgostească de el și că toate rămăseseră

însărcinate. Așa că le-a scris numele și chiar adresa. Ca urmare, poliția nu a întârziat să-i bată la ușă. Greg le scrie și acum. Bineînțeles că nu le trimitem scrisorile. O să vi le arăt. Sunt absolut magnifice.

Diane se uită la Greg. Un bărbat seducător, la vreo 30 de ani: brunet, cu ochi deschiși la culoare – dar când îi întâlni privirea, o luă cu frig.

— Continuăm?

Un culoar lung, incendiat de lumina crepusculului.

O ușă cu hublou, pe stânga. Îndărătul ei, voci. Șoapte rapide, nervoase. Precipitate. Diane aruncă o privire în trecere și avu un șoc. Tocmai zărise un bărbat lungit pe o masă de operație, cu o mască de oxigen pe față și electrozi la tâmple. Înconjurat de infirmieri.

— Ce se întâmplă acolo?

— Terapia electroconvulsivă.

Electroșocuri... Fata simți cum i se ridică părul pe ceafă. De la apariția lor în tratamentul psihiatric, în 1930, utilizarea electroșocurilor făcuse obiectul a numeroase controverse, detractorii calificându-le drept tratamente inumane, degradante și tortură. Totuși, din 1960, odată cu apariția neurolepticelor, recursul la ECT – terapia electroconvulsivă se diminuase considerabil. Pe la mijlocul anilor 1980, fusese însă reintrodusă masiv în multe țări, printre care și Franța.

— Să ne înțelegem bine, zise Xavier în fața mutismului ei. ECT-ul din prezent nu mai are nimic de-a face cu ședințele de altădată. E practicată, sub anestezie generală, doar la pacienții cu depresii puternice, cărora le mai administrăm și un relaxant muscular cu efect rapid. Genul acesta de tratament are rezultate remarcabile; e eficace în 85% din cazuri. Mult superior antidepresivelor. E nedureros și, grație metodelor actuale, nu mai lasă sechele la nivelul oaselor și nici complicații ortopedice.

— Dar ele se produc la nivelul memoriei și al cogniției. Și poate apărea o stare de confuzie timp de mai multe ore. Și încă nu am aflat exact care sunt consecințele ECT asupra creierului. Aveți mulți depresivi aici?

Xavier îi aruncă o privire circumspectă.

— Nu. Doar zece la sută dintre pacienți.

— Şi câţi schizofrenici şi psihopaţi?

— În jur de 50% schizofrenici, 25% psihopaţi şi tot cam atâţia psihotici. De ce întrebaţi?

— Bineînţeles că nu practicaţi ECT decât în cazurile de depresie, nu?

Simţi ca o infimă deplasare a aerului. Xavier o fixă.

— Nu, o practicăm şi asupra pacienţilor din blocul A.

Tânăra ridică o sprânceană a mirare.

— Credeam că e nevoie de consimţământul pacientului sau a tutorelui legal pentru…

— E singurul caz în care nu ne conformăm…

Ea fixă faţa hotărâtă a doctorului. Ceva îi scăpa. Inspiră profund şi încercă să spună pe un ton cât mai neutru:

— Cu se scop? Cu siguranţă nu terapeutic… ECT nu are nicio eficacitate asupra altor patologii în afară de depresii, manii şi câteva forme, foarte limitate, de schizofrenie…

— *În scop public.*

— Nu înţeleg, replică ea încruntându-se uşor.

— Dar cred că e evident: e vorba despre o formă de pedeapsă.

Îi întorsese spatele şi privea soarele portocaliu pregătindu-se să dispară în spatele munţilor întunecaţi. Umbra i se întindea pe podea.

— Înainte de a intra în blocul A, trebuie să înţelegeţi un lucru, domnişoară Berg: nimic altceva nu-i sperie pe cei şapte. Nici măcar izolarea. Trăiesc într-o lume a lor; nimic nu-i atinge. Să vă intre bine în cap: n-aţi mai avut niciodată de-a face cu asemenea pacienţi. Niciodată. Şi, desigur, pedepsele corporale sunt interzise aici, ca peste tot, de altfel.

Se întoarse şi o fixă.

— Nu se tem de nimic altceva, decât de… electroşocuri.

— Vreţi să spuneţi, ezită Diane, că pe ei le practicaţi totuşi…?

— Fără anestezie.

8

În timp ce conducea pe autostradă, a doua zi, Servaz se gândea la cei doi paznici. Cathy d'Humières îi spusese că, în ajun, aceştia nu se prezentaseră la serviciu. După o oră, directorul Centralei reacţionase.

Îi sunase pe mobil. Şi pe unul, şi pe celălalt. Niciun răspuns. Atunci îi informase pe jandarmi, care trimiseseră oameni la domiciliile acestora, la 20 de kilometri de Saint-Martin, în cazul unuia și la 40, în cazul celuilalt. Cei doi bărbaţi locuiau singuri; și unul și celălalt aveau interdicţie de a locui în același departament cu fostele lor iubite, pe care le ameninţaseră cu moartea de mai multe ori și – cel puţin pe una dintre ele – o băgaseră în spital. Servaz știa prea bine că, în practică, poliţia nu făcea nimic ca să le impună respectarea unor astfel de obligaţii. Dintr-un motiv evident: erau prea mulţi infractori sub control judiciar, prea multe proceduri, prea multe pedepse pronunţate, pentru a le pune pe toate în aplicare. O sută de mii de condamnaţi cu închisoarea erau în libertate, așteptând să-și ispășească pedeapsa ori alegând să spele putina la ieșirea din tribunal, știind că erau puţine șanse ca statul francez să cheltuiască bani și personal pentru a-i căuta și sperând să rămână neprinși până când pedeapsa urma să se prescrie.

După ce-l informase în legătură cu paznicii, procuroarea îi spusese că Eric Lombard urma să se întoarcă din State și că voia să vorbească fără întârziere cu anchetatorii. Servaz își pierduse sângele rece. Avea pe cap un dosar de crimă; chiar dacă ar fi vrut să descopere cine omorâse bietul cal și chiar dacă intuia că respectiva afacere era doar preludiul a ceva mult mai grav, nu era la dispoziţia lui Eric Lombard.

— Nu știu dacă voi putea, răspunsese el sec. Am multă treabă în dosarul vagabondului.

— Ai face bine să mergi, insistase d'Humières. Se pare că Lombard a sunat la cabinetul ministrului justiţiei, de unde s-a sunat la preşedintele Înaltei Curţi, care m-a sunat pe mine. Şi eu te sun pe tine. O adevărată reacţie în lanţ. De altfel, Canter nu va întârzia să-ţi spună acelaşi lucru; sunt sigură că Lombard a apelat și la Interne. Oricum, înţelesesem că i-aţi identificat pe vinovaţii din cazul

vagabondului.

— Avem un singur martor, destul de dubios, recunoscu Servaz împotriva voinţei lui, pentru că pe moment nu voia să intre în prea multe detalii. Şi aşteptăm rezultatele analizei amprentelor. Erau o groază la faţa locului: urme papilare, de încălţăminte, de sânge…

— Doar nu eşti Capricorn degeaba, nu? Servaz, nu-mi fă pe poliţaiul ocupat până peste cap, am oroare. N-o să mă rog de tine. Fă-mi serviciul ăsta. Când poţi să te întorci acolo? Eric Lombard te va aştepta în castelul lui din Saint-Martin, începând cu ziua de mâine. Îşi va petrece acolo sfârşitul de săptămână. Fă-ţi timp, chiar dacă doar pentru un moment.

— Foarte bine. Dar odată întâlnirea terminată, o să mă întorc la cazul meu de aici.

Pe autostradă, se opri la o benzinărie ca să facă plinul. Soarele strălucea pe cerul senin. Profită ca să vorbească cu Ziegler, care la ora nouă urma să asiste la autopsia calului, la ferma din Tarbes. Ea îi sugeră să dea o fugă până acolo. Servaz acceptă, dar îi spuse că o va aştepta afară.

— Cum doriţi, îi răspunse ea, fără să-şi ascundă surpriza.

Cum să-i explice că-i era frică de cai? Că a traversa o fermă plină de acele animale reprezenta pentru el o încercare de netrecut? Ea îi dădu numele unui bistrou din apropiere, pe bulevardul Régiment-de-Bigorre. O să vină şi ea imediat ce se termină autopsia.

Când ajunse în Tarbes, un soare aproape primăvăratic lumina oraşul. Aşezat la intrarea în Parcul Naţional al Munţilor Pirinei, oraşul îşi etala clădirile ridicate în mijlocul spaţiilor verzi, având ca fundal munţii de un alb imaculat pe cerul albastru. Fără nori. De un imens senin, pe care piscurile scânteietoare păreau uşoare şi vaporoase, gata să se ridice ca nişte baloane cu aer cald. *Sunt ca o barieră mentală,* gândi Servaz. Spiritul se loveşte de culmi ca de nişte ziduri. Cu impresia unui teritoriu atât de puţin familiar pentru om, o *terra incognita,* un capăt al lumii – în sens literal.

Intră în cafeneaua despre care i se vorbise, se instală la o masă de lângă geam şi comandă un *latte* şi un croasant. Într-un colţ, deasupra barului, un televizor era deschis pe un canal de ştiri. Volumul dat la maximum îl deranja pe Servaz care încerca să gândească. Era pe

punctul de a întreba dacă nu poate fi dat mai încet, când auzi numele lui Eric Lombard pronunţat de un jurnalist care stătea cu microfonul în mână pe pista unui aerodrom. Munţi înzăpeziţi, la fel ca cei din spatele lui, se observau în fundal, așa că-și îndreptă toată atenţia spre aparat. Când faţa lui Lombard apăru pe ecran, Servaz se ridică și se apropie de bar.

Miliardarul era întâmpinat la coborârea din avion pe aeroportul din Tarbes. În spatele lui se vedea un jet strălucitor, cu LOMBARD scris cu litere albastre pe fuzelaj. Eric avea aerul grav al cuiva care pierduse pe cineva drag. Jurnalistul tocmai îl întreba *dacă acel animal avusese pentru el o valoare deosebită.*

— Nu era doar un cal, răspunse omul de afaceri cu o voce în care emoţia și hotărârea se împleteau în doza ideală, era un prieten, un camarad, un partener. Cei care iubesc cu adevărat caii știu că sunt mai mult decât simple animale. Iar Freedom era un cal de excepţie, în care ne puneam mari speranţe. Dar mai presus de toate, insuportabil e felul în care a murit. O să am grijă să se facă tot posibilul pentru a fi găsiţi vinovaţii.

Servaz observă cum privirea lui Eric Lombard se deplasa pentru a fixa obiectivul, și prin intermediul lui, telespectatorii – o privire care trecuse de la durere la furie, sfidare și amenințare.

— Cei care au făcut-o să fie absolut convinși că n-o să-mi scape – *și că sunt genul de om pentru care dreptatea e mai presus de orice.*

Servaz se uită în jur. Toate privirile erau lipite de ecranul televizorului. *Nu-i rău,* își zise, *frumos număr.* Pregătit dinainte, evident, dar care reușea totuși să degaje o sinceritate brutală. Se întrebă până unde era capabil să meargă un om ca Eric Lombard, ca să se ţină de promisiune. Își petrecu următoarele două ore încercând să facă bilanţul lucrurilor pe care le știa și a celor pe care le ignora. Evident că, pentru moment, cele din urmă erau mai multe. Când Irène Ziegler apăru, în sfârșit, pe trotuar, el rămase un moment fără grai în spatele geamului: se îmbrăcase într-un combinezon de motociclistă, din piele neagră, cu apărătoare dure de metal la umeri și genunchi, cu ghete cu bot ascuţit și tocuri și o cască pe măsură în mână. O *amazoană*... îl frapă din nou frumuseţea ei. Realiză că era aproape la fel de frumoasă ca soţia lui Espérandieu, dar un gen diferit

– mai sportiv, mai puţin sofisticat. Charlène semăna cu un model, Irène Ziegler cu o campioană de surf. Se simţi din nou tulburat. Îşi aminti ce gânduri îi trecuseră prin cap când îi observase pentru prima dată piercingul din nas. Irène Ziegler era o femeie atrăgătoare. În mod incontestabil.

Se uită la ceas. Se făcuse deja unsprezece.

— Deci? întrebă el.

Ea îi spuse că autopsia nu îi ajuta cu mare lucru, doar că putuseră confirma că animalul fusese ciopârţit *post mortem*. Fusese şi Marchand de faţă. Legistul lăsase să se înţeleagă că mânzul fusese probabil drogat. Analiza toxicologică urma s-o confirme. La ieşire, administratorul păruse uşurat. Acceptase într-un final ca animalul să fie dus la ecarisaj. Mai puţin capul, pe care patronul lui spera să-l poată recupera. După spusele lui Marchand, acesta voia să-l împăieze ca să-l pună pe perete.

— Pe perete? repetă Servaz, nevenindu-i să creadă.

— Credeţi că sunt vinovaţi? întrebă fata.

— Cine?

— Paznicii.

— N-am idee.

Îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul de la castel. Îi răspunse o voce feminină.

— Comandantul Servaz de la Brigada Omoruri din Toulouse. Aş vrea să vorbesc cu Eric Lombard.

— Cum aţi spus că vă numiţi?

— Servaz.

— Aşteptaţi un moment.

Un apel sonor interminabil. Apoi o voce de bărbat între două vârste.

— Da?

— Aş vrea să vorbesc cu Eric Lombard.

— Din partea...?

— Sunt comandantul Servaz, Brigada Omoruri.

— Despre ce anume?

Servaz simţi cum i se urcă sângele în cap.

— Ascultaţi aici, patronul dumneavoastră a fost cel care a cerut să

mă vadă. Am o grămadă de alte treburi. Așa că n-am timp de pierdut!

— Spuneți-mi numele dumneavoastră clar, pe litere și prezentați-mi motivul pentru care ați sunat, spuse imperturbabil omul de la capătul firului. Nici domnul Lombard nu are timp de pierdut.

Aroganța tipului îl lăsă pe Servaz cu gura căscată. Vru să închidă, dar se stăpâni.

— Servaz, S, E, R, V, A, Z. În legătură cu calul său, Freedom.

— Și nu puteați s-o spuneți de la început? Așteptați o clipă.

Și reveni după 20 de secunde.

— Domnul Lombard vă așteaptă după-amiază, la ora 15.

Nu era o invitație, era un ordin.

☆ ☆ ☆

Intrând pe domeniul lui Eric Lombard, avură sentimentul că pășeau într-o lume de basm. Își lăsaseră mașina și motocicleta în parcarea Jandarmeriei din Saint-Martin și împrumutaseră o mașină de serviciu. Același drum ca data trecută: cel care ducea la Centrul Ecvestru, dar în loc să facă stânga în pădure, continuară drept înainte.

Rulară apoi printr-un peisaj aerisit și vălurit, de pajiști presărate cu tei, stejari, brazi și ulmi. Domeniul era foarte vast, întinzându-se până la orizont. Peste tot erau bariere, cai la păscut și mașini agricole parcate la marginea drumurilor, gata să-și reia treaba. Pe alocuri zăpada mai persista, dar aerul era proaspăt și cerul senin. Servaz se gândi la un *ranch* din Montana ori la o *hacienda* argentiniană. La început, zăriră din loc în loc pancarte cu PROPRIETATE PRIVATĂ / NU INTRAȚI fixate pe trunchiurile copacilor sau pe barierele ce mărgineau drumul. Dar niciun gard. Apoi, cinci kilometri mai departe, descoperiră zidul de piatră. Avea patru metri înălțime și împiedica vederea pe o suprafață impresionantă. Dincolo de el, pădure. Frânară în fața porții cu grilaj. Pe unul dintre stâlpi, o piatră de granit.

Servaz citi CASTELUL ALB, scris cu litere aurite.

În vârful stâlpului, o cameră video se roti. Nu apucară să coboare ca să vorbească la interfon: ușile se deschiseră aproape imediat.

Mai merseră încă un kilometru bun de-a lungul unei alei mărginite de stejari seculari. Drumul drept, impecabil asfaltat, părea un câmp

negru pe sub crengile răsucite ale arborilor uriași. Servaz văzu casa apropiindu-se de ei din fundul parcului. Câteva clipe mai târziu, opriră în fața unei peluze de iarbă-neagră și camelii roz pal, acoperite de zăpadă. Se simți dezamăgit: casa nu era atât de mare pe cât crezuse. Dar o privire mai atentă îi corectă îndată acea primă impresie: era o clădire de o frumusețe juvenilă, construită probabil la sfârșit de secol XIX, început de secol XX, pe jumătate castel de pe Valea Loirei, pe jumătate conac englezesc. Un castel de basm… În fața ferestrelor de la parter se ridica un rând de tufe de iederă, tăiate în formă de animale: un elefant, un cal, o girafă și un cerb, care se detașau pe fundalul zăpezii. La stânga, spre est, Servaz zări o grădină franțuzească cu statui căzute pe gânduri și bazine de apă. O piscină din ciment și un teren de tenis. O oranjerie vastă în fund, cu o grămadă de antene ciudate pe acoperiș.

Își aminti cifrele pe care le citise pe Internet: Eric Lombard avea una dintre cele mai mari averi din țară și era unul dintre cei mai influenți cetățeni francezi. Stăpânea un imperiu, întins pe mai bine de 70 de țări. Probabil că fosta oranjerie fusese transformată într-un centru de comunicații ultramodern. Ziegler trânti portiera.

— Priviți.

Arăta spre copaci. Servaz se uită în direcția indicată. Numără cam 30 de camere de supraveghere fixate pe trunchiuri, printre crengi. Acopereau probabil întreg perimetrul. Niciun unghi mort. De undeva din castel erau urmăriți. O luară pe o alee cu pietriș printre staturi de flori și doi lei ghemuiți, tăiați în iederă. Fiecare de circa cinci metri înălțime. *Ciudat,* gândi Servaz. *Ai zice că e o grădină amenajată pentru distracția unor copii foarte bogați.* Dar nu citise nicăieri că Eric Lombard ar fi avut copii. Din contra, majoritatea articolelor îl înfățișau ca pe un celibatar convins și ca pe un veșnic cuceritor. Sau poate acele sculpturi în verdeață datau chiar din copilăria lui? Un bărbat cam la 60 de ani îi aștepta în capul scărilor. Înalt, îmbrăcat în negru. Se uită la ei cu o privire dură, de gheață. Chiar dacă îl vedea pentru prima dată, Servaz îl recunoscu imediat: era bărbatul cu care vorbise la telefon. Simți cum îl ia din nou cu nervi. Tipul îi întâmpină fără zâmbet și le ceru să-l urmeze, apoi făcu stânga împrejur. Tonul folosit sugera că era vorba, din nou, mai puțin de o cerere și mai mult

de un ordin.

Trecură pragul.

O defilare de saloane vaste, goale și rezonante, ce traversau pe adâncime întreaga clădire, pentru că la celălalt capăt se zărea lumina zilei, ca și cum ar fi venit din fundul unui tunel. Interiorul era monumental. Ferestrele de la primul etaj erau cele care luminau în realitate holul, pentru că tavanul era prea departe. Bărbatul în negru merse înaintea lor de-a lungul holului și al unui salon nemobilat, înainte de a se îndrepta spre o ușă dublă de pe partea dreaptă. O bibliotecă cu pereţii acoperiţi de cărţi vechi, ale cărei ferestre înalte din sticlă, în număr de patru, dădeau spre pădure. Eric Lombard stătea în faţa uneia dintre ele. Servaz îl recunoscu imediat, chiar dacă stătea cu spatele. Omul de afaceri vorbea într-o mini cască.

— A venit poliţia, zise bărbatul în negru pe un ton pe jumătate deferent, pe jumătate dispreţuitor.

— Mulţumesc, Otto.

Acesta din urmă părăsi încăperea. Lombard termină convorbirea în engleză, apoi își scoase casca și o puse pe o masă de stejar. Privirea îi zăbovi asupra lor. Mai întâi asupra lui Servaz, apoi mai mult timp asupra lui Ziegler – cu o umbră de uimire la adresa ținutei. Zâmbi cu căldură.

— Vă rog să-l scuzaţi pe Otto. E făcut pentru altă epocă. Are deseori tendința să mă trateze ca pe un prinţ sau rege, dar pe de altă parte pot conta pe el în orice situaţie.

Servaz nu zise nimic, așteptând continuarea.

— Sunt conștient că sunteţi foarte ocupaţi. Și că nu aveţi timp de pierdut. Nici eu nu am. Ţineam enorm la calul acela. Era un animal magnific. Vreau să mă asigur că se va face totul, absolut totul, pentru a-l găsi pe cel ce a comis această faptă abominabilă.

Îl scrută din nou. În ochii albaștri se citea tristeţe, dar și duritate și autoritate.

— Vreau să înţelegeţi că mă puteţi suna absolut la orice oră din zi sau din noapte, că-mi puteţi pune absolut orice întrebare pe care o consideraţi utilă, chiar dacă aparent ridicolă. V-am cerut să veniţi pentru a mă asigura că n-o să neglijaţi nicio pistă și nicio modalitate de abordare a acestei anchete. Tot ce vreau e să se facă lumină și am

primit asigurări că sunteţi nişte anchetatori de excepţie. (Zâmbi doar pentru o clipă.) În caz contrar, dacă o să daţi dovadă de neglijenţă, dacă o să trataţi această afacere cu superficialitate sub pretextul că e vorba despre un cal, o să mă arăt lipsit de orice consideraţie.

Ameninţarea nu era nici măcar voalată. *Vreau să…* Nu se ascundea deloc după deget. N-avea timp de pierdut şi mergea drept la ţintă. Dintr-odată, lui Servaz i se păru aproape simpatic. Ca şi iubirea lui pentru animalul respectiv.

Dar Irène Ziegler nu era, în mod vizibil, de aceeaşi părere. Servaz observă că începuse să pălească.

— N-o să obţineţi nimic cu ameninţări, ripostă ea cu o furie rece.

Lombard o fixă. Brusc, faţa i se îmblânzi şi afişă un aer sincer pocăit.

— Îmi cer iertare. Sunt sigur că amândoi sunteţi extrem de competenţi şi serioşi. Superiorii dumneavoastră nu s-au zgârcit cu laudele. Sunt un idiot. Aceste… *evenimente* m-au bulversat. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele, doamnă căpitan Ziegler. Sunt sincere.

Ziegler dădu din cap fără chef şi nu mai zise nimic.

— Dacă nu vă deranjează, interveni Servaz, mi-ar plăcea să începem imediat cu întrebările, dacă tot suntem aici.

— Sigur că da. Urmaţi-mă. Permiteţi-mi să vă ofer câte o cafea.

Eric Lombard deschise o altă uşă în fund. Un salon. Soarele trecea prin geamurile înalte şi se oglindea în două canapele de piele şi într-o masă joasă, pe care fusese pusă o tavă cu trei ceşti şi o carafă cu apă. Servaz bănui că aceasta din urmă era veche şi de mare preţ. Ca de altfel întregul mobilier. Totul era pregătit, inclusiv zahărul, biscuiţii de cafea şi o cană cu lapte.

— Prima mea întrebare, atacă Servaz fără niciun preambul, este dacă vă puteţi gândi la cineva care ar fi fost capabil să comită asemenea faptă sau care ar fi putut avea măcar vreun motiv?

Magnatul era pe punctul de a lua o gură de cafea.

Se întrerupse ca să-şi fixeze privirea în ochii comandantului. Părul blond i se reflecta în oglinda mare din spate. Purta o helancă ocru cu guler rulat şi pantaloni de lână gri. Era foarte bronzat.

Ochii deschişi la culoare nici nu clipiră când răspunse:

— Da.

Servaz tresări. Lângă el, Ziegler reacţionă la fel.

— Şi nu, adăugă imediat. Mi-aţi pus două întrebări într-una: da, cunosc o grămadă de lume care ar fi avut motive s-o facă. Şi nu, nu ştiu pe nimeni care ar fi fost capabil de aşa ceva.

— Încercaţi să detaliaţi, se repezi Ziegler agasată. De ce ar fi avut cineva vreun motiv să omoare bietul cal?

— Ca să-mi facă rău, să se răzbune, să mă impresioneze. Vă puteţi da seama: în meseria mea şi cu averea de care dispun, nu e greu să-ţi faci duşmani, poţi trezi cu uşurinţă sentimente de invidie. Ni se întâmplă să le furăm concurenţilor chestii de sub nas, să refuzăm oferte, să ruinăm oameni, să concediem sute de persoane... Dacă ar trebui să fac o listă cu toţi cei care mă detestă, ar avea dimensiunile unui anuar.

— N-aţi putea să fiţi totuşi puţin mai explicit?

— Din păcate, nu. Înţeleg la ce vă gândiţi: cineva mi-a omorât calul preferat şi l-a agăţat de cablurile unui teleferic care-mi aparţine. Deci e vorba despre mine. Prezumţia se impune de la sine, sunt de acord. Dar n-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi.

— Nicio ameninţare verbală sau în scris, scrisori anonime etc?

— Nu.

— Grupul dumneavoastră de societăţi e prezent în 75 de ţări, zise Servaz.

— 78, îl corectă Lombard.

— Are acesta, chiar dacă indirect, vreo legătură cu mafiile locale ori cu crima organizată? Îmi imaginez că există ţări în care genul ăsta de... *contacte* e mai mult sau mai puţin inevitabil.

Lombard îl fixă din nou cu insistenţă, dar de data asta fără agresivitate. Îşi permise chiar un surâs.

— Sunteţi foarte direct, domnule comandant. Poate că vă gândiţi la capul de cal tăiat din *Naşul?* Nu, grupul meu nu are legături cu crima organizată. În tot cazul, eu nu ştiu aşa ceva. Nu zic că nu există unele ţări în care trebuie să închidem ochii în anumite situaţii, mai ales în Africa ori Asia, dar acolo este vorba, ca să fim corecţi, de dictaturi – nu de mafie.

— Şi asta nu vă deranjează? întrebă Ziegler.

Lombard ridică o sprânceană.

— Să faceţi afaceri cu nişte dictatori, preciză ea.

Lombard zâmbi din nou cu un aer condescendent – dar era zâmbetul unui monarh care ezita între a râde de impertinenţa unui supus al său și a-l decapita pe loc.

— Nu cred că răspunsul la această întrebare v-ar ajuta în vreun fel în ancheta dumneavoastră, răspunse totuşi. Şi vă rog să luaţi în considerare faptul că, în ciuda aparenţelor, nu sunt singurul care ia decizii: în multe cazuri avem parteneri, dintre care statul francez e cel mai important. Există uneori aspecte „politice" în care nu am eu ultimul cuvânt.

Direct, dar stăpânind limbajul de lemn când e nevoie, gândi Servaz.

— Aş vrea să înţeleg un lucru. Cum de nimeni n-a auzit ori văzut nimic, nici la Centrul Ecvestru, nici la Centrală? Nu poţi căra un cal mort aşa pur şi simplu, în plină noapte.

Faţa omului de afaceri se întunecă.

— Aveţi dreptate. E o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu. Cu siguranţă că cineva minte. *Şi tare aş vrea să ştiu cine,* adăugă el pe un ton grav, de ameninţare, trântind la loc ceaşca atât de violent, încât cei doi tresăriră.

— Am convocat pe toată lumea, personalul de zi şi de noapte de la Centrală, angajaţii de la Centru. I-am interogat pe fiecare în parte. Mi-a luat patru ore bune. Credeţi-mă pe cuvânt că am exercitat asupra lor toate presiunile posibile. Nimeni n-a auzit nimic în noaptea aceea. Sigur că e imposibil. Nu am nicio îndoială în legătură cu sinceritatea lui Marchand şi a lui Hector: ei n-ar fi făcut niciodată rău cailor şi sunt în serviciul familiei mele de mult timp. Sunt cinstiţi, competenţi şi raporturile mele cu ei au fost întotdeauna excelente. Aş putea spune că fac parte din familie. Puteţi să-i tăiaţi de pe listă. La fel şi pe Hermine. E o fată super şi-l adora pe Freedom. Povestea asta a dărâmat-o complet.

— Aţi aflat că paznicii au dispărut? întrebă Servaz.

Lombard se încruntă.

— Da. Sunt singurii pe care nu i-am interogat.

— Sunt doi şi a fost nevoie de cel puţin atâtea persoane ca să atârne calul acolo sus. Şi au şi cazier.

— Doi suspecţi ideali, comentă Lombard cu scepticism.
— Nu sunteţi prea convins.
— Nu ştiu ce să zic... De ce l-ar fi agăţat cei doi pe Freedom exact în locul unde lucrează? Ar fi fost cea mai bună metodă de a atrage atenţia asupra lor, nu?
Servaz dădu din cap aprobator.
— Totuși, și-au luat tălpășița, argumentă el.
— Puneţi-vă puţin în locul lor. Cu caziere şi tot tacâmul. Nu vă supăraţi, dar ştiau prea bine că, atunci când are un suspect, poliţia nu prea mai vede altceva.
— Cine i-a angajat? întrebă Ziegler. Ce ştiţi despre ei? Pun pariu că v-aţi interesat deja.
— Exact. Marc Morane, directorul de la Centrală, i-a angajat. În cadrul unui program de reintegrare a foştilor deţinuţi de la Centrala din Lannemezan.
De data asta nu era vorba despre o centrală electrică, ci despre una penitenciară.
— Au mai avut probleme de când s-au angajat?
— Morane m-a asigurat că nu.
— Aţi concediat vreun angajat de la Centrală sau de pe domeniu în ultimii ani?
Lombard îi privi pe rând. Părul, barba şi ochii albaştri îi dădeau aerul unui adevărat lup de mare. Semăna cu imaginea din ziare.
— Nu mă ocup personal de astfel de detalii. Problemele de personal nu sunt de domeniul meu. Cu atât mai puţin cele ale unei structuri mici, cum e Centrala. Dar vă pot oferi acces la toate dosarele de personal, iar colaboratorii mei vă stau la dispoziţie. Toţi au primit ordine în acest sens. Secretara mea vă va trimite o listă cu nume şi numere de telefon. Nu ezitaţi să i le cereţi. Dacă vreunul dintre ei vă face probleme, sunaţi-mă. V-am mai spus, în ceea ce mă privește, această afacere e de cea mai mare importanţă – şi mă pun şi eu la dispoziţia dumneavoastră 24 de ore din 24. (Scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Ziegler.) Pe de altă parte, aţi văzut şi dumneavoastră uzina hidroelectrică: e veche şi nu prea rentabilă. Nu o păstrăm decât din motive legate de istoria Grupului şi a familiei. Pe Marc Morane, actualul director, adăugă el, îl cunosc de când eram copil: am făcut

şcoala primară împreună. Dar nu l-am mai văzut de ani de zile.

Servaz înţelese că ultima remarcă era destinată să precizeze ierarhia. Pentru moştenitorul imperiului, directorul Centralei nu era decât un angajat oarecare, de la baza scării, la același nivel, sau aproape, cu muncitorii lui.

— Câte zile pe an petreceţi aici, domnule Lombard? întrebă Ziegler.

— Iată o întrebare dificilă: lăsaţi-mă să mă gândesc… să zicem între șase și opt săptămâni. Nu mai mult. Petrec bineînţeles mai multă vreme în apartamentul meu din Paris decât în acest bătrân castel. Stau mult şi la New York. Și ca să fiu sincer, jumătate din timp sunt în călătorii de afaceri. Dar ador să vin aici, mai ales în sezonul de schi şi vara, ca să profit de caii mei. Mai am şi alte ferme, așa cum ştiţi, probabil. Dar aici mi-am petrecut mare parte din copilărie şi adolescenţă, înainte ca tatăl meu să mă trimită să-mi desăvârşesc educaţia în altă parte. Locuinţa aceasta vi se poate părea sinistră, dar eu mă simt acasă. Am trăit aici atâtea lucruri, bune şi rele. Dar până şi cele rele sfârşesc prin a părea bune, odată cu trecerea timpului: vremea îndulcește toate asperităţile…

Spre final vocea i se voală. Servaz se încordă, cu toate simțurile în alertă. Aştepta continuarea, dar ea nu veni.

— Ce-aţi vrut să spuneţi prin „lucruri bune sau rele”? întrebă dulce Ziegler de lângă el.

Lombard mătură întrebarea cu un gest.

— N-are nicio importanţă. E atât de mult de atunci… Și n-are nicio legătură cu moartea calului.

— Asta vom hotărî noi, replică Ziegler.

Bărbatul ezită.

— Unii ar crede că viaţa unui băieţel ca mine într-un asemenea loc a fost idilică, dar în realitate era departe de așa ceva…

— Vorbiţi serios? întrebă ea.

Servaz văzu cum omul de afaceri îi aruncă o privire prudentă.

— Ascultaţi, nu cred…

— Că ce?

— Lăsaţi-o baltă. Nu are nicio legătură…

O auzi pe Ziegler oftând lângă el.

— Domnule Lombard, zise ea. Ați pus presiune asupra noastră spunând că în cazul în care vom trata această afacere cu superficialitate, vom avea de suferit. Și ne-ați sugerat să nu neglijăm nicio pistă, nici pe cea mai bizară. Suntem anchetatori, nu fachiri sau ghicitori. Trebuie să știm cât mai mult posibil despre contextul acestei anchete. Cine știe dacă mobilul măcelului nu se află undeva în trecut?

— E treaba noastră să găsim conexiuni și motive, plusă Servaz.

Lombard îi privi pe rând și ei intuiră că își cântărea în minte avantajele și dezavantajele. Niciunul nu făcu vreo mișcare. Omul de afaceri ezită încă un moment, apoi ridică din umeri.

— Dați-mi voie să vă vorbesc întâi despre Henri și Édouard Lombard, tatăl și bunicul meu, zise deodată. E o poveste destul de edificatoare. O să vă spun cine a fost cu adevărat Henri Lombard. Un om rece ca gheața, dur ca piatra și de o rigiditate absolută. Un om violent și egoist. Și un fanatic al ordinii, ca și tatăl lui.

Pe fața lui Ziegler se putea citi stupefacția; Servaz, pe de altă parte, își ținu respirația. Lombard se întrerupse din nou. Rămase un moment uitându-se la ei. Cei doi anchetatori așteptară urmarea în tăcere. Și tăcerea dură.

— După cum probabil știți, întreprinderea Lombard a început să prospere cu adevărat în timpul celui de-al doilea război mondial. Trebuie spus că tata și bunicul n-au văzut deloc cu ochi răi venirea nemților. Tata avea pe-atunci doar vreo 20 de ani, așa că bunicul era cel care conducea afacerea, aici și la Paris. A fost una dintre cele mai bune perioade din istoria companiei – care făcea afaceri extrem de avantajoase cu clienții naziști.

Se aplecă în față. Gestul fu reprodus în sens invers în oglinda din spatele lui – ca și cum copia lui se desolidariza de ceea ce urma să spună originalul.

— După Eliberare, bunicul a fost judecat drept colaboraționist, condamnat la moarte și apoi grațiat. A stat închis la Clairvaux unde, în treacăt fie spus, a fost vecin de celulă cu Rebatet[18]. A fost eliberat în 1952. A murit un an mai târziu de atac de cord. Între timp, fiul său,

[18] Lucien Rebatet (1903-1972), scriitor, jurnalist, critic muzical și de film francez, cunoscut colaboraționist și antisemit în timpul ocupației naziste.

Henri, preluase frâiele companiei. A reușit să dezvolte afacerea de familie, s-o diversifice și s-o modernizeze. Spre deosebire de tatăl lui, al meu – în ciuda sau poate datorită vârstei sale fragede – simțise vântul schimbării încă din 1943 și, fără să știe bunicul, se apropiase de Rezistență și de gaulliști[19]. Nu din convingere, desigur. Din pur oportunism. Avea o minte strălucită, clarvăzătoare chiar. Începând cu Stalingradul, a înțeles că zilele celui de-al Treilea Reich erau numărate și a jucat pe două fronturi: cu nemții și cu Rezistența. Tata a făcut din Grupul Lombard ceea ce este azi, în anii 1950, 1960 și 1970. După război, a știut să-și țeasă o rețea de relații cruciale printre baronii gaullismului și ai fostei Rezistențe, ajunși în posturi cheie. Era un adevărat căpitan în domeniul industriei, un constructor de imperii, un vizionar – dar acasă se dovedea un tiran, un tată și un soț brutal, insensibil și distant. Fizic, era un bărbat impunător: înalt, subțire, îmbrăcat întotdeauna în negru. Oamenii din Saint-Martin îl respectau sau îl detestau, dar tuturor le era frică de el. Era genul care simțea o imensă iubire pentru sine, așa că nu-i mai rămânea și pentru alții. Nici măcar pentru soție și pentru copii...

Eric Lombard se ridică. Servaz și Ziegler îl văzură îndreptându-se spre un bufet. Apucă o fotografie și i-o întinse comandantului. Haine închise la culoare, cămașă de un alb imaculat, un bărbat înalt cu fața severă, ochi strălucind de lăcomie, nas lung și ferm și păr alb. Henri Lombard nu semăna deloc cu fiul lui. Mai mult cu un cleric sau cu un predicator fanatic. Servaz nu putu să nu se gândească la propriul lui tată, bărbat mic de statură și rasat, a cărui fată refuza să i se fixeze pe placa fotografică a memoriei.

— Acasă, ca și în societate, tata instaurase regimul terorii. Folosea violența fizică și psihologică atât în relațiile cu angajații, cât și cu soția și copiii. (Servaz observă o fisură în vocea lui Lombard. Aventurierul timpurilor moderne, idolul revistelor cedase locul altcuiva.) Mama a murit de cancer la vârsta de 49 de ani. Era a treia lui nevastă. În timpul celor 19 ani în care a fost căsătorită cu tata, s-a supus fără crâcnet tiraniei, furiilor, sarcasmelor – și loviturilor lui. Omul a concediat o grămadă de servitori și de angajați. Fac parte

---

[19] Adepți ai generalului Charles de Gaulle.

dintr-o familie în care duritatea reprezintă o calitate. Dar a tatei întrecea orice măsură. Creierul îi era devorat de umbre.

Servaz și Zielger se uitară unul la altul. Erau amândoi conștienți că moștenitorul imperiului le făcea o mărturisire incredibilă: orice paparazzi ar fi făcut moarte de om pentru ea. Aparent, Eric Lombard se hotărâse să aibă încredere în ei. *De ce?* Brusc, Servaz înțelese. În ultimele 24 de ore, omul de afaceri dăduse probabil numeroase telefoane. Servaz își aduse din nou aminte de cifrele enorme despre care citise pe internet și simți furnicături neplăcute pe șira spinării. Eric Lombard avea destui bani și destulă putere pentru a obține orice fel de informație. Polițistul se întrebă brusc dacă acesta nu comandase și o altă anchetă, paralelă, o anchetă în anchetă – care privea nu doar moartea calului, ci se interesa îndeaproape și de anchetatorii oficiali. Era clar. Lombard știa despre ei tot atât de mult cât aflaseră ei despre el.

— E o informație importantă, estimă în final Ziegler. Ați făcut bine că ne-ați comunicat-o.

— Credeți? Eu mă îndoiesc. Toate poveștile astea sunt îngropate de mult timp. Bineînțeles că ceea ce v-am spus este strict confidențial.

— Dacă ceea ce ne-ați spus e adevărat, zise comandantul, avem un mobil: ura, răzbunarea. Din partea unui fost angajat, de exemplu, a unei foste relații, a unui vechi dușman de-ai tatălui dumneavoastră.

Lombard clătină din cap cu scepticism.

— În acest caz, de ce atât de târziu? Tata a murit în urmă cu 11 ani.

Era pe punctul de-a mai adăuga ceva, când mobilul lui Ziegler începu să vibreze. Ea se uită la număr, apoi la cei doi bărbați.

— Scuzați-mă.

Se ridică și se duse într-un colț al încăperii.

— Tatăl dumneavoastră s-a născut în 1920, dacă nu mă-nșel, continuă Servaz. Iar dumneavoastră în 1972. Putem spune că v-a făcut destul de târziu. A mai avut și alți copii?

— Pe sora mea, Maud. Născută în 1976, la patru ani după mine. Amândoi ne-am născut din cea de-a treia și ultima lui căsătorie. Cu celelalte soții n-a avut copii. De ce, nu știu. Oficial, a întâlnit-o pe mama la Paris la teatrul unde era actriță...

Lombard păru să se gândească din nou până unde poate merge cu mărturisirile. Îl sondă pe Servaz, uitându-se în ochii lui, apoi se decise.

— Mama era în realitate o destul de bună actriță, dar n-a pus niciodată piciorul pe o scenă, nici în vreun teatru, oricum nu în public – și nici pe vreun platou de cinema. Talentul ei consta mai curând în a juca comedie pentru o singură persoană o dată: și anume pentru bărbații maturi și cu bani care plăteau gras s-o aibă drept companie. Se pare că a avut o clientelă fidelă de oameni de afaceri bogați. Era foarte căutată. Tata era unul dintre cei mai insistenți. Fără îndoială că a devenit gelos foarte curând. O voia numai pentru el. Ca și în alte domenii, voia să fie primul – și să-și îndepărteze rivalii într-un fel sau altul. Așa că a luat-o de nevastă. Mai bine zis, în viziunea lui specifică, a „cumpărat-o". N-a încetat niciodată s-o considere o... *curvă,* nici chiar după căsătorie. Când s-a însurat cu ea, el avea 51 de ani, ea treizeci. Cred că ea a considerat că „viața ei de scenă" ajunsese la final și că venise timpul să se gândească la o reconversie „profesională". Dar nu știa că bărbatul cu care se măritase era violent. Și-a avut de tras.

Eric Lombard se întunecă dintr-odată. *Nu l-a iertat nicicând pe tatăl lui.* Servaz realiză cu un frison că semăna într-un fel cu Lombard: pentru fiecare dintre ei, amintirile de familie erau un amalgam de bucurii și de suferințe, de momente luminoase și de orori. Cu coada ochilor, o urmărea pe Ziegler. Aceasta vorbea în continuare la telefon, în cealaltă parte a camerei, cu spatele la ei.

Apoi se întoarse brusc și privirile li se întâlniră.

El intră imediat în alertă: ceva din convorbirea telefonică o bulversase.

— De la cine ați aflat toate lucrurile acestea despre părinții dumneavoastră?

Lombard râse fără veselie.

— Am angajat un jurnalist acum câțiva ani, ca să răscolească istoria familiei. (Ezită un moment.) De multă vreme voiam să știu mai multe despre tata și mama. Știam bine că nu formau un cuplu armonios, asta ca să fiu elegant. Dar nu mă așteptam la așa ceva. Apoi, i-am cumpărat tăcerea jurnalistului respectiv. Scump. Dar a

meritat.

— Şi de atunci niciun alt jurnalist n-a încercat să-şi bage nasul în familia dumneavoastră?

Lombard îl fixă pe anchetator. Redevenise omul de afaceri dur.

— Ba da. Desigur. I-am cumpărat pe toţi. Unul câte unul. Am cheltuit o avere… *Dar de la o anumită sumă în sus, oricine e de vânzare…*

Îl fixă pe Servaz şi poliţistul înţelese mesajul: *chiar și tu.* Şi atunci îl apucară nervii. O asemenea aroganţă îl exaspera. Dar în acelaşi timp, ştia că omul din faţa lui avea dreptate. Poate că el ar fi avut tăria să refuze, în numele codului etic pe care îl adoptase la intrarea în poliţie. Dar presupunând că ar fi fost jurnalist şi că bărbatul din faţa lui i-ar fi propus pentru fata lui cele mai bune şcoli, cei mai buni profesori, cele mai căutate universităţi şi, mai târziu, un loc de muncă în domeniul la care visa: ar fi avut oare curajul să-i refuze lui Margot un astfel de viitor? Într-un fel, Lombard avea dreptate: peste anumite limite, toată lumea era de vânzare. Tatăl îşi cumpărase nevasta; fiul cumpăra jurnalişti – şi fără îndoială şi politicieni: Eric Lombard semăna cu tatăl său mai mult decât îi plăcea lui să creadă.

Servaz nu mai avea întrebări.

Aşeză pe masă ceaşca goală. Ziegler se apropie și ea. O observa pe furiş, *Era tensionată și neliniștită.*

— Bine, și acum, zise Lombard rece, aş vrea să ştiu dacă aveţi vreo pistă.

Simpatia pe care Servaz o simţise pentru un moment dispăru dintr-odată; tipul le vorbea din nou ca și cum ar fi fost lacheii lui.

— Ne pare rău, se grăbi el să răspundă cu un zâmbet de inspector fiscal. În acest stadiu, preferăm să ne abţinem să discutăm despre anchetă cu persoanele implicate.

Lombard îl privi lung. Servaz îl văzu ezitând între două opţiuni: ameninţarea sau retragerea provizorie. O alese pe a doua.

— Înţeleg. Oricum, ştiu cui să mă adresez ca să obţin informaţii. Mulţumesc că v-aţi făcut timp să veniţi.

Se ridică. Întâlnirea se terminase. Nu mai era nimic de adăugat.

Refăcură drumul în sens invers. În jurul lor, umbrele începeau să se insinueze în saloane. Afară, vântul se înteţise şi îndoia copacii,

făcându-i să geamă. Servaz se întrebă dacă va începe din nou să ningă. Se uită la ceas. 16:40. Soarele apunea. Umbrele lungi ale animalelor din iederă se lungeau pe pământ. Aruncă o privire în spate, la fațada castelului, și-l descoperi pe Eric Lombard la una dintre numeroasele ferestre de la etaj, urmărindu-i nemișcat. Lângă el stăteau doi bărbați, dintre care, unul, numitul Otto. Servaz se gândi din nou la ipoteza că ei, anchetatorii, făceau la rândul lor obiectul unei cercetări. În dreptunghiul întunecat al ferestrei, Lombard și oamenii lui păreau niște imagini în oglindă. La fel de ciudate, tăcute, neliniștitoare. În momentul în care intrară în mașină, se întoarse spre Ziegler.

— Ce s-a întâmplat?

— Au sunat cei din Rosny-sous-Bois. Au rezultatele testelor ADN.

Se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Probele fuseseră ridicate doar cu 48 de ore în urmă. Analizele alea nu se făceau niciodată atât de repede: laboratoarele erau suprasolicitate! Cineva de foarte sus pusese dosarul calului în capul listei.

— Majoritatea urmelor ADN găsite în cabina telefericului – fire de păr, salivă, păr de animal, unghii – provin de la muncitorii și angajații Centralei. Dar au mai găsit și o urmă de salivă pe un geam. Aparținând cuiva străin – cineva care apare în baza de date FNAEG[20]. *Cineva care n-avea în niciun caz ce căuta acolo…*

Servaz se încordă. FNAEG era Baza de date ADN a infractorilor din Franța. Una controversată: conținea nu numai ADN-ul violatorilor, al criminalilor și al pedofililor – ci și al celor care comiseseră tot felul de infracțiuni minore, mergând de la furt, la deținerea în închisoare a câtorva grame de canabis. Rezultatul: cu un an în urmă, numărul profilelor se ridicase la 470.492. FNAEG era baza de date cel mai bine controlată din Franța, făcând obiectul preocupării multor avocați și magistrați. În același timp însă, acea tendință de expansiune a bazei peste limitele ei inițiale permisese deja câteva furturi de date, pentru că deborda de cazuri care se voiau șterse: un „pointeur” – termen ce desemna un violator în argoul pușcăriașilor – putea fi și hoț ori spărgător de bănci. Și urmele ADN găsite la locul vreunui jaf

[20] *Fichier National Automatisé des Empreintes Génétiques* (Arhiva Națională de Date pentru Amprente Genetice).

conduceau deseori la arestarea unor prădători sexuali în serie.

— Cine? întrebă el.

Ziegler se uită la el cu o privire derutată.

— Numele Julian Hirtmann vă spune ceva?

Câţiva fulgi începuseră din nou să cadă în aerul rece. Vântul nebuniei se dezlănţuise deja în maşină. Imposibil! urla mintea lui.

Servaz îşi aminti că citise în *Depeche du Midi* mai multe articole despre mutarea celebrului criminal în serie elveţian în zona Pirineilor. Toate puneau accentul pe excepţionalele măsuri de securitate care se luaseră cu acea ocazie. Cum putuse Hirtmann să părăsească incinta Institutului, să comită acel act dement şi să se întoarcă apoi în celulă?

— Imposibil, şopti Ziegler, ca un ecou al propriilor gânduri.

Se uita la ea, nevenindu-i încă să creadă. Apoi observă prin parbriz fulgii de zăpadă.

— *Credo quia absurdum,* declară într-un final.

— Iar latină, constată ea. În traducere?

— Cred, tocmai pentru că e absurd.

9

Diane stătea la birou de mai bine de o oră, când ușa se deschise brusc și apoi se închise singură. Ridică ochii, întrebându-se cine ar putea apărea așa, fără să bată, și se așteptă să-l vadă pe Xavier ori pe Lisa Ferney.

Nimeni.

Privirea îi zăbovi perplexă asupra ușii închise. În cameră se auzeau pași... Dar nu era nimeni. Lumina provenită de la fereastra din sticlă mată avea o nuanță gri-albăstruie și nu dezvăluia decât tapetul fanat și un clasor metalic. Pașii se opriră, se auzi un scaun tras. Alți pași – de data asta tocuri de femeie – se opriră și ei.

— Cum le merge rezidenților noștri azi? întrebă vocea lui Xavier.

Diane fixă peretele. *Biroul psihiatrului.* Zgomotele proveneau din camera de alături. Totuși îi despărțea un perete foarte gros. Îi luă o jumătate de secundă să priceapă. Ochii i se înălțară spre gura de aerisire din colț, de sub tavan: sunetele veneau de acolo.

— Nervoși, răspunse Lisa Ferney. Toată lumea vorbește despre povestea aia cu calul. Îi excită, cred.

Ciudatul fenomen acustic reda la perfecție fiecare cuvânt, fiecare silabă pronunțată de infirmiera șefă.

— Măriți dozele, dacă e nevoie, zise Xavier.

— Am făcut-o deja.

— Foarte bine.

Putea sesiza și cea mai fină nuanță, inflexiune – chiar și atunci când vocile nu erau decât niște șoapte. Se întrebă dacă Xavier știe. Probabil că nu-și dăduse seama până atunci. Nu stătuse nimeni în acea cameră înaintea ei și Diane nu făcea prea mult zgomot. Ori poate că sunetele nu circulau decât într-un singur sens. Biroul ei se găsea într-o cameră mică și plină de praf de patru metri pe doi, într-o fostă debara – cutiile cu documente de arhivă zăceau încă grămadă într-un colț. Mirosea a praf și a încă ceva – un parfum nedefinit, dezagreabil. Se chinuiseră să-i instaleze un birou, un computer și un fotoliu, obținând cam același efect ca și când ar fi pus un birou într-o cameră de depozitare a gunoiului.

— Ce părere ai despre respectiva poveste? întrebă Elisabeth Ferney.

Diane se îndreptă, ciulind urechile.

— Dar tu?

— Nu ştiu, asta e problema. Te-ai gândit că poliţia va veni şi aici din cauza acelui cal?

— Şi?

— O să-şi bage nasul peste tot. Nu ţi-e teamă?

— Teamă de ce? zise Xavier.

Tăcere. Diane ridică capul spre gura de aerisire.

— De ce ar trebui să-mi fie teamă? N-am nimic de ascuns.

Dar vocea psihiatrului, venită prin gura de aerisire, sugera contrariul. Diane se simţi brusc foarte jenată. Era pe cale să audă împotriva voinţei sale o conversaţie care ar fi luat o întorsătură extrem de penibilă, dacă cineva ar fi surprins-o. Îşi scoase mobilul şi se grăbi să-l închidă, chiar dacă erau puţine şanse s-o sune cineva.

— În locul tău, aş aranja lucrurile, aşa încât să vadă cât mai puţin posibil, continuă Lisa. Te gândeşti să-i laşi să-l vadă pe Julian?

— Doar dacă mi-o cer.

— În cazul ăsta poate ar trebui să merg să-i fac o mică vizită.

— Da.

Diane auzi foşnetul halatului Lisei Ferney atunci când aceasta făcu o mişcare. Apoi, din nou linişte.

— Opreşte-te, zise Xavier după puţin timp, nu e momentul.

— Eşti prea tensionat, aş putea să te-ajut.

Prin gura de ventilaţie, vocea acesteia pătrundea acum seducătoare, ca o mângâiere.

— Doamne, Lisa... dacă vine cineva...

— Nenorocit mic, te ridici atât de repede.

— Lisa, Lisa, te rog... Nu aici... *O, Doamne, Lisa...*

Diane simţi o roşeaţă violentă invadându-i obrajii. De când erau Xavier şi Lisa amanţi? Psihiatrul venise la Institut doar cu şase luni în urmă. Apoi se gândi *că ea şi Spitzner...* Totuşi nu reuşea să pună ceea ce auzea acum pe acelaşi plan. Poate din cauza locului, a vibraţiilor lui, de ură, psihoză, furie, manii fierbând precum într-o cloacă insalubră – dar simţea în actul acela ceva profund nesănătos.

— Vrei să mă opresc? susură Lisa Ferney de cealaltă parte a zidului. Spune-o. Spune-mi să mă opresc.

— Nuuuuuu…

★ ★ ★

— Hai să plecăm. Ne urmăresc.

Era întuneric. Ziegler întoarse capul și îl descoperi și ea pe Lombard în spatele ferestrei. Singur, de data aceasta.

Puse motorul în mişcare şi întoarse pe alee. Ca şi mai devreme, porţile se deschiseră înaintea lor. Servaz aruncă o privire în oglinda retrovizoare. I se păru că zăreşte silueta miliardarului îndepărtându-se de la fereastră.

— Și amprentele digitale, celelalte probe prelevate? întrebă el.

— Pentru moment, nimic relevant. Dar sunt departe de a fi terminat. Sunt sute de amprente și de urme. Vor avea treabă multe zile de-acum încolo. Până acum, toate par să aparţină personalului. Criminalul a purtat, evident, mănuși,

— Și totuși a lăsat o urmă de salivă pe geam.

— Credeți că e un fel de mesaj pentru noi?

Își luă pentru o secundă ochii de la drum, pentru a se uita la el.

— O provocare… Cine știe? zise el. În ancheta asta nu putem neglija nimic.

— Sau poate un simplu accident. Se întâmplă mai des decât credem, era suficient să strănute lângă geam.

— Ce știi despre respectivul Hirtmann?

Ziegler puse în funcţiune ștergătoarele de parbriz fulgii erau din ce în ce mai deși pe fundalul cerului întunecat.

— E un criminal organizat. Nu e psihotic sau delirant, asemenea unor rezidenţi ai Institutului, dar e un pervers psihopat, un prădător social redutabil și deosebit de inteligent. A fost condamnat pentru uciderea soţiei și a amantului ei în circumstanţe atroce, dar e bănuit și de alte aproximativ 40 de crime. Doar femei. În Elveţia, Savoia, nordul Italiei, Austria… Cinci ţări în total. N-a mărturisit nimic niciodată. Și nici nu există probe împotriva lui. Chiar și în cazul nevestei n-ar fi fost prins, fără un concurs de împrejurări fericit.

— Cunoști bine dosarul, după câte văd.

— M-am interesat de el în timpul liber, acum 16 luni, pe când era

transferat la Institutul Wargnier. Presa a scris mult cu acea ocazie. Dar nu l-am întâlnit niciodată.

— În orice caz, asta schimbă totul. Trebuie să pornim de la ipoteza că Hirtmann e omul pe care îl căutăm. Chiar dacă, la prima vedere pare imposibil. Ce ştim despre el? În ce condiţii a fost închis în Institut? Aceste întrebări devin prioritare.

Ea confirmă cu un semn din cap, fără să-și ia privirea de la drum.

— De asemenea, trebuie să ne gândim ce vom răspunde, adăugă Servaz. La întrebările care ni se vor pune. Trebuie să pregătim vizita cu grijă. Nu cunosc dosarul atât de bine ca tine, dar e evident: Hirtmann nu e un oarecare.

— Se mai pune şi problema unor eventuali complici în interiorul Institutului, completă Ziegler. Și de breşele de securitate.

Servaz confirmă.

— Trebuie să organizăm neapărat o şedinţă de pregătire. Lucrurile încep să se clarifice, dar să se şi complice. Trebuie să avem în vedere toate aspectele problemei, înainte de a merge acolo.

Ziegler îi dădea dreptate. Institutul devenea o prioritate – dar ei nu aveau nici competenţele necesare, nici toate cărţile în mână.

— Psihologul trebuie să sosească luni de la Paris, zise ea. Iar eu am mâine o conferinţă în Bordeaux. Nu vreau s-o anulez din cauza unui cal. Propun să aşteptăm până luni.

— Pe de altă parte, făcu Servaz, dacă Hirtmann e într-adevăr în spatele întregii poveşti şi dacă a putut ieşi din Institut, trebuie să ne asigurăm cu orice preţ că ceilalţi pacienţi nu vor face la fel.

— Am cerut întăriri de la departamentul din Saint-Gaudens. Sunt pe drum.

— Trebuie să controlăm toate căile de acces în Institut, să verificăm toate maşinile care intră şi ies, chiar şi pe cele ale personalului. Şi să punem oameni de pază pe înălţimi, ca să supravegheze împrejurimile.

Ziegler dădu din cap.

— Cei pe care i-am cerut ca întăriri vor sta de pază în noaptea asta. Am cerut şi dispozitive pentru vedere şi tragere pe timp de noapte. Şi permisiunea de a dubla efectivele de la faţa locului, dar m-aş mira să ni le aprobe. Avem şi două echipaje canine care se vor alătura echipei.

Oricum, unii versanţi din jurul Institutului sunt de neabordat fără echipament special. Singurele căi de acces reale sunt drumul propriu-zis și valea. De data asta, chiar dacă va reuși să fenteze sistemele de securitate ale Institutului, Hirtmann nu va putea trece de noi.

De data asta nu mai e vorba doar despre un cal, își spuse el. *E ceva mult mai serios.*

— Trebuie să mai răspundem doar la o singură întrebare.

Ea îl privi curioasă.

— Care e legătura între Hirtmann și Lombard? De ce naiba i s-a pus pata pe bietul cal?

☆ ☆ ☆

Era miezul nopţii și Servaz încă nu adormise. Închise computerul – o vechitură de pe vremea dinozaurilor, care încă funcţiona cu Windows 98 și pe care îl moștenise la divorţ – și lampa de pe birou și părăsi dormitorul. Traversă camera de zi, trase ușa din sticlă și ieși pe balcon. Trei etaje mai jos, strada era pustie. În afara unei mașini care, din timp în timp, își croia drum prin mijlocul şirului dublu de vehicule parcate bară la bară. Ca majoritatea orașelor, și acesta avea un ascuţit simţ al spaţiului. Şi tot ca majoritatea orașelor, chiar și atunci când locuitorii lui dormeau, el nu o făcea niciodată cu adevărat. Torcea și vibra ca o mașinărie. Jos, zgomote de veselă urcau de la bucătăria unui restaurant. Ecoul unei conversaţii – sau poate al unei dispute – între un bărbat și o femeie răsuna în altă parte. Pe stradă, un tip își aștepta câinele să urineze pe roata unei mașini. Intră din nou în cameră, căută prin colecţia de CD-uri și puse Simfonia a VIII-a de Mahler, versiunea Bernstein, la un nivel sonor decent. La ora aceea, vecinii săi de dedesubt, genul care se culcă devreme, dormeau duși: chiar și teribilele lovituri de timpan din a VI-a ori acordurile discordante dintr-a X-a n-ar fi reușit să-i trezească.

Julian Hirtmann...

Numele ieși din nou la suprafaţă. Din momentul în care Irène Ziegler îl pronunţase în mașină, cu câteva ore în urmă, el parcă plutea în aer. În cursul ultimelor ore, Servaz încercase să afle tot ce se putea afla despre pacientul de la Institutul Warginer. Nu fără stupoare, aflase că Julian Hirtmann avea, ca și el, o predilecţie pentru muzica lui Mahler. Aveau lucrul acesta în comun. Petrecuse câteva ore luând

notițe de pe internet. Ca și în cazul lui Eric Lombard, dar din alte motive, găsise sute de pagini consacrate acestuia în presa elvețiană.

Presentimentul pe care îl avusese de la începutul anchetei se răspândea acum ca un nor toxic. Până în acel moment, nu aveau decât o poveste bizară – moartea unui cal în circumstanțe neobișnuite – care n-ar fi luat niciodată acele proporții dacă, în locul unui miliardar, proprietarul animalului ar fi fost un fermier oarecare. Și iată că aceasta se dovedea a avea legătură – fără ca el să poată înțelege cum și de ce – cu unul dintre cei mai periculoși criminali ai timpurilor moderne. Servaz avea dintr-odată impresia că stă în fața unui culoar lung, plin de uși închise. Fiecare dintre ele ascundea un aspect nebănuit și alarmant. Și el se temea să înainteze și să le deschidă. În mintea lui, holul era luminat de o bizară lampă roșie – ca sângele, ca furia, ca o inimă ce bate. În timp ce-și dădea cu apă rece pe față, cu un ghem de neliniște în stomac, avu certitudinea că numeroase alte uși așteptau să se deschidă în curând – dezvăluind încăperi, unele mai obscure și mai sinistre ca altele. *Și nu era decât începutul…*

Julian Alois Hirtmann era închis de aproape 16 luni în blocul A de la Institutul Wargnier, rezervat celor mai periculoși prădători sociali și care găzduia în total doar șapte pacienți. Dar Hirtmann se deosebea de ceilalți prin mai multe aspecte:

1) era inteligent, stăpân pe sine și lunga lui serie de crime nu putuse fi niciodată dovedită;

2) avusese, caz rar, dar nu excepțional pentru un criminal în serie, o poziție socială înaltă, pentru că în momentul arestării fusese procuror la Tribunalul din Geneva;

3) arestarea – urmare a acelui „concurs de împrejurări nefaste” evocat de Ziegler – și procesul său declanșaseră un scandal politico-juridic fără precedent în cronicile judiciare elvețiene.

Concursul de împrejurări evocat de Ziegler era o poveste de necrezut care ar fi putut părea hilară, dacă n-ar fi fost în realitate tragică și absolut sordidă. În seara zilei de 21 iunie 2004, în timp ce o furtună violentă făcea ravagii pe lacul Leman, Julian Hirtmann, într-un gest de mărinimie, îl invitase pe amantul soției lui la cină, pe proprietatea sa de lângă lac. Motivul: voia să „clarifice lucrurile și să

organizeze ca între gentlemani plecarea Alexiei”.

Fermecătoarea lui soţie tocmai îl anunţase că vrea să-l părăsească pentru a se muta cu amantul, magistrat ca și el la Tribunalul din Geneva. La finalul cinei, în timpul căreia ascultaseră sublimele *Kindertotenlieder* de Mahler și discutaseră despre diferite modalităţi de divorţ (Servaz se opri un moment, interzis, întrebându-se ce anchetator scrupulos notase informaţia: *Cântecele pentru copiii morţi* erau printre creaţiile lui muzicale preferate), Hirtmann scosese o armă și obligase cuplul să coboare la subsol. El și soţia sa îl transformaseră într-o „cavernă a deliciilor sado-masochiste” unde organizau orgii frecventate de prieteni din lumea bună a Genevei. Lui Hirtmann îi plăcea să-și vadă foarte frumoasa soţie legată și bătută de diferiţi bărbaţi, supusă la tot felul de torturi rafinate, prinsă în cătușe și lanţuri, biciuită și băgată în diverse mașinării vândute în magazine de specialitate din Germania și Olanda. Asta nu l-a împiedicat să devină nebun de furie auzind că vrea să-l părăsească. Circumstanţă agravantă: pe amant îl considera un ins complet tembel și insipid.

Unul dintre numeroasele articole consultate de Servaz îl înfăţișa pe Hirtmann pozând împreună cu viitoarea sa victimă la Tribunalul din Geneva.

Tipul părea mic de statură pe lângă procuror – care era foarte înalt și slab. După poză, Servaz îi dădea vreo 40 de ani. Uriașul pusese o mână prietenească pe umărul amantului și colegului, fixându-l din ochi ca un tigru pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii. Retrospectiv, comandantul se întreba dacă Hirtmann știa atunci că urma să-l omoare. Legenda preciza: *Procurorul Hirtmann și viitoarea sa victimă, judecătorul Adalbert Berger, în robe de magistraţi, pozând în Sala pașilor pierduţi.*

În noaptea aceea de 21 iunie, îi obligase pe soţie și pe amant să se dezbrace, să se lungească pe un pat de la subsol și să bea șampanie până se îmbătaseră. Îi ordonase apoi amantului să golească o sticlă de Magnum într-o Alexia întinsă tremurând pe pat, în timp ce Hirtmann vărsa din abundenţă șampanie pe corpul bărbatului. Odată acele libaţii încheiate, îi întinsese amantului unul dintre gadgeturile atârnate în cameră: un obiect ce semăna cu un burghiu electric și al cărui vârf fusese înlocuit cu un dildo. Astfel de instrumente, oricât de

ciudate li s-ar părea muritorilor de rând, se găsesc ușor în magazinele de specialitate, iar invitații serilor de pe malul lacului le foloseau în diverse ocazii. În acea după-amiază, Hirtmann meșterise cu grijă instrumentul, în așa fel încât firele dezlipite să pară un defect pur accidental în ochii unui eventual expert. Înlocuise de asemenea întrerupătorul în perfectă stare de funcționare de la panoul său electric cu unul contrafăcut și total ineficace, luat de pe piața neagră. În momentul în care judecătorul introdusese obiectul ce se învârtea în sexul amantei sale, Hirtmann, cu mâna înmănușată, branșase aparatul. Rezultatul nu se lăsă așteptat, șampania fiind din nefericire un bun conductor. Probabil că procurorul ar fi încercat o plăcere extremă contemplând trupurile cuprinse de tremurături incontrolabile, cu părul ridicat precum pilitura de fier pe un magnet, dacă n-ar fi intervenit acel „concurs de împrejurări" despre care vorbise Ziegler.

Din cauza disjunctorului defect, nicio întrerupere a curentului nu i-ar fi putut salva pe cei doi amanți de la electrocutare, dar cu toate acestea, suprasarcina avusese un efect pe care Hirtmann nu-l prevăzuse: aceasta declanșă sistemul de alarmă al casei. Până să se adune Hirtmann, prompta poliție elvețiană, alertată de urletul sirenei și de vecini, era deja la ușa lui.

Procurorul nu-și pierduse însă în întregime sângele rece. Așa cum prevăzuse că va face puțin mai târziu în acea seară, își declinase identitatea și calitatea de magistrat și anunțase, devastat și confuz, că un tragic eveniment tocmai se produsese la subsol. Apoi, rușinat și bulversat, îi invitase pe agenții de poliție să coboare. Exact atunci intervenise al doilea concurs de împrejurări: pentru a opri alarma – și a părea că ar fi vrut să-i salveze pe amanți – Hirtmann fusese obligat să întrerupă curentul; jandarmul Christian Gander de la poliția cantonală din Geneva declarase că în momentul în care el și colegul său intraseră în pivniță, una dintre cele două victime era încă în viață. Era vorba despre soția lui Hirtmann, Alexia. În lumina lanternelor aceasta se trezise brusc și înainte de a se prăbuși definitiv, mai avusese timp, terifiată, să-și deconspire călăul. Jandarmii îl luaseră imediat pe uriaș în bătaia puștii și îl încătușaseră, în ciuda protestelor și amenințărilor sale. Apoi dăduseră două telefoane: unul la Salvare și

altul la Brigada Omoruri din Geneva. Ajunși la fața locului, un sfert de oră mai târziu, colegii lor scotociseră sistematic toată casa și găsiseră destul de repede pistolul automat – încărcat și cu siguranța scoasă – aruncat sub o mobilă. Hirtmann fusese ridicat și un echipaj de la Criminalistică chemat de urgență. Analiza resturilor cinei demonstrase că procurorul asasin își drogase victimele.

Documentele și tăieturile din ziare găsite mai târziu în biroul lui Hirtmann sugeraseră ulterior legătura dintre acesta și în jur de 20 de cazuri de dispariție a unor tinere femei, survenite în cursul ultimilor 15 ani și rămase nerezolvate. Dintr-odată, afacerea căpăta o cu totul altă dimensiune: de la o dramă pasională, la un *serial killer*. Deschiderea unui seif la bancă permisese descoperirea mai multor dosare pline cu tăieturi din ziare, referitoare la alte dispariții, pe teritoriul a cinci țări: în Alpii francezi, în Dolomiți, Bavaria, Austria și Elveția. În total, aproximativ 40 de cazuri, într-un interval de 25 de ani. Niciuna dintre acele dispariții nu fusese vreodată elucidată. Bineînțeles că Hirtmann pretinsese că se interesase de acele cazuri din punct de vedere strict profesional, dând dovadă chiar de umor când declarase că bănuia că tinerele fuseseră victimele unui singur criminal. Dosarele fuseseră totuși disjunse de prima crimă – de care se deosebeau atât prin mobil, cât și prin modul de operare.

În timpul audierilor, Hirtmann își dăduse în sfârșit arama pe față. Departe de a încerca să-și nege înclinațiile, și le etalase cu dezinvoltură. O serie de scandaluri răsunătoare izbucniseră în timpul procesului, pentru că mai mulți membri ai tribunalului și ai lumii bune din Geneva participaseră la seratele lui. Hirtmann se delectase dându-le în vileag numele și ruinând reputația unui număr incalculabil de persoane. Afacerea se transformase într-un seism politico-judiciar fără precedent, amestecând în aceeași oală sex, droguri, bani, justiție și media. Din acea perioadă datau numeroase fotografii apărute în presa din lumea întreagă și însoțite de titluri precum: *Casa ororilor* (în care se observa casa impunătoare de pe malul lacului, cu fațada acoperită cu iederă), *Monstrul ieșind din tribunal* (Hirtmann cu o vestă antiglonț pe el, protejat de polițiștii pe care îi depășea cu un cap în înălțime), *Geneva, lovită de uragan, Untel, acuzat de a fi participat la orgiile Hirtmann,* etc.

În cursul peregrinărilor sale virtuale, Servaz constată că unii internauţi făcuseră un adevărat cult pentru Hirtmann. Numeroase site-uri îi erau consacrate, majoritatea prezentându-l nu ca pe un nebun criminal, ci ca pe o emblemă a sado-masochismului sau – glumeşti? – a *dorinței de putere,* ca pe un *astru incandescent al galaxiei satanice* sau chiar ca pe *un supraom al lui Nietzsche ori al rockului.* Forumurile se dovedeau şi mai rele. Nici chiar Servaz, în calitatea lui de poliţist, nu şi-ar fi imaginat vreodată că existau atâţia nebuni în libertate. Indivizi cu pseudonime groteşti ca 6-BORG, SYMPATY FOR THE DEVIL sau ZEIŢA KALI se întreceau în teorii la fel de elucubrante precum identităţile lor contrafăcute. Servaz se simţi deprimat de existenţa tuturor acestor universuri paralele, forumuri şi site-uri. Îşi zise că, în trecut, toţi dementii ăia s-ar fi simţit singurii reprezentanţi ai speciei lor şi ar fi stat cuminţi, retrăgându-se într-un colț. În prezent, graţie numeroaselor mijloace de comunicare, cei care vorbeau mai mult despre tâmpenii şi nebunie şi mai puţin despre cunoaştere, descopereau că nu sunt singuri, intrau în contact şi se simţeau bine în prostia lor. Servaz îşi aminti ce-i spusese lui Marchand şi se corectă în minte: nebunia reprezenta o epidemie ai cărei vectori preferaţi erau media şi internetul.

Brusc îi veni în minte mesajul fiicei lui, care îl întreba dacă se putea elibera pentru ziua de sâmbătă. Se uită la ceas: 1:07. Era vineri spre sâmbătă. Ezită. Apoi formă numărul ca să-i lase un mesaj pe robot.

— Alo?

Tresări. Fata răspunsese imediat – cu o voce atât de diferită de cea obişnuită, încât se întrebă dacă nu greşise numărul.

— Margot?

— Tată, tu eşti? exclamă ea în şoaptă. Ştii ce oră e?

Ghici imediat că ea aştepta un alt telefon. Trebuie că-şi lăsase mobilul deschis peste noapte, fără ştirea mamei şi a tatălui ei vitreg şi răspunsese ascunsă sub plapumă. De la cine aştepta acel telefon? De la prietenul ei? Ce fel de prieten ar fi sunat la o asemenea oră? Apoi îşi aminti că era vineri seara, moment în care studenţii sunt liberi.

— Te-am trezit?

— Tu ce crezi?

— Voiam să-ți spun doar că am primit mesajul tău, zise el. O să încerc să-mi fac liber azi după-amiază. La cinci îți convine?

— Ești sigur că te simți bine, tată? Ai o voce cam...

— Sunt bine, draga mea. Doar că... am mult de lucru zilele astea.

— Întotdeauna zici la fel.

— Pentru că e adevărat. Știi, nu trebuie să crezi că doar cine câștigă mulți bani lucrează mult. Astea sunt minciuni.

— Știu, tată.

— Să nu crezi niciodată vreun bărbat sau vreo femeie care face politică, adăugă fără să gândească.

— Tată, ai văzut ce oră e? Nu putem vorbi despre asta altă dată?

— Ai dreptate. De altfel, părinții n-ar trebui să încerce să-și manipuleze copiii, cu toate că ei cred că au dreptate. Poate ar fi mai bine să-i învețe să gândească singuri. Chiar dacă diferit...

Era un discurs prea lung pentru o oră atât de târzie.

— Tu nu mă manipulezi, tată. Se numește schimb de idei – sunt perfect capabilă să gândesc și singură.

Servaz se simți dintr-odată ridicol. Dar asta îl făcu să râdă.

— Fetița mea minunată, zise.

Ea râse încet.

— Oricum, pari destul de în formă.

— Sunt în perfectă formă și e 1:15 dimineața. Viața e grozavă. Noapte bună, draga mea. Pe mâine.

— Noapte bună, tată.

Se întoarse pe balcon. Luna strălucea deasupra clopotniței bisericii din Saint-Semin. Niște studenți trecură pe stradă prostindu-se. Țipete, râsete în cascadă și veselii petrecărești se pierdură în noapte, chiar dacă râsetele continuară să se audă, ca un ecou îndepărtat al tinereții lui. Pe la 2:00, se întinse în pat și adormi în sfârșit.

★ ★ ★

A doua zi, sâmbătă, 13 decembrie, comandantul chemă o parte din echipa de investigație pentru a trece în revistă povestea vagabondului. În dimineața aceea, Samira Cheung purta niște șosete lungi cu dungi orizontale roșii și albe, pantaloni scurți de piele supermulați și ghete cu tocuri de 12 centimetri, cu un smoc de bucle metalice în spate. Servaz se gândi că tipa nu ar fi avut nevoie să se

deghizeze dacă ar fi fost nevoită să se infiltreze în lumea prostituatelor din zonă, apoi realiză că era exact genul de părere pe care ar fi avut-o Pujol și Simeoni, cei doi macho ai Brigăzii care se luaseră pe vremuri de adjunctul său. Espérandieu, pe de altă parte, arbora și el un pulover albastru cu dungi orizontale, care-i dădea un aer și mai tineresc, departe de cel al unui poliţist. Într-un moment de pură angoasă metafizică, Servaz se întrebă dacă se află la conducerea unui grup de anchetă ori fusese teleportat fără să știe la Facultatea de Litere. Samira și Vincent își scoseseră laptopurile personale. La fel ca întotdeauna, fata purta la gât un MP3 player, iar Espérandieu își trecea degetele pe iPhone-ul său – un gadget negru care, în ochii lui Servaz, semăna cu un ecran extraplat – ca și cum ar fi întors paginile unei cărţi. La cererea șefului, Samira sublinie încă o dată unul dintre punctele slabe ale acuzării: nimic nu proba implicarea directă a celor trei tineri în crima asupra vagabondului. Autopsia stabilise că victima se înecase în 50 de centimetri de apă, după ce-și pierduse, fără îndoială, cunoștința, ca urmare a unei serii de lovituri, dintre care una foarte puternică la cap. Acel „fără îndoială", era cel mai stânjenitor. Pentru că vagabondul mai avea în momentul faptei și 1,9 g de alcool în sânge. Servaz și Espérandieu erau perfect conștienţi că raportul medicului legist urma să fie exploatat la maximum de apărare, în încercarea de a da o altă încadrare faptei, de la omor la lovituri cauzatoare de moarte, și poate pentru a pune la îndoială chiar faptul că loviturile fuseseră principala cauză a înecului, care ar putea fi pus pe seama stării de ebrietate a victimei – dar până atunci evitaseră cu grijă să vorbească despre asta.

— Asta e treaba judecătorului, tranșă în final Servaz. Concentraţi-vă în rapoartele voastre pe ce știţi, nu pe ce presupuneţi.

★ ★ ★

În aceeași zi de sâmbătă, comandantul se uită perplex la lista pe care i-o întindea fiica lui.

— Ce-i asta?

— Lista mea de cadouri. Pentru Crăciun.

— Toată asta?

— E o listă, tată. Nu ești obligat să-mi cumperi totul, veni explicaţia.

Se uită la ea. Micul inel de argint era la locul lui pe buza de jos, la fel și piercing-ul de culoarea rubinului din sprânceana dreaptă. Un nou cercel se adăugase însă celor patru mai vechi în urechea stângă. Se gândi o secundă la colega lui de serviciu. Mai remarcă faptul că Margot se lovise, pentru că avea o vânătaie pe obrazul drept. Apoi parcurse din nou lista: un iPod, o ramă foto digitală (era vorba de un cadru pe care, îi explică ea, fotografiile stocate în memorie defilau pe ecran), o consolă portabilă de Nintendo DS Lite (cu „programul de antrenament cerebral avansat al doctorului Kawashima"), un aparat foto compact (dacă era posibil, cu un senzor de șapte megapixeli, un zoom X3, ecran de 2,5 inch și stabilizator de imagine) și un laptop cu ecran de 17 inch (și, de preferință, cu procesor Intel Centrino 2 Duo la 2GHz, 2G de memorie, hard de 250G și driver dual de scris și înregistrat CD și DVD). Ezitase dacă să pună și un iPhone, dar în final se gândise că era „prea scump". Servaz n-avea nici cea mai mică idee despre prețul acelor aparate ori despre ce reprezenta, de exemplu 2G de memorie. Dar știa cel puțin că: *nu exista tehnologie nevinovată.* În lumea modernă tehnologizată și interconectată, ideea de libertate și cea de gândire autentică erau din ce în ce mai rare. Ce era cu această frenezie a cumpărăturilor, cu fascinația pentru gadgeturile cele mai inutile? De ce oare un membru al triburilor din Noua Guinee i se părea mai sănătos la cap și mai înțelept decât majoritatea oamenilor care-l înconjurau? Era vina lui sau, precum bătrânul filosof din butoi[21], contempla o lume ce-și pierduse uzul rațiunii? Strecură lista în buzunar și o sărută pe frunte.

— O să mă gândesc.

În timpul după-amiezii, vremea se schimbase. Ploua și vântul sufla cu putere, iar ei se adăpostiseră sub un umbrar de pânză scuturat de rafale, din fața uneia dintre numeroasele vitrine luminate puternic din centrul orașului. Străzile erau pline de oameni, de mașini și de decorațiuni de Crăciun.

Cum o fi timpul acolo sus? se întrebă el dintr-odată. Oare la Institut ningea? Servaz și-l imagină pe Julian Hirtmann în celula sa, ridicându-se pentru a privi ninsoarea ce cădea în tăcere dincolo de

---

[21] Aluzie la Diogene din Sinop.

fereastră. Începând din ajun, după revelațiile căpitanului Ziegler din mașină, gândul la uriașul elvețian nu-l părăsise practic nicio clipă.

— Tată, mă asculți?

— Sigur că da.

— Promiți să nu uiți de lista mea?

O asigură că nu. Apoi îi propuse să meargă să bea ceva într-o cafenea în Piața Capitoliului. Spre marea lui surpriză, Margot ceru o bere. Până atunci comandase întotdeauna Cola Light. Bărbatul realiză cu brutalitate că fata lui avea 17 ani și că el continua s-o privească, în ciuda evidenței anatomice, ca și cum ar fi avut cu cinci mai puțin. Poate era din cauza miopiei cu care nu știa cum să se descurce de o vreme încoace. Privirea îi căzu din nou pe vânătaia de pe obraz. O spionă o vreme. Avea cearcăne la ochii pe care și-i coborâse asupra paharului de bere, cu o privire tristă. Dintr-odată întrebările dădură buzna. De ce era tristă? De la cine aștepta ea un telefon la ora unu dimineața? Ce era cu vânătaia aceea? Întrebări de polițist, își zise. Nu, de tată…

— Vânătaia, zise. Cum ți-ai făcut-o?

Fata ridică ochii.

— Ce?

— Vânătaia de pe obraz… De unde-o ai?

— Mm… m-am lovit. De ce?

— Lovit unde?

— E important?

Tonul era usturător. Nu se putu împiedica să nu roșească. Era mai ușor să interogheze un suspect.

— Nu, zise apoi.

— Mama zice că problema ta e că vezi răul peste tot. Deformație profesională.

— Poate că are dreptate.

Fu rândul lui să-și coboare privirea asupra berii.

— M-am trezit pe întuneric să merg la baie și m-am lovit de o ușă. E bine?

Se uită la ea întrebându-se dacă ar trebui s-o creadă. Era o explicație plauzibilă, el însuși o pățise în timpul nopții. Totuși, era ceva în tonul ei și în agresivitatea cu care răspunsese, care nu-i

plăcea. Sau poate că exagera? De ce reușea să citească atât de ușor personajele pe care le interoga? Și de ce fiica lui rămânea o enigmă? Și, în general, de ce se simțea ca peștele în apă la serviciu și absolut inapt în raporturile cu ceilalți? Știa ce i-ar fi spus un psiholog. I-ar fi vorbit despre copilărie...

— Mergem la cinema? întrebă.

★ ★ ★

În seara aceea, după ce își încălzi ceva de mâncare la microunde și înghiți o cafea (își dăduse seama prea târziu că nu mai are și trebuise să-și facă una solubilă expirată), se cufundă din nou în biografia lui Julian Alois Hirtmann. Seara se lăsase asupra orașului Toulouse. Afară ploua și bătea vântul, dar la el în birou se auzea muzica lui Gustav Mahler *(Simfonia a VI-a)* din salon și atmosfera era propice unei concentrări intense, favorizate de ora târzie și de penumbra tulburată doar de o mică lampă de lucru și de ecranul computerului. Își scosese din nou carnetul și lua notițe. Acestea acopereau deja mai multe pagini. În timp ce sunetul viorilor se ridica la cer, el plonjă din nou în viața criminalului în serie. Judecătorul elvețian ceruse o expertiză psihiatrică pentru a stabili gradul de răspundere penală, iar specialiștii desemnați ajunseseră, după o lungă serie de întâlniri, să-l declare „complet iresponsabil”, invocând crize de delir, halucinații, uzul masiv de stupefiante care alterase judecata și accentuase schizofrenia subiectului, dar și lipsa totală a empatiei – aspect incontestabil chiar și pentru Servaz. Așa cum o sugerau termenii raportului, pacientul nu avea „mijloacele psihice pentru a-și controla actele, nici gradul de libertate interioară care i-ar fi permis să facă alegeri și să ia decizii”.

Dacă dădeai crezare diferitelor păreri pe care Servaz le aflase consultând mai multe site-uri de psihiatrie legală elvețiene, experții desemnați tânjeau după o metodologie științifică care să lase puțin loc interpretărilor personale: aceștia îl supuseseră pe Hirtmann la o serie de teste standard, explicând că se bazaseră pe DSM-IV, manualul statistic al bolilor psihice. Comandantul se întrebă dacă Hirtmann nu-l cunoștea cel puțin la fel de bine ca ei în momentul testelor.

În orice caz, recunoscând gradul de periculozitate al subiectului,

aceştia recomandaseră măsuri de securitate și plasarea lui într-o instituţie de specialitate, „pe durată nedeterminată”. Hirtmann fusese închis în două spitale de psihiatrie elveţiene, înainte de a ajunge la Institutul Wargnier. Nu era singurul rezident din blocul A venit din străinătate, deoarece Institutul, unicul de felul acela în Europa, reprezenta prima tentativă de abordare terapeutică psihiatrică în cadrul unui viitor spaţiu judiciar european. Servaz se încruntă citind acele cuvinte:, ce voiau să spună cu asta, atâta vreme cât sistemele juridice europene erau atât de diferite în materie de legi, durată a pedepselor şi bugete, cel al Franţei fiind, raportat la numărul de locuitori, pe jumătate din cel al Germaniei, al Olandei sau chiar al Regatului Unit?

Ridicându-se să-şi la o bere din frigider, reflectă mai departe: era o contradicţie atât de evidentă între personalitatea perfect integrată social şi recunoscută din punct de vedere profesional a lui Hirtmann, despre care vorbea presa, şi cea tenebroasă, pradă impulsurilor incontrolabile de criminal și unei gelozii patologice, diagnosticată de specialişti. Jekyll şi Hyde? Ori mai curând personajul reușise să scape de închisoare, graţie talentelor lui de manipulator? Servaz ar fi pariat pe a doua variantă. Era convins că din primul moment în care apăruse în fața lor, elvețianul știa deja cum să se comporte și ce să zică. Asta însemna că și echipa lui urma să se confrunte cu un actor și un manipulator fără pereche? Cum să-l facă să-și dea arama pe față? Psihologul trimis de Jandarmerie va avea oare vreo șansă acolo unde trei specialiști elveţieni dăduseră greş?

Se întrebă apoi ce legătură putea să existe între Hirtmann și Lombard. Singurul lucru ce-i venea în minte era proximitatea. I se pusese pata pe cal din întâmplare? Îi venise ideea trecând prin faţa Centrului Ecvestru? Ferma era departe de principalele căi de comunicaţie din vale. Hirtmann n-ar fi avut niciun motiv să treacă pe acolo. Și dacă el fusese cel care omorâse calul, de ce nu-l simţiseră câinii? Și de ce nu profitase de ocazie ca să fugă? Cum reușise să dejoace sistemele de securitate ale Institutului? Fiecare întrebare năștea alte nedumeriri.

Deodată, îl copleși o altă idee, total diferită: *fata lui avea ochii încercănaţi și părea tristă.* De ce? De ce părea deprimată și obosită? Îi

răspunsese la telefon la 1 dimineaţa. De la cine aştepta un apel? Şi vânătaia: explicaţia pe care i-o dăduse era departe de a-l fi convins. O să vorbească cu mama ei despre asta.

Continuă să scotocească prin viaţa lui Julian Hirtmann până în zori. Când se duse să se întindă în acea duminică de 14 decembrie, o făcu cu impresia că avea în mână piese din două puzzle-uri diferite: niciuna nu se potrivea cu cealaltă.

Fata lui avea ochii încercănaţi și părea tristă. Și avea și o vânătaie pe obraz. Ce puteau să însemne toate astea?

★ ★ ★

În seara aceea, Diane Berg se gândea la părinţii ei. Tatăl era un ins ascuns, burghez, un calvinist rigid și distant cum numai Elveţia putea naşte, cu aceeaşi uşurinţă cu care producea ciocolată ori seifuri. Mama trăia într-o lume a ei, secretă și imaginară, în care răsuna muzica îngerilor și în care ea însăși era centrul universului și rațiunea de a fi – starea ei pendulând în permanenţă între euforie și depresie. O mamă prea ocupată cu ea însăși ca să le mai poată oferi copiilor altceva decât frânturi de afecțiune. Ca urmare, Diane învățase de foarte devreme că nu făcea parte din lumea bizară a părinților ei.

Fugise de acasă pentru prima dată când avea 14 ani. Nu ajunsese prea departe. Poliţia din Geneva o adusese înapoi, după ce fusese prinsă șterpelind un CD al lui Led Zeppelin, împreună cu un băiat de vârsta ei pe care-l cunoscuse cu câteva ore înainte. Într-un mediu *armonios* ca acela în care trăia, revolta era inevitabilă și Diane trecuse pe rând prin faza „grunge”, apoi „neo-punk” și „gotică”, înainte de a se hotărî să dea la Psihologie, unde învățase să se cunoască pe ea însăși și pe ai ei, chiar dacă nu-i înțelegea.

Întâlnirea cu Spitzner fusese hotărâtoare. Fata nu avusese mulţi iubiţi înaintea lui, chiar dacă din exterior dădea impresia unei tipe sigură pe ea și îndrăzneață. Dar nu pentru Spitzner. El o descifrase imediat. Chiar de la început, ea bănuise că profesorul nu era la prima cucerire printre studente, ceea ce mai târziu îi confirmase chiar el, dar nu-i păsa. Aşa cum nu-i păsa nici de diferenţa de vârstă dintre ei sau de faptul că el era însurat și avea șapte copii. Dacă ar fi încercat să-și folosească talentele de psiholog pe ea însăși, ar fi observat în relaţia lor un clişeu cunoscut: Pierre Spitzner reprezenta tot ce

părinții ei nu erau ori detestau.

Odată, își amintea ea, avuseseră o discuție lungă și foarte serioasă.

— Eu nu sunt tatăl tău, spusese el în final. Nici mama ta. Nu-mi cere lucruri pe care nu ți le-aș putea oferi niciodată.

Era lungit pe canapeaua din micul lui studio de celibatar pe care Universitatea i-l pusese la dispoziție, cu un pahar de Jack Daniels în mână, neras, pletos și la bustul gol, etalându-și cu o anumită vanitate corpul remarcabil de bine întreținut pentru un bărbat de vârsta lui.

— Ca de exemplu?

— Fidelitate.

— În momentul ăsta te culci și cu alte femei?

— Da, cu nevastă-mea.

— Vreau să spun: *cu altele.*

— Nu, acum. Mulțumită?

— Nu-mi pasă.

— Minți.

— Bine, îmi pasă.

— Mie nu. Mă lasă rece cu cine te culci sau nu, dăduse el replica.

Dar exista un lucru pe care nici el, nici altcineva nu-l descoperise: ușile închise, camerele în care „nu ai voie să intri” și secretele mamei ei, dezvoltaseră în Diane o curiozitate ușor obsesivă. Genul de curiozitate care-i folosea în meseria ei, dar care o făcuse uneori să ajungă în situații jenante. Încercă să-și alunge gândurile și se uită spre luna care se ascunsese în norii ce se destrămau ca o țesătură subțire. Astrul reapăru câteva secunde mai târziu, apoi dispăru din nou. Lângă fereastră, creanga unui brad încărcat de zăpadă părea o pată fosforescentă pe fondul fulguielii lăptoase ce cădea din cer – apoi totul se învălui din nou în beznă.

Plecă de lângă fereastra îngustă și adâncă. Cifrele roșii ale radioului-alarmă străluceau în întuneric. 0:25. Totul zăcea în neclintire. Știa că erau cel puțin doi paznici treji la etaj, dar probabil că se uitau la televizor, cufundați în fotolii, în cealaltă parte a clădirii.

În partea asta, domneau liniștea și somnul.

Dar nu pentru toată lumea.

Se îndreptă spre ușă. Pentru că între ușă și podea era o distanță de câțiva milimetri, stinse lumina. Un curent de aer înghețat îi învălui

picioarele goale și ea începu imediat să tremure. Din cauza frigului, dar și a adrenalinei care i se descărcase în sânge. *Ceva îi trezise curiozitatea.*

Douăsprezece și jumătate...

Zgomotul fu atât de ușor, încât de-abia îl auzi.

La fel ca noaptea trecută. Și ca în toate celelalte nopți.

O ușă care se deschidea. *Foarte încet.* Apoi nimic. Cineva care se ascundea.

Apoi liniște.

Acel cineva stătea la pândă – ca și ea.

Declicul unui întrerupător, apoi o rază de lumină pe sub ușă. Pași pe hol. Atât de ușori încât puteau fi lesne acoperiți de bătăile grăbite ale inimii ei. O umbră bară pentru o secundă lumina ce venea pe sub ușă. Diane ezită. Apoi se decise brusc și deschise. Prea târziu. Umbra dispăruse.

Liniștea se instală din nou, lumina se stinse.

Se așeză pe marginea patului, în întuneric, tremurând în pijamaua groasă și în halatul cu glugă. O dată în plus, se întrebă cine se putea plimba în fiecare noapte prin Institut. Și mai ales, de ce? Evident că făcea un lucru ce trebuia să rămână secret – deoarece persoana își lua o mie de precauții ca să nu se facă auzită.

În prima noapte, crezuse că era vreun îngrijitor ori vreo infirmieră căreia i se făcuse foame și care nu voia ca lumea să afle că mânca pe ascuns. Dar insomnia o ținuse trează, iar lumina de pe hol nu se stinsese decât două ore mai târziu. Noaptea următoare, epuizată fiind, adormise. Dar în a treia, când nu putuse din nou să doarmă, insomnia adusese cu ea același scârțâit de ușă, aceeași lumină pe hol și aceeași umbră furișându-se spre scări.

Învinsă de oboseală, adormise înainte ca pașii să se întoarcă. Se strecură sub plapumă și-și contemplă cămăruța înghețată, de 12 metri pătrați cu baie și toaletă, în dreptunghiul palid al ferestrei. *Trebuia să doarmă.* A doua zi era duminică și urma să aibă liber. Va profita ca să-și revadă notițele, apoi va coborî în Saint-Martin. Luni avea să fie ziua decisivă. Dr. Xavier îi promisese s-o ducă în blocul A...

Trebuia să doarmă.

Patru zile... Petrecuse patru zile la Institut și i se părea că, în acel

vid temporal, simţurile i se ascuţiseră. Era posibil să te schimbi într-un timp atât de scurt? Dacă da, ce se va întâmpla oare într-un an – până când urma să plece? Se certă în gând. Trebuia să înceteze să se mai gândească la lucrurile astea. Va trebui să rămână aici luni întregi.

Nu reuşea întotdeauna să înţeleagă cum putuseră să închidă nişte nebuni criminali într-un astfel de mediu. Institutul era, de departe, cel mai sinistru şi cel mai neobişnuit loc pe care îl văzuse vreodată.

Dar, drăguţo, obişnuieşte-te cu ideea că timp de un an va fi casa ta.

La gândul acela, îi trecu orice urmă de somn.

Se ridică în fund şi aprinse veioza. Apoi îşi băgă în priză laptopul, apăsă butonul şi aşteptă să se deschidă, ca să-şi consulte emailurile. Din fericire, Institutul era conectat la Internet şi avea Wifi.

(Niciun e-mail nou.)

Se simţi contrariată. Oare se aştepta cu adevărat ca el să-i scrie? După tot ce se întâmplase? Ea fusese cea care pusese capăt relaţiei, chiar dacă decizia o costase scump. El acceptase totul cu stoicismul obişnuit şi ea se simţise rănită. Fusese surprinsă de profunzimea tristeţii ce-o copleşise.

Ezită puţin înainte de a începe să tasteze.

Ştia că el nu-i va putea înţelege tăcerea. Promisese să-i dea detalii şi să-i scrie curând. Ca toţi specialiştii în psihiatrie legală, Pierre Spitzner murea de curiozitate faţă de orice avea legătură cu Institutul Wargnier. Când aflase că dosarul ei fusese acceptat, considerase că avea să fie nu doar o şansă nesperată pentru ea, ci şi o ocazie pentru el de a afla mai multe în legătură cu acel loc despre care circulau atâtea zvonuri.

Tastă primele cuvinte:

Dragă Pierre,
Sunt bine. Locul acesta...

Mâna i se opri.

O imagine începu să-şi facă loc spre suprafaţă... O amintire clară şi tăioasă ca gheaţa...

Casa impresionantă a lui Spitzner înălţându-se deasupra lacului,

camera în penumbră, liniștea. Ea și Pierre în patul cel mare. Inițial veniseră doar pentru a lua un dosar pe care el îl uitase. Nevasta lui era la aeroport, așteptând avionul spre Paris, unde urma să țină o conferință intitulată Personaje & Puncte de vedere *(tipa era autoarea unei duzini de romane polițiste complexe și sângeroase, cu puternice conotații sexuale, ce avuseseră un oarecare succes). Pierre profitase ca să-i arate casa. Ajunși în fața dormitorului matrimonial, deschisese ușa și o luase pe Diane de mână. La început, ea refuzase să facă dragoste în acel loc, dar el insistase cu acel aer copilăros care o bulversa și care îi dărâma zidurile ridicate cu grijă. Insistase chiar să îmbrace lenjeria soției. Cumpărată din magazinele cele mai scumpe din Geneva... Ea ezitase. Dar atmosfera încărcată de tentația păcatului, savoarea mărului interzis exercitau asupra ei o atracție prea puternică ca să-și poată păstra scrupulele pentru multă vreme. Constatase că avea aceleași măsuri ca nevasta amantului său. Stătea sub el, cu ochii închiși și corpurile lipite într-un acord perfect, cu fața stacojie a lui Pierre aproape, în momentul în care vocea detașată, seacă și casantă se ridicase din pragul camerei:*

— Ia-ți curva din dormitorul meu.

Închise computerul, lipsită de orice impuls de a mai continua, întoarse capul ca să stingă lumina. *Și avu un șoc.* Umbra era la ușa ei... *Nemișcată...* Își ținu respirația, incapabilă să schițeze vreun gest. Apoi curiozitatea și iritarea preluară controlul și sări în direcția ușii.

Dar umbra dispăruse din nou.

II
BUN VENIT ÎN INFERN

10

Duminică 14 decembrie, la 7:45 dimineaţa, Damien Ryck, zis Rico, de 28 de ani, plecă de acasă pentru o cursă solitară pe munte. Era o zi cenuşie şi el ştia că soarele nu va mai ieşi până seara. Când se trezise, ieşise pe terasa generoasă şi constatase că o ceaţă groasă înghiţise acoperişurile şi străzile din Saint-Martin. Deasupra oraşului, norii îşi înfăşurau arabescurile sumbre în jurul piscurilor.

Din cauza condiţiilor meteo, optă pentru o simplă plimbare relaxantă, urmând un traseu pe care-l cunoştea şi cu ochii închişi. În ajun sau mai bine zis cu câteva ore în urmă, se întorsese acasă clătinându-se, după o petrecere stropită cu tot felul de licori la nişte prieteni, unde fumase şi câteva jointuri. Se culcase complet îmbrăcat. Când se trezise, după un duş, o ceaşcă mare de cafea neagră şi încă un joint fumat pe terasă, considerase că aerul curat de pe înălţimi îi va face cel mai mare bine. Puţin mai târziu, intenţiona să termine de colorat o planşă – treabă delicată ce impunea o mână fermă.

Rico era autor de benzi desenate.

O meserie grozavă, care-i permitea să lucreze acasă şi să trăiască din ceea ce-i plăcea. Desenele sale alb-negru, foarte sumbre, erau apreciate de cunoscători şi notorietatea începuse să-i crească în mica lume a desenatorilor independenţi. Amator de ski off-piste, alpinism, ciclism pe teren accidentat, parapantă şi călătorii, găsise în Saint-Martin refugiul ideal. Meseria şi mijloacele moderne de comunicare îi îngăduiau să trăiască departe de Paris, unde se găsea sediul Editurii Infern, la care mergea de vreo şase ori pe an.

La început, rezidenţii din Saint-Martin se obişnuiseră mai greu cu look-ul lui de *altermondialist*[22] caricatural, cu şuviţe dreadlock în negru şi galben, bandană şi poncho portocaliu, numeroase piercinguri şi cioc roz. Cu o vară în urmă, putuseră admira şi duzina de tatuaje ce-i acopereau corpul aproape anorexic: umeri, braţe, spate, gât, gambe, coapse – veritabile opere de artă în trei culori iţindu-i-se de sub tricouri şi maiouri. Totuşi, Rico devenea simpatic

---

[22] Mişcările altermondialiste se opun liberalismului economic şi globalizării financiare, susţinând o economie cu caracter social, mai bine repartizată.

odată ce-l cunoșteai: nu numai pentru că era un desenator talentat, dar se dovedea un tip carismatic, dotat cu un umor sec, și extrem de manierat cu vecinii, copiii și persoanele în vârstă.

În dimineaţa aceea, își puse încălțările speciale pentru curse în natură, o căciulă pe urechi precum cele purtate de ţăranii de pe platourile înalte din Anzi peste căștile MP3-ului și plecă într-o alergare ușoară spre GR-ul[23] ce începea în spatele supermarketului, la vreo două sute de metri de casa lui.

Ceaţa nu se ridicase încă. În parcarea magazinului, ocoli șirurile de cărucioare abandonate. Odată ajuns pe cărare, grăbi pasul. În spate, clopotele bisericii anunţau ora opt. I se păru că sunetele lor îi parveneau prin mai multe straturi de vată.

Trebuia să aibă grijă să nu-și scrântească gleznele pe solul denivelat, plin de rădăcini și de pietre mari. Doi kilometri de teren aparent plat, punctat de zgomotul torentului pe care îl traversă de mai multe ori pe niște podeţe solide din lemn de brad – apoi panta începu să se accentueze și își simţi gambele încordându-se de efort. Ceaţa se risipise întrucâtva. Zări podul metalic ce traversa torentul puţin mai sus, acolo unde acesta din urmă se prăbușea într-o vâltoare zgomotoasă. Partea cea mai grea a traseului. Odată ajuns acolo sus, terenul redevenea aproape plat. Ridicând capul și încercând să-și dozeze efortul, observă ceva atârnând sub pod. *Un sac ori un obiect voluminos, agăţat de grilajul metalic.*

Lăsă capul în jos ca să ia ultimele viraje înainte de a atinge vârful. Inima îi bătea alert. Dar în momentul în care ridică din nou ochii, păru să-i explodeze: nu era un sac cel ce atârna sub pod – ci un corp! Încremeni. Emoţia violentă combinată cu alergarea în pantă îi tăie răsuflarea. Cu gura larg deschisă, se holbă încercând să-și recapete suflul. Străbătu ultimii metri la pas, cu mâinile pe șolduri.

LA DRACU', *ce-i cu porcăria asta?*

În primul moment, nu reuși să înţeleagă bine ce vedea. Se întrebă dacă nu cumva era victima unei halucinaţii, din cauza exceselor de peste noapte, dar își dădu repede seama că nu era nimic de felul acela. Era prea real, prea terifiant. Nici nu se compara cu filmele de

[23] *Sentier de grande randonnee* – traseu marcat pentru drumeţii.

groază care-i plăceau. Avea sub ochi un bărbat... *un bărbat mort, dezbrăcat și spânzurat de un pod.*

FIR-AR AL DRACULUI DE TREABĂ!!!

Un frig polar i se insinuă în vene.

Aruncă o privire în jur și frisonul înghețat îi străbătu încă o dată coloana vertebrală. Bărbatul nu se sinucisese: în afară de cureaua care-i strângea gâtul, alte câteva îl țineau legat de structura metalică a podului, iar pe cap cineva îi pusese... *o glugă*... O glugă din pânză impermeabilă neagră îi ascundea fața, completată de o capă care îi atârna pe spate.

LA DRACU'! LA DRACU'! LA DRACU'!

Începu să intre în panică. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Și ceea ce vedea îl înspăimântase. Era singur pe munte, la patru kilometri de orice locuință și nu exista decât un drum până aici sus – cel pe care venise el.

Și asasinul...

Se întrebă dacă crima se petrecuse de curând. Altfel spus, *dacă criminalul era încă în zonă.* Rico cercetă din priviri stâncile și vălul de ceață. Apoi luă două guri adânci de aer și făcu stânga-împrejur. Două secunde mai târziu, fugea mâncând pământul spre Saint-Martin.

★ ★ ★

Servaz nu fusese niciodată genul sportiv. În realitate ura sportul. Sub toate formele. Pe stadion ori la televizor. Îi era la fel de silă să participe la vreo competiție sportivă, precum îi era să-l practice el însuși. Unul dintre motivele pentru care nu avea televizor era că se difuza prea mult sport, din ce în ce mai mult, la orice oră din zi și din noapte.

Altădată, adică în timpul celor 15 ani în care fusese însurat, se obligase la o activitate fizică minimală, de 35 de minute, nicio secundă mai mult, de mers pe jos, duminica. În ciuda, ori poate datorită acestui lucru, nu mai luase nici măcar un kilogram în greutate de la vârsta de 18 ani, așa că-și cumpăra mereu aceeași măsură de pantaloni. De altfel, cunoștea prea bine cauza: avea genele tatălui său, care rămăsese subțire și elegant ca un ogar toată viața lui – mai puțin spre final, când băutura și depresia îl lăsaseră aproape scheletic.

După divorţ, Servaz încetase însă orice activitate care putea semăna câtuși de puţin cu mișcarea.

Şi dacă se hotărâse să-și reia obiceiul în acea dimineaţă de duminică, era din cauza unei remarci făcute de Margot în ajun: „Tati, am decis să petrecem vacanţa de vară împreună. Doar noi doi. Departe de Toulouse”. Îi povestise apoi de Croaţia, de golfuleţele ei, de insulele muntoase, de vestigiile și de soarele ei generos. Fata visa o vacanţă *ludică și sportivă* în același timp: adică plimbări pe jos și înot dimineaţa, *farniente* și vizite după-amiaza, iar seara voia să-l scoată la dans ori la plimbare pe malul mării. Programul era deja făcut. Altfel spus, Servaz avea tot interesul să fie în formă.

În consecinţă, își pusese un șort vechi și un tricou lipsit de formă, se încălţase cu bascheţi și se aventurase pe malurile râului Garonne. Vremea era închisă, cu puţină ceaţă. El, care nu scotea niciodată nasul afară înainte de prânz, când era liber, constată că deasupra orașului roz plutea un calm surprinzător, ca și cum duminica dimineaţa chiar și nemernicii și imbecilii luau o pauză.

Alergând într-un ritm moderat, se gândi din nou la ceea ce spusese fata. *Departe de Toulouse*... De ce departe de Toulouse? Revăzu faţa ei *tristă și obosită* și neliniștea îl invadă din nou. Era ceva de care voia să scape în Toulouse? *Ceva sau cineva?* Revăzu vânătaia de pe obrazul ei și fu cuprins de un presentiment negativ.

O secundă mai târziu, începu să-l doară în piept...

Alergase prea repede.

Se opri cu respiraţia tăiată, mâinile pe genunchi și plămânii arzând. Tricoul era ud de transpiraţie. Se uită la ceas. Zece minute! Rezistase doar zece minute! El, care avusese impresia că alergase vreo jumătate de oră! *Isuse, sunt praf. La doar 40 de ani, mă târăsc ca un moșneag!* se lamentă el, pe când telefonul începu să-i vibreze în pantaloni.

— Servaz, gâfâi el.

— Ce se întâmplă? întrebă Cathy d’Humières. Nu te simţi bine?

— Făceam sport, lătră mai departe.

— Cred că realmente ai nevoie. Îmi pare rău că te deranjez duminica. Dar s-a întâmplat din nou. Şi de data asta, mă tem că nu e vorba despre un cal.

— Cum adică?

— Avem un mort – în Saint-Martin.

Servaz își reveni dintr-odată.

— Un... mort...? (Încă mai încerca să-și recapete suflul.) Ce fel de mort? Știm despre... cine e vorba?

— Deocamdată nu.

— Niciun act asupra lui?

— Nu. Era gol – în afară de cizme și de o geacă K-way neagră.

Servaz se simți ca și cum ar fi primit o copită în față. O ascultă pe d'Humières spunându-i ce știa: tânărul pornit să facă turul lacului, podul metalic peste torent, corpul spânzurat dedesubt...

— Dacă era atârnat de pod, poate că e vorba de o sinucidere, se hazardă el fără convingere – pentru că cine ar fi vrut să moară în ținuta aia ridicolă?

— După primele constatări, e mai curând omucidere. Nu am multe detalii. Aș vrea să vii și tu aici.

Servaz simți o mână înghețată mângâindu-i ceafa. Se întâmplase ceea ce sperase să nu se întâmple. Întâi ADN-ul lui Hirtmann – și acum asta. Ce însemna? Era începutul unor crime în serie? De data asta era imposibil ca elvețianul să fi putut părăsi Institutul. *În acest caz, cine îl omorâse pe bărbatul de sub pod?*

— Bine, răspunse el. Să-l previn pe Espérandieu.

Ea îi mai indică unde urmau să se întâlnească și închise. Servaz se așeză pe o bancă din apropiere. Se afla în parcul Prairie aux Filtres, ale cărui peluze coborau în pantă dulce spre Garonne, la picioarele lui Pont-Neuf. Numeroase persoane alergau pe malul fluviului.

— Espérandieu, zise adjunctul.

— Avem un mort, în Saint-Martin.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi Servaz auzi vocea lui Espérandieu adresându-se cuiva. Adjunctul său pusese mâna pe receptor. Se întrebă dacă era încă în pat cu Charlène.

— Bine. Mă pregătesc.

— Trec să te iau în douăzeci de minute.

Apoi se gândi, prea târziu, că i-ar fi fost imposibil: îi luase zece minute să ajungă acolo în fugă, iar în starea actuală era incapabil să refacă traseul în sens invers la fel de rapid. Sună din nou.

— Da?

— Nu te grăbi. Nu voi putea ajunge decât în vreo jumătate de oră.

— Nu ești acasă? întrebă Espérandieu surprins.

— Făceam sport.

— Sport? Ce fel de sport?

Tonul adjunctului trăda îndoiala.

— Alergare.

— Tu? Alergi?

— E prima ședință, se justifică Servaz agasat.

Bănui că Espérandieu surâdea la capătul firului. Poate că și Charlène zâmbea, întinsă lângă soțul ei. Li se întâmpla des să facă mișto de el, de manierele lui de bărbat divorțat când erau singuri? Pe de altă parte, un lucru era sigur: Vincent îl admira. Se arătase absurd de mândru când Servaz acceptase să fie nașul viitorului său copil.

Ajunse la mașina lăsată în parcarea Dillon pe locul pentru persoane handicapate, cu o durere ca un cui bătut în coaste. Odată sosit la el în apartament, făcu un duș, se bărbieri și se schimbă. Apoi se îndreptă din nou spre periferie.

O casă nouă cu peluză neîngrădită în față și o alee semicirculară din asfalt ducând spre garaj și spre intrare, *à l'americaine*. Coborî din mașină. Un vecin cățărat pe scară instala un Moș Crăciun sub acoperiș; niște copii se jucau cu mingea, puțin mai încolo, pe stradă, un cuplu la 50 de ani trecea în alegare pe trotuar, amândoi înalți și supli, îmbrăcați în costume fluorescente, mulate pe corp. Servaz urcă aleea și sună.

Întoarse capul pentru a urmări mișcările periculoase ale vecinului care se lupta cu Moșul și cu beculețele de sezon, în vârful scării.

Când reveni spre ușă, aproape tresări: Charlène Espérandieu deschisese ușa fără zgomot și stătea în fața lui, zâmbind. Purta un pulover croșetat, cu glugă, deschis, peste un tricou lila și niște blugi de gravidă. Picioarele goale. Pântecele rotund, imposibil de ignorat. Și frumoasă. La ea, totul respira relaxare, spirit și eleganță. Era ca și cum nici măcar sarcina nu reușea s-o facă greoaie ori să-i reteze aripile de artistă și umorul. Charlène avea o galerie de artă în centru. Servaz fusese invitat la câteva vernisaje și descoperise pe pereții albi creații stranii, șocante, dar fascinante. Pentru un moment, rămase

acolo, nemişcat. Apoi se adună și zâmbi la rândul său, în semn de apreciere.

— Intră. Vincent e gata imediat. Vrei o cafea?

El realiză că nu băgase nimic în gură de când se trezise. O urmă în bucătărie.

— Vincent mi-a zis că te-ai apucat de sport, îi zise, împingând spre el o ceașcă de cafea.

Nu-i scăpă tonul ei de glumă. Și îi fu recunoscător pentru încercarea de a detensiona atmosfera.

— Nu era decât o tentativă. Destul de jalnică, trebuie să mărturisesc..

— Ține-te de treabă. Nu renunța.

— *Labor omnia vincit improbus.* Munca stăruitoare învinge totul, traduse el, dând din cap.

Ea zâmbi.

— Soțul meu mi-a spus că citezi frecvent din latină.

— E doar un truc ca să atrag atenția în momentele importante.

Pentru o clipă, fu tentat să-i vorbească despre tatăl lui. N-o mai făcuse cu nimeni, dar dacă exista cineva demn de încredere, acela era ea: o simțise din prima seară în care se întâlniseră, când îi supusese la un adevărat interogatoriu – dar unul amical și chiar tandru pe alocuri. Acum aprobă din cap, înainte să continue:

— Vincent te admiră foarte mult. Observ că uneori încearcă să te și copieze, să acționeze ori să răspundă așa cum crede că ai face-o tu. La început nu înțelegeam de unde vine acea schimbare în felul lui de a se comporta; observându-te pe tine, am aflat.

— Sper că nu-mi va copia decât părțile bune.

— Și eu sper la fel.

El rămase tăcut. Espérandieu năvăli în bucătărie, îmbrăcând un sacou argintiu, pe care Servaz nu fu departe să-l considere deplasat în situația de față.

— Sunt gata! (Puse o mână pe pântecele rotund al soției sale.) Ai grijă de voi doi.

— Câte luni are? întrebă Servaz în mașină.

— Șapte. Pregătește-te de nășit. Îmi povestești ce s-a întâmplat?

Îi spuse puținul pe care-l știa.

★ ★ ★

O oră și jumătate mai târziu, se opriră în parcarea supermarketului, plină de mașinile Jandarmeriei, de motociclete și de gură-cască. Într-un fel sau altul, informaţia răsuflase. Ceaţa se ridicase puţin, lăsând în urmă doar un văl diafan – ca și cum ai fi privit lucrurile printr-un geam aburit. Servaz observă mai multe vehicule ale presei, dintre care unul al televiziunii regionale. Jurnaliștii și curioșii se adunaseră la baza rampei din beton. Pe la jumătatea acesteia, banda galbenă pusă de jandarmi le împiedica înaintarea. Servaz scoase legitimaţia și ridică banda. Unul dintre jandarmi le arătă cărarea. Lăsară în urmă agitaţia și urcară în tăcere, din ce în ce mai încordaţi. Nu aveau să întâlnească pe nimeni până la primele marcaje – dar ceaţa se îndesea pe măsură ce înaintau. Era frig și umezeală ca într-o mănușă udă.

La jumătatea pantei, Servaz simţi din nou împunsătura în coaste. Încetini ca să-și recapete suflul înainte de a ataca ultima curbă și ridică privirea. Zări numeroase siluete ce se mișcau în ceaţa de deasupra. Și un mare halou de lumină albă – ca și cum un camion s-ar fi oprit acolo sus, în ceaţă, cu toate farurile aprinse.

Urcă ultima sută de metri cu sentimentul tot mai acut că asasinul își alesese decorul. Ca și în primul caz.

Tipul nu făcea nimic la voia întâmplării.

Cunoștea regiunea.

Ciudat, își mai spuse el. Oare Hirtmann mai fusese pe-aici înainte de a fi internat la Institut? Era posibil să cunoască zona? O mulţime de întrebări la care trebuia să găsească răspuns. Își aminti ce-i trecuse prin minte în momentul în care îi telefonase d'Humières: era imposibil, de data asta, ca Hirtmann să fi putut pleca din Institut. Atunci, cine îl omorâse pe bărbatul de sub pod?

Prin ceaţă, îi recunoscu pe Ziegler și pe Maillard. Ziegler părea adâncită în conversaţie cu un bărbat bronzat, mic de statură, cu o coamă albă, leonină, pe care avea impresia că-l mai văzuse undeva. Apoi își aminti: Chaperon, primarul din Saint-Martin – îi fusese prezentat la Centrală. Jandarmeriţa îi mai spuse câteva cuvinte primarului, apoi se îndreptă spre ei. Servaz i-o prezentă lui Espérandieu și ea le arătă podul de oţel sub care se putea ghici o

siluetă vagă, cuprinsă în haloul de lumină albă.

— Groaznic! strigă ea, pe deasupra zgomotului apei în cădere.

— Ce știm în acest moment? zbieră și Servaz.

Femeia arătă spre un tânăr îmbrăcat cu un poncho portocaliu, aşezat pe o piatră, apoi îi făcu un rezumat: tânărul care făcea jogging, cadavrul de sub pod, căpitanul Maillard, care izolase perimetrul şi confiscase mobilul singurului martor şi, în ciuda tuturor precauţiilor, informaţia care transpirase în presă.

— Și primarul ce caută aici? mai vru să ştie Servaz.

— L-am chemat noi să identifice cadavrul, în caz că ar fi fost vorba de cineva din zonă. Poate că el a informat presa. Politicienii au întotdeauna nevoie de jurnalişti – chiar şi cei mai puţin importanţi.

Făcu apoi stânga-împrejur şi se îndreptă spre scena crimei.

— Victima a fost identificată. Primarul și Maillard spun că este vorba despre un oarecare Grimm, farmacist în Saint-Martin. Maillard zice că nevasta respectivului a sunat la Jandarmerie ca să-i semnaleze dispariţia.

— Dispariţia?

— Femeia zice că soțul ei a plecat ieri seară la partida de poker din fiecare sâmbătă și ar fi trebuit să se întoarcă pe la miezul nopții. A sunat ca să informeze că nu s-a mai întors și nu știe nimic de el.

— La ce oră?

— La opt. Când s-a trezit azi-dimineață, s-a mirat că nu e acasă și că patul lui nu fusese folosit.

— Patul *lui?*

— Dormeau separat, confirmă ea.

Se apropiară. Servaz se pregăti mental. Două proiectoare puternice erau plasate de o parte și de alta a podului. Ceața din jur părea asemenea fumului produs de tunuri pe un câmp de bătălie. În lumina orbitoare a proiectoarelor, totul părea făcut din abur, ceață și spumă. Torentul însuși fumega, la fel și pietrele – ce căpătaseră forma și strălucirea unor arme albe. Servaz înaintă. Bubuitul apei îi umplea urechile, amestecându-se cu bătăile inimii.

Cadavrul era gol.

Gras.

Alb.

Din cauza umezelii, pielea strălucea ca unsă cu grăsime în lumina orbitoare. Primul lucru care îi trecu prin minte fu că farmacistul era gras – chiar foarte gras. Atenţia îi fu atrasă de cuibul de păr negru şi de sexul minuscul, chircit între coapsele masive, pe care se zăreau pliuri de grăsime. Apoi, privirea îi urcă spre torsul bombat, alb, fără păr, plin şi el de pliuri de grăsime, până la gâtul strâns atât de tare într-o curea, încât aproape dispărea în carne. Şi, în final, gluga căzută pe faţă şi capa mare, neagră, impermeabilă, pe spate.

— De ce să-i pui un K-way pe cap şi apoi să i-l laşi spânzurat pe spate? întrebă Espérandieu cu o voce alterată, răguşită şi ascuţită în acelaşi timp.

— Pentru că are o anumită semnificaţie, răspunse Servaz. La fel şi nuditatea.

— Al naibii spectacol, mai adăugă adjunctul.

Servaz se întoarse spre el. I-l arătă pe tânărul în poncho portocaliu ce stătea puţin mai departe.

— Împrumută o maşină, du-l la sediu şi ia-i o declaraţie.

— Bine, zise Espérandieu – şi se îndepărtă în grabă.

Doi criminalişti în combinezoane albe, cu măşti chirurgicale pe faţă, stăteau aplecaţi peste balustrada metalică. Unul dintre ei scosese o lanternă-stilou şi o plimba peste cadavrul atârnat sub el.

Ziegler îl arătă cu degetul.

— Legistul crede că strangularea e cauza morţii. Vedeţi curelele?

Se referea la cele două curele în plus faţă de cea verticală de care era spânzurat, care strângeau tare încheieturile de la mâinile mortului, ţinându-le deasupra lui, cu braţele ridicate şi depărtate în formă de V.

— Se pare că asasinul a coborât corpul puţin câte puţin, suspendându-l în gol cu ajutorul curelelor laterale. Pe măsură ce le dădea drumul, cea din mijloc se strângea în jurul gâtului victimei, strangulând-o. Trebuie că a durat ceva până să moară.

— O moarte groaznică, zise cineva în spatele lor.

Se întoarseră. Cathy d'Humières avea ochii fixaţi asupra cadavrului. Dintr-odată, părea bătrână şi obosită.

— Soţul meu vrea să-şi vândă partea lui din agenţia de comunicaţii şi să-şi deschidă un club de scufundări în Corsica. Zice că ar trebui să

renunţ la magistratură. Sunt dimineţi ca asta de azi în care m-ar tenta să-l ascult.

Servaz ştia că nu vorbea serios. Nu şi-o putea imagina în postura de femeie de casă, soldăţel curajos al lumii mondene, capabilă, după o zi istovitoare de muncă, să facă pe gazda generoasă, să râdă cu prietenii veniţi în vizită şi să suporte fără să crâcnească vicisitudinile vieţii, ca şi cum acestea ar fi însemnat un simplu pahar vărsat pe faţa de masă.

— Aţi aflat cine e victima?

Ziegler repetă ceea ce îi spusese mai devreme lui Servaz.

— Dar legistul ştim cum se numeşte? întrebă el.

Ziegler se apropie de omul legii, apoi se întoarse să-i raporteze. Servaz dădu din cap satisfăcut. La începutul carierei avusese probleme cu un medic legist care refuzase să se deplaseze la locul faptei în cadrul unei anchete pe care o conducea. Servaz se dusese la CHU din Toulouse[24] c-o falcă-n cer şi una-n pământ. Dar tipa îi ţinuse piept cu aplomb. Mai târziu, aflase că aceeaşi persoană apăruse pe prima pagină a presei locale, într-o afacere cu un criminal în serie celebru – criminal ale cărui fapte asupra unor tinere din regiune fuseseră luate drept sinucideri printr-o suită de neglijenţe incredibile.

— Vor da jos cadavrul, anunţă Ziegler.

Aici sus era mult mai rece şi umed decât în vale, aşa că Servaz îşi strânse fularul în jurul gâtului – apoi îi veni în minte cureaua înfundată în carnea victimei şi începu să-l slăbească.

Dintr-odată, observă două amănunte cărora, la prima vedere plină de groază, nu le dăduse atenţie.

Primul era legat de cizmele de piele, singura piesă vestimentară rămasă pe farmacist, în afara capei: păreau curios de mici în raport cu un om atât de masiv.

Al doilea viza mâna dreaptă.

Îi lipsea un deget.

Inelarul.

Fusese tăiat.

★ ★ ★

[24] Centre Hospitalier Universitaire.

— Hai să mergem, zise d'Humières în momentul în care criminaliştii dădură jos cadavrul și îl lungiră pe pod.

Podul metalic vibră şi răsună sub paşii lor, şi Servaz fu cuprins de un sentiment de teamă pură privind la hăul de dedesubt, în care năvălea torentul. Ghemuiţi în jurul victimei, criminaliştii dădeau deoparte gluga, cu grijă. *Toată lumea se dădu înapoi.* Bărbatul purta un căluș din bandă adezivă rezistentă, de culoare argintie. Servaz își putu imagina cu uşurinţă teroarea și urletele victimei înăbușite de bandă: farmacistul avea ochii ieşiţi din cap. O a doua privire îl ajută să înţeleagă că ochii lui Grimm nu erau căscaţi în mod natural: asasinul îi întorsese pleoapele. Le trăsese peste ochi, fără îndoială cu ajutorul unei pensete, și apoi le prinsese cu agrafe dedesubtul sprâncenelor și spre obraji. *Îl obligase să se uite la ceva…* Criminalul se năpustise apoi asupra feţei victimei cu ajutorul unui obiect greu, probabil un ciocan sau un baros, încât aproape că-i smulsese nasul – care nu se mai ţinea decât într-o mică bucată de piele și de cartilagiu. În final, Servaz mai observă și urme de noroi în părul farmacistului.

Timp de câteva secunde, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Apoi Ziegler se întoarse spre mal. Îi făcu semn lui Maillard, care îl luă de braţ pe primar. Servaz îi văzu apropiindu-se. Chaperon părea terorizat.

— Da, el e, bâigui. E Grimm. *Doamne Dumnezeule! Ce i-au făcut?*

Ziegler îl împinse uşor spre Maillard, care-l luă de acolo.

— Ieri seară a jucat poker cu el și cu un alt prieten, le explică ea. Probabil că sunt ultimele persoane care l-au mai văzut în viaţă.

— Cred că de data asta avem o problemă serioasă, zise d'Humières revenindu-și din uimire.

Servaz și Ziegler se uitară la ea.

— O să ajungem pe prima pagină. Și nu numai în presa regională.

Comandantul înţelese imediat unde voia să ajungă. Cotidiene, săptămânale, JT-uri[25] naţionale: o să aterizeze direct în ochiul ciclonului. În mijlocul unui uragan mediatic. Adică cea mai nefericită cale de a face progrese într-o anchetă – dar n-aveau de ales. În acea clipă, deveni conştient de un detaliu care, pe moment, îi scăpase: în

[25] Jurnale de ştiri la televiziune.

dimineaţa aceea Cathy d'Humières era foarte elegant îmbrăcată. Nimic care să sară în ochi, aproape imperceptibil, deoarece doamna procuror era pusă întotdeauna la patru ace – doar că de data asta depusese mai mult efort. Cămașa, taiorul, paltonul, colierul și cerceii: toate se asortau impecabil. Până la machiajul care-i punea în valoare trăsăturile feţei austere, dar agreabile. Ţinută sobră, dar de o sobrietate care necesitase ceva timp în faţa oglinzii.

A prevăzut prezenţa presei și s-a pregătit în consecinţă.

Spre deosebire de Servaz care nici măcar nu se pieptănase. Bine că apucase să se radă!

Totuşi nu prevăzuse chiar totul: de exemplu, urmele pe care avea să le lase pe faţa ei tabloul crimei. Acestea ruinaseră o parte din eforturile femeii, care avea un aer îmbătrânit, încolţit şi obosit, în ciuda străduinţei de a-și păstra controlul. Servaz se apropie de criminalistul care mitralia cadavrul cu flashuri.

— Contez pe dumneavoastră ca niciuna dintre aceste fotografii să nu dispară, îi zise. Nu lăsaţi niciuna din mână.

Omul dădu din cap. Înţelesese mesajul? Dacă vreunul dintre acele clișee ar fi încăput pe mâinile presei, Servaz l-ar fi făcut direct responsabil.

— Legistul a examinat mâna dreaptă? o întrebă pe Ziegler.

— Da. Crede că degetul a fost tăiat cu un instrument de tip clește sau foarfecă. Un examen mai atent o va confirma.

— Inelarul de la mâna dreaptă.

— Și nu i s-a atins de verighetă ori de celelalte degete, observă Ziegler.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Un inel sau un ghiul.

— Asasinul a intenţionat să-l fure, să-l ia drept trofeu ori să ascundă ceva de noi?

Ziegler se uită la el mirată.

— Ce motiv ar fi avut? Era suficient să-l scoată de pe deget.

— Poate că n-a reușit. Grimm are degetele cam groase.

★ ★ ★

La coborâre, Servaz zări gloata de jurnaliști și de gură-cască și-i veni să facă stânga-mprejur. Dar nu exista altă ieșire decât pe rampa

de beton din spatele supermarketului. Ori s-o ia pe munte în sus. Așa că își compuse o față de circumstanță și se pregăti să înfrunte mulțimea, când o mână îl opri.

— Lasă-mă pe mine.

Catherine d'Humières își regăsise aplombul. Servaz rămase mai în spate și-i admiră prestaţia, felul în care ascundea lucrurile, dând impresia că face mari dezvăluiri. Răspundea fiecărui jurnalist privindu-l în ochi cu gravitate, însoţindu-şi răspunsul cu un mic zâmbet complice, dar reţinut, pentru a nu pierde din vedere grozăvia celor petrecute.

La marea artă.

Comandantul se fofilă printre jurnalişti în direcţia maşinii, nemaiașteptând finalul interviului. Jeepul Cherokee era în cealaltă parte a parcării, în spatele şirurilor de cărucioare pentru mărfuri. De-abia se zărea prin ceaţă. Şfichiuit de rafale, își ridică gulerul hainei, gândindu-se la „artistul" care pictase acel tablou de groază de pe munte. *Dacă e vorba despre același tip care a omorât calul, e clar că îi plac înălțimile, pozițiile înalte.*

Apropiindu-se de jeep, observă imediat că ceva nu era în regulă. Se uită mai cu atenție. Roţile zăceau pe asfalt ca niște baloane dezumflate. Cineva le tăiase. Pe toate patru... Și zgâriase caroseria cu o cheie ori cu alt obiect ascuțit.

Bun venit în Saint-Martin, gândi el.

11

Duminică dimineaţa, la Institut. Domnea o linişte stranie. Diane avu impresia că pacienţii dispăruseră. Niciun zgomot. Ieşi de sub plapumă şi se îndreptă spre baia minusculă şi îngheţată. Un duş în viteză; se spălă pe cap, se uscă şi își perie dinţii cât de repede posibil, din cauza frigului.

Revenind în cameră, aruncă o privire pe fereastră. Ceaţă. Ca o prezenţă fantomatică care se instalase profitând de întunericul nopţii. Plutea pe deasupra păturii de zăpadă, înghiţind brazii ninşi. Institutul era şi el ascuns vederii; la zece metri depărtare, se ridica un zid alb, vaporos. Îşi strânse capotul în jurul corpului.

Îşi făcuse planul să coboare pentru o plimbare prin Saint-Martin. Se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră. Cafeneaua de la parter era goală, în afara angajatului de serviciu. Comandă un cappuccino şi un croasant şi se duse să se aşeze lângă fereastră. Nu se instalase de nici două minute, când un bărbat de vreo 30 de ani, îmbrăcat cu o bluză albă, intră în local şi luă o tavă. Îl urmări discret comandând o cafea mare cu lapte, un suc de portocale şi două croasante şi apoi îndreptându-se spre ea.

— Bună ziua, pot să mă aşez?

Ea dădu din cap zâmbind.

— Diane Berg, spuse apoi, întinzându-i mâna, sunt…

— Știu cine sunteţi. Alex. Sunt asistent psihiatru. Și v-aţi obișnuit pe aici?

— Tocmai am ajuns…

— Nu-i uşor, nu? Prima dată când am venit și am văzut „împrejurimile”, am fost pe punctul de a mă urca din maşină şi a face cale întoarsă, zise el râzând. Și nici măcar nu dorm aici.

— Locuiţi în Saint-Martin?

— Nu, nu locuiesc în vale.

O zise ca şi cum ar fi fost ultimul lucru din lume pe care ar fi dorit să-l facă.

— Aveţi idee, iarna e întotdeauna aşa de frig în camere? mai întrebă ea.

Se mulţumi s-o privească zâmbind. Avea o faţă destul de plăcută şi un aer deschis, ochi căprui calzi şi părul ondulat. Aluniţa mare din mijlocul frunţii semăna cu un al treilea ochi. Pentru un moment, atenţia îi fu atrasă în mod nepoliticos de respectivul semn şi apoi roşi, când îşi dădu seama că el observase.

— Da, din păcate, zise acesta. La ultimul etaj e curent şi sistemul de încălzire destul de vechi.

Îndărătul ferestrei, imaginea zăpezii şi a brazilor cufundaţi în ceaţă era magnifică şi parcă foarte aproape. Părea atât de ciudat să stea la o cafea la căldură, separaţi de acea mare de alb printr-un simplu geam, încât Diane avu impresia că se uită la un decor de cinema.

— Ce faceţi dumneavoastră, mai exact? întrebă ea, hotărâtă să profite de ocazie pentru a afla mai multe.

— Vreţi să spuneţi, ce face un asistent în această instituţie?

— Da.

— Ei bine... asistenţii de la psihiatrie pregătesc şi distribuie tratamentele, se asigură că pacienţii iau medicamentele, că acestea nu produc reacţii adverse... Supraveghează pacienţii, desigur... Dar nu se mulţumesc doar să-i supravegheze: le organizează activităţile, vorbesc cu ei, îi observă, le stau la dispoziţie, îi ascultă... Nu mare lucru, în realitate. Treaba de asistent presupune să nu fii nici prea prezent, nici de tot absent. Nici indiferenţă, dar nici asistenţă permanentă. Trebuie să-şi vadă de treaba lor. Mai ales aici, cu aceşti...

— Tratamentele, mai întrebă ea, încercând să nu se mai zgâiască la aluniţa din frunte. Sunt grele?

El îi întoarse o privire circumspectă.

— Mda... La noi dozele depăşesc cu mult cantităţile normale. E un fel de Hiroshima în versiune medicală. Nu prea umblăm cu mănuşi. Dar nici nu-i împuşcăm, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Uitaţi-vă la ei: nu sunt nişte zombi. Doar că majoritatea dintre... indivizii ăştia... sunt chimio-rezistenţi. Ca urmare, jonglăm cu coktailuri de tranchilizante şi neuroleptice în stare să doboare un taur, în patru prize pe zi, în loc de trei. Apoi mai sunt şi electroşocurile, cămăşile de forţă şi, când nimic altceva nu funcţionează, substanţa-minune: clozapinul...

Diane mai auzise vorbindu-se despre el: clozapinul era un

antipsihotic atipic, utilizat în tratarea cazurilor de schizofrenie refractare la altfel de medicaţie. Asemenea majorităţii substanţelor folosite în psihiatrie, efectele secundare puteau fi importante: incontinenţă, hipersalivaţie, tulburări de vedere, kilograme în plus, convulsii, tromboză…

— Ceea ce trebuie să înțelegeți foarte bine, adăugă el cu o jumătate de zâmbet ce aducea mai curând a rictus, e că la noi violenţa pluteşte în aer – la fel şi pericolul…

Tinerei i se păru că-l aude pe Xavier: inteligenţa nu se dezvoltă decât într-un mediu propice schimbărilor – *și încărcat de pericole.*

— În acelaşi timp, schimbă el foaia zâmbind uşor, acesta e un loc mai sigur decât unele cartiere din marile oraşe. Între noi fie vorba, dădu el din cap, nu suntem prea departe de momentul în care psihiatria se afla încă în epoca de piatră, iar pacienţii erau supuşi unor experimente de o barbarie de necrezut. Să fugă Inchiziţia şi medicii nazişti… Lucrurile au evoluat totuşi, dar mai sunt multe de îndreptat… La noi nici măcar nu se pune problema vindecării. E vorba doar despre stabilizare, decompresie…

— Mai faceţi şi altceva în afară de ce mi-aţi spus?

— Da. Obișnuitele corvoade administrative: hârțogăraie, formalităţi…

Aruncă o scurtă privire afară.

— În plus, aşa-numitele discuţii pacient-asistenţi, prescrise de dr. Xavier și de infirmiera-șefă.

— Care presupun ce?

— Ceva destul de strict. Folosim tehnici cunoscute – aceste întâlniri sunt structurate precis, chestionare mai mult sau mai puţin standard, dar mai și improvizăm… Despre faptul că pacienţii trebuie să adopte o poziţie cât mai neutră, să nu se arate prea invazivi ca să reușească să ţină sub control stările de anxietate… să respecte orele de liniște… intervalele de odihnă… În caz contrar, pot da uşor de necaz…

— Xavier și Ferney participă și ei la așa ceva?

— Da, bineînţeles.

— Şi ce diferenţă există între ale voastre şi ale lor?

— Nu prea există diferenţe. Doar că unii pacienţi ne împărtăşesc

nouă unele lucruri pe care nu le-ar împărtăşi şi lor. Asta pentru că în viaţa de zi cu zi noi le suntem mai apropiaţi, încercăm să stabilim cu ei o relaţie de încredere asistent-pacient, respectând desigur distanţa necesară… Cu toate astea, Xavier şi Elisabeth sunt cei care decid tratamentele şi protocoalele de îngrijire…

Pronunţase ultima frază pe un ton ciudat. Diane se încruntă imperceptibil.

— S-ar spune că nu le aprobaţi întotdeauna alegerile.

O surprinse lipsa lui de reacţie. Îi luă atâta timp să-i răspundă, încât ea ridică din sprânceană.

— Sunteţi nouă aici, Diane… O să vedeţi…

— O să văd ce?

— …

Bărbatul aruncă o privire în jur. În mod evident, nu avea chef să se aventureze pe acel teren. Dar ea insistă, cu o privire interogativă.

— Cum să vă spun?… Sper că sunteţi conştientă că vă aflaţi într-un loc care nu seamănă cu niciun altul… Ne ocupăm de pacienţi pe care toate celelalte instituţii nu au fost capabile să-i trateze… Ce se petrece aici n-are nimic de-a face cu exteriorul.

— Ca, de exemplu, electroşocurile fără anestezie la pacienţii din blocul A?

Regretă imediat că lăsase să-i scape aşa ceva. Văzu privirea infirmierului răcindu-se cu câteva grade.

— Cine v-a vorbit despre asta?

— Xavier.

— S-o lăsăm baltă.

Coborî ochii asupra cafelei cu lapte, încruntându-se. Avea aerul că regreta că se lăsase antrenat în discuţie.

— Nu sunt sigură nici măcar că e legal, insistă ea. Legea franceză permite aşa ceva?

El ridică privirea.

— Legea franceză? Aveţi idee câte cazuri de spitalizare forţată în secţiile de psihiatrie se fac în ţara asta în fiecare an? *Cincisprezece mii*… În cazul democraţiilor moderne, spitalizările fără consimţământ sunt doar cazuri excepţionale. Nu şi la noi… Bolnavii psihic – chiar şi cei care sunt doar suspectaţi de aşa ceva – au mult mai puţine

drepturi decât oamenii normali. Vreţi să opriţi un criminal? Trebuie să aşteptaţi orele şase ale dimineţii. Pe de altă parte, dacă e vorba despre un tip acuzat de vecini că e sărit de pe fix şi s-a semnat împotriva lui o SCT, spitalizare la cererea unui terţ, poliţia poate interveni la orice oră din zi şi din noapte. Justiţia nu se pune în mişcare decât după ce persoana a fost privată de libertate. Şi asta... doar dacă persoana în cauză îşi cunoaşte drepturile şi are idee ce înseamnă să le respecţi... Asta e psihiatria în ţara noastră. Asta şi lipsa mijloacelor, abuzul de neuroleptice, tratamentele necorespunzătoare... Spitalele noastre de psihiatrie sunt zone în afara legii. Şi cel de aici mai mult decât oricare altul...

Asistentul ţinuse lunga tiradă pe un ton amar, în timp ce orice urmă de zâmbet îi dispăruse de pe faţă. Se ridică împingând scaunul.

— Aruncaţi o privire în jur şi faceţi-vă propria idee, o sfătui el.

— Propria idee despre ce?

— Despre ce se întâmplă aici.

— Adică se întâmplă ceva nepotrivit?

— Are vreo importanţă? Dumneavoastră sunteţi cea care vrea s-o afle, nu?

Îl privi ducând înapoi tava şi ieşind din încăpere.

☆ ☆ ☆

Primul lucru pe care îl făcu Servaz fu să tragă storurile şi să aprindă lumina. Nu voia ca vreun jurnalist să-l surprindă prin teleobiectiv. Tânărul autor de benzi desenate se dusese acasă. În sala de conferinţe, Espérandieu şi Ziegler îşi scoseseră laptopurile şi butonau. Cathy d'Humières vorbea la telefon, în picioare, în colţul ei. Închise şi veni să se aşeze la masă. Servaz se uită o vreme la ei, apoi îşi văzu de ale lui.

Într-un colţ, aproape de fereastră, era o tablă albă. O aduse la lumină, luă un marker şi scrise pe două coloane:

CALUL	GRIMM
jupuit	gol
decapitat	strangulat deget tăiat, cizme, capă
omorât în timpul nopţii?	omorât în timpul nopţii?
ADN Hirtmann	ADN Hirtmann

— E de ajuns pentru a presupune că cele două acte au fost comise de aceleași persoane? întrebă el.

— Există asemănări, dar și deosebiri, răspunse Ziegler.

— Și totuși e vorba despre două crime comise în patru zile în același oraș, adăugă Espérandieu.

— De acord. Ipoteza unui al doilea criminal e foarte puțin probabilă. E aceeași persoană, fără îndoială.

— Ori *aceleași* persoane, preciză comandantul. Nu uita ce am vorbit în elicopter.

— Nu uit. Oricum există un lucru care ne-ar permite să facem legătura între cele două crime în mod definitiv...

— ADN-ul lui Hirtmann.

— ADN-ul lui Hirtmann, confirmă ea.

Servaz îndepărtă lamelele storurilor. Aruncă o privire afară, apoi le lăsă să cadă cu o pocnitură seacă.

— Chiar credeți că a reușit să iasă din Institut și să scape de sub supravegherea oamenilor voștri? întrebă întorcându-se spre cameră.

— Nu, ar fi fost imposibil. Am verificat eu însămi dispozitivul. N-ar fi avut cum să treacă prin ochiurile plasei.

— În cazul ăsta, nu e Hirtmann.

— Oricum, nu de data asta.

— Dacă de data asta n-a fost el, putem presupune că n-a fost nici data trecută, sugeră Esperandieu.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— Hirtmann n-a urcat niciodată pe culme cu telecabina. Altcineva a făcut-o. Cineva care are legătură cu el la Institut și care, voluntar sau nu, a transportat acolo niște fire de păr din capul ori de pe corpul lui.

Ziegler se uită întrebător la Servaz. Înțelese că nu i-a spus chiar totul adjunctului său.

— Doar că în telecabină nu s-au găsit fire de păr, nici din cap, nici de pe corp, preciză ea. Ci salivă.

Espérandieu se uită la ea. Apoi căută la rândul lui spre Servaz, care dădu din cap a scuză.

— Nu văd nicio logică în toate astea, zise el. De ce să omori prima dată un cal, apoi un om? De ce să agăţi animalul de cablurile de teleferic? Iar omul sub un pod? Ce legătură are?

— Într-un anumit fel, ambii au fost spânzuraţi, zise Ziegler.

Servaz se uită spre ea.

— Foarte adevărat.

Se apropie de tablă, şterse unele notiţe şi adăugă altele:

CALUL	GRIMM
agăţat de teleferic	agăţat de podul metalic
loc izolat	loc izolat
jupuit	gol
decapitat	strangulat deget tăiat, cizme, capă
omorât în timpul nopţii?	omorât în timpul nopţii?
ADN Hirtmann	ADN Hirtmann

— Bun. De ce să omoare un animal?

— Pentru a-l lovi pe Eric Lombard, repetă Ziegler. Uzina electrică şi calul duc la el. El a fost cel vizat.

— Să zicem. Admitem că ţinta a fost Lombard. Ce treabă are farmacistul în ecuaţie? Pe de altă parte, calul a fost decapitat şi pe jumătate jupuit, iar farmacistul a fost găsit gol şi purtând o capă. Ce legătură poate exista între cei doi?

— A jupui un animal e puţin ca şi cum l-ai lăsa gol, se hazardă Espérandieu.

— Şi calul mai avea şi două bucăţi mari de piele fluturând pe spate, completă Ziegler. La început am crezut că voiau să imite nişte aripi – dar e posibil să fi fost vorba de o capă...

— Posibil, zise Servaz fără convingere. Dar de ce să-l decapiteze? Şi capa aia, cizmele... ce reprezintă?

Niciunul nu avea vreun răspuns. Aşa că îi dădu înainte:

— Şi ajungem mereu la aceeaşi întrebare: ce caută Hirtmann în acest tablou?

— Vă lansează o provocare! strigă o voce de la uşă.

Se întoarseră. La intrarea în sală, stătea un tip.

Servaz crezu în primul moment că era vorba de vreun jurnalist şi

se pregăti să-l dea afară. Bărbatul avea vreo 40 de ani, păr lung șaten-deschis, barbă creață și ochelari mici, rotunzi. Tocmai îi scosese ca să șteargă aburul creat de trecerea de la frig la cald. Apoi îi puse la loc și se uită la ei cu niște ochi deschiși la culoare. Purta un pulover gros și pantaloni de catifea pe măsură. Avea aerul unui profesor de științe umaniste, al unui sindicalist ori al unui nostalgic al anilor ’60.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Servaz aspru.

— Dumneata conduci ancheta?

Vizitatorul avansă cu mâna întinsă.

— Simon Propp, psihocriminolog. Ar fi trebuit să sosesc mâine, dar cei de la Jandarmerie m-au sunat și mi-au spus ce s-a întâmplat. Așa că, iată-mă.

Făcu turul mesei și strânse mâinile tuturor. Apoi se opri ca să examineze scaunele libere. Alese unul în stânga lui Servaz. Acesta din urmă intui că-l alesese cu un scop precis și se simți ușor iritat – ca și cum tipul ar fi încercat să-l manipuleze.

Simon Propp se uită la tablă.

— Interesant, zise.

— Chiar așa? (Tonul lui Servaz era sarcastic în mod involuntar.) Ce vă inspiră?

— Aș prefera să continuați ca și cum n-aș fi aici, dacă nu vă deranjează, răspunse psihologul. Îmi pare rău că v-am întrerupt. Nu sunt aici ca să-mi dau cu părerea despre metodele voastre de lucru. (Servaz îl văzu agitând o mână.) Nici nu m-aș pricepe. Nu acesta este motivul prezenței mele. Sunt aici ca să vă dau o mână de ajutor când va fi vorba despre personalitatea lui Julian Hirtmann ori pentru a creiona un tablou clinic, pornind de la indiciile prezente la locul faptei.

— Când ați intrat, ați spus că ne lansează o provocare? insistă Servaz.

Îl văzu pe psiholog mijindu-și ochii mici și galbeni îndărătul ochelarilor. Avea obrajii rotunzi, roșii de frig, încadrați de barba îngrijită care-i dădea aerul unui drăcușor viclean. Servaz avu neplăcuta senzație că e disecat mental. Asta nu înseamnă că nu-i susținu privirea.

— Așa e, spuse nou-venitul. Mi-am făcut temele ieri, la casa mea

de vacanță. Când am aflat că ați găsit ADN-ul lui Hirtmann în cabina telefericului, i-am studiat dosarul. E clar că e un manipulator, un sociopat și un tip inteligent. Dar mai e ceva: Hirtmann e un caz special chiar și printre criminalii organizaţi. Sunt puţine situaţii în care tulburările de personalitate de care suferă nu le afectează, într-o măsură ori alta, facultăţile intelectuale şi viaţa socială. Și caracterul lor monstruos trece neobservat de cei din jur. Pentru aşa ceva au nevoie de un complice, în general de o soţie de aceeaşi teapă, care să-i ajute să menţină un minimum de faţadă. Totuşi Hirtmann reuşea, în vremea când era liber, să-şi disocieze viaţa socială de acea parte a personalităţii lui pradă furiei şi demenţei. Disimula perfect. Au mai făcut-o şi alţi psihopaţi înaintea lui, dar niciunul nu avea o meserie atât de publică ca el.

Propp se ridică şi înconjură încet masa, trecând prin faţa fiecăruia. Cu o iritaţie crescândă, Servaz ghici că era vorba despre încă un truc psi de-al acestuia.

— Este bănuit că ar fi omorât mai mult de 40 de fete în 25 de ani. 40 de crime şi nici cel mai mic indiciu, nicio pistă care să-l lege de ele! Fără articolele din presă şi fără dosarele găsite la el acasă și în seiful de la bancă, nu s-ar fi ajuns niciodată la el.

Se opri în spatele lui Servaz care refuză să se întoarcă și se mulţumi s-o privească pe Irène Ziegler în cealaltă parte a mesei.

— Şi dintr-odată lasă o urmă – evidentă, grosieră, banală.

— Uitaţi un detaliu, comentă Ziegler.

Propp se așeză la loc.

— În vremea când a comis majoritatea crimelor, analizele ADN ori nu existau, ori aveau mult mai puţină acurateţe decât azi.

— E adevărat, dar...

— Vreţi să spuneţi că ceea ce se întâmplă acum nu seamănă deloc cu Hirtmann pe care îl cunoaștem, am dreptate? întrebă Ziegler, uitându-se în ochii psihologului.

Propp clipi și dădu din cap afirmativ.

— Deci, în opinia dumneavoastră, în ciuda probei de ADN, n-ar fi el cel care a omorât calul?

— N-am spus aşa ceva.

— Atunci nu înţeleg.

— Să nu uităm că omul e închis de șapte ani. Pentru el, circumstanțele s-au schimbat. Hirtmann e sub cheie de mulți ani și trebuie că se plictisește de moarte. Fierbe la foc mic – el, un tip atât de activ altădată. Așa că are chef de joacă. Gândiți-vă puțin: înainte de a fi prins din cauza acelei stupide crime pasionale, avea o viață socială intensă, stimulantă, solicitantă. Era apreciat din punct de vedere profesional. Avea o nevastă foarte frumoasă și organiza petreceri frecventate de crema societății din Geneva. În paralel, omul răpea, tortura, viola și omora tinere, în cel mai mare secret. Altfel spus, pentru un monstru de teapa lui, raiul. Cu siguranță că n-avea niciun chef ca toate astea să ia sfârșit. Motiv pentru care ascundea cu atâta grijă cadavrele.

Propp își uni vârful degetelor sub bărbie.

— În momentul de față, nu mai are niciun motiv să se ascundă. Dimpotrivă: chiar vrea să aflăm că e vorba despre el. Vrea să se vorbească despre el, să atragă atenția.

— Ar fi putut evada definitiv și să-și reia faptele în libertate, obiectă Servaz. De ce s-ar mai întoarce în celulă? N-are nicio noimă.

Propp se scărpină în barbă.

— Mărturisesc că asta e întrebarea care mă obsedează și pe mine de ieri încoace. De ce să se întoarcă la Institut? Cu riscul de a nu mai putea ieși, dacă se intensifică măsurile de securitate. De ce să-și asume un asemenea risc? Cu ce scop? Aveți dreptate: n-are nicio noimă.

— Doar dacă nu cumva jocul îl excită mai mult decât libertatea, spuse Ziegler. *Sau dacă nu cumva e foarte sigur că va putea evada din nou...*

— Cum ar putea fi? se miră Espérandieu.

— Totuși rămân la părerea că e imposibil ca Hirtmann să fi comis cea de-a doua crimă, insistă Servaz. Având în vedere dispozitivul de polițiști. Așa am stabilit mai devreme, nu?

Psihologul îi privi pe rând, continuând să-și mângâie barba cu un aer visător. În spatele ochelarilor, ochii aceia mici și galbeni păreau două boabe de strugure prea coapte.

— Cred că îl subestimați în mod flagrant pe acest individ, zise el. Și că nu țineți cont deloc de cine e el cu adevărat.

★★★

— Paznicii, lansă Cathy d'Humières. Cum stăm cu ei?

— Nicicum, răspunse Servaz. Nu cred că au vreo vină. Chiar dacă au fugit. Treaba e prea subtilă pentru ei. Până în prezent, n-au fost implicaţi decât în bătăi şi contrabandă, chestii de o banalitate de-ţi vine să plângi. Un zugrav nu devine Michelangelo de pe-o zi pe alta. Probele prelevate din cabina telefericului şi de pe platforma de sus ne vor arăta dacă au fost prezenţi la locul faptei, dar eu nu prea cred. Şi totuşi, e evident că tipii ăia ascund ceva.

— De-acord, zise Propp. Am studiat şi eu procesele-verbale ale interogatoriilor. Nu se încadrează deloc în profil. Dar, oricum, o să verific dacă n-au antecedente psihiatrice. S-au mai văzut cazuri de mici delincvenţi fără anvergură, transformaţi peste noapte în monştri de o cruzime incredibilă. Psihicul uman e plin de mistere. Deci, să nu excludem nimic *a priori*.

Servaz dădu din cap încruntându-se.

— Mai e şi acea partidă de poker din ajun. Trebuie văzut dacă n-a avut loc vreo ceartă. Poate Grimm avea datorii...

— Şi mai e încă o treabă de rezolvat cât de repede, zise procurorul. Până în acest moment, n-aveam decât un cal mort, aşa că ne permiteam să pierdem vremea. De data asta e vorba despre un om. Şi presa nu va întârzia să facă legătura cu Institutul. Dacă din întâmplare apare informaţia că am găsit ADN-ul lui Hirtmann la locul faptei, o să ne sară-n cap. Aţi văzut câţi jurnalişti sunt afară? Ca urmare, cele două întrebări la care trebuie să răspundem cu prioritate sunt: oare măsurile de securitate de la Institutul Wargnier sunt de ajuns? Barajele pe care le-am instituit sunt suficiente? Cu cât mai repede avem nişte răspunsuri, cu atât mai bine. Propun să facem o vizită la Institut chiar azi.

— Dacă o facem, obiectă Ziegler, riscăm să fim urmăriţi de vreun jurnalist. Doar nu vrem să-i atragem chiar noi într-acolo.

Procurorul reflectă un moment.

— Bine, dar suntem obligaţi să răspundem la acele întrebări cât de repede posibil. Să lăsăm vizita pe mâine. În timpul acesta, o să organizez o conferinţă de presă ca să deturnez atenţia jurnaliştilor. Martin, tu ce crezi?

— Căpitanul Ziegler, dr. Propp și cu mine o să mergem mâine la Institut, în timp ce dumneavoastră o să ţineţi conferinţa de presă. Locotenentul Espérandieu va asista la autopsie. Până atunci, mergem să vorbim cu văduva farmacistului.

— Foarte bine, așa facem. Dar nu pierdeţi din vedere că avem două priorităţi: a) să vedem dacă Hirtmann a putut sau nu părăsi Institutul; b) să găsim o legătură între cele două crime.

★ ★ ★

— Există o cale de atac pe care nu am luat-o în considerare, declară Simon Propp când plecau de la ședinţă.

— Care? întrebă Servaz.

Se aflau în mica parcare din spatele clădirii, departe de ochii presei. Servaz îndreptă cheia cu telecomandă spre Cherokee-ul pe care o firmă de depanare îl adusese pe linia de plutire, după ce-i schimbase cele patru anvelope. Câţiva fulgi de zăpadă se zbenguiau în aerul rece. La orizont, piscurile erau albe, dar cerul se colorase în cenușiu chiar deasupra lor. Urma să ningă din nou.

— Orgoliul, răspunse psihologul. Cineva din această vale se joacă de-a Dumnezeu. Se crede mai presus de ceilalţi oameni și de legi și se joacă cu noi, muritorii de rând. Pentru așa ceva e nevoie de un orgoliu incomensurabil. Acesta trebuie să se manifeste într-un fel sau altul – dacă nu cumva este ascuns sub masca unei false modestii exagerate.

Servaz se opri și se uită fix la el.

— Iată un portret care i se potrivește lui Hirtmann destul de bine. Cu excepţia falsei modestii.

— Și multor altor persoane, îl corectă Propp. Orgoliul nu e o marfă așa de rară, domnule comandant, credeţi-mă.

★ ★ ★

Casa farmacistului era ultima de pe stradă. O stradă care în realitate nu era decât un drumeag. Văzând casa, Servaz se gândi la Suedia sau Finlanda, la o locuinţă scandinavă: acoperită cu șindrilă vopsită într-un albastru spălăcit și prevăzută cu o terasă din lemn ce ocupa o parte din primul etaj, sub acoperiș. În jur, mesteceni și fagi.

Servaz și Ziegler coborâră din mașină. Pe cealaltă parte a drumului, niște copii încotoșmănaţi în haine de iarnă făceau un om de zăpadă.

Comandantul își ridică gulerul și se uită la ei cum strângeau cu mănușile zăpada ce mai rămăsese pe gazonul din fața casei. Semn al vremurilor, își dotaseră opera cu un pistol de plastic. Pentru un moment, în ciuda simulacrului războinic, se bucură pentru copiii care încă se mai dedau distracţiilor simple, în loc să stea închiși în casă, lipiţi de calculator sau de consola de jocuri.

Apoi îi îngheţă sângele-n vene. Unul dintre băieţi tocmai se apropiase de una dintre pubelele mari aliniate de-a lungul străzii. Îl văzu ridicându-se pe vârfuri ca s-o deschidă. Sub ochii poliţistului stupefiat, băgă mâna înăuntru și scoase o pisică moartă. Copilul apucă micul cadavru de ceafă, traversă peluza ninsă și puse trofeul la doi metri de omul de zăpadă.

Scena era de o veridicitate incredibilă: chiar îţi crea impresia că omul de zăpadă doborâse pisica cu un foc de pistol.

— O, Doamne! făcu Servaz împietrit.

— Și pedopsihiatrii, comentă Irène Ziegler de lângă el, sunt de părere că nu e vina televizorului și a mediei. Că pot discerne între bine și rău.

— Și eu mă jucam de-a Tarzan când eram mic, i-o întoarse Servaz, dar n-am crezut nici măcar o clipă că aș putea zbura din liană în liană în mod real ori că aș putea să mă lupt cu gorilele.

— Totuși, sunt bombardaţi cu jocuri violente de la cele mai mici vârste.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că pedopsihiatrii au dreptate, ironiză el cu tristeţe.

— Oare de ce am impresia că nu e așa?

— Pentru că ești poliţistă.

O femeie îi aștepta în prag, fumând o ţigară pe care o ţinea între arătător și degetul mare. Îi urmări apropiindu-se, mijindu-și ochii în spatele perdelei de fum. Chiar dacă jandarmii o anunţaseră în urmă cu trei ore despre moartea soţului ei, nu părea deosebit de afectată.

— Bună ziua, Nadine, zise Chaperon, pe care Ziegler îl rugase să-i însoţească, sincere condoleanţe. Știi cât de mult ţineam la Gilles... E groaznic... ce s-a întâmplat...

Cuvintele îi ieșeau împiedicate. Primarului îi era încă greu să vorbească despre asta. Femeia îi dădu un sărut din vârful buzelor, dar

când el vru s-o ia în braţe, ea se ţinu cu fermitate la distanţă, ca apoi să-şi îndrepte privirea spre nou-veniţi. Era o femeie înaltă şi uscăţivă, de vreo 50 de ani, cu faţa lungă, cabalină şi părul cărunt. Servaz îi prezentă la rândul său condoleanţe. Fu răsplătit cu o strângere de mână surprinzător de puternică. Simţi imediat ostilitatea care plutea în aer. Oare ce spusese Chaperon? Că lucra în domeniul umanitar.

— Poliţia doreşte să-ţi pună câteva întrebări, continuă primarul. Mi-au promis că pentru moment vor întreba doar strictul necesar, lăsând lămuririle pe mai târziu. Putem intra?

Fără să spună vreun cuvânt, femeia se întoarse pe călcâie şi îi conduse înăuntru. Servaz observă că întreaga casă era construită din lemn. Un vestibul minuscul, cu o măsuţă decorată cu o lampă cu abajur şi, în dreapta, o vulpe împăiată, ţinând în gură o cioară. Gândul îi zbură la un han pentru vânători. Mai era şi un cuier, dar Nadine Grimmm nu le propuse să-şi lase hainele. Aceasta dispăru pe scara abruptă care se ridica brusc în spatele măsuţei şi ducea pe terasa de la primul etaj. Fără să scoată cel mai mic sunet, femeia le arătă o canapea din ratan, plină cu perne uzate, aşezată cu faţa spre pădurile şi câmpurile din jur. Ea însăşi se lăsă să cadă într-un balansoar, aproape de balustradă şi îşi trase o cuvertură pe genunchi.

— Mulţumesc, zise Servaz. Prima întrebare, adăugă el după un moment de ezitare, este: aveţi idee cine ar fi putut face aşa ceva?

Nadine Grimm dădu afară fumul de ţigară, aţintindu-şi privirea în ochii lui. Nările îi fremătară ca şi cum tocmai ar fi simţit un miros neplăcut.

— Nu. Soţul meu era farmacist, nu gangster.

— A primit vreodată ameninţări, telefoane ciudate?

— Nu.

— Vizite ale drogaţilor în farmacie? Jafuri?

— Nu.

— Vindea metadonă?

Ea se uită la el cu un amestec de nerăbdare şi exasperare.

— Mai aveţi multe întrebări de genul ăsta? Soţul meu nu se ocupa de drogaţi, nu avea duşmani, nu se băga în afaceri necurate. Era doar imbecil şi beţiv.

Chaperon păli. Ziegler şi Servaz schimbară o privire.

— Ce vreţi să spuneţi?

Ea îi privi din ce în ce mai dezgustată.

— Nimic altceva decât am spus. Ceea ce s-a petrecut e oribil. N-am nicio idee cine ar fi putut s-o facă. Şi mai ales de ce. Nu găsesc decât o explicaţie. Vreunul dintre săriţii ăia închişi acolo sus a reuşit să scape. Aţi face bine să vă ocupaţi de asta, în loc să vă pierdeţi timpul pe-aici, adăugă ea cu amărăciune. Iar dacă v-aţi aşteptat să găsiţi o văduvă înlăcrimată, asta e treaba voastră. Soţul meu nu mă omora cu iubirea şi eu nici atât. Chiar îl dispreţuiam profund. De foarte multă vreme, mariajul nostru nu mai era decât un fel de... *modus vivendi.* Dar nu l-am omorât pentru asta.

Pentru o clipă, Servaz crezu că femeia e pe cale să-şi mărturisească crima – înainte să înţeleagă că ea spune exact contrariul: nu-l omorâse ea, chiar dacă avusese motive. Rareori îi fusese dat să vadă atâta răceală şi ostilitate la o singură persoană. Aroganţa şi detaşarea ei îl descumpăneau. Pentru o clipă, nu se putu hotărî ce atitudine să adopte. Era clar că în viaţa celor doi existau chestii dubioase – dar se întrebă dacă era momentul potrivit pentru a le afla.

— De ce îl dispreţuiaţi? întrebă el într-un final.

— Tocmai v-am spus.

— Aţi spus că soţul dumneavoastră era un imbecil. Ce vă îndreptăţeşte să afirmaţi aşa ceva?

— Sunt totuşi cea mai în măsură să ştie lucrurile astea, nu?

— Fiţi mai explicită, vă rog.

Femeia fu gata să spună ceva neplăcut. Dar întâlni privirea comandantului şi se răzgândi. Dădu afară fumul, nescăpându-l din ochi, într-un gest de sfidare, apoi continuă:

— Soţul meu a făcut studii de farmacie pentru că era prea leneş şi nu destul de inteligent ca să devină medic. Şi-a cumpărat farmacia din banii părinţilor, care aveau o afacere prosperă. Un vad bun, în plin centru. În ciuda acestui fapt, din lene şi pentru că era cu desăvârşire lipsit de calităţile necesare, n-a reuşit niciodată s-o facă rentabilă. În Saint-Martin sunt şase farmacii. A lui era de departe cea care atrăgea cei mai puţini clienţi, lumea mergea acolo doar dacă n-avea de ales ori din întâmplare: turişti care treceau pe acolo şi aveau nevoie de o aspirină. Nici măcar eu nu mă bazam pe el, dacă aveam

nevoie de vreun medicament.

— De ce nu aţi divorţat, în acest caz?

Ea rânji.

— Mă vedeţi refăcându-mi viaţa la vârsta mea? Casa asta era destul de mare pentru amândoi. Aveam fiecare teritoriul lui şi evitam pe cât posibil să ne deranjăm reciproc. De altfel, eu petrec destul de mult timp departe de aici, din cauza meseriei. Asta face... făcea lucrurile şi mai uşoare.

Servaz se gândi la un proverb din latina juridică: *Consensus non concubitus facit nuptias* – Consensul, nu patul, face căsătoria.

— În fiecare sâmbătă seara juca poker, zise el, întorcându-se spre primar. Cine mai participa?

— Eu şi câţiva prieteni, răspunse Chaperon. Aşa cum i-am spus deja căpitanului.

— Care erau prezenţi ieri seară?

— Serge Perrault, Gilles şi eu.

— Sunt partenerii dumneavoastră obişnuiţi?

— Da.

— Jucaţi pe bani?

— Da. Sume mici. Sau pe câte o cinste la restaurant. N-a semnat niciodată poliţe de datorii, dacă la asta vă gândiţi. De altfel, Gilles câştiga adesea: era un jucător foarte bun, adăugă el cu o privire în direcţia văduvei.

— Nu s-a întâmplat nimic notabil în timpul acelei partide?

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Vreo ceartă...

— Nu.

— Şi unde v-aţi întâlnit?

— La Perrault acasă.

— Şi apoi?

— Gilles şi cu mine am plecat împreună, ca întotdeauna. Apoi Gilles a luat-o pe drumul lui şi eu m-am dus să mă culc.

— N-aţi remarcat nimic pe drum? Nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Nu v-a semnalat nimic anormal în ultimul timp? o întrebă Ziegler pe Nadine Grimm.

— Nu.

— Părea cumva agitat, preocupat?

— Nu.

— Soțul dumneavoastră îl frecventa pe Eric Lombard?

Femeia se uită la el fără să înțeleagă. Apoi, o scurtă sclipire îi trecu prin ochi. Strivi mucul de țigară de balustradă și zâmbi.

— Credeți că există vreo legătură între moartea soțului meu și povestea cu calul, nu? E grotesc!

— N-ați răspuns la întrebare.

Ea rânji scurt.

— De ce și-ar fi pierdut timpul un om ca Lombard cu un ratat ca soțul meu? Nu. Din câte știu.

— Aveți vreo fotografie cu soțul dumneavoastră?

— Pentru ce?

Servaz fu pe punctul de a-și pierde sângele rece și de a uita că femeia rămăsese văduvă doar cu câteva ore în urmă. Dar se abținu.

— Am nevoie de o fotografie pentru anchetă, răspunse el. Mai multe ar fi și mai bine. Cât de recente posibil.

Își încrucișă un moment privirile cu Ziegler și aceasta pricepu: *degetul tăiat.* Spera ca inelul să apară în vreuna dintre ele.

— N-am nicio poză recentă cu el. Și n-am idee unde le ține pe celelalte. O să caut. Altceva?

— Pentru moment, nu, răspunse comandantul ridicându-se.

Se simțea înghețat până-n măduva oaselor și nu voia decât să se care de-acolo. Se întrebă dacă văduva Grimm nu-i invitase cu bună știință pe terasă, ca să-i oblige să termine cât mai repede. Îngrijorarea și frigul îi strângeau stomacul. Pentru că tocmai remarcase un detaliu care îl lovise ca un baros în moalele capului, unicul detaliu demn de remarcat: *în momentul în care Nadine Grimm întinsese mâna ca să stingă țigara de balustradă, mâneca puloverului i se ridicase... Cu gura căscată, Servaz observase micile buze albe, cusute, ale mai multor cicatrice pe încheietura ei osoasă: femeia încercase să-și pună capăt zilelor.*

— Grimm avea vreo amantă?

— Nu, răspunse Chaperon fără ezitare.

— Sunteți sigur?

Primarul îi aruncă o privire ciudată.

— Nu poţi fi niciodată sigur sută la sută. Dar pentru Grimm aş putea băga mâna-n foc. Era genul care n-avea nimic de ascuns.

Servaz reflectă o secundă.

— Dacă e vreun lucru pe care îl învăţăm în această meserie, zise el, e că oamenii sunt rareori ce par a fi. Și că toată lumea are ceva de ascuns.

În momentul în care pronunţă cuvintele, ridică privirea spre oglinda retrovizoare și, pentru a doua oară în câteva minute, fu martorul unei scene neașteptate: Chaperon pălise, și preţ de o clipă, *o teroare pură și absolută licări în privirea lui.*

☆ ☆ ☆

Diane ieși din Institut și vântul glacial o șfichiui. Noroc că-și luase geaca de puf, un pulover pe gât și ghete îmblănite. În timp ce traversa esplanada în direcţia Lanciei, își scoase cheile. Era ușurată să poată părăsi măcar un moment acel loc. Așezată la volan, puse contactul și auzi clac-clac-ul de pornire. Luminile se aprinseră, dar se stinseră aproape imediat. Și nimic. *La dracu'!* Încercă din nou. Același rezultat. *O, nu!* Insistă, încă o dată și încă o dată, întorcând cheia iar și iar. Nimic...

Bateria, gândi ea. *E moartă.*

Frigul.

Se întrebă dacă cineva de la Institut ar fi putut s-o ajute, dar un val de descurajare o cuprinse pe nepusă masă. Rămase nemișcată în spatele volanului, uitându-se la clădirile din faţă prin parbriz. Inima îi bătea în piept fără un motiv special. Dintr-odată se simţi foarte departe de casă.

12

În seara aceea Servaz primi un telefon de la fosta lui soţie, Alexandra. Era vorba despre Margot. Comandantul se îngrijoră instantaneu. Alexandra îi spunea că fata lor se hotărâse să nu mai facă nici pian, nici karate. Două activităţi de care era pasionată de când era mică. Nu-i oferise niciun motiv plauzibil: o informase doar că n-o să revină asupra deciziei.

Alexandra era distrusă. Margot se schimbase în ultima vreme. Mama ei avea impresia că-i ascundea ceva. Nu mai reuşea să comunice cu ea ca în trecut. Servaz o lăsă pe fosta soţie să se descarce, întrebându-se dacă o făcuse şi în faţa tatălui vitreg al lui Margot ori îl ţinuse la distanţă. Recunoscându-şi meschinăria, se surprinse sperând că a doua eventualitate era cea adevărată. Apoi întrebă:

— Are vreun prieten?

— Cred că da. Dar refuză să vorbească despre asta. Ceea ce nu e genul ei.

El o întrebă dacă-i căutase prin lucruri lui Margot. O cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că sigur o făcuse. Aşa cum se aşteptase, ea îi confirmă. Dar nu găsise nimic.

— În ziua de azi, cu toate mesajele electronice şi SMS-urile astea, nici nu le mai poţi urmări corespondenţa, zise ea pe un ton de regret. Sunt îngrijorată, Martin. Încearcă tu să afli mai multe. Poate că ţie o să-ţi spună.

— Linişteşte-te. O să încerc să vorbesc cu ea. Nu ştim nimic sigur. Dar în minte îi stăruia privirea tristă a fiicei sale. Ochii încercănaţi. Şi mai ales vânătaia de pe obraz. Şi din nou simţi strângându-i-se stomacul.

— Mulţumesc, Martin. Şi tu, cum eşti?

El se făcu că nu aude întrebarea şi îi povesti despre ancheta în curs, fără să intre totuşi în detalii. Pe vremea când erau căsătoriţi, Alexandra avea uneori intuiţii surprinzătoare şi o nouă viziune asupra faptelor.

— Un cal şi un bărbat gol? E foarte ciudat. Crezi că vor mai fi şi

altele?

— Mă tem că da, mărturisi el. Dar să nu spui nimănui nimic. Nici măcar „alpinistului” tău, insistă el, refuzând ca de fiecare dată să-i spună pe nume pilotului de linie care îi furase nevasta.

— Ai putea crede că ăia doi au ceva urât de împărţit, zise ea după ce el îi povesti despre omul de afaceri şi despre farmacist. Ceva numai de ei ştiut. Toată lumea are ceva de ascuns.

Servaz aprobă în tăcere. *Ştii tu ce ştii, nu?* Fuseseră căsătoriţi 15 ani. Cât timp din aceşti ani îl înşelase cu pilotul ăla? De câte ori profitaseră de o escală comună ca „să-şi dea drumul de la înălţime” – expresie specifică relaţiilor între stewardese şi piloţi? Şi de fiecare dată ea se întorsese acasă, reluându-şi viaţa de familie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu câte un mic cadou pentru fiecare. Până când într-o zi se hotărâse să-i spună, justificându-se prin aceea că Phil nu avea nici coşmaruri, nici insomnii – şi că „nu trăia printre morţi”.

— De ce un cal? întrebă el. Ce legătură are?

— Nu ştiu, răspunse ea cu indiferenţă – şi el înţelese că acea indiferenţă însemna că timpul când ei doi schimbau puncte de vedere despre anchete trecuse. Tu eşti poliţaiul, adăugă ea. Bun, trebuie să te las. Încearcă să vorbeşti cu Margot.

Apoi închise. În ce moment, oare, lucrurile începuseră să nu mai meargă? Când începuseră să străbată drumuri separate? Când el hotărâse să petreacă din ce în ce mai mult timp la serviciu şi din ce în ce mai puţin acasă? Sau înainte? Se cunoscuseră la universitate şi se căsătoriseră şase luni mai târziu, împotriva voinţei alor ei. Erau încă studenţi. Servaz voia să studieze Litere şi Latină ca tatăl său şi să scrie „cel mai mare roman modern”. Alexandra, mai modestă, făcea studii de turism. Apoi el intrase în poliţie. Oficial, dintr-o hotărâre de moment. În realitate, din cauza trecutului său.

„Ai putea crede că ăia doi au ceva urât de împărţit. Ceva numai de ei ştiut.”

Cu mintea ei ascuţită şi nelegată afectiv de anchetă, Alexandra pusese punctul pe i. Oare Lombard şi Grimm se dedaseră la vreun act susceptibil de a provoca o răzbunare? I se păru teribil de improbabil. Şi dacă da, ce loc ocupa Hirtmann în scenariu?

Deodată, un alt gând îi invadă mintea, ca un val de cerneală neagră: Margot – putea fi în pericol în vreun fel? Nodul din stomac refuza să dispară. Apucă geaca și ieși din cameră. Ajuns la recepție, întrebă dacă aveau pe undeva un computer și o cameră web. Recepționera îi confirmă și ieși din spatele biroului ca să-l conducă într-un salonaş. Servaz îi mulțumi și își deschise telefonul mobil.

— Tata? se auzi vocea fiicei sale în aparat.

— Conectează-te la camera web, zise el.

— Acum?

— Da. Acum.

El se aşeză şi dădu pe modul conferință. Peste cinci minute, Margot nu se conectase încă și el începuse să-și piardă răbdarea, când avertismentul „Margot e conectată" apăru în colțul din dreapta jos al ecranului. Servaz deschise și el camera și un punct de lumină albastră se aprinse deasupra.

Margot era la ea în cameră, cu o ceaşcă aburindă în mână. Îi aruncă o privire intrigată, dar și prudentă. În spatele ei, pe perete, un afiș mare dintr-un film intitulat *Mumia,* cu un tip înarmat cu o puşcă, pe fondul deşertului la crepuscul și al piramidelor.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Eu ar trebui să te întreb asta.

— Adică?

— De ce nu mai vrei să faci pian și karate?

Își dădu seama puțin cam târziu că vocea îi era prea tăioasă și abordarea prea abruptă. Era, evident, din cauza întârzierii, o știa. Ura să aștepte. Oricum, ar fi trebuit să procedeze altfel, să înceapă cu subiecte mai puțin arzătoare și s-o facă să se destindă cu glumele obișnuite. Principiile de bază ale manipulării – chiar dacă era vorba de fata lui.

— O! Te-a și sunat mama...

— Da.

— Și ce ți-a mai spus?

— Doar asta... Deci?

— Păi, e foarte simplu: n-o să fiu niciodată mai mult decât o pianistă mediocră. Ca urmare, la ce bun să mai insist? Nu e de mine, atâta tot.

— Şi karatele?

— M-am plictisit.

— Te-ai plictisit?

— Da.

— Hmmm. Aşa, dintr-odată?

— Nu, nu dintr-odată: m-am gândit bine.

— Şi ce vrei să faci în schimb?

— Nu ştiu. Sunt obligată să fac ceva în schimb? Mi se pare că am vârsta necesară ca să pot lua singură decizii, nu?

— E şi ăsta un argument, recunoscu el, forţându-se să zâmbească.

Dar de cealaltă parte, fata lui nu zâmbea. Fixa camera şi, prin intermediul acesteia, îl fixa pe *el,* supărată. În raza lămpii care îi lumina faţa dintr-o parte, vânătaia de pe pomete era şi mai vizibilă. Piercingul din sprânceană scânteia ca un rubin veritabil.

— De ce toate aceste întrebări? Ce puneţi voi la cale? întrebă ea, cu vocea din ce în ce mai ascuţită. De ce oare am impresia că sunt obiectul unui nenorocit de interogatoriu de poliţie?

— Margot, era doar o întrebare... Şi nu eşti obligată să...

— A, da? Ştii ceva, tată? Dacă abordezi în felul ăsta şi suspecţii, nu te aştepta să ai prea multe rezultate.

Fata dădu cu pumnul în birou şi lovitura răsună în boxe, făcându-l să tresară.

— *La dracu', ce enervant!*

Servaz îngheţă. Alexandra avea dreptate: fata lor nu era aşa. Rămânea de văzut dacă schimbarea era doar de moment, din cauza unor circumstanţe pe care el nu le cunoştea, ori era rezultatul influenţei unei alte persoane.

— Îmi pare rău, scumpo, zise el. Sunt puţin stresat din cauza anchetei. Poţi să mă ierţi?

— Îhîîî.

— Ne vedem peste 15 zile, da?

— O să-mi aminteşti înainte?

Servaz zâmbi în sinea lui. Fraza aceea semăna a Margot pe care o ştia el.

— Sigur că da. Noapte bună, scumpo.

— Noapte bună, tată.

Urcă în camera lui, își lăsă geaca pe pat și căută o sticluță de whisky în minibar. Apoi ieși pe balcon. Era aproape noapte, cu un cer degajat, puţin mai senin la vest decât la est, deasupra lanţurilor întunecate ale munţilor. Începeau să răsară câteva stele, strălucitoare ca și cum ar fi fost lustruite. Își spuse că o să se lase ger. Luminiţele de Crăciun păreau râuri de lavă scânteietoare curgând pe străzi, dar toată această agitaţie i se păru derizorie sub privirea în afară de timp a Pirineilor. Chiar și crima cea mai atroce devenea lipsită de importanţă, ridicolă, în faţa eternităţii colosale a munţilor. Nici cât o insectă strivită de geam.

Se sprijini de balustradă și deschise din nou telefonul.

— Espérandieu.

— Vreau să-mi faci un serviciu.

— Ce s-a întâmplat? A apărut ceva nou?

— Nu. N-are nicio legătură cu ancheta.

— A, bine.

Servaz își căută cuvintele.

— Vreau ca o dată sau de două ori pe săptămână s-o filezi pe Margot la ieșirea de la școală. Timp de, să zicem, două-trei săptămâni. Nu pot s-o fac eu însumi: m-ar prinde...

— Ce?

— Ai înțeles foarte bine.

La capătul celălalt al firului tăcerea părea să se eternizeze. Servaz auzea zgomot în fundal. Înțelese că adjunctul său era într-un bar.

Espérandieu oftă.

— Martin, nu pot să fac așa ceva.

— De ce nu?

— Contravine tuturor...

— E un serviciu pe care îl cer unui prieten, îl întrerupse Servaz. Doar o dată sau de două ori, timp de trei săptămâni. Să o urmărești pe jos sau din mașină. Nimic mai mult. Doar ţie pot să-ţi cer așa ceva.

Un nou oftat.

— De ce? întrebă adjunctul

— Bănuiesc că are un anturaj nepotrivit.

— Asta e tot?

— Cred că iubitul ei o bate.

— La naiba!

— Da, zise el. Acum imaginează-ţi c-ar fi vorba despre Megan şi ai fi tu cel care mi-ar cere-o. De altfel, chiar se poate întâmpla într-o zi.

— Bine, bine, o s-o fac. Dar doar o dată sau de două ori pe săptămână, nu mai mult, de acord? Şi după trei săptămâni ne oprim, chiar dacă nu descopăr nimic.

— Ai cuvântul meu, zise comandantul uşurat.

— Ce-o să faci dacă ţi se confirmă bănuielile?

— N-am ajuns încă acolo. Pentru moment vreau doar să aflu ce se întâmplă.

— Bine, dar să presupunem că bănuielile tale se verifică şi că ea s-a încurcat cu un nenorocit pervers şi violent, ce-o să faci?

— Mă ştii că acţionez impulsiv de obicei?

— Uneori.

— Vreau doar să aflu ce se întâmplă.

Îi mulţumi adjunctului său şi închise. Se gândea în continuare la Margot. La ţinutele ei, la tatuaje, la piercinguri… Apoi călători în gând până la Institut. Văzu clădirile adormite sub zăpadă, acolo sus. La ce visau oare acei monştri, în celulele lor? Ce creaturi târâtoare, ce fantasme le hrăneau somnul? Se întrebă câţi dintre ei rămâneau treji, cu ochii deschişi asupra macabrei lor lumi interioare, evocând amintirile victimelor torturate.

Un avion trecu în depărtare, pe deasupra munţilor, venind din Spania şi îndreptându-se spre Franţa. O dâră minusculă de argint, o stea căzătoare ori o cometă metalizată, cu luminile de poziţie pâlpâind pe cerul nopţii – şi Servaz simţi din nou cât de izolată era acea vale, cât de departe de tot şi de toate.

Se întoarse în cameră şi aprinse lumina.

Apoi scoase o carte din valiză şi se aşeză în capul patului. Horaţiu, *Odele*.

★ ★ ★

Când se trezi a doua zi, constată că ninsese: acoperişurile şi străzile erau albe şi aerul rece îl lovi în piept. Se grăbi să plece de pe balcon şi să se întoarcă în cameră. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Apoi coborî să ia micul dejun.

Espérandieu era aşezat deja pe veranda impunătoare în stil Art

Deco, aproape de fereastră. Terminase de mâncat. Citea. Servaz îl observă de la depărtare: adjunctul său era totalmente absorbit de lectură. Comandantul se așeză și se uită curios la coperta cărții: *În căutarea oii fantastice* de un oarecare Haruki Murakami. Un japonez. De care nu auzise în viața lui. În preajma lui Espérandieu, avea uneori impresia că nu vorbesc aceeași limbă, că provin din două lumi diferite, departe una de alta, fiecare cu propria ei cultură, cu moravurile și tradițiile ei. Punctele de interes ale adjunctului său erau mai numeroase și foarte diferite de ale sale: benzile desenate, cultura japoneză, știința, muzica contemporană, fotografia...

Espérandieu ridică capul cu aerul unui copil la micul dejun și se uită la ceas.

— Autopsia e la opt, zise închizând cartea. Am fugit.

Servaz confirmă cu un semn din cap. Fără să adauge nimic. Adjunctul său își cunoștea meseria. Bău o gură de cafea și își simți gâtul iritat.

Zece minute mai târziu, mergea la rândul său pe străzile acoperite de zăpadă. Avea întâlnire în biroul lui Cathy d'Humières cu Ziegler și Propp, înainte de vizita la Institut. Procuroarea trebuia să le prezinte judecătorul căruia îi încredințase cazul. În timp ce mergea, reînnoda reflecțiile din ajun. Ce îi desemna ca victime pe Lombard și pe Grimm? Ce legătură exista între ei? După spusele văduvei și ale primarului, cei doi nu se cunoșteau. Poate că Lombard trecuse o dată sau de două ori pe la farmacie, dar nimic sigur: în Saint-Martin mai erau încă cinci și cu siguranță că acesta trimitea pe altcineva în locul lui pentru genul ăsta de cumpărături.

Tocmai se gândea la asta când îngheță subit. Ceva nedefinit, o senzație, îi pusese în funcțiune antenele. *Impresia neplăcută că era urmărit...* Se întoarse brusc și scrută strada. Nu era nimeni. În afară de un cuplu care strivea râzând sub picioare zăpada și o femeie în vârstă care dădea colțul unei străzi, cu o sacoșă în mână.

La naiba, valea asta mă face s-o iau razna.

Cinci minute mai târziu, trecea de porțile cu grilaj ale Palatului de Justiție. Pe trepte, avocații stăteau la taifas, fumând țigară de la țigară, familiile justițiabililor așteptau ședințele de judecată rozându-și unghiile. Servaz traversă Sala pașilor pierduți și se îndreptă spre scara

de onoare din stânga. În momentul în care ajunse pe palierul dintre etaje, un omuleţ răsări dindărătul unei coloane de marmură, înghiţind etajele.

— Domnule comandant!

Servaz se opri. Se uită la personajul care ajungea lângă el.

— Așa deci, dumneavoastră sunteţi poliţaiul din Toulouse.

— Ne cunoaştem?

— V-am zărit ieri-dimineaţă la locul crimei împreună cu Catherine, răspunse bărbatul întinzându-i mâna. Ea mi-a spus cum vă numiţi. Pare să creadă că sunteţi omul zilei.

Catherine... Servaz strânse mâna întinsă.

— Şi dumneavoastră sunteţi?

— Gabriel Saint-Cyr, judecător de instrucţie pensionar. Am lucrat aici aproape 35 de ani. (Omuleţul arătă în jur cu un gest larg.) Cunosc acest palat ca pe buzunarele mele. Așa cum cunosc de altfel și fiecare locuitor din oraş, sau aproape.

Servaz îl privi mai atent. Scund, dar cu o alură de luptător, un zâmbet bonom și un accent ce sugera că se născuse sau crescuse prin apropiere. În acelaşi timp, nu putu să nu remarce privirea ascuţită ascunsă sub pleoape și înțelese că ex-magistratul disimula îndărătul acelei bonomii de fațadă o minte brici – contrar atâtor altora care ascundeau sub masca cinismului și a ironiei absenţa ideilor.

— Vă oferiţi serviciile? zise cu umor.

Judecătorul izbucni în râs. Un râs clar, sonor, comunicativ.

— Deviza mea: judecător o zi, judecător o viaţă. N-o să vă ascund că îmi regret pensionarea, când văd ce se întâmplă în ziua de azi. Pe vremuri nu aveam nimic de genul acesta. O crimă pasională din când în când, o ceartă între vecini, care se termina cu o împușcătură: eternele manifestări ale prostiei omenești. Dacă aveţi chef de povești la un pahar, sunt omul dumneavoastră.

— Domnule judecător, aţi uitat deja de secretul profesional? replică Servaz amical.

Saint-Cyr îi făcu cu ochiul.

— O, nu sunteţi obligat să-mi povestiţi chiar totul. Dar nu veţi găsi pe nimeni altcineva să cunoască mai bine decât mine secretele acestei văi, domnule comandant. Gândiţi-vă bine.

Servaz se gândea deja. Oferta nu era întrutotul de trecut cu vederea: o persoană de contact în sânul comunității. Un tip care-și petrecuse aproape toată viața în Saint-Martin și care prin natura meseriei cunoștea atâtea secrete.

— Se pare că munca vă lipsește.

— Aș minți dacă aș zice că nu, mărturisi Saint-Cyr. M-am pensionat în urmă cu doi ani din motive de sănătate. De atunci am impresia că sunt un mort viu. Credeți că Hirtmann a făcut-o?

Comandantul tresări.

— Despre ce vorbiți?

— Ei, haideți! Știți foarte bine despre ADN-ul găsit în teleferic.

— Cine v-a spus așa ceva?

Micul judecător îl părăsi coborând scările într-un hohot de râs.

— Doar v-am spus: știu tot ce se petrece în orașul acesta. Pe curând, domnule comandant! Noroc!

Servaz îl urmări dispărând pe marea ușă dublă, într-un vârtej de fulgi de zăpadă.

★ ★ ★

— Martin, ți-l prezint pe judecătorul Martial Confiant. Lui i-am încredințat cazul deschis ieri.

Servaz strânse mâna tânărului magistrat. La vreo 30 de ani, înalt și suplu, cu pielea ușor întunecată și ochelari dreptunghiulari cu montură elegantă. Mână fermă, zâmbet cald.

— Contrar aparențelor, zise Cathy d'Humières, Martial e din Franța. S-a născut și a crescut la 20 de kilometri de aici.

— Înainte să veniți, doamna d'Humières îmi spunea ce părere bună are despre dumneavoastră, domnule comandant.

Bărbatul păstra în voce mierea și soarele din insule, dar care se îmbogățiseră cu o tentă de accent local. Servaz zâmbi.

— În dimineața asta mergem la Institut, zise el. Vreți să veniți și dumneavoastră?

Observă că îi era greu să vorbească, că îl durea gâtul.

— L-ați prevenit pe dr. Xavier?

— Nu. Căpitanul Ziegler și cu mine am decis să le facem o vizită inopinată.

Confiant aprobă din cap.

— Bine, vin, zise apoi. Dar de data aceasta nu vreau să mă bag. De principiu las poliția să-și vadă de treaba ei. Fiecare cu meseria lui, mai adăugă.

Servaz confirmă în tăcere. Putea fi o veste bună, dacă această declarație de principiu urma să se transpună în fapte.

— Unde e căpitanul Ziegler? întrebă d'Humières.

Comandantul se uită la ceas.

— Nu mai întârzie mult. Poate că a avut probleme din cauza ninsorii.

Cathy d'Humières se întoarse spre fereastră cu un gest de nerăbdare.

— Bun, eu am o conferință de presă. Oricum nu vin cu voi. Un loc atât de sinistru pe o vreme ca asta, brrrr, nu-i de mine!

13

— Anoxie cerebrală, zise Delmas, spălându-se pe mâini și pe antebrațe cu săpun antibacterian, apoi clătindu-se sub robinetul de la autoclavă.

Spitalul din Saint-Martin era într-o clădire mare de cărămidă roșie, care se distingea pe fondul zăpezii căzute pe alei. Ca de obicei, accesul spre morgă și spre sala de autopsii se găsea departe de intrarea principală, la capătul unei rampe de beton. Membrii personalului îi spuneau „Iadul”. Cu 30 de minute în urmă, când ajunsese ascultând la căști *Idle Hands* a lui The Gutter Twins, Espérandieu descoperise un cadavru întins pe targă, lipit de peretele din fund. În vestiar îl așteptau dr. Delmas, medicul legist din Toulouse, și Cavalier, chirurgul de la spitalul din Saint-Martin, care își puneau niște halate cu mânecă scurtă și șorțurile de protecție plastifiate. Delmas îi explica lui Cavalier felul în care găsiseră cadavrul. Espérandieu se schimbă, apoi își strecură în gură o bomboană mentolată și scoase o cutiuță de cremă pe bază de camfor.

— Ar trebui să vă feriți de ea, îi spuse îndată Delmas. E foarte corozivă.

— Îmi pare rău, doctore, dar am un nas extrem de sensibil, răspunse Vincent, înainte să-și potrivească masca peste nas și gură.

De când intrase în poliție, Espérandieu fusese de mai multe ori însărcinat să asiste la autopsii și știa că venea un moment – după ce legistul deschidea cavitatea abdominală și preleva mostre de viscere: ficat, splină, pancreas, intestine – când în sală se răspândeau mirosuri greu de suportat pentru un om normal.

Cadavrul lui Grimm îi aștepta pe masa de autopsie ușor înclinată, prevăzută cu scurgere și cu un furtun de evacuare. O masă destul de rudimentară în comparație cu marile mese hidraulice pe care Espérandieu le văzuse la CHU[26], în Toulouse. Aici corpul era în schimb ridicat cu ajutorul mai multor traverse metalice, pentru a evita să se scalde în propriile lichide biologice.

— Pentru început, există semne care apar în toate cazurile de

---

[26] Centre Hospitalier Universitaire.

asfixie mecanică... începu Delmas fără nicio introducere, manevrând braţul mobil al lămpii deasupra corpului.

Arătă spre buzele vinete ale farmacistului, apoi spre pavilioanele urechilor, care se albăstriseră și ele:

— ...coloraţia albăstruie a mucoaselor și a tegumentelor...

Descoperi interiorul pleoapelor cusute:

— Hiperemie conjunctivală...

Indică faţa tumefiată, de culoare violet, a farmacistului:

— Congestie la cap și gât... Din nefericire, aceste semne sunt greu de observat din cauza felului în care arată faţa, îi spuse el lui Cavalier care reuşea cu greu să privească terciul însângerat din care se iţeau cei doi ochi bulbucaţi. Vom mai găsi și hemoragii la nivelul plămânilor și al inimii. Sunt mărcile clasice. Care demonstrează sindromul asfixiei nonspecifice: victima a murit din cauza unei asfixii mecanice, precedată de o agonie mai mult sau mai puţin de durată. Dar nu ne oferă totuşi nicio informaţie despre etiologia decesului.

Elmas își scoase ochelarii ca să-i șteargă, apoi îi puse la loc pe nas. Nu purta mască chirurgicală. Mirosea a colonie și a săpun antibacterian. Era un omuleţ durduliu cu obraji roşii și netezi și ochi albaștri ageri.

— Cel care a făcut așa ceva avea în mod evident ceva noţiuni de medicină sau cel puţin de anatomie, anunţă el. A ales modul de operare care presupunea cea mai lungă și mai dureroasă agonie.

Legistul indicii cu arătătorul său butucănos spre urma lăsată de curea pe gâtul farmacistului.

— Din punct de vedere fiziopatologic, există trei mecanisme care pot provoca moartea prin spânzurare. Primul e mecanismul vascular, adică sângele este împiedicat să ajungă la creier prin ocluzia instantanee a celor două artere carotide. Asta se întâmplă când nodul laţului se află în spate, la ceafă. În acest caz, anoxia cerebrală este directă, pierderea cunoştinţei aproape instantanee și urmată de un deces rapid. Pentru cei care aleg să se sinucidă prin spânzurare e recomandabil s-o facă cu nodul la ceafă, adăugă el.

Espérandieu se oprise din notat. Nu prea gusta umorul legiştilor. Cavalier, pe de altă parte, îi sorbea literalmente cuvintele confratelui său.

— Apoi, avem mecanismul neurologic: dacă omul nostru l-ar fi balansat pe farmacist în vid în loc să-l coboare progresiv, ajutându-se de curelele prinse de încheieturi, leziunile bulbare și medulare cauzate de șoc, adică leziunile bulbului rahidian și ale coloanei vertebrale, adăugă el pentru Espérandieu, ridicând cu delicatețe capul celui care fusese până nu demult Grimm, i-ar fi provocat moartea aproape instantaneu. Dar n-a făcut-o…

Îndărătul ochelarilor, ochii mari și albaștri ai doctorului îi căutară pe cei ai adjunctului.

— Nu, nu, tinere domn! *Nu a făcut-o…* Omul nostru e un mic sadic: a avut grijă să pună nodul pe o parte. În felul acesta, fluxul sanguin spre creier a fost asigurat pe cel puțin una dintre axele carotidiene: cea opusă nodului. Cât despre curelele legate de încheieturi, acestea au împiedicat șocul traumatic asupra măduvei spinării. Tipul știa foarte bine ce face, credeți-mă. Agonia trebuie să fi fost foarte lungă.

Degetul său bont, dar impecabil de curat se plimbă de-a lungul liniei adânci ce marca gâtul.

— În tot cazul, e vorba de o spânzurare. Uitați-vă: urma este foarte sus și trece chiar pe dedesubtul mandibulei, urcând spre punctul de atârnare. E și incompletă, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă strangularea s-ar fi produs înainte, pentru că aceasta lasă, în general, o urmă mai joasă și regulată, completă, pe tot perimetrul gâtului.

Trase cu ochiul spre Espérandieu.

— Știți dumneavoastră: ca atunci când un bărbat își stranguleaza nevasta cu o sfoară și vrea să ne facă să credem că biata femeie s-a spânzurat.

— Citiți prea multe romane polițiste, domnule doctor, replică adjunctul.

Elmas își reținu un zâmbet – apoi redeveni serios ca un papă în momentul binecuvântării. Coborî lampa la înălțimea nasului pe jumătate smuls și a feței tumefiate cu pleoapele cusute.

— Asta e una dintre „lucrările” cele mai scârboase pe care le-am văzut în viața mea, zise el. Un semn al unei furii sau chiar al unei nebunii criminale de nestăpânit.

★★★

Psihologul li se alăturase. Era așezat în spate, împreună cu judecătorul. Ziegler conducea mașina 4x4 cu eleganța și siguranța unui pilot de raliu. Servaz o admira, la fel cum o admirase și când pilotase elicopterul. În spate, judecătorul îl rugase pe Propp să-i povestească despre Hirtmann. Ceea ce auzise îl transpusese într-o stare de stupoare profundă și în prezent rămăsese tăcut, la fel ca vecinii săi. Imaginea morbidă a văii nu făcea decât să intensifice impresia de disconfort.

Drumul șerpuia sub cerul sumbru, printre brazi înalți și bogați, acoperiți de zăpadă. Mașina de deszăpezire trecuse pe acolo, lăsând de o parte și de alta a șoselei troiene înalte. Trecură pe lângă o ultimă fermă prizonieră a frigului – barierele de pe terenul acesteia dispăruseră aproape complet sub mantia de nea și doar un firicel de fum se ridica din horn – apoi domnia iernii și a tăcerii se coborî definitiv peste ei.

Ninsoarea încetase, dar stratul de zăpadă era foarte gros. Puțin mai departe, ajunseră din urmă și apoi depășiră utilajul de deszăpezire, al cărui girofar arunca o lumină portocalie intensă asupra brazilor albi. Drumul era din ce în ce mai greu.

Rulară printr-un peisaj încremenit, de păduri de brad impenetrabile și de turbării înghețate, prinse între meandrele râului. Deasupra lor se ridicau, gigantice și gri, pantele împădurite ale muntelui. Apoi valea se îngustă și mai mult. Pădurea se ridica deasupra drumului, care la rândul său șerpuia deasupra torentului, în timp ce, la fiecare viraj, în fața lor se ridicau rădăcini de fagi dezvelite de eroziunea terasamentului. La o curbă, descoperiră niște clădiri din beton ascunse în pădure. Cu mai multe rânduri de ferestre mici la etaj și cu geamuri mari de sticlă la parter. O cărare ce traversa torentul pe un pod șubred, apoi un câmp înzăpezit, ducea într-acolo. Servaz observă în trecere o tăbliță ruginită: TABĂRA DE VACANȚĂ CAPRA NEAGRĂ. Clădirile erau în ruină. Și pustii.

Se întrebă cine avusese ideea să facă o tabără într-un loc atât de lugubru. Simți fiori reci pe șira spinării gândindu-se la vecinătatea Institutului. Dar era posibil, având în vedere starea ei, ca aceasta să fi fost închisă înainte ca sanatoriul Wargnier să-și fi deschis porțile.

Valea era totuși de o frumusețe ce-ți tăia respirația.

Un peisaj de basm.

Asta era: o versiune modernă, pentru adulţi, a basmelor copilăriei. Pentru că adânc ascunși în acea vale și în pădurea ninsă, gândi el cu un frison, pândeau căpcăunii.

☆ ☆ ☆

— Bună ziua, pot să mă aşez?

Ridică privirea și-l descoperi pe asistentul care o pusese la punct în ajun – cum îl chema? Alex – în picioare, în faţa mesei la care se aşezase. De data asta, cafeneaua era plină. Era luni dimineaţa și tot personalul prezent. Locul zumzăia de conversaţii.

— Bineînţeles, răspunse ea cu dinţii strânși.

Stătea singură. În mod vizibil, nimeni nu considerase potrivit s-o invite. Din timp în timp, surprindea priviri aruncate în direcţia ei. Se întrebă încă o dată ce le spusese dr. Xavier despre ea.

— Hm... aş vrea să vă cer scuze pentru ieri... începu el, după ce se aşeză. Întrebările pe care mi le-aţi pus erau legitime, până la urmă. Vă rog încă o dată să-mi acceptaţi scuzele...

Diane îl studie cu atenţie. Părea sincer jenat. Dădu din cap, neconvinsă. N-avea de gând să revină la acel moment penibil. Nici măcar să-l audă cerându-și scuze.

— Nicio problemă... Am și uitat...

— Cu atât mai bine. Probabil că vă par cam ciudat...

— Ba deloc. Întrebările mele au fost cam... *impertinente.*

— Adevărat, râse el. Aveţi limba cam ascuţită.

Mușcă vesel din croasantul pe care și-l cumpărase.

— Ce s-a întâmplat ieri în vale? întrebă ea ca să schimbe subiectul. Am surprins o serie de conversaţii: aparent, s-a petrecut ceva destul de grav...

— A murit un bărbat, un farmacist din Saint-Martin...

— Cum?

— L-au găsit spânzurat de un pod.

— O! Înţeleg...

— Mmm, făcu el cu gura plină.

— Ce manieră oribilă de a-ţi pune capăt zilelor!

El ridică capul și înghiţi mâncarea pe care o mesteca.

— Nu e vorba despre o sinucidere.

— A, nu?

Bărbatul își cufundă privirea într-a ei.

— Crimă.

Ea se întrebă dacă glumește. Se uită la el zâmbind. În aparență n-o făcea... Simţi un frison între omoplaţi.

— Oribil! E sigur?

— Da, zise el, aplecându-se spre ea ca să se facă înţeles fără să ridice tonul, în ciuda zarvei din jur. *Și asta nu e totul...*

Se aplecă şi mai mult. Ei i se păru că faţa lui era prea aproape, în plus, nu voia să dea apă la moară bârfelor chiar de la sosire. Se retrase uşor.

— După cât se spune, *era gol, în afara unei cape și a cizmelor...* Și fusese chinuit, torturat... Rico e cel care l-a găsit. Un desenator de benzi desenate care aleargă în fiecare dimineaţă.

Diane digeră informaţia în tăcere. *O crimă în vale... Fapta unui dement la câțiva kilometri de Institut...*

— Știu la ce vă gândiți, zise el.

— O, da?

— Vă spuneţi: e fapta unui dement, iar aici sunt de-ăștia cu duiumul.

— Da.

— E imposibil să iasă cineva de aici.

— Chiar?

— Da.

— N-a evadat nimeni niciodată?

— Nu. (Mai înghiţi un dumicat.) Oricum, nu lipsește nimeni la apel.

Ea luă o gură de cappuccino și își șterse ciocolata de pe buze cu un șervețel de hârtie.

— M-am mai liniştit, glumi apoi.

De data asta Alex râse din toată inima.

— Da, mărturisesc că e destul de sinistru aici chiar și în condiţii normale. Și acum și chestia asta pe deasupra... Nu e genul de atmosferă care să v-ajute să vă relaxaţi, nu? Îmi pare rău că vă aduc veşti proaste!

— Din moment ce nu sunteţi dumneavoastră cel care l-a ucis...

El râse și mai tare, întorcând câteva capete.

— Ăsta e umor elvețian? Îl ador!

Diane zâmbi. Între ieșirea din ajun și buna dispoziție de acum, nu știa de unde să-l apuce. Și totuși îi era mai degrabă simpatic. Cu o mișcare din cap, arătă spre oamenii din jurul lor.

— Am sperat că dr. Xavier mă va prezenta personalului. Până acum n-a făcut-o. În felul acesta nu mi-e ușor să mă integrez... dacă nimeni nu-mi întinde o mână...

Infirmierul o învălui într-o privire amicală și dădu ușor din cap.

— Înțeleg. Ascultați ce vă propun: în dimineața aceasta nu pot, am o ședință cu echipa terapeutică. Dar, mai târziu, vă fac un tur al localurilor și vă prezint restului echipei...

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră...

— Nici vorbă, e normal. Nu înțeleg de ce Xavier sau Lisa n-au făcut-o deja.

Da, asta era o întrebare foarte bună.

★ ★ ★

Legistul și doctorul Cavalier erau pe cale să taie una dintre ghete cu un fel de clește mare și cu un depărtător cu două gheare.

— În mod evident, ghetele astea nu aparțineau victimei, anunță Delmas. Sunt cu cel puțin trei numere mai mici. I-au fost trase cu forța. Nu știu cât timp le-a purtat bietul om, dar trebuie să fi fost extrem de dureros. Bineînțeles, mai puțin decât ce-l aștepta mai târziu...

Espérandieu îl privi cu carnețelul în mână.

— De ce să-i fi pus ghete mai mici? întrebă el.

— Asta vă revine dumneavoastră s-o aflați. Poate că a vrut doar să-l încalțe și n-a avut altceva la îndemână.

— Dar de ce să-l dezbrace, să-l descalțe și apoi să-i pună ghete din nou?

Legistul ridică din umeri și îi întoarse spatele pentru a pune gheata tăiată pe o masă. Luă apoi o lupă și o pensetă și culese meticulos firele de iarbă și pietrișul mărunt prinse în noroi și lipite de tălpile de cauciuc. Lăsă să cadă eșantioanele într-o serie de cutiuțe cilindrice. După care luă ghetele și ezită ostentativ între punga mare de plastic pentru gunoi și una de hârtie kraft. În final, o alese pe cea de-a doua.

Espérandieu se uită la el întrebător.

— De ce am ales punga de hârtie? Pentru că noroiul de pe ghete, chiar dacă uscat în aparenţă, nu este complet. Materialele judiciare umede nu trebuie niciodată păstrate în pungi de plastic. Umiditatea poate duce la formarea de mucegai, care ar distruge iremediabil probele biologice.

Delmas înconjură masa de autopsie. Se apropie de degetul tăiat, înarmat cu o lupă mare.

— Tăiat cu un instrument ascuţit şi ruginit: o foarfecă normală sau una de grădină. În timp ce victima era încă în viaţă. Daţi-mi penseta, acolo, şi o pungă, îi zise lui Espérandieu.

Acesta se supuse. Medicul etichetă punga, apoi aruncă resturile într-unul dintre coşurile de gunoi aliniate la perete și-și scoase mănuşile cu un plescăit sonor.

— Am terminat. Nicio îndoială: e vorba despre asfixie mecanică, deci Grimm a murit spânzurat. O să trimit probele prelevate spre laboratorul Jandarmeriei din Rosny-sous-Bois, aşa cum mi-a cerut căpitanul Ziegler.

— Ce șanse există, după dumneavoastră, ca două brute să se fi dedat la o astfel de punere în scenă?

Legistul îl fixă.

— Nu-mi plac speculaţiile. Domeniul meu îl reprezintă faptele. Ipotezele sunt treaba dumneavoastră. Ce fel de brute?

— Paznici. Nişte tipi condamnaţi deja pentru loviri și alte violenţe și pentru trafic mărunt. Nişte cretini lipsiţi de imaginaţie, cu o encefalogramă aproape plată și un surplus de hormoni masculini.

— Dacă sunt aşa cum îi descrieţi, tot atâtea șanse cât de a-i vedea pe cretinii machiști din această ţară înțelegând într-o zi că mașinile sunt mai periculoase decât armele de foc. Dar repet, e treaba dumneavoastră să trageţi concluzii.

★ ★ ★

Ninsese din abundenţă şi aveau impresia că se afundă într-o cofetărie gigantică. Vegetaţia abundentă ascundea fundul văii. Iarna o transformase ca din vârful unei baghete magice într-o reţea de pânze de păianjen de promoroacă, ţesută des. Servaz se gândi la nişte corali de gheaţă, pe fundul unui ocean îngheţat. Râul curgea între două

adâncituri în zăpadă.

Tăiat direct în stâncă şi mărginit de un parapet solid, drumul se încadra natural în peisajul montan. Era aşa de strâmt, încât Servaz se întrebă ce ar face dacă ar întâlni vreun camion.

La ieşirea din al nu ştiu câtelea tunel, Ziegler încetini şi trecu pe cealaltă parte, pentru a opri lângă un parapet, unde acesta forma un fel de balcon deasupra vegetaţiei îngheţate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Confiant.

Fără să răspundă, aceasta deschise portiera şi coborî. Se apropie de margine şi cei trei o urmară.

— Priviţi! spuse ea.

Se uitară în direcţia indicată şi descoperiră în depărtare nişte clădiri.

— La naiba! E chiar sinistru! exclamă Propp. Zici că-i o închisoare medievală.

În timp ce partea unde se aflau ei rămânea încă în umbra albastră a muntelui, acolo clădirile erau scăldate într-o lumină matinală galbenă, ce curgea de pe înălţimi ca un gheţar. Era un loc incredibil de retras şi sălbatic, dar de o frumuseţe care-l lăsă pe Servaz fără grai. Aceeaşi arhitectură gigantescă pe care o descoperise la Centrală. Se întrebă ce destinaţie avuseseră acele clădiri înainte de a deveni Institutul Wargnier. Căci se vedea cu ochiul liber că datau din aceeaşi epocă ca şi centrala şi uzina subterană: una în care se făceau ziduri şi tâmplărie care să dureze secole. Când se avea în vedere mai puţin rentabilitatea imediată şi mai degrabă ideea de lucru bine făcut. Şi, în plus, când o întreprindere era mai puţin judecată în funcţie de bilanţul financiar şi mai cu seamă pentru grandoarea realizărilor sale.

— Mi-e din ce în ce mai greu să cred că cineva care a reuşit o dată să scape din acest loc ar mai fi avut chef să se întoarcă, adăugă psihiatrul.

Servaz se întoarse spre el. Tocmai îi trecuse prin cap acelaşi gând. Apoi îl căută din ochi pe Confiant şi îl descoperi la câţiva metri distanţă, vorbind la telefon. Se întrebă cu cine simţea nevoia să vorbească într-un astfel de moment.

Tânărul judecător închise şi veni spre ei.

— Să mergem, zise el.

Un kilometru mai departe, după ieșirea dintr-un nou tunel, părăsiră drumul din vale pentru unul și mai strâmt, care traversă torentul înainte de a începe să urce printre brazi. Sub plapuma groasă de nea, noul drum de-abia se distingea printre troiene, dar se vedeau ceva urme lăsate de mașini. Servaz numără vreo zece până se plictisi. Se întrebă dacă drumul ducea altundeva decât la Institut și găsi răspunsul doi kilometri mai încolo, când se treziră în fața clădirilor: drumul se oprea acolo.

Trântiră portierele și liniștea îi înconjură din nou. Cuprinși parcă de o teamă plină de respect, tăcură și își plimbară privirile de jur împrejur. Era foarte frig și Servaz își înfundă capul în gulerul gecii.

Construit pe o pantă mai dulce, Institutul domina zona înaltă a văii. Ferestrele sale înguste priveau spre munte, cu imensele lui pante împădurite, încoronate de prăpăstii abrupte presărate cu stânci și zăpadă.

Apoi zări, la câteva sute de metri pe munte, jandarmi în costum de iarnă, care vorbeau la niște stații, în timp ce îi urmăreau prin binoclu.

Un omuleț în halat alb țâșni afară din Institut și le veni în întâmpinare. Servaz aruncă o privire surprinsă spre vecinii săi. Confiant făcu un gest de scuză.

— Mi-am luat libertatea să-l previn pe dr. Xavier, zise el. Mi-e prieten.

14

Dr. Xavier părea încântat de vizită. Traversă mica esplanadă înzăpezită cu brațele deschise.

— Ați picat foarte prost. Suntem în plină ședință de lucru. În fiecare luni, reunesc pe rând echipele terapeutice din fiecare unitate de îngrijire: medici, asistenți, infirmieri, lucrători sociali.

Dar zâmbetul său larg nu părea să indice că îl supărase în vreun fel ideea de a pune capăt uneia dintre acele ședințe plictisitoare. Îi strânse mâna judecătorului cu deosebită căldură.

— A fost nevoie de drama aceea ca să te hotărăști să vii să vezi unde lucrez.

Doctorul Xavier era un omuleț pus la patru ace, încă tânăr. Servaz observă sub halat cravata ultimul răcnet. Zâmbea în continuare, ochii săi stăruind asupra celor doi anchetatori cu o privire binevoitoare și în același timp plină de umor. Servaz intră imediat în gardă: n-avea încredere în tipii eleganți și prea zâmbitori.

Ridică privirea spre zidurile înalte. Institutul era compus din două clădiri mari de patru etaje, lipite în formă de T – un T cu latura orizontală de trei ori mai lungă decât cea verticală. Scrută rândurile de ferestre înguste săpate în adâncimea zidurilor – niște ziduri de piatră cenușie care ar fi rezistat fără îndoială unui atac cu rachetă. Un lucru era sigur: pacienții n-aveau șanse să evadeze săpând în ele.

— Am venit să aflăm care sunt șansele ca unul dintre pacienții tăi să fi putut evada, îi spuse Confiant psihiatrului.

— Absolut nule, răspunse Xavier fără umbră de ezitare. De altfel, nu lipsește nimeni la apel.

— Știm asta, zise Servaz.

— Atunci nu înțeleg, replică psihiatrul, derutat. Ce mai căutați aici?

— Ipoteza pe care mergem e că unul dintre rezidenți a putut ieși, a omorât calul lui Eric Lombard și s-a întors în celulă, zise Ziegler.

Ochii psihiatrului se măriră.

— Nu vorbiți serios, nu?

— Asta le spuneam și eu, se grăbi să intervină Confiant, privindu-i

cu severitate pe cei doi anchetatori. E o ipoteză absolut absurdă. Dar au vrut să se asigure oricum.

Servaz simţi ca o descărcare electrică: nu numai că tânărul judecător îl avertizase pe Xavier fără să le spună, dar tocmai încerca să le discrediteze munca în faţa unui terţ.

— Vă gândiţi la cineva în particular? vru să ştie doctorul.

— Julian Hirtmann, răspunse Servaz fără să-şi piardă cumpătul.

Psihiatrul se uită la el, de data asta fără să spună nimic. Se mulţumi să ridice din umeri şi să facă stânga-mprejur.

— Urmaţi-mă.

Intrarea se găsea în apropierea unghiului format de două dintre laturile T-ului: o uşă de sticlă triplă, la capătul a cinci trepte.

— Orice vizitator sau angajat trece prin această uşă, explică Xavier urcând scările. Avem patru ieşiri de urgenţă la parter şi una la subsol: două la cele două extremităţi ale holului central, una la nivelul bucătăriilor şi una în anexă, adăugă el arătând spre latura mică a T-ului, după sala de sport – dar sunt absolut imposibil de deschis din exterior, iar pentru a o face din interior e nevoie de o cheie specială. Se descuie totuşi automat în cazul unui incendiu de proporţii. Doar într-un astfel de caz.

— Cine are cheile? întrebă Servaz.

— Vreo 20 de persoane, răspunse Xavier, trecând prin uşile triple. Fiecare responsabil de unitate de îngrijire, cei trei paznici de la parter, sora şefă, bucătarul şef şi cu mine… Dar oricum, descuierea unei astfel de uşi declanşează automat alarma la postul de control.

— Avem nevoie de o listă cu acele persoane, zise Ziegler.

— La postul de control e cineva în permanenţă? întrebă Servaz.

— Da. Veţi vedea, e chiar aici.

Tocmai pătrundeau într-un vestibul larg. La dreapta, observară ceea ce părea a fi o sală de aşteptare, cu un rând de scaune de plastic fixate pe o bară orizontală şi câteva plante verzi. În faţă, o cuşcă de sticlă semicirculară ce semăna cu un ghişeu de bancă sau cu un punct de primire. Goală. În stânga, un spaţiu vast cu pereţi albi, decoraţi cu desene şi picturi. Feţe torturate, arătându-şi dinţii ascuţiţi precum cuţitele; corpuri contorsionate, culori ţipătoare. Servaz înţelese că lucrările erau opera rezidenţilor.

Apoi, privirea i se mută de la desene spre o ușă de oțel prevăzută cu hublou. Postul de control. Xavier traversă holul în direcția lui. Introduse cheia legată de brâu cu un lănțișor și împinse ușa blindată. Înăuntru, doi paznici supravegheau zecile de ecrane. Erau îmbrăcați în combinezoane portocalii, deschise, peste niște tricouri albe. Seturi de chei și de cătușe le zornăiau la brâu la orice mișcare. Servaz zări și niște bombe cu gaze lacrimogene agățate pe perete. Dar nicio armă de foc.

Pe ecrane, lungi coridoare pustii, scări, săli comune și o cafenea. Cei doi bărbați îi învredniciră cu niște priviri indiferente. Același vid conceptual ca al paznicilor de la centrală.

— Institutul este prevăzut cu 48 de camere de supraveghere, explică Xavier, 42 în interior și șase la exterior, plasate evident în locuri strategice.

Arătă spre cei doi bărbați.

— Întotdeauna e aici cel puțin unul, peste noapte. Doi în timpul zilei.

— O persoană pentru a supraveghea mai mult de 40 de camere, sublinie Servaz.

— Nu avem doar camere, răspunse Xavier. Institutul este împărțit în mai multe sectoare, fiecare cu gradul său de izolare, în funcție de pericolul reprezentat de pacienți. Orice trecere dintr-un sector într-altul fără autorizație declanșează automat un semnal de alarmă. (Le arătă un rând de lămpi mici roșii deasupra ecranelor.) Fiecărui nivel de securitate îi corespund, de asemenea, diferite măsuri biometrice adaptate. Pentru a intra în blocul A, unde se găsesc pacienții cei mai periculoși, trebuie să treci de un sas dublu securizat, controlat în permanență de un paznic.

— Orice membru al personalului are acces în blocul A? întrebă Ziegler.

— Sigur că nu. Doar echipa terapeutică a respectivului bloc, asistenta-șefă, cei doi gardieni de la etajul patru, medicul, preotul și cu mine. Și, de puțină vreme, psihologul venit din Elveția.

— Ne va trebui și această listă, mai spuse Ziegler. Cu nivelul de autorizare și însărcinările fiecăruia.

— Tot acest sistem e informatizat? întrebă Servaz.

— Da.

— Cine a instalat sistemul?

— O firmă de securitate privată.

— Și cine se ocupă de mentenanță?

— Aceeași firmă.

— Aveți pe undeva niște planuri?

Psihiatrul păru derutat.

— Ce fel de planuri?

— Ale instalațiilor, cablajelor, dispozitivelor biometrice, ale clădirii...

— Presupun că firma de securitate le are, zise Xavier la noroc.

— Vom avea nevoie de adresă, sediul social și numărul de telefon. Trimit de obicei pe cineva pentru verificări?

— Controlează totul de la distanță. Dacă apare o pană ori o defecțiune pe undeva, calculatoarele lor îi avertizează imediat.

— Nu vi se pare cam periculos? Ca ușile să poată fi controlate din exterior de cineva pe care nu-l cunoașteți?

Xavier se întunecă.

— N-au nicio posibilitate să descuie ușile. Nici să oprească sistemele de securitate. Pot doar să vadă ce se întâmplă – dacă toate echipamentele funcționează.

— Paznicii, zise Servaz uitându-se spre cei doi bărbați – sunt de la aceeași firmă?

— Da, zise Xavier ieșind din postul de comandă. Dar nu ei se ocupă de pacienți în cazurile de criză, ci infirmierii. Așa cum știți, tendința generală este de a „externaliza sarcinile”, cum se spune în ministere. (Se opri în mijlocul holului, uitându-se la ei.) La fel ca toată lumea, facem ce putem cu mijloacele de care dispunem – și acestea sunt din ce în ce mai puține. De mai bine de 20 de ani, toate guvernele din această țară au desființat în mod discret mai bine de 50.000 de paturi în spitalele de psihiatrie și au tăiat mii de posturi. Or, în exterior, în numele liberalismului și al imperativelor economice, presiunea n-a fost niciodată mai mare asupra indivizilor. Sunt din ce în ce mai mulți nebuni, psihotici, paranoici și schizofrenici pe străzi.

Se îndreptă spre marele culoar de la capătul holului.

Interminabilul coridor părea să traverseze pe lungime întreaga clădire. Era totuși întrerupt la intervale regulate de grilaje care, presupuse Servaz, se încuiau odată cu lăsarea nopţii. Zări și uși cu plăcuțe de bronz pe care era inscripţionat numele mai multor doctori, dintre care una cu cel al lui Xavier, apoi cu „Elisabeth Ferney, asistentă şefă".

— Totuşi presupun că trebuie să ne considerăm norocoşi, adăugă psihiatrul ajutându-i să treacă de un al doilea grilaj. Pentru a compensa lipsa personalului, dispunem aici de sistemele de securitate şi de supraveghere dintre cele mai sofisticate. Departe de ceea ce se întâmplă în restul spitalelor. Când vrem să mascăm reducerile de personal şi de buget, în Franţa se înmulţesc conceptele fanteziste: nişte escrocherii semantice, după cum le-a numit cineva: „abordare calitativă", „proiecte anuale de performanţă", „diagnostic asistent"... Ştiţi ce înseamnă diagnostic asistent? Ceva ce vrea să-i convingă pe asistenţi că pot da un diagnostic în locul medicului, permiţând reducerea numărului de doctori din spitale. Rezultatul: unul dintre confraţii mei a văzut un asistent trimiţând pacientul la psihiatrie, după ce-l etichetase de „paranoic periculos", pe motiv că se enervase și intrase în conflict cu angajatorul său, pe care amenința că-l duce în fața justiției! Din fericire pentru bietul om, confratele meu, care îl primise la sosirea în spital, a infirmat imediat diagnosticul și l-a trimis acasă.

Dr. Xavier se opri în mijlocul culoarului și ridică spre ei o privire surprinzător de gravă.

— Trăim într-o lume a violenței instituționale față de cei slabi și de minciuni politice fără precedent, spuse el sumbru. Guvernele actuale și slugile lor urmăresc un dublu scop: transformarea indivizilor în mărfuri și controlul social.

Servaz se uită la el. Nu era departe de ce gândea el însuși. Dar se întrebă totuși dacă, în epoca puterii lor supreme, psihiatrii nu-și tăiaseră singuri craca de sub picioare, dedându-se la tot felul de experimente mai puţin ştiinţifice – experimente cu consecinţe adesea distructive, ale căror cobai fuseseră fiinţe umane.

Comandantul observă în trecere alţi doi gardieni în combinezoane portocalii într-o cuşcă de sticlă.

Apoi, în dreapta, apăru cafeneaua zărită pe monitoarele camerelor de supraveghere.

— Cafeneaua personalului, preciză Xavier.

Ferestre mari de sticlă dând spre pajiştile acoperite de zăpadă şi pereţi zugrăviţi în culori calde. Vreo şase persoane stăteau de vorbă la o cafea. Descoperiră apoi o cameră cu tavan înalt şi pereţi în culoarea somonului decoraţi cu fotografii mari înfăţişând diferite peisaje. Fotolii ieftine, dar în aparenţă confortabile, stăteau răsfirate în diferite locuri, formând oaze de linişte primitoare.

— Vorbitorul, spuse psihiatrul. Aici vin să stea în intimitate familiile celor internaţi la noi. Bineînţeles că nu e vorba decât despre pacienţii puţin periculoşi, ceea ce aici nu spune mare lucru. O cameră supraveghează aceste întâlniri în permanenţă, iar infirmierii se ţin pe aproape.

— Şi ceilalţi? întrebă Propp, deschizând gura pentru prima oară.

Xavier se uită circumspect la psiholog.

— Majoritatea nu primesc niciodată vizite. Aici nu e nici spital de psihiatrie, nici închisoare care oferă îngrijiri de specialitate. Suntem într-o unitate-pilot unică în Europa. Primim pacienţi de peste tot. Şi toţi sunt extrem de violenţi: violuri, abuz, tortură, crimă... Asupra membrilor familiei sau a necunoscuţilor. Toţi recidivişti convinşi. Şi pe buza prăpastiei. Nu primim decât *crème de la crème,* adăugă medicul cu un zâmbet ciudat. Puţină lume vrea să-şi aducă aminte că pacienţii noştri există. Poate de asta Institutul a fost plasat într-un loc atât de izolat. Noi suntem ultima lor familie.

Lui Servaz ultima afirmaţie i se păru uşor glandilocventă – ca toate celelalte lucruri în legătură cu doctorul Xavier.

— Câte niveluri de securitate aveţi?

— Trei. În funcţie de gradul de periculozitate al clientelei: scăzut, mediu şi ridicat, care determină nu numai cantitatea, performanţele sistemelor de securitate şi numărul de gardieni, ci şi natura îngrijirilor şi a raporturilor între personalul de îngrijire şi pacienţi.

— Cine face triajul nou-veniţilor?

— Echipele noastre. Combinăm interviuri clinice, chestionare şi, bineînţeles, lectura dosarelor întocmite de confraţii noştri care ni-i trimit pentru o nouă metodă de evaluare importată din ţara mea.

Uitați, avem chiar în acest moment un nou-venit la evaluare. Urmați-mă.

Îi conduse spre o scară făcută din lame late de beton care vibrau sub pașii lor. Ajunși la primul etaj, se treziră în fața unei uși de sticlă ranforsate cu o rețea fină, metalică.

De data aceasta, Xavier trebui să-și pună mâna pe un dispozitiv de recunoaștere biometric, în afară de a tasta codul pe o mică plăcuță.

Un afiș deasupra ușii anunța:

BLOCUL C: NIVEL DE PERICULOZITATE SCĂZUT – REZERVAT PERSONALULUI DIN CATEGORIILE C, B ȘI A

— E singura cale de acces spre această zonă? întrebă Ziegler.

— Nu, mai există un al doilea sas la capătul culoarului care face trecerea între această zonă și următoarea, de securitate medie, deci rezervat doar personalului abilitat pentru blocurile B și A.

Îi conduse de-a lungul unui nou culoar. Apoi se opri în fața unei uși pe care scria Evaluare și o deschise.

Se dădu într-o parte ca să-l lase să intre.

O cameră fără ferestre. Atât de mică, încât fură nevoiți să se înghesuie înăuntru. În fața unui computer erau așezate două persoane. Un bărbat și o femeie. Monitorul afișa în același timp imaginea unei camere de supraveghere și a mai multor ferestre pe care defilau diagrame și informații. Camera surprindea un bărbat destul de tânăr așezat pe un taburet într-o altă cameră oarbă, nu mai mare ca o debara. Servaz observă că bărbatul purta o cască de realitate virtuală. Apoi privirea îi fu atrasă mai jos și îl luă cu frison: pantalonii tipului erau coborâți pe coapse și un tub ciudat din care ieșeau mai multe fire electrice îi era plasat în jurul sexului.

— Această nouă metodă de evaluare a comportamentelor sexuale deviante se bazează pe realitatea virtuală, pe un sistem de urmărire oculomotor și pe așa-numita pletismografie peniană, explică psihiatrul. E vorba despre aparatul pe care îl vedeți la nivelul sexului: acesta permite măsurarea părții fiziologice a excitației ca răspuns la diferiți stimuli, altfel spus nivelul erecției. În paralel cu răspunsul erectil, răspunsurile oculomotrice sunt măsurate cu ajutorul unui

aparat cu infraroșu, care determină timpii de observare a imaginilor propuse prin intermediul căștii de realitate virtuală. Ca și locul exact din scenă asupra căruia se fixează atenția subiectului.

Psihiatrul se aplecă și arătă cu degetul spre una dintre ferestrele ecranului. Servaz văzu bare colorate urcând și coborând într-o diagramă ortogonală. Sub fiecare bară era înscrisă categoria de stimuli: bărbat adult, femeie adultă, băiețel etc.

— Stimulii afișați de cască reprezintă în mod alternativ un bărbat, o femeie, o fetiță de nouă ani, un băiețel de aceeași vârstă și un personaj-control asexuat, neutru. Fiecare animație durează trei minute. Măsurăm de fiecare dată atât răspunsul fizic, cât și pe cel ocular.

Reveni la poziția inițială.

— Trebuie spus că majoritatea „clientelei” noastre este alcătuită din agresori sexuali. În total, avem 88: 53 în blocul C, 28 în B, plus șapte rezidenți în blocul A. Servaz se sprijini de perete. Transpira și avea frisoane. Gâtul îi ardea. Dar ceea ce îi accentua starea de rău era vederea acelui bărbat pus într-o situație în același timp suprarealistă și umilitoare, un bărbat căruia i se stimulau fanteziile deviante pentru a fi mai bine măsurate.

— Câți criminali sunt printre aceștia? întrebă cu o voce nesigură.

Xavier îl fixă intens.

— 35. Toți pacienții din blocurile B și A.

★ ★ ★

Diane îi urmări traversând holul cel mare și îndreptându-se spre culoar, în direcția scării de serviciu. Xavier le vorbea, dar cu un aer reținut, în defensivă. Bărbatul și femeia care îl flancau îl bombardau cu întrebări. Așteptă să se îndepărteze și apoi se apropie de ușile din sticlă. Un 4x4 era parcat în zăpadă, la vreo zece metri de intrare.

Pe portiere scria Jandarmeria.

Își aminti de discuția pe care o avusese cu Alex despre acel farmacist asasinat: în aparență, poliția făcuse și ea legătura cu Institutul.

Apoi o lovi un alt gând: gura de aerisire din biroul ei, conversația surprinsă între Lisa și Xavier. Și povestea aia ciudată cu un cal… Încă de atunci Lisa Ferney vorbise despre eventualitatea unei vizite a

poliţiei. Era posibil să existe vreo legătură între cele două fapte? Probabil că poliţia își punea aceeași întrebare. Apoi mintea îi reveni la gura de aerisire...

Se întoarse din drum și traversă holul în grabă.

☆ ☆ ☆

— Aveţi ceva contra răcelii?

Psihiatrul se uită din nou lung la el, apoi deschise un sertar al biroului.

— Bineînţeles. (Xavier îi întinse un tub de culoare galbenă.) Uitaţi, luaţi asta: paracetamol cu efedrină. E destul de eficace, în general. E adevărat că sunteţi foarte palid. Nu vreţi să chem un medic?

— Mulţumesc, e destul.

Xavier se îndreptă spre un mic frigider dintr-un colţ al camerei și reveni cu o sticlă de apă plată și un pahar. Biroul lui era mobilat fără pretenţii, cu clasoare metalice, un frigo-bar, o masă goală în afara unui telefon, a unui computer și a unei lămpi, o mică bibliotecă cu rafturile încărcate de lucrări de specialitate și câteva plante de ghiveci, pe marginea ferestrei.

— Să nu luaţi decât una o dată. Maximum patru pe zi. Puteţi păstra tubul.

— Mulţumesc.

Pentru o clipă, Servaz se lăsă absorbit de contemplarea comprimatului pe cale să se dizolve. O migrenă atroce îi strângea craniul în spatele ochilor. Apa rece îi făcu bine la gât. Era lac de apă. Sub geacă, cămașa i se lipise de spate. Sigur avea febră. În același timp, îi era și frig – dar un frig interior: afișajul instalaţiei de climatizare de lângă ușă arăta 23 °C. Revăzu în minte imaginea de pe monitor: violatorul violat la rândul său de mașini, de sonde, de instrumente electronice – și, din nou, fierea îi urcă în gât.

— Va trebui să vizităm blocul A, zise el, după ce puse paharul jos.

Vocea i se dorea fermă, dar focul din gât i-o redusese la un firicel pe cale să se destrame. De cealaltă parte a biroului, privirea scânteind de umor se întunecă brusc. Servaz avu viziunea unui nor trecând prin dreptul soarelui și transformând peisajul până atunci primăvăratic în ceva mult mai sinistru.

— *Este absolut necesar?*

Privirea psihiatrului căută discret susţinerea judecătorului așezat în dreapta celor doi anchetatori.

— Da, reacţionă Confiant întorcându-se spre ei, chiar aveţi nevoie de...?

— Cred că da, i-o tăie Servaz. Trebuie să vă mărturisesc ceva ce sper că va rămâne între noi, zise el aplecându-se spre Xavier. Sau poate... *o știți deja...*

Își întorsese privirea spre tânărul judecător. Pentru un scurt moment, cei doi se confruntară în tăcere. Căutătura lui Servaz alunecă apoi de la Confiant spre Ziegler, în ochii căreia citi mesajul mut: *cu blândețe...*

— Despre ce vorbiţi? întrebă Xavier.

Comandantul își drese vocea. Medicamentul nu-și făcea efectul decât după câteva minute. Își simțea tâmplele prinse în menghină.

— Am găsit ADN-ul unuia dintre pacienţii dumneavoastră... în locul în care a fost ucis calul domnului Lombard: în vârful staţiei de teleferic... ADN-ul lui... Julian Hirtmann...

Ochii lui Xavier se măriră.

— Dumnezeule mare! Dar e imposibil!

— Înţelegeţi ce înseamnă asta?

Psihiatrul se uită pierdut la Confiant, apoi coborî privirea. Stupoarea lui nu era jucată. *Nu știa.*

— Asta vrea să spună, continuă Servaz implacabil, că din două una: ori Hirtmann însuși a fost acolo în acea noapte, ori cineva care s-a putut apropia suficient de mult de el pentru a-i preleva saliva... Adică, Hirtmann sau nu, cineva din instituţia dumneavoastră e băgat până peste cap în această afacere, dr. Xavier.

15

— Doamne, ăsta e un coşmar, lăsă Xavier să-i scape.

Micul psihiatru întoarse spre ei o privire disperată.

— Predecesorul meu, dr. Wargnier, s-a luptat mult să deschidă acest institut. Vă daţi seama că n-au fost puţini cei care au vrut să-i pună beţe-n roate. Unii stau mereu la pândă, gata să reacţioneze la aşa ceva. Inşi care gândesc că locul acestor criminali e în închisoare. Care n-au acceptat niciodată prezenţa lor în vale. Dacă chestia asta iese la iveală e în pericol însăşi existenţa noastră, a tuturor.

Xavier îşi dădu jos ochelarii roşii, extravaganţi. Scoase apoi din buzunar o bucată de pânză şi începu să-i şteargă cu furie.

— Pacienţii de aici n-au unde să meargă în altă parte. Suntem ultimul lor refugiu: fără noi, n-au nicio şansă. Nici spitalele de psihiatrie clasice, nici închisorile nu-i pot primi. Nu există decât cinci unităţi pentru bolnavii violenţi în Franţa – iar Institutul e singurul de acest fel. În fiecare an, primim zeci de cereri de internare. E vorba ori despre autorii unor crime atroce consideraţi iresponsabili, ori despre deţinuţi cu tulburări de personalitate atât de profunde, încât închisorile nu îi pot primi, ori despre psihotici atât de periculoşi, că nu pot fi ţinuţi într-o unitate de îngrijire normală. Chiar şi celelalte UMD[27] ni-i trimit nouă. Unde vor merge oamenii aceştia, dacă noi închidem porţile?

Începu să-şi şteargă ochelarii cu mişcări circulare din ce în ce mai rapide.

— V-am mai spus: sunt deja 30 de ani de când, în numele ideologiei, a rentabilităţii şi a priorităţilor bugetare, psihiatria suferă în ţara asta. Această instituţie apasă greu bugetul public. Bineînţeles, spre deosebire de alte UMD, este un experiment la standarde europene şi e finanţat în parte şi de Uniune. Doar în parte. Chiar şi la Bruxelles sunt persoane care nu ne privesc cu ochi buni.

— Nu intenţionăm să facem publică această informaţie, preciză Servaz.

---

[27] *Unité pour Malades Difficiles* – Spitale de psihiatrie pentru tratarea bolnavilor mintali periculoşi.

Psihiatrul îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Dar va sfârşi prin a deveni, mai devreme sau mai târziu. Cum aţi putea desfăşura ancheta fără să se afle?

Servaz ştia că omul avea dreptate.

— Nu există decât o soluţie, interveni Confiant. Trebuie să rezolvăm acest caz cât mai repede, dacă vrem să nu afle presa şi să răspândească cine ştie ce zvonuri. Dacă reuşim să aflăm care dintre angajaţii tăi a participat la crimă, înainte ca presa să afle povestea cu ADN-ul, putem cel puţin demonstra că nimeni nu a avut cum să iasă de aici, zise el.

Psihiatrul confirmă cu un semn din cap.

— O să întreprind eu însumi o anchetă. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să vă dau o mână de ajutor.

— Până atunci, putem vedea blocul A? întrebă din nou Servaz.

Xavier se ridică.

— O să vă conduc.

★ ★ ★

Ea stătea la birou. Nemişcată. Ţinându-şi respiraţia...

Sunetele şi cuvintele erau atât de clare ca şi cum s-ar fi produs în aceeaşi cameră cu ea. Vocea acelui poliţist, spre exemplu... A cuiva în acelaşi timp epuizat, dar şi supus unei presiuni extraordinare. Prea mari. Deocamdată făcea faţă, dar până când? Fiecare cuvânt pe care îl spusese se imprimase în creierul ei cu litere de foc. Nu înţelesese nimic din povestea cu calul mort, dar înţelesese că ADN-ul lui Hirtmann fusese găsit la locul unei crime. Şi că poliţia bănuia pe cineva de la Institut.

Un cal ucis... un farmacist asasinat... bănuieli planând asupra Institutului...

Simţea şi nelinişte, dar începând din acel moment mai era ceva... O curiozitate irezistibilă... *Amintirea umbrei trecând prin faţa uşii, noaptea, o copleşi din nou...* Pe vremea când era studentă, Diane surprinsese prin perete cuvintele unui bărbat care o ameninţa şi încerca s-o intimideze pe fata care dormea în camera de lângă ea.

Acesta revenise mai multe nopţi la rând, pe când ea era pe punctul de a adormi, şi de fiecare dată proferase cu voce scăzută, dar şuierătoare, aceleaşi ameninţări că o va omorî, o va mutila sau îi va

transforma viaţa într-un infern, apoi pocnetul uşii şi paşii ce se îndepărtau pe hol. Nu rămâneau după el decât hohotele înfundate ale fetei, care tulburau liniştea asemenea tristelor ecouri ale altor mii de suflete singure, de biete vieţi captive în tăcerea oraşelor.

Ea nu ştia cine era acel bărbat (vocea nu i se părea familiară) şi nici n-o cunoştea cu adevărat pe fata de alături, cu care nu schimba decât nişte „bună ziua/seara" şi vagi impresii, când se întâlneau pe culoar. Ştia doar că se numea Otiile şi-şi făcea masterul în Ştiinţe Economice, că ieşea uneori cu un student bărbos cu ochelari, dar că în majoritatea timpului era singură. Nu tu gaşcă de prieteni ori telefoane acasă.

Diane nu ar fi trebuit să se amestece, nu era treaba ei, dar nu rezistase să nu-l urmărească într-o noapte pe bărbat, după ce ieşise din camera vecină. Descoperise că omul locuia într-o casă drăguţă, la fereastra căreia zărise şi o femeie. Ar fi putut să se oprească acolo. Dar continuase să-l supravegheze în timpul liber. Puţin câte puţin, strânsese o grămadă de informaţii: era directorul unui supermarket, avea doi copii de cinci şi şapte ani, paria la curse şi îşi făcea pe ascuns propriile cumpărături la Globus, unul dintre magazinele concurente. Sfârşise prin a înţelege că o cunoscuse pe vecina ei în timp ce aceasta lucra pentru a-şi plăti studiile în magazinul pe care el îl conducea şi că rămăsese însărcinată cu el. De unde intimidările şi ameninţările. Tipul voia s-o convingă să facă întrerupere de sarcină. De altfel, avea deja altă amantă: o casieră de 30 de ani excesiv machiată, care-şi fixa clienţii mestecând gumă cu furie. *I'm in Iove with the queen of the supermarket,* cum cânta Bruce Springsteen. Într-o seară, Diane scrisese la computer o scrisoare anonimă şi o strecurase sub uşa vecinei. Scrisoarea conţinea un mesaj scurt: „Nu-şi va părăsi niciodată nevasta". O lună mai târziu, află că vecina ei suferise o IVS[28] în a douăsprezecea săptămână de sarcină, la câteva zile după expirarea termenului fixat prin legea elveţiană.

Se întrebă din nou dacă această nevoie de a se amesteca în viaţa celorlalţi nu se datora faptului că crescuse într-o familie în care lucrurile nespuse, tăcerile şi secretele erau mai numeroase decât

[28] În original IVC, întrerupere voluntară de sarcină.

momentele de comunicare. Se mai întreba și dacă tatăl ei, calvinist rigid, o înșelase vreodată pe soția sa. Știa foarte bine că reversul se întâmplase, că printre bărbaţii discreţi ce o vizitau pe mama ei, unii abuzaseră de imaginaţia sa prea bogată și hrănită cu speranţe întotdeauna înșelate.

Se agită pe scaun. Ce se întâmpla acolo? Avea un sentiment de disconfort ce creștea proporţional cu încercarea de a face legătura între informaţiile de care dispunea.

Cel mai rău era cu povestea aia din Saint-Martin... O crimă oribilă... Faptul că aceasta putea fi într-un fel sau altul legată de Institut îi sporea neliniștea pe care o simţise încă de la sosire. Regretă că nu avea niciun confident, pe cineva căruia să-i împărtășească îndoielile ce-o frământau. Prietena ei cea mai bună... sau Pierre...

Se gândi din nou la poliţistul căruia nu-i cunoștea decât vocea și tonul. Ce percepuse în ele? Stres. Tensiune. Preocupare. Dar, în același timp, forţă și determinare. *Și o curiozitate puternică...* Ceva raţional, siguranţă de sine... Imaginea pe care i-o transmisese acesta mai devreme era atât de asemănătoare cu a ei...

★ ★ ★

— V-o prezint pe Elisabeth Ferney, sora noastră șefă.

Servaz văzu apropiindu-se o femeie înaltă, ale cărei tocuri răsunau pe pardoseala culoarului. Părul ei nu era la fel de lung ca al lui Charlène Espérandieu, dar îi cădea liber pe umeri. Sora îi salută cu o înclinare din cap, fără să spună nimic, fără să zâmbească, iar privirea ei zăbovi puţin mai mult decât necesar asupra lui Irène Ziegler.

Servaz observă că tânăra colegă coborî privirea.

Elisabeth Ferney părea autoritară și tăioasă. Servaz îi dădu vreo 40 de ani, cu posibilitatea de a avea totuși 35 ori 50, pentru că halatul larg și ţinuta severă nu spuneau prea multe. Mai ghici o energie debordantă și o voinţă de fier. *Și dacă al doilea criminal era o femeie?* se întrebă el dintr-odată. Apoi se gândi că întrebarea era doar rodul disperării: dacă toată lumea devenea suspectă însemna că în realitate nu avea niciun indiciu. Nicio pistă solidă.

— Lisa e sufletul instituţiei noastre, zise Xavier. Știe acest loc mai bine ca oricine – și toate amănuntele terapeutice și practice. Îi cunoaște și pe fiecare dintre cei 88 de rezidenţi. Chiar și psihiatrii

trebuie să se consulte cu ea.

Sora șefă nu schiță nici cel mai mic surâs. Apoi îi făcu un mic semn lui Xavier, care se întrerupse imediat ca să-i dea ascultare. Femeia îi șopti ceva la ureche. Servaz se întrebă dacă nu cumva era în fața persoanei care făcea legea pe acolo. Xavier îi răspunse în același fel, în timp ce, lângă ei, toată lumea aştepta în tăcere finalul micului conciliabul. Într-un final, ea dădu din cap, îi salută scurt și se îndepărtă.

— Să continuăm, zise psihiatrul.

În timp ce mergeau în direcția opusă, Servaz se opri și se întoarse, urmărind-o pe Lisa Ferney îndepărtându-se, cu fundul proeminent întinzându-i halatul şi cu tocurile înalte răsunând pe pardoseală. La capătul culoarului, înainte să dispară după colț, aceasta se întoarse la rândul său și privirile li se întâlniră. Lui Servaz i se păru că femeia zâmbea.

★ ★ ★

— Cel mai important, zise Xavier, este să evităm orice atitudine care ar putea genera vreun conflict.

Stăteau în fața ultimului sas, care permitea accesul în blocul A. Mai multă vopsea pe pereți, dar și piatră brută și impresia că te aflai într-o fortăreață medievală, cu ușile acelea blindate, neoanele palide și pardoseala de beton.

Xavier ridică privirea spre camera fixată pe un mic stativ. Un dispozitiv cu două diode trecu de la roșu la verde și încuietorile pocniră înfundat în interiorul blindajului gros. Doctorul trase ușa grea și îi invită în spațiul strâmt dintre cele două uși blindate. Așteptară ca prima să se închidă încet, de la sine, și să se încuie cu zgomot, apoi încuietorile celei de-a doua se eliberară la rândul lor în partea stângă – la fel de zgomotos. Aveai impresia că te afli în sala mașinilor de pe un vas, în acea obscuritate prin care pătrundea doar lumina hublourilor. Miros de metal. Xavier îi inspectă pe fiecare dintre ei cu un aer solemn și Servaz bănui că-și pregătise un mic show, pe care-l servea fiecărui vizitator care trecea de acele uși:

— BINE AȚI VENIT ÎN INFERN, declară el zâmbind.

★ ★ ★

O cușcă de sticlă. Cu un gardian înăuntru. Un culoar la stânga.

Servaz înaintă și văzu mai bine holul zugrăvit în alb, o mochetă groasă albastră, un șir de uși cu hublouri pe stânga și lămpi de tip aplice pe dreapta.

Gardianul lăsă deoparte revista pe care o citea și ieși din cușcă. Xavier îi strânse mâna ceremonios. Era o matahală de vreun metru nouăzeci.

— Vi-l prezint pe domnul Monde, zise doctorul. Așa l-au numit rezidenţii noștri din blocul A.

Domnul Monde râse. Și le strânse mâinile. Ușor, ca și cum s-ar fi temut să nu le rupă.

— Cum se prezintă în dimineaţa asta?

— Calmi, zise domnul Monde. Va fi o zi bună.

— Poate că nu chiar, zise Xavier uitându-se spre vizitatori.

— Important este să nu-i provocaţi, le explică tipul, ca un ecou al cuvintelor psihiatrului. Și să păstraţi distanţa. E o limită pe care nu trebuie s-o treceţi. Dacă aţi face-o, s-ar putea simţi agresaţi și ar reacţiona violent.

— Mă tem că acești domni n-au venit aici să facă așa ceva, zise doctorul. Sunt de la poliţie.

Privirea domnului Monde deveni mai dură. Ridică din umeri și reintră în cușcă.

— Să mergem, zise psihiatrul.

Înaintară de-a lungul culoarului, zgomotul pașilor fiindu-le înăbușit de mocheta groasă. Xavier arătă spre prima ușă.

— Andreas vine din Germania. Și-a omorât tatăl și mama în somn cu o pușcă. Două gloanţe. Apoi, cum îi era frică să stea singur, le-a tăiat capetele și le-a pus în congelator. Le scotea în fiecare seară ca să se uite împreună la televizor – punându-le pe niște manechine decapitate, așezate lângă el pe canapeaua din camera de zi.

Servaz asculta cu atenţie. Vizualiză scena și tresări: *se gândi la capul calului găsit în spatele Centrului Ecvestru.*

— Pe medicul de familie apărut într-o bună zi pentru a se interesa de sănătatea părinţilor pe care se mira că nu-i mai văzuse pe la cabinet, Andreas l-a omorât c-o lovitură de ciocan. Apoi i-a tăiat și lui capul. Și-a spus că era super ca părinţii lui să aibă companie. Doctorul era un tip foarte drăguţ și știa să facă conversaţie. Bineînţeles că

poliția a anchetat dispariția medicului. Când s-au dus să-i interogheze pe Andreas și pe părinții lui, care figurau pe lista de pacienți, Andreas i-a poftit înăuntru spunând: „Sunt acolo". Și într-adevăr erau acolo: în congelator, așteptând să fie scoase pentru întâlnirea din fiecare seară – trei capete.

— Fermecător, zise Confiant.

— Problema, continuă Xavier, e că în spitalul de psihiatrie unde a fost internat, Andreas a încercat într-o noapte s-o decapiteze pe sora de serviciu. Nefericita n-a murit, dar nu va mai putea niciodată vorbi fără ajutorul unui aparat și va fi nevoită să poarte toată viața eșarfe și bluze cu gât ca să mascheze oribila cicatrice pe care i-a lăsat-o caterul lui Andreas.

Servaz întâlni privirea lui Ziegler. Își dădu seama că și ei îi treceau prin minte aceleași gânduri. Iată un tip cu o evidentă vocație de tăietor de capete. Și a cărui celulă se găsea nu departe de cea a lui Hirtmann. Se uită prin hublou. Andreas era un colos de vreo 150 de kilograme, cu măsura hainelor în jur de 52 și cea a pantofilor de 48; capul enorm îi era băgat între umeri ca și când n-ar fi avut gât, iar pe față îi stăruia o expresie mohorâtă.

Xavier arătă spre a doua ușă, aflată puțin mai departe.

— Doctorul Jaime Esteban e din Spania. A omorât trei cupluri în două veri, de cealaltă parte a frontierei, în parcurile naționale Ordesa, Monte Perdido și Aigüestortes. În trecut, era un cetățean respectat de toată lumea, celibatar, dar foarte curtenitor cu femeile pe care le primea la cabinet, consilier municipal în satul în care trăia, având întotdeauna un cuvânt amabil pentru fiecare.

Se apropie de hublou, apoi se dădu înapoi și îi invită și pe ceilalți.

— Încă nu știm de ce a făcut-o. I-a căşunat pe excursioniștii aflați în locuri izolate. Întotdeauna cupluri de tineri. Prima dată îi lovea în cap pe bărbați cu o piatră sau o bucată de lemn, apoi le viola și strangula pe femei, înainte de a le arunca corpurile în vreo râpă. A, da, și de a le bea sângele. În prezent, se crede vampir. A mușcat de gât doi infirmieri din spitalul spaniol unde fusese internat inițial.

Servaz se apropie de gemuleț. Văzu un bărbat slăbuț, cu părul strălucind de briantină și barba neagră bine aranjată, îmbrăcat într-un combinezon alb cu mâneci scurte, stând pe un pat. Se uita la un

televizor așezat deasupra.

★★★

— Și acum, rezidentul nostru vedetă, anunţă psihiatrul pe tonul unui colecţionar care-și prezintă cea mai valoroasă piesă.

Tastă o combinaţie pe dispozitivul de lângă ușă.

— Bună ziua, Julian, zise el intrând.

Niciun răspuns. Servaz intră în urma doctorului.

Fu surprins de mărimea celulei. Părea mult mai spaţioasă decât precedentele. În afară de asta, pereţii și podeaua erau tot albe. Un pat spre fund, o măsuţă lângă perete, două scaune, două uși la stânga care se deschideau probabil spre o baie și o debara și o fereastră, dând spre vârful unui brad înalt împodobit cu zăpadă și spre munţi.

Poliţistul remarcă surprins austeritatea camerei. Se întrebă dacă era vorba despre o alegere sau dacă fusese impusă. Dacă era să dea crezare dosarului, Hirtmann era un tip curios, inteligent, sociabil și fără îndoială mare iubitor de cărţi și de orice altă formă de cultură. Asta pe vremea când era liber și asasin. Aici nu avea nimic. În afară de un CD player de proastă calitate așezat pe masă. Totuși, spre deosebire de celulele de dinainte, mobilierul nu era nici fixat în podea, nici acoperit cu protecţie din plastic. Se părea că Hirtmann nu era considerat un pericol nici pentru el însuși sau pentru ceilalţi...

Servaz simţi un frison recunoscând muzica. *Gustav Mahler. Simfonia a IV-a.*

Hirtmann se uita în jos. Citea o revistă. Servaz se aplecă ușor. Observă că elveţianul era mai slab decât în pozele din dosar. Pielea îi devenise mai lăptoasă, aproape transparentă, contrastând cu părul închis la culoare și des, tuns scurt, în care se vedeau câteva fire albe. Nu era ras și ţepi foarte negri îi acopereau bărbia. Păstra totuși acel aer de om educat, din lumea bună, pe care l-ar fi avut și îmbrăcat ca un vagabond sub un pod din Paris – și acea căutătură ușor severă, cu sprâncenele încruntate, care probabil impresionase pe vremuri în sala de judecată. Lăsând la o parte aceste lucruri, era îmbrăcat într-un combinezon deschis la gât și un tricou alb cu o tentă de gri din cauza spălărilor repetate.

Era și puţin îmbătrânit faţă de pozele cunoscute.

— Ţi-i prezint pe comandantul Servaz, zise Xavier, pe judecătorul

Confiant, pe căpitanul Ziegler și pe profesorul Propp.

În lumina ce venea de la fereastră, elvețianul ridică ochii și Servaz le văzu pentru prima dată strălucirea. Aceștia nu reflectau lumea din afară: ardeau în schimb de un foc interior. Efectul nu dură decât o clipă. Apoi dispăru și elvețianul redeveni fostul procuror din Geneva, urban, politicos și zâmbitor.

Acesta dădu scaunul la o parte și se ridică. Era chiar mai înalt decât în poze. Nu departe de un metru nouăzeci și cinci, estimă Servaz.

— Bună ziua, spuse el.

Își fixă privirea asupra comandantului. Pentru un moment, cei doi se măsurară în tăcere. Apoi Hirtmann făcu un lucru ciudat: întinse brusc mâna spre Servaz, care se abținu cu greu să nu tresară, dând înapoi. I-o prinse și i-o strânse cu putere. Era o mână rece și ușor umedă, ca de pește – poate din cauza medicamentelor.

— Mahler, zise polițistul pentru a sparge gheața.

Hirtmann ridică spre el o privire surprinsă.

— Vă place?

— Da. *Simfonia a IV-a,* prima parte.

— *Bedächtig... Nicht eilen... Recht gemächlich...*

— Deliberat. Fără grabă. Foarte relaxat, traduse Servaz.

Deținutul păru din nou surprins, dar încântat.

— Adorno spunea că această parte seamănă cu „A fost odată ca niciodată” din basme.

Servaz tăcu, ascultând instrumentele cu coarde.

— Mahler a scris-o în împrejurări extrem de dificile, continuă elvețianul. Știați?

Ba bine că nu.

— Da, răspunse cu voce tare.

— Era în vacanță... Una de coșmar... Vreme execrabilă...

— Deranjat nonstop de fanfara municipală.

Hirtmann zâmbi.

— Ce simbolistică, nu? Un geniu al muzicii deranjat de o fanfară municipală.

Avea o voce profundă, bine impostată. Plăcută. De actor sau de tribun. Trăsăturile lui sugerau ceva feminin, mai ales gura: mare, cu

buze subțiri. Și ochii. Nasul era totuși cărnos, fruntea înaltă.

— Așa cum puteți constata, zise Xavier înaintând spre fereastră, este imposibil să evadezi de aici, dacă nu ești Superman. Sunt 14 metri de la geam până jos. Iar geamul e blindat și blocat.

— Cine are combinația de la ușă? întrebă Ziegler.

— Ei bine, eu, Elisabeth Ferney și cei doi gardieni din blocul A.

— Primește multe vizite?

— Julian? întrebă doctorul, întorcându-se spre elvețian.

— Da?

— Primești multe vizite?

Acesta zâmbi.

— Pe dumneavoastră, doctore, d-ra Ferney, d-l Monde, frizerul, preotul, echipa obișnuită, dr. Lepage...

— E medicul nostru șef, preciză Xavier.

— Și el nu iese de aici?

— S-a întâmplat o singură dată în 16 luni. Pentru tratamentul unei carii. În aceste cazuri, chemăm un dentist din Saint-Martin, dar avem aici toate materialele.

— Și cele două uși? insistă Ziegler.

Xavier le deschise: o debara cu câteva teancuri de schimburi și de combinezoane albe pe umerașe, o mică baie fără ferestre.

Servaz îl urmărea pe Hirtmann pe furiș. Tipul avea o indiscutabilă carismă și polițistul nu mai văzuse niciodată vreun ins care să pară mai puțin criminal în serie. Acesta avea aerul pe care îl avusese și în libertate: un procuror dur, un bărbat de lume și un om al plăcerilor – gura și bărbia le sugerau din plin. Doar ochii făceau notă discordantă. Negri. Ficși. Cu pupile ce străluceau de viclenie, sub pleoapele ce nu clipeau. O privire la fel de electrică ca un Taser. Mai cunoscuse criminali cu o astfel de privire. Dar, oricum, niciodată nu se găsise în prezența unei personalități atât de strălucitoare și de alunecoase. În alte vremuri, își zise el, un astfel de tip ar fi fost ars pe rug pentru vrăjitorie. În prezent, inșii de teapa lui erau studiați. Lumea încerca să-i înțeleagă. Dar Servaz avea destulă experiență ca să știe că răul nu putea fi cuantificat, nici redus la un principiu științific, la considerații biologice sau la teorii emise de psihologi. Se pretindea că spiritele așa-zis puternice nu există; că sunt o formă de superstiție, o credință

iraţională a celor slabi. Dar asta se întâmpla doar pentru că ei nu fuseseră torturaţi până la moarte în fundul unui beci, nu se uitaseră la filme cu copii molestaţi, pe internet, nu fuseseră niciodată luaţi de lângă familiile lor, frânţi, drogaţi și violaţi de niște bărbaţi timp de săptămâni, înainte de a fi aruncaţi în stradă într-un mare oraş european, nici controlaţi mental ca să se arunce în aer în mijlocul unei mulţimi. *Nici nu ascultaseră urletele mamei în spatele unei uși, la vârsta de zece ani...*

Servaz se cutremură. Își simţi părul ridicându-i-se pe ceafă când constată că Hirtmann se uita la el.

— Vă simţiţi bine aici? întrebă Propp.

— Cred că da. Sunt bine tratat.

— Dar bineînţeles că aţi prefera să fiţi liber, nu?

Zâmbetul elveţianului deveni sarcastic.

— Ce întrebare... răspunse apoi.

— Da, adevărat, îl aprobă Propp, fixându-l cu insistenţă. V-ar deranja să vorbim puţin despre asta?

— N-am nimic împotrivă, răspunse suav tipul, privind pe fereastră.

— Cum vă petreceţi timpul?

— Dar dumneavoastră? răspunse Hirtmann, trăgând cu ochiul spre el.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Citesc ziarele, ascult muzică, stau de vorbă cu personalul, dorm, visez...

— La ce?

— La ce visează oamenii în general? repetă elveţianul, ca și cum ar fi fost vorba despre o întrebare filosofică.

Timp de un sfert de oră, Servaz îl ascultă pe Propp bombardându-l pe Hirtmann cu întrebări. Acesta răspundea spontan, flegmatic și zâmbitor. La final, psihiatrul îi mulţumi și Hirtmann înclină din cap, cu aerul de: „Nicio problemă”. Apoi veni rândul lui Confiant. În mod clar, acesta își pregătise întrebările de acasă. *Drăguţul de judecător și-a făcut bine temele,* gândi Servaz, care era adeptul metodelor mai spontane. Așa că de-abia dădu atenţie interogatoriului.

— Aţi auzit vorbindu-se despre ce se întâmplă afară?

— Citesc ziarele.

— Și ce părere aveți?
— Adică?
— Aveți idee ce fel de persoană a putut face așa ceva?
— Vreți să spuneți că... ar putea fi vorba de cineva ca mine?
— Așa credeți?
— Nu, așa credeți *dumneavoastră.*
— Și totuși, dumneavoastră ce spuneți?
— Nu știu. Nimic. Poate că cineva de aici...
— Ce vă face să spuneți asta?
— Aici sunt destui care ar fi capabili, nu?
— Unii ca dumneavoastră?
— Da. Ca mine.
— Și credeți că cineva a putut ieși de aici ca să comită acea crimă?
— Nu știu. Dar dumneavoastră?
— Îl cunoașteți pe Eric Lombard?
— E proprietarul calului ucis.
— Dar pe Grimm, farmacistul?
— Înțeleg.
— Înțelegeți ce?
— Ați găsit acolo sus ceva care trimite la mine.
— Ce vă faceți să credeți asta?
— Despre ce e vorba? Vreun mesaj de felul: „Eu l-am ucis", semnat Julian Alois Hirtmann?
— De ce ar vrea cineva să dea vina pe dumneavoastră?
— E evident, nu?
— Nu neapărat.
— Oricare dintre rezidenții de aici ar putea fi candidatul ideal.
— Așa credeți?
— De ce nu pronunțați cuvântul?
— Ce cuvânt?
— Cel la care vă gândiți.
— Ce cuvânt?
— Nebun.
(Confiant tăcu)
Idiot.
(Tăcere)

Sisi,
Dili,
Candriu,
Paliu,
Uşchit,
Sony...

— *Bun, cred că ajunge,* interveni dr. Xavier. *Dacă nu mai aveţi alte întrebări, aş vrea să-mi lăsaţi pacientul în pace.*

★ ★ ★

— Un minut, dacă-mi permiteţi.

Se întoarseră. Hirtmann nu ridicase vocea, dar tonul i se schimbase.

— Vreau să vă spun şi eu ceva.

Se priviră unii pe alţii, apoi se uitară la el întrebători. Tipul nu mai zâmbea. Faţa îi devenise severă.

— Aţi venit aici să mă examinaţi din toate unghiurile. Vă întrebaţi dacă am ceva de-a face cu ceea ce se întâmplă afară – chestie, evident, absurdă. Vă simţiţi puri, oneşti, spălaţi de toate păcatele, pentru că vă aflaţi în faţa unui monstru. Chestie, din nou, absurdă.

Servaz schimbă o privire surprinsă cu Ziegler. Xavier părea şi el perplex. Confiant şi Propp aşteptau urmarea în tăcere.

— Credeţi că faptele mele fac acţiunile voastre mai puţin condamnabile? Micile voastre probleme şi vicii mai puţin hidoase? Credeţi că există asasini, violatori şi criminali, pe de o parte şi voi, pe de altă parte? În realitate trebuie să înţelegeţi ceva: nu există o membrană etanşă care împiedică răul să circule. Nu există două feluri de umanitate. Când vă minţiţi nevestele şi copiii, când vă abandonaţi biata mamă într-un azil ca să aveţi libertate de mişcare, când vă îmbogăţiţi pe spinarea altora, când evitaţi să donaţi o parte din salariile voastre pentru cei care nu au nimic, când produceţi suferinţă din egoism sau indiferenţă, vă apropiaţi de ceea ce reprezint eu. E doar o problemă de nuanţă, nu de natură. Avem aceeaşi natură: a umanităţii în general.

Se aplecă şi scoase o carte groasă de sub pernă. O biblie...

— Preotul mi-a dat asta. Îşi imaginează că m-ar putea salva. (Râse scurt şi strident.) Absurd! Pentru că răul din mine nu e doar al meu.

Singurul lucru care ne-ar putea salva ar fi un holocaust nuclear...

Vocea îi devenise puternică și convingătoare și Servaz își putu imagina fără dificultate efectul pe care îl avusese la tribunal. Fața severă invita la pocăință și supunere. Dintr-odată, deveniseră ei păcătoșii și el apostolul! Erau complet dezorientați. Chiar și Xavier părea surprins.

— Aș vrea să vorbesc în privat cu comandantul, zise brusc Hirtmann cu o voce mai cumpătată.

Xavier se întoarse spre Servaz, care ridică din umeri. Cu un aer jenat, psihiatrul se încruntă.

— Domnule comandant?

Acesta confirmă cu un semn din cap.

— Foarte bine, mai zise doctorul, îndreptându-se spre ușă.

Propp ridică și el din umeri, contrariat fără îndoială de faptul că Hirtmann nu-l alesese pe el; privirea lui Confiant arăta dezaprobare fățișă. Plecară totuși pe urmele doctorului. Ziegler ieși ultima, cu o căutătură glacială în direcția elvețianului.

— Drăguță fată, zise acesta din urmă după ce ea închise ușa.

Servaz nu reacționă. Privi însă în jur, nervos.

— Nu pot să vă servesc cu nimic, un ceai sau o cafea. N-am nimic aici. Doar sufletul.

Servaz fu tentat să-i spună să termine cu teatrul și să revină la fapte, dar se abținu.

— Care e simfonia dumneavoastră preferată?

— N-am preferințe, răspunse sec polițistul.

— Toată lumea are.

— Să zicem 4, 5 și 6.

— Ce versiuni?

— Bernstein, desigur. Nici Inbal nu e rău. Și Haitink pentru *A Patra,* Wien pentru *A Șasea*... Ascultați...

— Mmm... Bune alegeri... Cu toate că aici, chestia asta n-are importanță, adăugă Hirtmann arătând spre aparatul lui de proastă calitate.

Servaz nu putea nega că sunetul ce ieșea din el era mediocru. Îi trecu prin minte că Hirtmann controlase conversația încă de la început – chiar și atunci când fusese bombardat cu întrebări.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, atacă el, dar micul tău discurs de mai devreme nu m-a convins, Hirtmann. Eu n-am nimic în comun cu tine, să fie clar.

— Sunteţi liber să gândiţi ce vreţi. Dar ceea ce tocmai aţi spus e fals: cel puţin pe Mahler şi tot avem ceva în comun.

— Ce voiai să-mi spui?

— Aţi vorbit cu Chaperon? întrebă Hirtmann, schimbând din nou tonul şi fixându-l, atent la cea mai mică reacţie.

Servaz tresări. Simţi un fior pe şira spinării. *Tipul ştia numele primarului din Saint-Martin...*

— Da, răspunse el prudent.

— Chaperon era prieten cu... Grimm, o ştiaţi?

Servaz îl fixă la rândul său, perplex. De unde ştia? De unde avea toate aceste informaţii?

— Da, răspunse. Da. Mi-a spus. Dar tu, de unde...?

— Spuneţi-i atunci domnului primar să vă povestească despre sinucideri.

— Despre ce???

— Despre sinucideri, domnule comandant. Spuneţi-i despre sinucideri!

16

— Sinucideri? Despre ce vorbiţi?

— N-am nicio idee. Dar se pare că Chaperon ştie.

Ziegler îl privi întrebător.

— Hirtmann v-a spus?

— Da.

— Și îl credeţi?

— Trebuie să verificăm.

— Tipul e sărit de pe fix.

— Posibil.

— Și nu v-a mai spus nimic în plus?

— Nu.

— De ce dumneavoastră?

Servaz zâmbi.

— Datorită lui Mahler, presupun.

— Ce?

— Muzica... *Gustav Mahler:* pasiunea noastră comună.

Ziegler își luă o clipă ochii de la drum pentru a-i arunca o privire care părea să spună că nu toţi nebunii erau închiși la Institut. Dar Servaz nu-i mai dădea atenţie. Impresia că se confrunta cu ceva nou și terifiant era mai puternică ca niciodată.

★ ★ ★

— E foarte inteligent ceea ce încearcă tipul, zise Propp puţin mai departe, în timp ce coborau spre Saint-Martin.

În jurul lor, defilau brazii. Servaz se uita pe geam, pierdut în gânduri.

— Nu ştiu cum a făcut-o, dar a simţit imediat că în grup există o linie de demarcaţie şi încearcă să ne separe, atrăgându-şi simpatia unuia dintre componenţi.

Servaz se întoarse brusc la cei din spate. Se uită insistent la psihiatru.

— „Simpatia unuia dintre componenţi", repetă el. Drăguţă formulă... Unde vreţi s-ajungeţi, Propp? Credeţi că pot uita ceea ce reprezintă?

— N-am vrut să spun asta, comandante, se corectă omul, jenat.

— Aveţi dreptate, doctore, îl susţinu Confiant. Trebuie să rămânem uniţi şi să începem să punem la punct o strategie de anchetă coerentă şi credibilă.

Cuvintele acestuia îi atinseră pe Ziegler şi Servaz ca o lovitură de bici. Poliţistul se simţi cuprins din nou de furie.

— „Uniţi” aţi spus? Ne-aţi denigrat munca de două ori în faţa unui terţ! Asta înțelegeţi dumneavoastră prin *uniţi?* Credeam că obişnuiţi să lăsaţi poliţia să-şi facă treaba!

Confiant îi susţinu privirea fără să clipească.

— Nu şi atunci când anchetatorii o iau atât de vizibil pe un drum greşit, replică el cu severitate.

— În cazul acesta, vorbiţi cu Cathy d’Humières. „O strategie coerentă și credibilă”. Și care ar fi după dumneavoastră această strategie, domnule judecător?

— În orice caz, nu cea care duce spre Institut.

— Nu puteam fi siguri înainte de a veni, obiectă Irène Ziegler, cu un calm care-l miră pe Servaz.

— Într-un fel sau altul, insistă acesta, ADN-ul lui Hirtmann a ieșit de acolo și s-a „deplasat” sus. Și asta nu e o ipoteză, e un fapt: când o să aflăm cum, nu vom fi departe de vinovat.

— Sunt de acord, zise judecătorul, cineva din acea instituție are de-a face cu moartea calului. Dar aţi spus-o chiar dumneavoastră: e imposibil să fi fost Hirtmann. Pe de altă parte, am fi putut acţiona cu mai multă discreţie. Dacă se află ceva, existenţa însăşi a Institutului e pusă sub semnul întrebării.

— Poate, zise Servaz cu răceală. Dar nu e problema mea. Până când nu vom studia planurile de ansamblu ale sistemului, nicio ipoteză nu va fi exclusă. Întrebaţi orice director de închisoare: nu există sistem infailibil. Unii indivizi sunt dotaţi cu un al șaselea simţ pentru a depista slăbiciunile. În plus, există şi ipoteza unui complice printre membrii personalului.

Confiant părea şocat.

— Deci continuaţi să credeţi că Hirtmann a ieşit cumva?

— Nu, mărturisi Servaz fără tragere de inimă, asta mi se pare din ce în ce mai puţin posibil. Dar încă e prea devreme ca să excludem cu

totul varianta. Trebuie oricum să răspundem la o întrebare nu mai puţin esenţială: cine a făcut rost de saliva lui Hirtmann şi a pus-o în teleferic? Şi mai ales: *cu se scop?* Pentru că nu există nicio îndoială că între cele două crime există o legătură.

★ ★ ★

— E foarte puţin probabil ca paznicii să-l fi omorât pe farmacist, declară Espérandieu în sala de şedinţe, cu laptopul deschis în faţa lui. În opinia lui Delmas, cel care a făcut asta este foarte inteligent, viclean, sadic şi are ceva cunoştinţe de anatomie.

Le repetă apoi ceea ce dedusese legistul despre poziţia nodului, citind notiţele de pe monitor.

— Asta confirmă prima noastră impresie, zise Ziegler, uitându-se la ei. Grimm n-a murit imediat. Şi a suferit.

— După Delmas, i s-a tăiat şi degetul înainte.

Se aşternu o linişte apăsătoare.

— În mod evident, spânzurarea, nuditatea, capa şi degetul tăiat au legătură, interveni Propp. Una nu are sens fără cealaltă. Ne rămâne să vedem care. În plus, totul indică un plan îndelung pus la cale. A fost nevoie să adune materialele, să aleagă momentul, locul. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării. La fel şi în cazul animalului.

— Cine se ocupă de curele? întrebă Servaz.

— Eu, zise Ziegler, cu pixul ridicat în aer. Laboratorul a identificat marca şi modelul. Trebuie să-l sun pe fabricant.

— Foarte bine. Şi capa?

— Se ocupă oamenii noştri. Trebuie să aruncăm o privire mai atentă şi la casa victimei, mai spuse ea.

Servaz se gândi la văduva lui Grimm, la privirea pe care i-o aruncase şi la cicatricele de la încheietură. Îl străbătu un fior.

— Mă ocup eu, zise. Cine îi ia în primire pe paznici?

— Noi, răspunse Ziegler încă o dată.

— OK.

Se întoarse spre Espérandieu:

— Vreau să te întorci în Toulouse şi să aduni toate informaţiile posibile despre Lombard. E destul de urgent. Trebuie cu orice preţ să găsim legătura între acesta şi farmacist. Dacă e necesar, cere-i ajutorul Samirei. Şi lansează o căutare oficială a paznicilor, la poliţie.

Servaz se referea la faptul că, în acel moment, poliţia şi jandarmeria utilizau mereu baze de date separate – ceea ce complica, bineînţeles, treaba tuturor. Dar administraţia franceză nu era genul care să se remarce prin simplitate. Espérandieu se ridică și se uită la ceas. Își închise laptopul.

— Urgent, ca întotdeauna. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, plec.

Servaz aruncă o privire spre ceasul de perete.

— Foarte bine. Toată lumea la treabă. Eu am de făcut o mică vizită. Poate că a venit timpul să-i pun câteva întrebări lui Chaperon.

★ ★ ★

Părăsi Institutul încotoşmănată în geaca de iarnă, un pulover pe gât, pantaloni de schi și cizme îmblănite. Își pusese încă un rând de şosete şi-și dăduse cu un ruj de protecţie pe buze. Cărarea, plină de zăpadă, începea din partea de est a clădirilor și se pierdea printre copaci, luând-o mai mult sau mai puţin în direcţia văii.

Cizmele i se afundară repede în stratul de zăpadă proaspătă, dar înainta uşor, într-un ritm bun. Din gură îi ieșeau aburi. Avea nevoie să ia aer. După conversaţia surprinsă prin gura de aerisire, atmosfera din Institut devenise irespirabilă. La naiba! Cum avea să reziste un an întreg în locul acela?

Mersul pe jos o ajutase întotdeauna să-și facă ordine în idei. Aerul rece îi punea neuronii la lucru. Cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că la Institut nimic nu se petrecea așa cum anticipase.

Şi apoi, acea suită de evenimente din exterior care păreau să aibă legătură cu locul ei de muncă…

Respectivele evenimente o lăsaseră perplexă. Oare mai remarcase cineva în afară de ea plimbările nocturne? Probabil că n-aveau nimic de-a face cu restul, dar, în caz contrar, oare nu trebuia să vorbească cu Xavier? Un corb trecu brusc pe deasupra capului ei, înainte de a se ridica într-o fâlfâire de aripi, și inima îi tresări în piept. Apoi liniștea reveni. Regretă încă o dată că nu avea pe nimeni în care să aibă încredere. Era singură și nu se putea baza decât pe ea însăși pentru a lua deciziile corecte.

Cărarea nu ducea prea departe, dar singurătatea muntelui o copleşi. Lumina și liniștea ce coborau din vârful copacilor aveau ceva funebru. Pereţii înalţi de piatră ce înconjurau valea nu dispăreau

niciodată cu totul din vedere – asemenea pereţilor celulei care nu dispăreau niciodată din vederea prizonierului. Nimic de-a face cu peisajele atât de pline de viaţă şi aerisite din Elveţia natală, în apropiere de Léman. Drumul începuse să coboare în pantă mai abruptă și fu obligată să fie mai atentă unde pune piciorul. Pădurea se îndesise. Într-un final, ieşi de sub coronament şi se trezi la lizieră, în faţa unui luminiş în mijlocul căruia se ridicau mai multe clădiri. Le recunoscu imediat: tabăra de vară situată puţin mai jos în vale, pe lângă care trecuse în drum spre Institut. Cele trei clădiri aveau același aer abandonat şi sinistru ca prima dată. Una dintre ele, mai lângă pădure, era aproape înghiţită de vegetaţie. Celelalte două nu mai erau decât crăpături, geamuri sparte, beton acoperit de muşchi şi înnegrit de intemperii şi terase pustii. Vântul se strecura prin deschizături şuierând, uneori grav, alteori ascuţit, într-un *lamento* lugubru. Frunze moarte, putrede şi umezite, stăteau grămadă la picioarele zidurilor de beton, în parte îngropate sub zăpadă şi degajând un miros de descompunere vegetală.

Intră încet printr-o deschizătură. Coridoarele și sălile de la parter erau acoperite de aceeași lepră ce acoperea zidurile cartierelor sărace: graffiti ce promiteau să „le-o tragă poliţailor”, să-i „facă pe la spate pe gabori” și care revendicau acel teritoriu pe care totuși nimeni nu visase să-l conteste; desene primitive și obscene… peste tot. Ajunse la concluzia că și Saint-Martin avea galeria lui de „artiști” stradali.

Pașii îi răsunau în vidul sonor al sălilor. Curenții de aer înghețat o mângâiau făcând-o să tremure. Avea imaginația destul de bogată ca să-și închipuie hoarde de copii alergând și distrându-se peste tot și adulți păzindu-i ca niște câini pe turma de oi rătăcite. Cu toate astea, fără să știe de ce, nu putea scăpa de impresia că acele locuri evocau mai mult constrângere și tristețe decât jocuri de vacanță. Își aminti de o evaluare de credibilitate pe care o făcuse unui băiat de 12 ani, la un cabinet particular de psihologie legală la care lucrase în Geneva: copilul fusese violat de unul dintre animatorii din tabără. Prin natura meseriei, știa prea bine că lumea nu semăna cu un roman de Johanna Spyri[29]. Poate pentru că era singură într-un loc necunoscut, poate din

[29] Johanna Spyri (12 iunie 1827 – 7 iulie 1901) – scriitoare elveţiană, autoare de cărţi pentru copii. Cel mai cunoscut titlu: „Heidi, fetiţa munţilor”.

cauza evenimentelor din urmă, dar nu putea să nu se gândească la numărul incalculabil de violuri, de crime, de torturi și de brutalități fizice și psihologice comise peste tot, tot timpul și oriunde, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu – ceva la fel de insuportabil ca a privi direct în soare – și, ca urmare, îi veniră în minte versurile lui Baudelaire[30]:

> ...printre lupi, șacali, pantere și solzoase,
> Reptile, scorpioni, maimuțe, umezi șerpi,
> Monștrii stridenți ce urlă și grohăie acerbi,
> În ticăloasa junglă a viciilor noastre...

Dintr-odată încremeni. Un zgomot de motor afară... O mașină încetini și se opri în fața taberei. Roțile scrâșniră. Rămase nemișcată, ciulind urechile. Și auzi foarte clar o portieră trântindu-se. *Venea cineva...* Se întrebă dacă erau „artiștii" care se întorceau să-și termine Capela Sixtină. În acel caz, nu i se părea potrivit să se întâlnească cu ei singură într-un astfel de loc. Se întoarse și se îndrepta deja în vârful picioarelor spre partea din spate a clădirii, când își dădu seama că greșise bifurcația și culoarul pe care se afla se înfunda la capăt... *La naiba!* Pulsul i se acceleră. Se întorcea deja din drum când auzi pașii vizitatorului, la fel de ușori ca niște frunze purtate de vânt, înaintând pe cimentul de la intrare. Tresări. Era deja acolo! N-avea nici cel mai mic motiv să se ascundă, dar asta nu fu de ajuns ca s-o convingă să se arate. Mai ales că persoana înainta cu prudență și chiar se opri la rândul său. Nu mai făcea niciun zgomot. Diane se sprijini de zidul înghețat, simțind cum teama o făcea să transpire la rădăcina părului. Cine să vrea să piardă vremea printr-un loc ca acela? Instinctiv, măsurile de precauție luate de vizitator o duseră cu gândul la un motiv dubios. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit în acel moment și ar fi zis „salut"?

Persoana se întoarse, apoi se decise brusc și porni în direcția ei. Diane intră în panică. Nu pentru mult timp însă: respectivul se oprise din nou și-l auzi întorcându-se și luând-o în sens invers. Ea profită și riscă o privire de după colțul care o ascundea vederii. Ceea ce văzu nu

---

[30] *Către cititor* de Charles Baudelaire, traducere de Florin Dănuț Necula.

avu darul s-o liniștească: o capă neagră, lungă, cu glugă, care flutura pe spatele vizitatorului ca o aripă de liliac. O capă de ploaie – al cărei material impermeabil și rigid fâșâia la fiecare pas.

Din spate, cu acea îmbrăcăminte prea largă, Diane n-ar fi putut spune dacă era bărbat sau femeie... Era însă în felul de a se mişca al siluetei ceva ascuns, diabolic, care o făcu să se înfioare.

Profită de faptul că persoana se îndepărta pentru a ieşi din ascunzătoare, dar cizma întâlni un obiect metalic ce produse un zăngănit sonor pe podeaua de ciment. Diane se trase înapoi în umbră, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Auzi cum respectivul se opreşte din nou.

— E CINEVA AICI?

Un bărbat... O voce subţire, ascuţită, dar de bărbat...

Diane avea impresia că gâtul i se umfla şi se dezumfla în ritmul sângelui pompat în carotide de inima înnebunită. Trecu un minut.

— E CINEVA AICI?

Vocea avea ceva ciudat. O nuanţă de ameninţare, dar şi o notă plângăreaţă, fragilă, de iritare. Fără să ştie de ce, Diane se gândi la o pisică înspăimântată, dar care încearcă să impresioneze.

Oricum, nu era o voce cunoscută.

Liniștea i se păru interminabilă, bărbatul nu se mișca. Ea nici atât. Foarte aproape, se auzeau picături de apă căzând într-o baltă. Cel mai mic sunet rezona deranjant în acea bulă de liniște înconjurată de foşnetul crengilor de afară. O mașină trecu pe drum, dar ea de abia îi dădu atenţie. Tresări brusc când bărbatul începu să se lamenteze într-un falset ascuțit și răgușit ce se lovi de pereţi ca o minge de squash.

— Ticăloșilor, ticăloșilor, ticăloșilor! îl auzi ea hototind. Ordurilor! Scursorilor! Crăpaţi odată! O să ardeţi în iad! Uahhhhhhhhhhh!

Diane de-abia îndrăznea să respire. Avea pielea de găină. Bărbatul izbucni în hohote de plâns. Auzi fâsâitul capei de ploaie când acesta căzu în genunchi. Tipul plânse și gemu multă vreme și ea riscă o nouă privire, dar nu-i putu zări chipul sub glugă. Apoi, brusc, acesta se ridică și plecă în fugă. O clipă mai târziu, auzi portiera, motorul pornind și mașina îndepărtându-se pe șosea. Nu înțelegea nimic din ceea ce văzuse și auzise. Oare bărbatul venea deseori acolo? I se

întâmplase ceva care putea justifica comportamentul de mai devreme? Un comportament pe care s-ar fi așteptat să-l vadă mai degrabă la Institut.

În tot cazul, îi trăsese o sperietură soră cu moartea. Se hotărî să se întoarcă și să-și facă ceva cald în chicineta pusă la dispoziţia personalului. O s-o calmeze. Când ieși din clădire, constată că vântul se întețise și începu să tremure violent. Ştia că nu doar din cauza frigului.

★ ★ ★

Servaz se duse direct la primărie. O piaţă mare, dreptunghiulară, de-a lungul râului. Un parc cu chioşc pentru fanfară, cafenele cu terasă și, chiar în mijloc, drapelul Franţei și al Uniunii fâlfâind uşor dintr-un balcon. Lăsă mașina într-o parcare mică, între parc și râul lat ce curgea vijelios și limpede la picioarele unui zid de beton.

Înconjură peluzele cu flori, apoi se strecură printre mașinile parcate în fața teraselor, înainte de a intra. La primul etaj, află că primarul nu era acolo și că sigur îl va găsi la fabrica de îmbuteliat apă minerală al cărei proprietar era. Secretara se lăsă greu convinsă să-i dea numărul lui de mobil, iar când îl formă, îi intră căsuța poştală. Își dădu seama că i se făcuse foame și se uită încă o dată la ceas. 15:29. Stătuseră mai mult de cinci ore la Institut.

Ieșind din Primărie se așeză la prima terasă, în fața parcului. De cealaltă parte a străzii, niște adolescenţi ieșeau de la liceu, cu ghiozdanele în spate. Alții treceau pe motociclete cu un zgomot asurzitor.

Apăru chelnerul. Servaz ridică privirea. Înalt, brunet, la vreo 30 de ani, genul care probabil plăcea femeilor, cu începutul lui de barbă și ochii de culoare închisă. Comandă un espresso și o omletă.

— Sunteți de mult prin zonă? întrebă apoi.

Tipul se uită la el sfidător. Și amuzat. Servaz înțelese brusc că putea crede că-i face avansuri. Trebuie că i se mai întâmplase.

— M-am născut la vreo 20 de kilometri de aici, răspunse el.

— Cuvântul sinucideri vă spune ceva?

De data asta amuzamentul lăsă loc sfidării.

— Cine sunteţi? Vreun ziarist?

Servaz scoase legitimaţia.

— Brigada Omoruri. Anchetez moartea farmacistului Grimm. Ați auzit de ea, nu?

Bărbatul dădu prudent din cap.

— Deci? Cuvântul sinucideri vă spune ceva?

— Ce le spune tuturor din zonă.

La acele cuvinte, Servaz simți un junghi care-l făcu să se așeze mai bine în scaun.

— Și anume?

— E o poveste veche, nu știu mare lucru.

— Spuneți-mi puținul pe care-l știți.

Chelnerul părea din ce în ce mai încurcat și arunca priviri neliniștite în jur, în timp ce se lăsa de pe un picior pe altul.

— S-a întâmplat demult...

— Când?

— Acum vreo 15 ani.

— „S-a întâmplat”... Ce anume?

Tipul îl privi mirat.

— Ei bine... valul de sinucideri.

Servaz se uită la el fără să înțeleagă.

— Ce val de sinucideri? întrebă agasat. Fiți mai explicit, pentru Dumnezeu!

— Mai multe sinucideri... Adolescenți... Băieți și fete, între 14 și 18 ani, cred.

— Aici, în Saint-Martin?

— Da. Și în satele din vale.

— Mai multe? Câte?

— Ce știu eu. Aveam doar 11 ani! Probabil vreo cinci. Sau șase. Șapte. Mai puțin de zece, în tot cazul.

— Și s-au omorât în același timp? întrebă comandantul stupefiat.

— Nu. Dar aproape. Oricum, a durat câteva luni.

— Câteva luni vrea să însemne câte? Două? Trei? 12?

— Mai degrabă 12. Da. Poate un an. Nu prea știu...

Nu-l prea ducea capul pe *playboy*-ul nostru de duminică. Sau poate nu voia să intre în detalii.

— Se știe de ce au făcut-o?

— Nu cred. Nu.

— N-au lăsat niciun mesaj?

Tipul ridică din umeri.

— Ascultaţi, pe vremea aia eram doar un puşti. Puteţi găsi cu siguranţă pe cineva mai în vârstă cu care să vorbiţi. Eu nu ştiu mai multe. Îmi pare rău.

Servaz îl urmări îndepărtându-se printre mese și dispărând în interior. Nu încercă să-l reţină. Îl zări prin geam, vorbind cu un ins corpolent, care trebuia să fie patronul. Respectivul aruncă o privire întunecată în direcţia lui, apoi ridică din umeri şi se întoarse la casă.

Ar fi trebuit să se ridice şi să-l interogheze şi pe el, dar era convins că nu era locul potrivit pentru a primi informaţii solide. Un val de sinucideri cu adolescenţi de 15 ani... Începu să gândească febril. Ce poveste incredibilă! Ce putuse să împingă mai mulţi adolescenţi din vale la aşa ceva? Şi 15 ani mai târziu, o crimă şi un cal mort... Exista oare vreo legătură? Strânse din ochi, scrutând piscurile munţilor din fundul văii.

☆ ☆ ☆

Când Espérandieu apăru pe culoarul imobilului din Bulevardul Embouchure nr. 2, o voce de stentor se ridică dintr-unul dintre birouri.

— Uite-o! Uite-o pe iubita patronului!

Espérandieu ignoră insulta. Pujol era un imbecil tare în gură, chestii care merg adesea mână-n mână. Un tip înalt şi solid, cu părul grizonant, cu idei de Ev Mediu și un repertoriu de glume care nu-l făceau să râdă decât pe alter ego-ul său: Ange Simeoni – doi inseparabili „tenori ai prostiei", cum cânta Aznavour. Martin îi pusese la punct și nu-și mai permiseseră niciodată asemenea glume în prezența lui. Dar acum nu era acolo.

Espérandieu parcurse șirul de birouri până la al său, chiar la capătul culoarului, lângă cel al comandantului. Închise uşa în urma lui. Samira îi lăsase un mesaj pe birou: *I-am băgat pe paznici în FPC, așa cum ai spus.* FPC era fişierul persoanelor căutate. Strânse hârtia în pumn şi o aruncă la coş, puse *TV on the Radio* cu *Family Tree* pe iPhone, apoi deschise mesageria. Martin îi ceruse să găsească orice informaţii disponibile despre Eric Lombard şi el ştia cui să se adreseze pentru a le obţine. Espérandieu avea un avantaj faţă de

ceilalţi colegi ai săi – în afară de Samira – şi faţă de Martin: era *în ton cu vremurile.* Aparţinea generaţiei multimedia, cyberculturii, reţelelor de socializare şi forumurilor. Şi i se întâmpla adesea, ştiind unde să caute, să facă descoperiri interesante. Dar nu ţinea neapărat ca Martin ori ceilalţi să ştie de unde face rost de ele.

★ ★ ★

— Îmi pare rău, nu l-am văzut astăzi.

Directorul fabricii de îmbuteliat se uită nerăbdător la Servaz.

— Aveţi idee unde l-aş putea găsi?

Bărbatul corpolent ridică din umeri.

— Nu. Am încercat să dau de el, dar are mobilul închis. În mod normal ar fi trebuit să vină la muncă. Aţi încercat la el acasă? Poate e bolnav.

Comandantul îi mulţumi şi ieşi din făbricuţă. Un grilaj înalt cu sârmă ghimpată deasupra de jur împrejur. Descuind Jeepul reflectă. Sunase deja la Chaperon acasă. Degeaba. Nu răspundea nimeni. Simţi un nod de panică formându-i-se în stomac.

Urcă în maşină şi se aşeză la volan.

Îi reveni încă o dată în minte privirea înspăimântată a lui Chaperon. Ce spusese Hirtmann? *Spuneţi-i domnului primar să vă povestească despre sinucideri.* Ce anume ştia Hirtmann? Şi de unde naiba?

Apoi îi veni altă idee. Luă mobilul şi tastă numărul notat în agendă. Răspunse o voce de femeie.

— Servaz, Brigada Omoruri, zise el. Soţul dumneavoastră avea vreun birou, ceva unde-şi ţinea hârtiile?

Un scurt moment de linişte, apoi sunetul cuiva care dă afară fumul de ţigară aproape de receptor.

— Da.

— Îmi permiteţi să vin să arunc o privire?

— Am de ales?

Întrebarea plecase ca din puşcă, dar fără sarcasm veritabil de data asta.

— Puteţi refuza. În care caz, ar trebui să cer mandat de percheziţie, l-aş obţine, iar reaua dumneavoastră voinţă ar atrage inevitabil atenţia magistratului ce instrumentează cazul.

— Când? întrebă sec vocea.

— Imediat, dacă nu vă deranjează.

Omul de zăpadă era tot acolo, dar copiii dispăruseră. La fel și cadavrul pisicii. Se însera. Cerul se umpluse de nori negri și amenințători. O singură fâșie roz-portocalie persista deasupra munţilor.

Ca și data trecută, văduva Grimm îl aştepta în pragul casei de lemn vopsită în albastru, cu ţigara în mână și cu o mască de absolută indiferenţă pe faţă. Se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

— La capătul holului, ușa din dreapta. N-am atins nimic.

Servaz străbătu un hol sufocat de mobilă, tablouri, fotolii, bibelouri și animale împăiate, care-l priveau în trecere. Împinse ultima uşă de pe dreapta, după o bibliotecă. Jaluzelele coborâte lăsau camera în penumbră. Înăuntru era un aer închis. Deschise fereastra. Un birou mic de vreo nouă metri pătraţi, care dădea spre pădurea din spatele casei. Dezordine indescriptibilă. Își făcu cu greu loc până în mijlocul camerei. Înțelese că Grimm își petrecea cea mai mare parte a timpului acolo. Avea chiar şi un mic televizor pus pe o mobilă în faţa unei canapele vechi, ponosită și plină de clasoare, dosare și reviste de pescuit și vânătoare, un casetofon stereo și un cuptor cu microunde.

Câteva secunde, rămase în picioare în mijlocul camerei și se uită interzis la haosul de dosare, mobile, clasoare și alte obiecte pline de praf.

Un bârlog, o vizuină...

Un *coteț*.

Se cutremură. Grimm trăia ca un câine alături de nevasta lui de gheaţă.

Pe pereţi, cărţi poştale, un calendar, postere cu lacuri de munte și râuri. Pe dulapuri, alte animale împăiate: o veveriță, mai multe bufnițe, o raţă și chiar o pisică sălbatică. Într-un colţ, zări o pereche de ghete de munte. Pe o mobilă, mai multe mulinete. Un iubitor de natură? Un taxidermist amator? Încercă pentru o clipă să se pună în pielea bărbatului corpolent, care se închidea în acea cameră în compania ciudatului bestiar ai cărui ochi sticloși pândeau din umbră. Să și-l imagineze mâncând semipreparate în faţa televizorului, înainte de a adormi pe canapea. Pândit de la capătul holului de femela-

dragon cu care se căsătorise cu 30 de ani în urmă. Începu să tragă sertarele. Metodic. În primul, stilouri, facturi, reţete de medicamente, extrase de cont, chitanţe de carduri de credit. În următorul, un binoclu, cărţi de joc nedesfăcute, hărţi IGN[31].

Apoi, în fundul sertarului degetele sale dădură peste ceva: nişte chei. Le scoase. Un set. Una mare, de broască şi două, mai mici, de lacăt sau altă încuietoare. Le puse în buzunar.

În al treilea sertar, o colecţie de muşte de pescuit, de cârlige, de fire de gută – şi o fotografie.

Se apropie de fereastră.

Grimm, Chaperon – şi încă două personaje.

Clişeul obişnuit: Grimm aproape slab – şi Chaperon cu vreo 15 ani mai tânăr. Cei patru bărbaţi stăteau pe nişte bolovani în jurul unui foc de tabără şi zâmbeau spre obiectiv. În spatele lor, spre stânga, un luminiş înconjurat de o pădure de conifere înalte şi de foioase în culorile toamnei; o pajişte în pantă dulce, un lac şi munţi în dreapta fotografiei. Era la apus: copacii înalţi îşi întindeau umbrele lungi spre lac. Fumul focului de tabără urca în spirală în lumina crepusculară. Servaz zări şi două corturi în stânga.

Atmosferă bucolică.

O impresie de bucurie simplă şi de fraternitate. Nişte bărbaţi cărora le făcea plăcere să se întâlnească şi să campeze pe munte, o ultimă oară înainte de venirea iernii.

Servaz înţelese dintr-odată cum putea Grimm suporta acea viaţă de om retras, lângă o soţie care îl dispreţuia şi-l umilea: cu ajutorul acestor ieşiri în natură, în compania prietenilor. Îşi înţelese greşeala. Camera aceea nu era o închisoare, un bârlog: era, dimpotrivă, un tunel către exterior. Animalele împăiate, posterele, materialele de pescuit, revistele: toate trimiteau la acele momente de libertate absolută care probabil constituiau pilonul existenţei sale.

În fotografie, cei patru bărbaţi erau îmbrăcaţi cu cămăşi în carouri, pulovere şi pantaloni a căror croială amintea de moda anilor 1990. Unul dintre ei ţinea ridicată o ploscă ce conţinea probabil altceva decât apă; altul privea spre obiectiv cu o jumătate de zâmbet absent,

---

[31] Institutul Naţional de Informare Geografică şi Forestieră.

părând dus pe gânduri, ca și cum acel mic ceremonial n-avea legătură cu el.

Servaz îi privi cu atenție pe ceilalți doi excursioniști. Unul era un colos bărbos și vesel, celălalt un tip înalt, destul de slab, cu păr negru și des și ochelari cu rame mari.

Compară lacul din fotografie cu cel din posterul de pe perete, fără să poată stabili dacă era același, luat din două unghiuri deosebite sau dacă era vorba de două lacuri diferite.

Întoarse poza.

Lacul Oule, octombrie 1993.

Un scris clar, strâns, precis.

Nu se înșelase. Poza avea 15 ani. În acest caz, bărbații erau cam de-o vârstă cu el. Se apropiau de 40. Oare mai aveau încă visuri sau își făcuseră deja bilanțul existenței? Era acesta unul pozitiv sau negativ?

În poză zâmbeau, ochii le străluceau în lumina blândă a serii de toamnă, iar fețele le erau brăzdate de umbre întunecate.

Dar ce simțeau oare în realitate? Toată lumea sau aproape toată zâmbește în poze. Toată lumea se preface, mai ales în prezent, sub influența mediocrității mediatice globale, își spuse el. Mulți chiar *își joacă* viața ca și cum ar fi pe o scenă. Aparențele și kitschul au devenit regulă.

Fascinat, studie cu mare atenție fotografia. *Era importantă*? Din interior, un mic semnal familiar îi spunea că da.

Ezită puțin, apoi o strecură în buzunar.

Exact în momentul în care o făcea, avu senzația că uitase ceva. O senzație puternică. Imediată. Impresia că mintea lui descoperise involuntar un detaliu și trăgea un semnal de alarmă.

Scoase din nou fotografia. Se mai uită încă o dată. Cei patru bărbați zâmbitori. Lumina blândă a serii. Umbra munților ce se întindea pe lac. Nu, nu era asta. Fără să-și dea seama, *văzuse* ceva.

Și dintr-odată înțelese.

Mâinile.

Trei dintre cei patru bărbați aveau mâna dreaptă la vedere: *toți purtau un ghiul mare, de aur, pe inelar.*

Poza era făcută prea de departe pentru ca Servaz să poată jura că era vorba despre același inel.

Cel care se găsise probabil și pe degetul tăiat al lui Grimm...

★ ★ ★

Părăsi încăperea. Muzica răsuna în toată casa. Jazz. O luă pe holul din cărămidă și ajunse într-un salon la fel de aglomerat. Văduva stătea într-un fotoliu. Citea. Ridică spre el o privire surprinzător de ostilă. Servaz agită cheile.

— Știți de unde sunt?

Ea ezită un moment, parcă întrebându-se ce risca dacă nu-i spunea nimic.

— Avem o cabană în valea Sospel, răspunse într-un final. La zece kilometri de aici. La sud de Saint-Martin... Nu departe de granița cu Spania. Dar nu mergem... sau mai bine zis, soțul meu nu mergea acolo decât în weekenduri, odată cu venirea primăverii.

— Soțul? Și dumneavoastră?

— Un loc absolut sinistru. Nu puneam piciorul pe-acolo. Soțul meu se ducea ca să fie singur, să se odihnească, să mediteze, să pescuiască...

Să se odihnească, gândi Servaz. De unde până unde avea nevoie de odihnă un farmacist? Nu-și muncea din greu angajații? Apoi se gândi că era nedrept: ce știa el despre meseria de farmacist? Oricum, un lucru era sigur: trebuia să meargă la cabană.

★ ★ ★

Răspunsul la mesaj îi parveni lui Espérandieu 38 de minute mai târziu. O ploaie fină lăsa urme pe ferestre. Peste Toulouse căzuse noaptea, și luminile vagi din exteriorul geamurilor șiroind de apă păreau motivele unui ecran de protecție.

Vincent trimisese următorul mesaj:

De la vincent.espérandieu@hotmail.com la kleim162@lematin.fr, 16:33:54:

(Știi ceva despre Eric Lombard?)

De la kleim162@lematin.fr la vincent.espérandieu@hotmail.com, 17:12:44:

(Ce vrei să ştii?)

Espérandieu zâmbi și tastă următoarele:

(Dacă există ceva cadavre, scandaluri mușamalizate, procese pe rol în Franţa ori în străinătate împotriva Grupului Lombard. Orice fel de bârfe despre el. Oricât de răuvoitoare.)

De la kleim162@lematin.fr la vincent.espérandieu@hotmail.com, 17:25:06:

(Nimic de felul ăsta! Poţi să te conectezi la MSN?)

★ ★ ★

Umbra muntelui căzuse deasupra văii, iar Servaz fu nevoit să aprindă farurile. Drumul era pustiu. Nimeni nu vizita fundătura aceea de vale în acea perioadă a anului. Cele vreo 20 de cabane și de case ridicate de-a lungul celor 12 kilometri de râu erau locuinţe de vacanţă, ale căror obloane se deschideau din mai până în septembrie și, mai rar, de Crăciun. În acel moment nu erau decât umbre joase aplecate asupra lor înseși pe marginea drumului, aproape confundându-se cu imensa masă întunecată a muntelui.

Dintr-odată, după o curbă largă, văzu în lumina farurilor calea despre care îi vorbise văduva. Încetini și intră pe drumul forestier. Scuturat prin gropi, se agăţă mai bine de volan, înaintând cu 15 kilometri la oră. Se întunecase și copacii negri se profilau pe un cer doar puţin mai luminat. Mai parcurse câteva sute de metri, apoi chaletul sau cabana apăru.

Opri motorul, lăsă farurile aprinse și coborî. În același moment, zgomotul râului undeva foarte aproape sparse tăcerea. Se uită în jur, dar nu zări nici cea mai mică lumină, cale de kilometri.

Merse până la cabană în lumina farurilor ce îmbrăţișa copacii și îi proiecta umbra în faţă, ca și cum un uriaș născut din tenebre l-ar fi precedat. Urcă treptele verandei și scoase cheile. Erau trei broaște – cea din mijloc corespundea cheii celei mai mari. Mai erau două mici, deasupra și dedesubtul acesteia. Îi trebui ceva timp ca să-și dea seama ce cheie se potrivea unde, mai ales că cele mici aveau aceeași mărime, iar broasca de sus fusese pusă invers. Apoi împinse ușa, care rezistă

puţin, înainte de a se deschide scârţâind. Căută întrerupătorul pe bâjbâite. Îl găsi în stânga. Îl apăsă și lumina țâșni din plafon.

Timp de câteva secunde, rămase nemişcat în prag, paralizat de ceea ce vedea.

Interiorul se reducea la un bar în partea dreaptă, cu o mică chicinetă în spate, o canapea în fund, o masă de lemn şi două scaune drept în faţa lui. Dar pe peretele din stânga era agăţată o capă de ploaie din material impermeabil negru. *Se apropia...*

★ ★ ★

Espérandieu îşi deschise mesageria directă. Aşteptă trei minute, până când mesajul însoţit de o imagine a unui câine din desene animate adulmecând o urmă apăru în colţul din dreapta jos al ecranului.

kleim 162 tocmai s-a conectat

O fereastră de dialog însoțită de aceeași imagine se deschise trei secunde mai târziu.

kleim162:
de ce te interesează Eric lombard?

vince.esp:
îmi pare rău, nu pot să-ți spun mai multe pe moment

kleim162:
am adulmecat câte ceva înainte să mă conectez. I-a fost omorât calul. Informaţia apare în mai multe ziare. Are vreo legătură?

vince.esp:
no comment

kleim162:
vince tu ești la brigada omoruri. Nu-mi spune că v-au pus să anchetaţi moartea unui cal!!!!

vince.esp:
poți să mă ajuți ori nu?

kleim162:
ce-mi iese la afacere?

vince.esp:
dragostea unui prieten

kleim162:
giugiulelile rămân pe data viitoare. Altceva?

vince.esp:
o *să ai rezultatele anchetei la prima mână*

kleim162:
deci există o anchetă. Asta-i tot?

vince.esp:
informații la prima mână, dacă afacerea ascunde ceva mai important

kleim162:
OK încep să caut

Espérandieu închise mesageria zâmbind.

„Kleim162" era pseudonimul cibernetic al unui ziarist de investigații care lucra ca *freelancer* pentru mai multe săptămânale cunoscute. Un adevărat copoi de vânătoare. Care adora să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. Espérandieu îl cunoscuse în niște împrejurări deosebite și nu spusese nimănui nimic despre acest „contact" – nici chiar lui Martin. În mod oficial se comporta ca toți membrii Brigăzii: nu avea încredere în presă. Dar în secret, era de părere că, asemenea oamenilor politici, polițiștii nu au decât de câștigat dacă au unul sau mai mulți ziariști în mânecă.

★★★

Aşezat la volanul Jeepului, Servaz formă numărul de mobil al lui Ziegler. Îi răspunse robotul, aşa că închise. Apoi îl sună pe Espérandieu.

— Am găsit o fotografie acasă la Grimm, zise el. Aş vrea s-o lucrezi puţin.

Brigada dispunea de un program tic prelucrare a imaginilor, iar Espérandieu şi Samira erau singurii care ştiau cu ce se mănâncă.

— Ce fel de fotografie? Digitală sau clasică?

— Pe hârtie. Un clişeu vechi. Cu un grup de bărbaţi. Unul dintre ei e Grimm, celălalt Chaperon, primarul din Saint-Martin. S-ar părea că toţi poartă acelaşi tip de inel. E puţin ştearsă, dar deasupra scrie ceva. Aş vrea să încerci să descifrezi ce anume.

— Crezi că e vorba de vreun fel de club, stil Rotary sau francmasonerie?

— Nu ştiu, dar...

— *...inelarul tăiat*... îşi aminti brusc adjunctul.

— Exact.

— Bine, poţi s-o scanezi şi să mi-o trimiţi de la Jandarmerie? O să văd. Dar programul e mai ales pentru fotografiile digitale. Mai puţin performant în cazul celor vechi şi pe deasupra scanate.

Servaz îi mulţumi. Tocmai demara, când îi sună telefonul. Era Ziegler.

— M-aţi sunat?

— Am găsit ceva, zise el pentru început. La o cabană care îi aparţinea lui Grimm.

— O cabană?

— Văduva lui mi-a spus despre ea. Am găsit cheile în biroul lui Grimm. În mod clar, ea n-a pus niciodată piciorul pe-acolo. Trebuie să vezi asta...

— Ce vreţi să spuneţi?

— O capă... Asemănătoare cu cea de pe cadavrul lui Grimm. Şi cizme. E târziu. Încui şi-i dau cheile lui Maillard. Vreau o echipă de criminalişti care să perieze locul mâine la prima oră.

La capătul firului se aşternu tăcerea. Vântul şuiera în exteriorul maşinii.

— Şi dumneavoastră? Unde sunteţi? întrebă el.

— Curelele sunt un model obișnuit, răspunse ea. Fabricate în serie și comercializate în tot vestul și sudul Franței. Pe fiecare dintre ele e un număr de serie. Vor încerca să găsească fabrica în care au fost făcute și magazinul unde au fost puse în vânzare.

Servaz căzu pe gânduri. În exteriorul haloului creat de faruri, o bufniță se așeză pe o creangă și începu să se uite la el. Îi aminti de privirea lui Hirtmann.

— Dacă am găsi magazinul, am putea pune mâna pe filmările camerelor de supraveghere, zise el.

Când răspunse, în vocea lui Ziegler se simțea scepticism.

— Presupunând că au păstrat filmele, asta din cauza legii care îi obligă să le distrugă în decurs de o lună. Ar însemna că a cumpărat curelele cu puțin timp în urmă.

Servaz era aproape sigur că asasinul lui Grimm pregătise terenul cu multe luni înainte. Oare cumpărase curelele în ultimul moment? Ori le avusese dinainte?

— Foarte bine, zise el. Pe mâine.

☆ ☆ ☆

Urcă din nou pe drumul forestier până la șosea. Nori întunecați alunecau pe suprafața lunii. Valea nu mai era decât un lac de întuneric și chiar și cerul se confunda cu munții negri. Servaz se opri, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga și intră pe șosea.

Din obișnuință se uită în oglinda retrovizoare.

Timp de jumătate de secundă, inima i se opri: *o pereche de faruri tocmai se aprinsese în spatele lui...* O mașină oprită pe marginea drumului, în întuneric. Puțin mai încolo de locul unde începea drumul forestier. Mai văzu cum farurile se îndepărtează încet de spațiul generos de pe margine și se angajează în urmărirea lui. După mărimea și înălțimea lor, era vorba de un 4x4. Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Era evident că mașina era acolo pentru el. Ce alt motiv ar fi avut să stea în acel loc, în fundul unei văi pustii? Se întrebă cine ar putea fi la volan. Oamenii lui Lombard? Dar dacă îl supravegheau, de ce să procedeze în felul acela?

Începu să se enerveze.

Realiză că strângea puțin prea tare volanul și inspiră profund. Calm. Nu intra în panică. *Te urmărește o mașină. Și ce?* Un sentiment

vecin cu spaima îl traversă când se gândi că ar putea fi criminalul. Deschizând ușa cabanei, se apropiase prea mult de adevăr… Cineva hotărâse că a devenit un ghimpe în talpă. Se mai uită o dată în oglindă. Tocmai lăsase în urmă o curbă; farurile urmăritorului dispăruseră în spatele copacilor înalţi ce mărgineau drumul.

Apoi apărură din nou – şi inima lui Servaz tresări în piept, în timp ce o lumină orbitoare inundă interiorul jeepului. *Faza lungă!* Realiză că era lac de transpiraţie. Clipi, ca un animal surprins noaptea de o maşină, asemenea bufniţei de mai devreme. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Maşina 4x4 se apropiase. Acum era în coada lui. Farurile puternice cuprinseseră interiorul jeepului, subliniind fiecare detaliu al tabloului de bord cu un fascicul de lumină albă.

Servaz apăsă pe acceleraţie, frica lui de viteză fiind întrecută de ce putea să se afle în spate, iar urmăritorul îi permise să ia distanţă. Se forţă să respire adânc, dar inima îi bubuia în piept și transpiraţia îi curgea pe faţă. De fiecare dată când arunca o privire în oglinda retrovizoare, primea direct în ochi explozia de lumină albă din luneta din spate, făcându-l să vadă punctișoare negre.

Deodată, mașina 4x4 acceleră. *La dracu', e dus cu pluta! O să intre în mine!*

Înainte de a putea face vreo manevră, vehiculul negru îl depăși. Timp de o secundă de pură panică, Servaz crezu că nebunul îl va scoate de pe carosabil, dar mașina de teren acceleră și mai mult și se îndepărtă, luminile roșii de poziție pierzându-se în întuneric. Mai văzu aprinzându-i-se stopurile înainte de următoarea curbă – în timp ce frâna – apoi bolidul dispăru. Încetini și trase pe dreapta cu poticneli, se aplecă ca să-și ia arma din torpedou și coborî cu picioarele gelatină. Aerul rece al nopţii îi făcu bine. Vru să verifice încărcătorul armei, dar mâna îi tremura atât de tare, încât avu nevoie de câteva secunde ca s-o facă.

Avertismentul era tot atât de clar, precum era noaptea de adâncă: cineva din valea cu pricina nu voia ca ancheta să meargă mai departe. Cineva nu dorea ca el să descopere adevărul.

Dar despre ce adevăr era vorba?

17

A doua zi, el și Ziegler asistară la înmormântarea lui Grimm în micul cimitir din vârful dealului, printre brazi și pietre funerare.

În spatele oamenilor așezaţi în jurul gropii, brazii negri păreau să ţină și ei doliu. Vântul făcea crengile să rostească o rugăciune șoptită. Coroanele și groapa se distingeau pe albul zăpezii. Orașul se întindea jos, în vale. Servaz își spuse că într-adevăr, acolo sus, păreau mai aproape de cer.

Dormise prost. Se trezise de mai multe ori tresărind, cu fruntea scăldată în sudoare. Nu putea să-și ia gândul de la ceea ce i se întâmplase cu o seară înainte. Lui Irène nu-i spusese încă nimic. În mod bizar, se gândea că îl vor da la o parte dacă va vorbi și că o să încredințeze ancheta altcuiva. Oare erau în pericol? *Oricum, în acea vale străinii care veneau să-și bage nasul nu erau bine văzuți.*

Pentru a se calma puţin, se uită la dealurile din jur. Probabil era plăcut să vii vara pe acest deal înverzit care se profila ca prora unei nave – sau ca un dirijabil – deasupra văii. Acest deal rotund și domol ca trupul unei femei. Văzuţi de aici, nici măcar munţii nu mai păreau amenințători; chiar și timpul își înceta goana. În timp ce se îndreptau spre ieșirea din cimitir, Ziegler îi dădu un cot. Se uită în direcţia pe care i-o indica: Chaperon reapăruse. Discuta cu Cathy d'Humières și alte câteva notabilităţi. Telefonul începu să-i vibreze brusc în buzunar. Răspunse. Un tip de la Direcţia Generală. Servaz recunoscu imediat accentul de patrician și tonul urban, ca și cum tipul ar fi făcut în fiecare dimineață gargară cu melasă.

— Cum staţi cu calul?

— Cine întreabă?

— Cabinetul directorului general urmărește afacerea de aproape, domnule comandant.

— Se știe și faptul că a fost omorât un om?

— Da, farmacistul Grimm, suntem la curent, răspunse birocratul ca și cum ar fi cunoscut dosarul în cele mai mici amănunte – ceea ce probabil nu era adevărat.

— Asta înseamnă că înțelegeţi că animalul domnului Lombard nu

este o prioritate pentru mine.

— Domnule comandant, Catherine d'Humières m-a asigurat că sunteţi un profesionist.

Servaz simţi că-i sare muştarul. *În orice caz, mai profesionist decât tine,* îşi spuse. Nu genul care strânge mâini pe holuri, îşi sapă colegii şi se preface că ştie cu ce se mănâncă un dosar.

— Aveţi vreo pistă?

— Niciuna.

— Şi cei doi paznici?

Bravo, măcar ai făcut efortul să citeşti rapoartele. Fără îndoială în viteză, chiar înainte să mă suni – ca un licean care-şi face temele pe genunchi înainte de intrarea în clasă.

— N-au niciun amestec.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

Pentru că-mi petrec timpul printre victime şi criminali, nu tocindu-mi fundul pe scaun, gândi el.

— Nu se potrivesc profilului. Oricum, dacă vreţi să vă convingeţi, vă invit să veniţi încoace şi să vă alăturaţi anchetei.

— Uşurel, domnule comandant. Nimeni nu vă pune la îndoială competenţa, dar să nu pierdeţi din vedere faptul că dorim să ştim cine a omorât acel cal.

Mesajul era clar: nu-i problemă dacă moare asasinat un farmacist şi-l găseşti spânzurat sub un pod – dar e de neconceput să decapitezi calul unuia dintre cei mai influenţi bărbaţi din Franţa.

— Foarte bine, zise Servaz.

— Pe curând, domnule comandant, mai spuse celălalt înainte să închidă.

Poliţistul şi-l imagină în spatele biroului, zâmbind mulţumit de ascendentul pe care îl avea asupra micilor funcţionari de provincie, în costumul lui pretenţios, asortat cu o cravată elegantă, mirosind a parfum de firmă, notând câteva chestii lipsite de importanţă, dar în termeni sforăitori, apoi mergând bucuros să-şi uşureze vezica şi să se admire în oglindă, înainte de a coborî să pună ţara la cale în restaurant, în compania celor de acelaşi calibru cu el.

— Frumoasă ceremonie şi plăcut loc, zise cineva de lângă el.

Întoarse capul. Gabriel Saint-Cyr îi zâmbea. Servaz strânse mâna

fostului magistrat. O strângere directă și fără fițe ori încercări de intimidare, pe măsura lui de tip cumsecade.

— Tocmai îmi spuneam și eu că e un loc încântător pentru a-ți petrece eternitatea, zise comandantul, zâmbind la rândul său.

Judecătorul pensionar aprobă cu un semn din cap.

— Exact ce intenționez să fac. E destul de probabil că o să plec înaintea dumneavoastră, dar după toate aparențele sunt sigur că veți fi o bună companie: locul meu e acolo.

Saint-Cyr arătă cu degetul spre un colț al cimitirului. Servaz izbucni în râs și-și aprinse o țigară.

— Cum v-ați dat seama?

— Ce anume?

— Că o să fiu o bună companie.

— La vârsta și cu experiența mea, îți faci repede o idee despre oameni.

— Și nu vă înșelați niciodată?

— Rareori. Și apoi, am încredere în judecata lui Catherine.

— Nu v-a întrebat ce semn reprezentați?

Fu rândul lui Saint-Cyr să izbucnească în râs.

— În zodiac? E primul lucru pe care-l face când îi este prezentat cineva! Familia mea are un cavou, adăugă el. Acum trei ani am cumpărat un loc la celălalt capăt al cimitirului, cât mai departe posibil.

— De ce?

— Mă terorizează ideea de a fi nevoit să suport pentru eternitate anumite vecinătăți.

— Îl cunoșteați pe Grimm? mai întrebă Servaz.

— V-ați hotărât să apelați la serviciile mele?

— Poate.

— Un tip foarte secretos. Ar trebui să-l întrebați pe Chaperon, zise magistratul, arătând spre primarul ce se îndepărta. Se cunoșteau bine.

Servaz își aminti cuvintele lui Hirtmann.

— Așa se pare, zise apoi. Grimm, Chaperon și Perrault, nu? Partida de poker de sâmbătă seara...

— Da. Și Mourrenx. Același cvartet, timp de 40 de ani. Inseparabili

din liceu...

Servaz se gândi la fotografia din buzunarul de la geacă. I-o arătă judecătorului.

— Ei sunt?

Gabriel Saint-Cyr scoase o pereche de ochelari pe care și-i puse înainte de a se apleca asupra pozei. Servaz observă că indexul îi era deformat din cauza artrozei și că îi tremura în momentul în care arătă spre cei patru: Parkinson.

— Da. Aici e Grimm... și acolo, Chaperon...

Degetul se deplasă.

— Și Perrault. (Tipul înalt și slab, cu păr des și ochelari.) Are un magazin de echipamente sportive în Saint-Martin. E și ghid montan pentru zonele înalte.

Degetul alunecă apoi spre colosul cu barbă care se uita în obiectiv râzând în lumina de toamnă.

— Gilbert Mourrenx. A lucrat la fabrica de celuloză din Saint-Gaudens. A murit de cancer la stomac acum doi ani.

— Și spuneți că cei patru erau inseparabili?

— Chiar așa, răspunse bătrânelul, așezându-și ochelarii. Inseparabili, da, am putea spune și așa...

Servaz îl fixă. *Ceva din vocea lui Saint-Cyr...* Fostul judecător nu-l slăbea din ochi. Cu un aer nevinovat, tocmai îi transmitea un mesaj.

— Au existat ceva... *povești* despre ei?

Privirea pensionarului era la fel de intensă ca a polițistului. Acesta din urmă își ținu respirația.

— Mai degrabă zvonuri... Și o dată, acum vreo 30 de ani, o plângere... Făcută de o familie din Saint-Martin. O familie săracă: tatăl muncitor la Centrală, mama în șomaj.

Centrala: simțurile lui Servaz intrară în alertă.

— O plângere împotriva lor?

— Da. Pentru *șantaj.* Ceva de genul ăsta... (Fostul judecător se încruntă, încercând să-și amintească.) Dacă nu mă-nșală memoria, era vorba de niște fotografii Polaroid. Ale fetei acelor bieți oameni, o adolescentă de 17 ani. Goală și în mod evident beată. Într-una dintre ele, fata era... împreună cu mai muți bărbați, cred. În aparență, tinerii amenințau să facă publice pozele, dacă ea nu le făcea anumite

lucruri… Lor și prietenilor lor. Dar fata a cedat și a spus totul părinților.

— Și apoi?

— Nimic. Părinții și-au retras plângerea, înainte ca jandarmii să-i fi putut interoga pe cei patru tineri. Un aranjament, fără îndoială: nu tu plângere, nu tu șantaj. Părinții nu doreau, cu siguranță, ca acele fotografii să circule…

Servaz se încruntă.

— Ciudat. Maillard nu mi-a spus nimic despre asta.

— E posibil să nu fi auzit niciodată de poveste. Nu lucra încă aici.

— Dar dumneavoastră da.

— Așa e.

— Și i-ați crezut?

Saint-Cyr părea cam nehotărât.

— Sunteți polițist: știți la fel de bine ca și mine că toată lumea are secrete. Și în general, nu prea frumoase. De ce să fi mințit acei părinți?

— Pentru a stoarce bani familiilor celor patru tineri.

— Asta cu prețul mânjirii reputației fetei lor? Nu prea cred. Îl cunosc pe tată: a mai lucrat câte ceva pe la mine pe-acasă pe vremea când era în șomaj. Un tip cinstit, de școală veche. Cu principii.

Servaz se gândi la cabană și la ce descoperise acolo.

— Dar tocmai ați spus că toată lumea are secrete.

Saint-Cyr îi privi atent.

— Da. Al dumneavoastră care e, domnule comandant?

Servaz îi servi un zâmbet de îngeraș enigmatic.

— *Sinucideri,* continuă el. Cuvântul acesta vă spune ceva?

De data asta în ochii celuilalt se citi o surpriză sinceră.

— Cine v-a vorbit despre asta?

— Nu m-ați crede, dacă v-aș spune.

— Faceți-o totuși.

— Julian Hirtmann.

Gabriel Saint-Cyr îl privi vreme îndelungată. Părea perplex.

— Vorbiți serios?

— Absolut.

Timp de o jumătate de secundă, fostul judecător rămase mut.

— Ce faceţi diseară pe la opt? întrebă apoi.

— N-am nimic planificat.

— Ei bine, în cazul acesta, vă invit la cină. După spusele invitaţilor mei, mă pricep la gătit. Intrarea Torentului nr. 6. Nu puteţi s-o rataţi: o moară la capătul străzii, chiar la intrarea în pădure. Pe diseară.

★ ★ ★

— Sper că vă simţiţi bine, zise Servaz.

Chaperon se întoarse jenat. Avea deja mâna pe portiera maşinii. Părea tensionat şi preocupat. Văzându-l pe comandant se înroşi la faţă.

— De ce-mi spuneţi asta?

— Ieri v-am căutat toată ziua, răspunse acesta zâmbind prietenos. Degeaba.

O fracţiune de secundă, primarul din Saint-Martin păru contrariat. Încerca din răsputeri să-şi păstreze sângele rece – dar nu prea reuşea.

— Moartea lui Gilles m-a zguduit. Scena aceea oribilă... Înverşunarea... E groaznic... Aveam nevoie de o pauză, să rămân singur. Am fost pe munte.

— Singur, pe munte? Nu v-a fost teamă?

Întrebarea îl făcu pe primar să tresară.

— De ce să-mi fi fost teamă?

Uitându-se la micul bărbat bronzat, Servaz avu certitudinea că nu numai că-i era frică, dar era de-a dreptul terifiat. Se întrebă dacă era cazul să-i vorbească despre sinucideri în acel moment, dar hotărî că era mai bine să nu arunce toate cărţile dintr-odată. După cina de la Saint-Cyr, din seara aceea, urma să ştie mai multe. Scoase totuşi poza din buzunar.

— Această fotografie vă spune ceva?

— Unde aţi găsit-o?

— Acasă la Grimm.

— O poză veche, comentă Chaperon, evitându-i privirea.

— Da, din octombrie 1993, preciză Servaz.

Chaperon făcu un gest cu mâna dreaptă, ca şi cum era vorba despre alt secol. Pentru o clipă, mâna lui ridicată, cu dosul presărat cu pete mici, maro, pluti prin dreptul ochilor comandantului. Surpriza îl lăsă cu gura căscată. Primarul nu mai purta inelul, dar se

vedea că îl scosese de curând: *o fâșie de piele mai deschisă la culoare rămăsese în jurul inelarului.*

Pentru o secundă, în capul lui Servaz țâșniră o mulțime de întrebări.

Lui Grimm îi fusese tăiat degetul, Chaperon își scosese inelul, acel inel pe care îl purtau toți cei patru bărbați din poză. Ce însemna asta? Că asasinul știa. Ceilalți doi bărbați din poză aveau vreo legătură cu moartea farmacistului? Dacă da, de unde aflase Hirtmann?

— Îi cunoșteați bine? întrebă polițistul.

— Da, destul. Chiar dacă cu Perrault mă vedeam mai des pe atunci.

— Era și partenerul dumneavoastră de poker.

— Da. Și de drumeții. Dar nu văd ce...

— Mulțumesc, i-o tăie Servaz. Pentru moment nu mai am alte întrebări.

★ ★ ★

— Cine e? întrebă Ziegler în mașină, arătând spre bărbatul care se îndrepta cu pași mici spre un Peugeot 405, aproape la fel de obosit ca el.

— Gabriel Saint-Cyr, judecător de instrucție pensionar. L-am întâlnit ieri dimineață la Palatul de Justiție.

— Și despre ce ați vorbit?

— Despre Grimm, Chaperon, Perrault și un anume Mourrenx.

— Cei trei jucători de poker... Și Mourrenx, cine mai e și ăsta?

— Al patrulea membru al găștii. Mort acum doi ani. Cancer. După Saint-Cyr, tipii ăștia au făcut, în urmă cu 30 de ani, obiectul unei plângeri pentru șantaj. Au îmbătat o fată, apoi au pozat-o goală. Ulterior au amenințat-o că vor face publice fotografiile, dacă...

— ...nu făcea anumite lucruri...

— Exact.

Servaz remarcă o sclipire trecătoare în ochii ei.

— Asta ar putea fi o pistă, zise ea.

— Ce legătură să aibă cu animalul lui Lombard? Și cu Hirtmann?

— Nu știu.

— S-a întâmplat acum 30 de ani. Patru tineri beți și o fată la fel. Și? Erau niște puști, au făcut o prostie. Unde ne duce treaba asta?

— Poate că e doar partea vizibilă a aisbergului.

Servaz se uită la ea.

— Cum adică?

— Ei bine, poate au existat și alte „prostii” de același gen. Poate că nu s-au oprit acolo. Și vreuna dintre ele a sfârșit-o prost.

— Prea mulți de „poate”, observă el. Mai e ceva: Chaperon și-a scos inelul.

— Cum?

Servaz îi povesti ceea ce tocmai văzuse. Ziegler se încruntă.

— Și după dumneavoastră, ce ar putea însemna asta?

— N-am nicio idee. Între timp, vreau să vă arăt ceva.

— Cabana?

— Da. Mergem?

★ ★ ★

La orele cinci, alarma sunase pe noptieră și Diane se târâse tremurând până la baie. Ca în fiecare dimineață, dușul începu cu un jet fierbinte și se sfârși într-un firicel de apă rece. Se grăbi să se usuce și să pună ceva pe ea. Își petrecu următoarea oră uitându-se peste notițe, înainte de a coborî la cafeneaua de la parter.

Locul era pustiu, nici măcar un angajat. Remarcase totuși espressorul și se duse în spatele tejghelei ca să-și prepare o cafea. Reluă apoi lectura notițelor, până când auzi pași pe hol. Dr. Xavier intră, îi făcu un mic semn din cap și merse la rândul lui după tejghea. Apoi, cu ceașca în mână, se îndreptă spre ea.

— Bună ziua, Diane. Sunteți matinală.

— Bună ziua, domnule. Un vechi obicei...

Observă că doctorul era în toane bune. Acesta își înmuie buzele în cafea, uitându-se la ea fără să-și piardă zâmbetul.

— Sunteți pregătită, Diane? Am o veste bună. În dimineața asta o să vizităm rezidenții din blocul A.

Ea se strădui să-și mascheze entuziasmul și să păstreze un ton profesional.

— Foarte bine, domnule.

— Vă rog, spuneți-mi Francis.

— Foarte bine, Francis.

— Sper că nu v-am speriat prea tare data trecută. Voiam doar să vă

pun în gardă. O să vedeţi, totul o să fie în regulă.

— Sunt pregătită.

El îi aruncă o privire care spunea clar că se îndoiește.

— Pe cine o să vedem?

— Julian Hirtmann…

★ ★ ★

White Stripes cântau *Seven Nation Army* în căști, când se deschise ușa biroului. Espérandieu ridică privirea din monitor.

— Salut, zise Samira. Cum a mers autopsia?

— Câh, făcu el scoţându-şi căştile.

Tânăra îi ocoli biroul ca să ajungă la al ei. În trecere, Espérandieu simţi un parfum fresh şi plăcut, amestecat cu o urmă de gel de duş. Din primul moment de când deveniseră colegi, simţise un elan de simpatie spontană pentru Samira Cheung. Ca și el, era obiectul sarcasmelor și al zeflemelelor abia voalate din partea unora dintre membrii Brigăzii. Dar micuţa avea sânge în ea. Îi pusese în mai multe reprize la punct pe nemernici. Care de atunci o detestau și mai mult.

Samira luă o apă și bău direct din sticlă. În dimineaţa aceea purta o geacă de piele peste o vestă de blugi și un hanorac cu glugă, pantaloni de camuflaj, cizme cu toc de opt centimetri și o șapcă cu cozoroc.

Își aplecă spre monitor faţa aproape șocant de urâtă. Pe care machiajul n-o ajuta cu nimic. Chiar și Espérandieu se abţinuse cu greu să râdă, prima dată când o văzuse. Dar sfârșise prin a se obișnui. În prezent, reușea chiar să-i găsească un ciudat farmec paradoxal.

— Tu unde ai fost? întrebă el.

— La judecător.

El înţelese că vorbea despre magistratul însărcinat cu ancheta celor trei băieţi. Se întrebă zâmbind ce efect produsese pe culoarele Palatului de Justiţie.

— Și cum merge?

— S-ar părea că argumentele părţii adverse și-au găsit ceva ecou în mintea domnului judecător…

— Cum așa?

— Ei bine, teza înecului câștigă din ce în ce mai mult teren.

— La naiba!

— N-ai remarcat nimic la venire? întrebă ea.

— Ce să remarc?

— Pujol și Simeoni.

Espérandieu se strâmbă. Era un subiect despre nu-i plăcea să vorbească.

— Da, se pare că sunt în formă, remarcă întunecat.

— Sunt așa încă de ieri, plusă ea. Am impresia că absenţa lui Martin le dă aripi. Ar trebui să fii atent.

— De ce eu?

— Știi prea bine.

— Nu, explică-mi.

— Tipii te detestă. Au impresia că eşti homo. Ceea ce pentru ei nu e departe de pedofilie ori de a i-o trage unei capre.

— Și pe tine te detestă, remarcă Espérandieu fără să se scandalizeze în mod special de vocabularul Samirei.

— Mai puţin decât pe tine. Pe mine nu mă suportă pentru că sunt jumate chinezoaică, jumate arăboaică. Nu mi-ar mai trebui decât puţin sânge negru. Pe scurt, sunt dușmanul. Cu tine, e altceva. Au mii de motive să te deteste: manierele, felul de a te îmbrăca, susţinerea lui Martin, soţia ta...

— *Soția* mea?

Samira zâmbi.

— Bineînțeles. Nu reușesc să înțeleagă cum un tip ca tine s-a putut însura cu o femeie ca ea.

Fu rândul lui Espérandieu să zâmbească. Îi plăcea felul deschis de-a fi al Samirei, dar uneori nu i-ar fi stricat puţină diplomaţie.

— Sunt doar niște neanderthalieni, zise el.

— Primate, mai curând, îl aprobă ea. Dar în locul tău aş fi atentă. Sunt sigură că pregătesc ceva urât.

★★★

Coborând din mașină în fața cabanei lui Grimm, Servaz se întrebă dacă în ajun nu avusese vedenii. Valea nu mai avea deloc același aspect sumbru și bântuit. În momentul în care închidea portiera, își simţi din nou gâtul iritat. Uitase să-și ia pastila în acea dimineaţă.

— N-aveţi puţină apă? întrebă el.

— E o sticlă de apă plată în torpedou, îi răspunse Ziegler.

Se priviră în drum spre cabana ridicată pe malul râului care

strălucea, argintat, printre trunchiurile arborilor, țesând o rețea de voci cristaline. Pe versanții cenușii ai muntelui, fagii erau mai puțin numeroși decât molizii și brazii. Ceva mai departe de malul râului se vedea o groapă de gunoi. Servaz zări canistre ruginite, saci de gunoi negri, o saltea pătată, un frigider și chiar un computer vechi cu firele pe afară ca tentaculele unei caracatițe moarte. Chiar și acolo, în acea vale sălbatică, omul nu pregeta să mutileze tot ce atingea.

Urcă treptele verandei. O bandă lată – Jandarmeria Națională – trecerea interzisă bara ușa în diagonală. Servaz o ridică și descuie ușa, înainte de a o împinge cu un zgomot sec. Se dădu apoi la o parte ca s-o lase pe Ziegler să intre.

— Peretele din stânga, zise el.

Ea făcu un pas în interior – și se opri brusc.

— La dracu'!

Servaz intră și el. Barul și dulapurile bucătăriei americane la dreapta, canapeaua plină de perne în fund cu sertarele dedesubt, etajerele de cărți, sculele de pescuit – bețe, mincioguri, cizme, plase – aranjate într-un colț: toate fuseseră acoperite cu numeroase feluri de pudră: de aluminiu, ceruză, roșu englezesc, pudră magnetică neagră, fluorescentă roz... Toate menite să reveleze urmele latente. În anumite locuri, porțiuni mari, albastre, sugerau că tehnicienii criminaliști aplicaseră reactivul Blue Star: căutaseră deci eventuale urme de sânge, aparent fără succes. Cartoane numerotate, fixate peste tot. Bucăți de țesătură, decupate din covor.

Se uită discret spre Ziegler.

Părea bulversată. Privea fix la peretele din stânga: marea capă neagră spânzura ca un liliac adormit, faldurile ei întunecate și țepene contrastând cu tenta deschisă a lemnului. Avea și o glugă agățată pe un cuier. Sub capă, o pereche de cizme zăcea pe podeaua de pin brut. Urme de pudră străluceau și pe materialul lor negru.

— Nu știu de ce chestiile astea îmi fac pielea de găină, zise ea. La urma urmelor nu e vorba decât de o pelerină de ploaie și de o pereche de cizme.

Servaz aruncă o privire prin ușa deschisă. Afară, totul era liniștit. Dar imaginea farurilor țâșnind în oglinda retrovizoare îi rămăsese pe retină. Încercă să surprindă un eventual zgomot de motor, dar nu

auzi decât glasul apei. Simţi din nou acea teamă instinctivă care-l copleşise noaptea trecută, când farurile străine îi luminaseră bordul. O teamă brută, fără nuanţe.

— Ce se întâmplă? întrebă Ziegler, care-i observase privirea.

— Ieri am fost urmărit. O maşină mă aştepta la ieşirea în şosea…

Ziegler se holbă la el. O umbră de îngrijorare îi străbătu chipul.

— Sunteţi sigur?

— Da.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Trebuie să-i spunem lui d'Humières.

— Nu. Vreau să rămână între noi. Pentru moment, în orice caz.

— De ce?

— Nu ştiu… Confiant ar fi capabil să profite pentru a mă obliga să mă retrag. Sub pretextul că mă protejează, desigur, adăugă el cu un zâmbet obosit.

— Cine credeţi că era?

— Oamenii lui Eric Lombard?

— Sau poate criminalii…

Se uita la el cu ochii mari. Servaz înţelese că se gândea că i se putea întâmpla şi ei. *Frica e o maladie contagioasă,* îşi spuse. Exista în această anchetă un element absolut întunecat, o masă critică profund sinistră care reprezenta nucleul poveştii şi de care ei începeau să se apropie periculos de mult. Pentru a doua oară, se întrebă dacă îşi puneau vieţile în pericol.

— E timpul să vorbim cu domnul primar, zise brusc.

⁂

— Nu vă faceţi griji, o să fie bine.

Diane se uită la silueta impresionantă a domnului Monde, ghicind masa musculară de sub combinezon. Probabil petrecerea ore întregi la sală, împingând de aparate şi ridicând bare încărcate cu discuri de fontă. Tipul îi făcu cu ochiul amical şi ea dădu din cap.

Contrar a ceea ce păreau să creadă cei doi, ei nu-i era teamă în mod special. Simţea mai curând o puternică curiozitate profesională.

Holul luminat de neoane. Mocheta ce înăbuşea zgomotul paşilor. Pereţii albi…

O muzică ambientală se auzea în surdină – ca într-un

supermarket. Ceva New Age, cu sunete de harpă și de pian, la fel de imponderabile ca respirația.

Ușile…

Trecu pe lângă ele fără să se apropie de hublouri. Xavier mergea repede în fața ei. Ea îl urma docilă.

Niciun zgomot. Parcă dormeau toți. Te puteai crede într-un hotel de cinci stele, genul modern, minimalist, de designer. Își aminti urletul prelung și sinistru pe care îl auzise de la ușă, prima dată când se apropiase de acest loc. Oare îi drogaseră special pentru ea? Nu, Alex îi spusese: majoritatea erau chimio-rezistenți.

În față, Xavier se opri brusc în fața unei uși; tastă o combinație pe panoul digital, apoi apăsă pe clanță.

— Bună ziua, Julian.

— Bună ziua, doctore.

O voce gravă, așezată, urbană. Diane îl auzi, înainte să-l vadă.

— Îți aduc o vizitatoare, noul nostru psiholog: Diane Berg. E *elvețiană,* ca tine.

Tânăra înaintă. Julian Hirtmann era în picioare, lângă fereastra ce dădea spre vârful unui brad înzăpezit. Își întoarse privirea și o fixă asupra ei. Avea mai mult de un metru nouăzeci și dr. Xavier părea un copil pe lângă el. Cam 40 de ani, părul negru tuns scurt, trăsături ferme și regulate. Sigur pe el. Destul de arătos, își spuse ea, dacă-ți plăceau pușcăriașii. Frunte înaltă, gură strânsă, maxilar pătrat.

Dar ceea ce o frapă erau ochii. Pătrunzători. Negri. Intenși. Strălucind de viclenie, imobili. Strânse din ei și Diane se simți învăluită de o apă întunecată.

— Bună ziua, Julian, zise ea.

— Bună ziua. Psiholog, nu?

Tânăra îl văzu pe dr. Xavier zâmbind. Un zâmbet visător apăru și pe buzele lui Hirtmann.

— În ce cartier locuiți, în Geneva?

— Cologny, răspunse ea.

El dădu din cap și se îndepărtă de fereastră.

— Aveam o casă frumoasă pe malul lacului. În prezent, acolo locuiesc niște îmbogățiți recent. Genul cu mobile, computere și nicio carte în toată casa. Doamne! În casa mea a locuit Percy Bysshe

Shelley pe vremea când trăia în Elveţia, puteţi să vă imaginaţi una ca asta?

O fixa cu ochii aceia negri și strălucitori. Aștepta un răspuns.

— Vă place să citiţi? întrebă ea stângaci.

El ridică din umeri, dezamăgit în mod evident.

— Doamna dr. Berg ar dori să vorbească cu tine în mod regulat, interveni Xavier.

Hirtmann se întoarse din nou spre ea.

— Adevărat? Și mie ce-mi iese la afacere? În afară de plăcerea companiei?

— Nimic, răspunse ea cu sinceritate. Absolut nimic. Nu pretind că v-aş putea uşura suferinţa în vreun fel. De altfel, dumneavoastră nu suferiţi. N-am nimic de vânzare, în afară de, aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, plăcerea companiei mele. Dar v-aş rămâne recunoscătoare dacă aţi accepta să vorbim.

Nici linguşeli, nici minciuni. Își spuse că nu s-a descurcat prea rău. El o fixa intens.

— Hmm, sinceritate... (Privirea i se deplasă de la Diane la Xavier.) Cam rară pe aici. Admiţând că aş accepta, ce vor conţine aceste... *discuţii?* Sper că nu vă gândiţi să exersaţi pe mine una dintre acele ridicole şedinţe de analiză. Vă spun de acum: n-o să vă iasă. Nu cu mine.

— Nu. Mă gândeam la discuţii adevărate. O să abordăm diverse subiecte, ce vreţi dumneavoastră.

— Asta ar însemna să avem vreun lucru în comun, ricană el.

Ea nu se prinse în joc.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră, zise el. Ce aţi făcut până acum?

Ea îi povesti. Îi spuse despre Facultatea de Psihologie și de Științe ale Educaţiei din Geneva, despre Institutul Universitar de Medicină Legală, despre cabinetul particular pentru care lucrase şi despre închisoarea Champ-Dollon unde fusese psiholog stagiar.

El dădu din cap extrem de serios, cu un deget pe buza de jos, ca un examinator. Diane îşi reţinu un zâmbet în faţa acelei poze. Apoi își aminti ce le făcuse unor tinere de vârsta ei și dorinţa de a surâde îi dispăru.

— Presupun că de când aţi venit aici, în acest mediu atât de special şi nou pentru dumneavoastră, simţiţi oarecare teamă?

O testa. Voia să vadă dacă va exista reciprocitate. Nu dorea discuţii cu sens unic în timpul cărora el vorbea și ea se mulţumea să asculte.

— Da, teamă de un nou serviciu, de un loc necunoscut, de noi responsabilităţi, zise ea. Stres profesional. Totuși îl consider ceva pozitiv, care mă ajută să progresez.

El dădu din cap.

— Dacă o spuneţi dumneavoastră. Aşa cum probabil ştiţi, orice grup constrâns să stea închis înregistrează mai degrabă un regres. Aici, nu numai rezidenţii regresează, zise el, ci şi personalul – chiar şi psihologul. Vedeţi dumneavoastră, aici avem trei spaţii de izolare prinse unul într-altul: acest azil de nebuni, frumoasa noastră vale şi oraşul – cu toţi acei imbecili rezultaţi din căsătorii consangvine succesive, incest şi violenţă familială. Asta e. Aşa că în câteva zile, ori săptămâni, o să vă simţiţi infantilă, o să redeveniţi o fetiță ce vrea să-şi sugă degetul mare…

Citi în ochii lui reci dorinţa de a spune o obscenitate, dar se abţinu. Primise o educaţie rigidă. Brusc, ea realiză că Hirtmann îi aducea aminte de tatăl ei, cu aerul lui sever, înfățișarea de bărbat bine, puțin trecut, dar cizelat, și câteva fire cărunte în părul negru.

Același desen ferm al buzelor și al bărbiei, același nas puțin prea lung, aceeași privire intensă care o judeca mereu. Dacă nu-și alunga din minte acea idee, urma să-și piardă orice atu asupra lui.

Se întrebă apoi cum putuse acest bărbat să-și organizeze orgiile cu caracter atât de notoriu violent. Hirtmann nu avea o singură personalitate, ci mai multe.

— La ce vă gândiți? întrebă el.

Nu-i scăpa nimic. Trebuia să fie atentă. Alese să fie cât de sinceră putea – fără să uite nicio clipă distanța terapeutică.

— Mă gândeam că-mi amintiți puțin de tatăl meu.

Pentru prima dată el păru descumpănit. Îl văzu zâmbind. Și observă că zâmbetul îi modifica total înfățișarea.

— Adevărat? zise, sincer surprins.

— Intuiesc la dumneavoastră aceeaşi educaţie burgheză tipic elveţiană, aceeaşi reţinere, aceeaşi severitate. Respiraţi protestantism

prin toţi porii, chiar dacă v-aţi debarasat de el undeva pe drum. Ca toţi acei mari burghezi din Elveţia care seamănă cu nişte seifuri încuiate de două ori. Tocmai mă întrebam dacă și el avea un secret de nemărturisit – ca și dumneavoastră.

Xavier îi aruncă o privire surprinsă şi uşor enervată. Zâmbetul lui Hirtmann se lărgi.

— Până la urmă, cred că o să ne înţelegem bine, zise apoi. Când începem? Ard de nerăbdare să continuăm această discuţie.

★★★

— De negăsit, zise Ziegler închizându-şi mobilul. Nu e nici la Primărie, nici acasă, nici la fabrică. S-ar zice că s-a volatilizat din nou.

Servaz se uită la ea, apoi prin parbriz, fix spre râu.

— Va trebui să ne ocupăm foarte serios de domnul primar. Când va reapărea. Până atunci, să încercăm cu Perrault.

★★★

Vânzătoarea, o tânără de vreo 20 de ani, rodea și rodea la gumă cu o așa energie, încât părea că are ceva personal de împărţit cu ea.

Nu avea un aer tocmai sportiv. Mai degrabă genul care abuza de dulciuri și de lungi șederi în faţa televizorului sau a computerului. Servaz își spuse că în locul lui Perrault n-ar fi îndrăznit să-i încredinţeze casa de bani. Se uită în jur la rafturile cu schiuri și *snow-board*-uri, la cele pline cu bocanci de munte, costume de schi fluorescente, hanorace polar și accesorii la modă aliniate pe stelajele din lemn deschis la culoare ori suspendate în rânduri strânse pe umerașe. Se întrebă în funcţie de ce criterii o alesese patronul. Poate că fusese singura care acceptase salariul pe care îl oferea.

— Părea îngrijorat? întrebă el.

— Dap.

Se întoarse spre Ziegler. Tocmai sunaseră la uşa studioului lui Perrault, al treilea membru al cvartetului, după spusele lui Saint-Cyr, ce se găsea deasupra magazinului. Niciun răspuns. Tipa de la casă le spusese că nu-l mai văzuse din ajun. Luni dimineaţa, apăruse informând-o că va lipsi câteva zile – o urgenţă familială, explicase el. Ea îi spusese să nu-și facă probleme, se va ocupa de magazin între timp.

— Îngrijorat în ce fel? întrebă comandantul.

Fata mestecă de două trei ori înainte de a răspunde.

— Arăta ca naiba, ca și cum n-ar fi pus capul pe pernă. (Încă o mestecătură.) Era agitat.

— Părea să-i fie teamă de ceva?

— Dap. Tocmai v-am spus.

Tipa fu cât pe-aci să facă un balon, dar renunţă în ultimul moment.

— Aveţi vreun număr la care îl putem găsi?

Tânăra deschise un sertar și căută printre hârtii. Scoase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Ziegler. Aceasta aruncă o privire la logoul cu un munte de pe care cobora un schior, desenând zigzaguri în zăpadă și cu un scris cu litere fanteziste: *Sport&Nature.*

— Ce fel de patron e Perrault? întrebă ea.

Tipa îi aruncă o privire suspicioasă.

— Genul zgârcit.

☆ ☆ ☆

Sufjan Stevens cânta *Come on Feel the Illinoise* în căști, când atenţia lui Espérandieu fu atrasă de ecranul computerului. Programul de prelucrare a imaginilor tocmai terminase treaba pentru care îl programase Vincent.

— Vino să vezi, îi spuse el Samirei.

Poliţista se ridică. Fermoarul hanoracului era ușor lăsat în jos, dezvelind începutul sânilor exact sub nasul lui, când se aplecă.

— Ce e?

Inelul apăru în prim plan. Nu tocmai clar, dar se putea distinge bine lucrătura din aur masiv, iar în vârf, detașându-se pe fond roșu, două litere aurii.

— Un astfel de inel ar fi trebuit să se afle pe degetul tăiat al lui Grimm, farmacistul ucis în Saint-Martin, zise el, cu gâtul uscat.

— Hmmm, de unde știţi – doar degetul era tăiat, nu?

— E o poveste lungă. Ce vezi?

— S-ar părea că două caractere, litere, zise Samira fixând ecranul.

Espérandieu se forţă să-și menţină privirea lipită de ecran.

— Doi de C? se întrebă.

— Sau un C și un E...

— Ori un C și un D...

— Ori O şi C...

— Aşteaptă.

Deschise câteva ferestre în dreapta ecranului, modifică mai mulţi parametri, deplasă mai multe cursoare. Apoi relansă programul. Aşteptară rezultatul în tăcere, Samira rămânând aplecată pe deasupra umărului său. Espérandieu visă la doi sâni plini, elastici și fermi. Avea o aluniţă pe cel stâng.

— După tine, ce fac ei doi acolo, înăuntru? se auzi o voce şmecherită din exterior.

Computerul anunţă că terminase. Imaginea reapăru imediat. Clară. Cele două litere se detaşau în mod distinct pe fondul roşu al monturii: „C S".

☆ ☆ ☆

Servaz găsi moara, în conformitate cu informaţiile primite, la capătul unei fundături care se termina în faţa unui pârâu și a unei păduri. Înainte de a-i zări silueta întunecată, văzu luminile. La capătul străzii, imediat după ultimele case, acestea se reflectau în unda pârâului. Trei ferestre luminate. În spate, munţii şi brazii negri și un cer plin de stele. Coborî din mașină. O noapte rece, dar nu chiar ca precedentele.

Se simţea frustrat. După ce încercase în van să-i găsească pe Chaperon și Perrault, nu reușise să dea nici de soţia lui Chaperon. Aceasta părăsise regiunea, pentru a se muta aproape de Bordeaux. Primarul era divorţat și avea o fată undeva în zona pariziană. Cât despre Serge Perrault, îl verificase și pe el și nu fusese niciodată însurat. Dacă adăugai la acestea ciudatul armistiţiu instalat între Grimm și dragonul lui, se impunea o singură concluzie: viaţa de familie nu era punctul forte al celor trei.

Se îndreptă spre micul pod în arcadă care lega moara de drum. În apropiere, roata morii se învârtea în întuneric: putea auzi zgomotul făcut de apa care sărea de pe pale.

Bătu la o uşă joasă prevăzută cu un ciocănel. O uşă veche și grea. Aceasta se deschise aproape instantaneu. Gabriel Saint-Cyr apăru îmbrăcat într-o cămașă albă, cu papion impecabil și cardigan. Din interior se auzea o piesă muzicală familiară. Un cvartet de coarde: Schubert, *Fata și moartea.*

— Intră.

Servaz notă adresarea familiară, dar nu reacţionă. Un miros plăcut de mâncare îi gâdilă nările încă de la intrare și stomacul îi răspunse imediat. Își dădu seama că murea de foame. Nu mâncase decât o omletă de dimineaţă. Coborând treptele care duceau spre dreapta, în reşedinţă, nu se putu abţine să nu ridice o sprânceană: judecătorul pusese două rânduri de farfurii, acoperise masa cu o faţă albă care aproape strălucea și aprinsese două lumânări în niște sfeşnice de argint.

— Sunt văduv, se justifică acesta observând mirarea comandantului. Serviciul a fost toată viaţa mea, așa că nu m-am pregătit pentru ziua când urma să nu-l mai am. Dacă aş trăi încă zece ani, ori 30, nu s-ar schimba nimic. Bătrâneţea nu e decât o lungă aşteptare inutilă. Așa că, până una alta, îmi ocup timpul. Dacă mă gândesc, chiar mă întreb dacă n-ar fi bine să-mi deschid un restaurant.

Servaz zâmbi. Judecătorul nu era genul de om inactiv.

— Dar fii liniștit – îmi permiţi să te tutuiesc, la vârsta mea, nu? – nu mă gândesc la moarte. Și profit din plin de acest timp ca să mă îngrijesc de grădină și să gătesc. Bricolaj. Citit. Călătorii...

— Și mici vizite pe la Palatul de Justiţie, ca să vedeți ce mai e nou.

Ochii lui Saint-Cyr sclipiră scurt.

— Exact!

Îl invită să se aşeze și trecu în spatele barului, la bucătăria deschisă din salon. Martin îl văzu legându-și în jurul taliei un şorţ. Un foc vioi sclipea în şemineu, aruncând fâşii de lumină printre grinzile tavanului. Salonul era plin de mobilă veche, fără îndoială antichităţi achiziţionate din târguri de profil, și de tablouri, mari și mici. O întreagă colecţie de anticar.

— „Gătitul presupune o minte liniștită, un spirit generos și o inimă largă” – Paul Gauguin. Te deranjează dacă sărim peste aperitive?

— Nu, răspunse Servaz. Sunt mort de foame.

Saint-Cyr reveni cu două farfurii și cu o sticlă de vin, deplasându-se cu dexteritatea unui chelner profesionist.

— Friptură de viţel în foitaj, cu trufe, anunţă el, punând o farfurie mare și fumegândă în faţa comandantului.

Mirosul era divin. Servaz își înfipse furculița și duse o bucată la gură. Își arse limba, dar rareori mâncase ceva mai bun.

— Deci?

— Dacă ați fost la fel de bun judecător cum sunteți bucătar, Palatul de Justiție a pierdut mult.

Saint-Cyr luă lauda ca atare. Își cunoștea prea bine calitățile de bucătar ca să știe că, în spatele complimentului puțin bizar, se ascundea o laudă sinceră. Micul bărbat înclină sticla de vin spre paharul lui Servaz.

— Gustă.

Acesta din urmă ridică paharul în fața ochilor, înainte să-l ducă la buze. În lumina lumânărilor plasate în centrul mesei, vinul avea culoarea aurului palid, cu reflexe de smarald. Nu era un mare cunoscător, dar, de la prima înghițitură, nu avu nicio îndoială asupra calității sale excepționale.

— Minunat. Cu adevărat. Chiar dacă nu sunt specialist.

Saint-Cyr clătină din cap.

— Bâtard-Montrachet 2001.

Trase cu ochiul și plescăi din limbă.

De la a doua gură, Servaz simți că-l ia cu amețeală. N-ar fi trebuit să vină cu burta goală.

— Sperați să-mi dezlegați limba? întrebă el zâmbind.

Saint-Cyr râse.

— E o plăcere să te văd mâncând. Parcă n-ai mai făcut-o de zece zile. Ce crezi despre Confiant? întrebă el brusc.

Întrebarea îl luă pe Servaz pe nepregătite. Ezită.

— Nu știu ce să zic. E cam devreme…

Scânteia de șiretenie lumină din nou ochii judecătorului.

— Da, de unde. Ți-ai făcut deja o idee. Și e una negativă. De-aia nu vrei s-o spui.

Remarca îl deranjă puțin pe Servaz. Judecătorul avea limba cam slobodă.

— Confiant nu prea face cinste numelui pe care-l poartă[32], continuă Saint-Cyr fără să aștepte răspuns. Nu se încrede în nimeni și

[32] În franceză, *confiant* înseamnă încrezător, credul.

nu e demn de încredere. Probabil că ai observat deja.

Touché. Servaz își spuse încă o dată că tipul îi va fi util. Imediat ce termină, Saint-Cyr luă farfuriile.

— Iepure cu sos de muștar. Îți place?

Adusese o a doua sticlă. Cu viu roșu, de data aceasta. O jumătate de oră mai târziu, după un desert cu mere, acompaniat de un pahar de Sauternes, stăteau în fotolii lângă șemineu. Servaz se simțea sătul și puțin amețit. Cuprins de o senzație de bine și de sațietate cum nu mai avusese de mult. Saint-Cyr îl servi cu un coniac într-un pahar pântecos și gustă și el un Armagnac.

Apoi îi aruncă o privire ascuțită și comandantul înțelese că era timpul să revină la fapte.

— Te ocupi și de cazul calului mort, declară judecătorul după prima gură. Crezi că are vreo legătură cu farmacistul?

— Poate.

— Două crime atroce la câteva zile și kilometri distanță.

— Da.

— Cum ți s-a părut Eric Lombard?

— Arogant.

— Nu-l subestima. Are brațul lung și ți-ar putea fi util. Dar nici nu-l lăsa să dirijeze ancheta în locul tău.

Servaz zâmbi din nou. Poate că era el la pensie, dar nu-și ieșise din mână.

— Ar trebui să-mi vorbiți despre sinucideri.

Judecătorul duse paharul la buze.

— Cum e să fii polițist în ziua de azi? Când corupția e generalizată și toată lumea e pusă doar pe căpătuială? Cum reușești să te descurci? N-a devenit teribil de complicat?

— O, nu, din contră, e foarte simplu, zise comandantul. Există două feluri de oameni: nenorociții și ceilalți. Și fiecare trebuie să-și aleagă tabăra. Dacă n-o faci, ești deja în cea dintâi.

— Așa crezi? Deci pentru tine lucrurile sunt simple: există oameni buni și oameni răi? Ce noroc pe tine! Uite, dacă ar fi alegeri și ar trebui să optezi pentru unul din trei candidați: primul e pe jumătate paralizat de poliomielită, cu tensiune mare, anemie și alte boli grave, mincinos atunci când se cere, obișnuit să consulte un astrolog și să-și

înșele nevasta, fumător înrăit și băutor înveterat de martini; al doilea, obez, cu trei eșecuri la fostele alegeri, a suferit de depresie și de două atacuri de cord, fumând prea mult și îmbibându-se în șampanie, Porto, coniac și whisky, înainte de a lua două somnifere; în sfârșit, al treilea, un veteran de război decorat, cu respect față de femei, iubitor de animale, obișnuit să bea doar câte o bere din când în când și nefumător. Pe care l-ai alege?

Servaz zâmbi.

— Presupun că vă așteptați să-l aleg pe al treilea.

— Ei bine, tocmai i-ai respins pe Roosevelt și pe Churchill și l-ai ales pe Adolf Hitler. Vezi: lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

Polițistul izbucni în râs. Judecătorul îi plăcea în mod clar. Dificil să-l prinzi pe picior greșit și cu niște idei la fel de limpezi precum apa ce curgea în spatele morii.

— Asta e și problema mediei de azi, continuă bătrânul. Se agață de chestii lipsite de importanță pe care le transformă în știri. Rezultatul: dacă media de azi ar fi existat pe vremea lor, Roosevelt și Churchill n-ar fi fost probabil aleși. Ascultă-ți instinctele, Martin. Nu te lua după aparențe.

— Sinuciderile, insistă Servaz.

— Ajung și acolo.

Judecătorul își mai turnă un Armagnac – apoi ridică capul și se uită la Servaz cu asprime.

— Eu am instrumentat cazul. Cel mai dificil din întreaga mea carieră. S-au petrecut de-a lungul unui an. Din mai 1993 până în iulie 1994, mai exact. Șapte sinucideri. Adolescenți între 15 și 18 ani. Și mi le amintesc ca și cum ar fi fost ieri.

Servaz își ținu respirația. Vocea judecătorului se schimbase. Devenise dură și încărcată de o tristețe infinită.

— Prima a fost o copilă dintr-un sat vecin, Alice Ferrand, de 16 ani și jumătate. O fată strălucită, cu rezultate școlare deosebite. Provenea dintr-un mediu de oameni cultivați: tatăl filolog, mama învățătoare. Alice era considerată un copil fără probleme. Avea prietene de vârsta ei. Îi plăcea să deseneze, să asculte muzică. Apreciată de toată lumea. A fost găsită spânzurată pe 2 mai 1993 dimineața, într-un hambar din împrejurimi.

Spânzurată... Lui Servaz i se puse un nod în gât, dar deveni și mai atent.

— Știu la ce te gândești, zise Saint-Cyr, uitându-se la el. Dar te asigur că și-a făcut-o cu mâna ei, nu există nicio îndoială în acest sens. Legistul a declarat-o în mod oficial. Era Delmas, îl cunoști, un timp foarte competent. Am găsit un singur indiciu în sertarul de la biroul fetei: o schiță a hambarului, desenată de ea, cu lungimea exactă a frânghiei între grindă și nod, ca să se asigure că picioarele nu-i vor atinge solul.

Vocea judecătorului se sparse la cea din urmă frază. Servaz observă că era pe punctul de a plânge.

— Treaba aia a rupt sufletul tuturor. O fată atât de drăguță. Când un băiat de 17 ani s-a sinucis cinci săptămâni mai târziu, pe 7 iunie, am crezut că e vorba doar despre o teribilă coincidență. La a treia însă, la sfârșitul lunii, am început să ne punem întrebări. (Își termină Armagnacul și puse paharul pe gheridon.) Și de el îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri. În anul acela, am avut parte de niște luni iunie și iulie caniculare, cu vreme splendidă și seri foarte calde care păreau că nu se mai sfârșesc. Lumea stătea până târziu în grădină, pe malul râului ori la terase, căutând puțină răcoare. În apartamente era prea cald, pe atunci nu exista aer condiționat – nici telefoane mobile, de altfel. În seara aceea de 29 iunie, eram la o cafenea cu predecesorul lui Cathy d'Humières și un stagiar. Proprietarul cafenelei a venit la mine. Mi-a arătat telefonul de pe tejghea. Mă căuta cineva. Era Jandarmeria: „Am mai găsit unul", mi-au spus. O să vezi de ce, dar am știut imediat la ce se referă.

Servaz se simți din ce în ce mai înghețat.

— Și acesta era spânzurat ca toți ceilalți. Într-un hambar în ruină, la capătul unui lan de grâu. Îmi amintesc fiecare detaliu: soarele verii, spicele coapte, ziua care nu se mai sfârșea, căldura care făcea pietrele să ardă chiar și la zece seara, muștele, trupul din umbra hambarului. Mi s-a făcut rău în seara aceea. A trebuit să mă internez în spital. Apoi am reluat ancheta. Ți-am spus deja: n-am mai avut niciodată un caz atât de greu. Un adevărat calvar: durerea familiilor, lipsa indiciilor, teama că nu se va mai sfârși...

— Ați aflat de ce au făcut-o? Au lăsat vreun bilet, vreo explicație?

Judecătorul se uită la el perplex.

— Nici cel mai mic semn. N-am aflat niciodată ce a fost în capul lor. Niciunul n-a lăsat niciun bilet. Toată lumea era traumatizată, bineînţeles. Ne trezeam dimineaţa temându-ne că alt adolescent se lăsase pradă morţii. Nimeni n-a înţeles niciodată de ce s-a întâmplat aici, la noi. Părinţii cu copii adolescenţi aveau o singură obsesie: numai să nu facă și ai lor la fel. Erau terorizaţi. Încercau să-i supravegheze ei înșiși – le interziseseră să iasă seara. Asta a durat mai mult de un an. Șapte în total. *Șapte!* Și apoi, într-o bună zi, s-au oprit.

— Incredibilă poveste! exclamă Servaz.

— Nu chiar. Ulterior am aflat că evenimente asemănătoare au avut loc și în alte părţi, în Ţara Galilor, în Québec ori Japonia. Povești despre pacte suicidare între adolescenţi. În ziua de azi e și mai rău: iau legătura pe internet, își trimit mesaje pe forumuri: „Viaţa mea n-are niciun sens, caut tovarăș de drum în lumea de dincolo”. Nu exagerez. În cazul sinuciderilor din Ţara Galilor, au găsit printre condoleanţe și poezii și mesaje de genul: „O să vin și eu curând”... Poţi crede așa ceva?

— Cred că trăim într-o lume în care totul e posibil, răspunse Servaz. Mai ales răul.

În minte i se insinuase o imagine: un băiat traversând cu pași grei un lan de grâu, cu soarele bătându-i în spate și o frânghie în mână. În jurul lui, păsărelele cântau, seara nesfârșită de vară vibra de viață – dar în capul lui se făcuse întuneric. Judecătorul îl privi sumbru.

— Da, așa cred și eu. În cazul acelor tineri, chiar dacă nu au lăsat în urmă o explicaţie în legătură cu gestul lor, am avut în schimb dovada că se încurajaseră unii pe alţii.

— Cum așa?

— Jandarmii au găsit niște scrisori la unii dintre „sinucigași”: o corespondenţă. Trimise în mod evident de alţi candidaţi la același gest. În care vorbeau despre proiectele lor, despre felul în care urmau s-o facă și chiar despre nerăbdarea de a trece la fapte. Problema e că acele scrisori nu fuseseră trimise prin poștă și că respectivii foloseau pseudonime. În momentul în care le-am găsit, am hotărât să amprentăm toţi adolescenţii din împrejurimi, între 13 și 19 ani și să comparăm urmele cu cele de pe scrisori. Am făcut apel și la un

grafolog. Muncă de ocnaș. O întreagă echipă de anchetatori, muncind 24 de ore din 24. Unele dintre scrisori fuseseră scrise de cei care muriseră deja. Dar, grație eforturilor susținute, am reușit să descoperim încă trei candidați. Incredibil, știu. I-am pus sub urmărire constantă și i-am încredințat unei echipe de psihologi. Chiar și așa, unul dintre ei a reușit să se electrocuteze în baie cu un uscător de păr. Cea de-a șaptea victimă... Ceilalți doi n-au trecut niciodată la fapte.

— Și scrisorile...?

— Da, le-am păstrat. Chiar crezi că povestea aia are legătură cu moartea farmacistului și a calului lui Eric Lombard?

— Grimm a fost găsit spânzurat... avansă Servaz cu prudență.

— Și calul la fel, oarecum...

Servaz simți o furnicătură familiară: senzația că un pas decisiv tocmai fusese făcut. Dar un pas spre ce? Judecătorul se ridică. Ieși din cameră și reveni două minute mai târziu cu o cutie grea, plină ochi de hârtii și dosare.

— Totul e aici. Scrisorile, copia dosarului de instrucție, expertizele... Te rog doar să nu le deschizi aici.

Servaz confirmă cu ochii la cutie.

— Mai aveau și altceva în comun? În afară de felul în care au murit și de scrisori? Făceau parte dintr-o gașcă, din vreun grup?

— Fii sigur că am căutat, am scotocit în toate direcțiile, am mutat munții din loc. Degeaba. Cea mai mică avea 15 ani și jumătate, iar cel mai mare 18. Nu erau în aceeași clasă, nu aveau aceleași pasiuni, nu participau la aceleași activități. Unii se cunoșteau bine, alții aproape deloc. Singurul punct comun era condiția socială: proveneau toți din familii modeste sau din clasa mijlocie. Niciun copil al bogătașilor din Saint-Martin printre ei.

Servaz îi simți frustrarea. Putea ghici sutele de ore petrecute explorând cel mai mic indiciu, cea mai aiuristică pistă, pentru a încerca să înțeleagă ceea ce era de neînțeles. Cazul îl marcase profund. Poate că se aflase chiar la originea problemelor sale de sănătate și a pensionării premature. Era convins că judecătorul urma să ducă întrebările fără răspuns cu sine în mormânt. Nu va înceta nicicând să și le pună.

— E vreo ipoteză care nu apare acolo în cutie, dar care ți-a trecut

totuși prin cap? întrebă dintr-odată Servaz, tutuindu-l la rândul său, ca și cum emoţia provocată de acea poveste i-ar fi apropiat. O idee pe care ai abandonat-o din lipsă de probe?

Judecătorul păru să ezite.

— Bineînţeles că am luat în considerare un mare număr de ipoteze, răspunse el cu prudenţă. Dar niciuna nu s-a confirmat câtuși de puţin. Nici nu a stat în picioare. Cazul acesta a rămas cel mai mare mister din cariera mea. Presupun că toţi judecătorii sau anchetatorii au câte unul. Câte un caz nerezolvat. Care rămâne să-i bântuie până la sfârșitul vieţii. Ceva care le va lăsa pentru totdeauna un gust amar – și va pune în umbră toate reușitele.

— Așa e, recunoscu Servaz. Toţi avem misterele noastre nedezlegate. Dar și o pistă mai importantă decât celelalte. O idee vagă care nu s-a confirmat, dar despre care continuăm să simţim că ne-ar fi putut duce undeva, dacă am fi avut puţin mai mult noroc ori dacă ancheta ar fi evoluat altfel. Nimic de felul ăsta, oare? Ceva care nu figurează acolo înăuntru?

Judecătorul inspiră profund, uitându-se fix la poliţist. Păru să ezite din nou. Își încruntă sprâncenele stufoase, apoi zise:

— Ba da, a existat o ipoteză care m-a preocupat. Dar n-am găsit niciun element, nicio dovadă ca s-o pot face publică. Așa că a rămas aici, adăugă el lovindu-și capul cu degetul arătător.

★ ★ ★

— Tabăra de vară „Capra Neagră”, zise Saint-Cyr. Ai auzit de ea?

Numele își făcu loc în mintea lui Servaz până când amintirea îi răsună în memorie ca o monedă aruncată în fundul unei pușculiţe: clădirile dezafectate și panoul ruginit de pe drumul spre Institut. Își aminti și ce simţise la vederea acelui loc sinistru.

— Am trecut prin faţa ei mergând spre Institut. E închisă, nu?

— Exact, zise judecătorul. Dar a funcţionat mai multe decenii. A fost deschisă după război și nu a încetat să primească copii până în 1990.

Tăcu o vreme.

— Tabăra „Capra Neagră” era destinată copiilor din Saint-Martin și împrejurimi, care nu aveau posibilitatea să-și plătească o vacanţă de vară adevărată. Era subvenţionată în parte de municipalitate, condusă

de un director și primea copii de la opt la 15 ani. O tabără de vară cu activități obișnuite: drumeții pe munte, jocuri cu mingea, exerciții fizice, baie în lacurile din împrejurimi…

Judecătorul se strâmbă ușor, ca și cum ar fi început să-l doară o măsea.

— Ceea ce mi-a atras atenția a fost că cinci dintre sinucigași trecuseră pe acolo. În cursul a doi ani înainte de moarte. În definitiv, era aproape singurul lor punct comun. Interesându-mă despre momentul în care au fost acolo, am constatat că o făcuseră de-a lungul a două veri. Și că directorul taberei se schimbase cu un an înainte…

Atenția lui Servaz atinse apogeul. Bănuia unde voia să ajungă judecătorul.

— Ca urmare, m-am apucat să caut în trecutul acelui director – un tânăr de vreo 30 de ani, dar n-am găsit nimic: căsătorit, cu doi copii, un băiețel și o fetiță, fără antecedente…

— Știi pe unde l-am putea găsi? întrebă Servaz.

— La cimitir. A dat colțul cu motocicleta în urmă cu vreo zece ani. Problema e că n-am găsit nicio dovadă, pe nicăieri, că acei adolescenți ar fi fost abuzați sexual sau ceva. Iar doi dintre ei nici nu fuseseră în tabără. Pe de altă parte, având în vedere numărul mare de copii din zonă care au trecut pe acolo, nici nu e de mirare ca unii dintre ei să fi avut asta în comun. Până la urmă, am abandonat pista…

— Dar continui să crezi că ar fi trebuit să insiști?

Saint-Cyr ridică capul. Ochii îi sclipeau.

— Da.

— Mi-ai vorbit despre o plângere împotriva lui Grimm și a celorlalți trei, retrasă aproape imediat. Presupun că în timpul anchetei cu sinuciderile i-ai interogat și pe ei?

— De ce s-o fi făcut? Nu exista nicio legătură.

— Ești sigur că nu te-ai gândit deloc la ei?

Saint-Cyr avu un nou moment de ezitare.

— Ba da, bineînțeles…

— Explică-mi.

— Povestea aceea de șantaj sexual nu era prima bârfă legată de cei patru. Au mai fost și altele, înainte și după. Dar nimic care să se fi

terminat cu o plângere oficială, în afară de acea situaţie.

— Ce fel de bârfe?

— Despre faptul că şi alte fete avuseseră parte de acelaşi tratament – şi că pentru unele se terminase prost, că tipii obişnuiau să bea şi, odată ameţiţi, deveneau... *violenţi*... Genul ăsta de treburi... Dar fetele despre care era vorba erau toate majore, sau aproape. Sinucigaşii, pe de altă parte, erau nişte copii. Aşa că am lăsat baltă pista. Şi apoi, pe vremea aia, erau multe bârfe.

— Şi erau adevărate? Cele despre cei patru?

— Poate... Dar nu te ambala. Aici, ca peste tot, există un număr incalculabil de bârfitori şi de vigilenţi autoproclamaţi, gata să răspândească cele mai urâte poveşti despre vecinii lor, doar pentru a-şi omorî timpul. Sau chiar să le inventeze la nevoie. Asta nu dovedeşte nimic. Era ceva putred în Danemarca, sunt convins, dar s-a şi făcut din ţânţar armăsar.

Servaz clătină din cap.

— Dar ai dreptate să te întrebi dacă moartea farmacistului nu se leagă într-un fel sau altul de chestiunile alea din trecut, continuă judecătorul. Dacă vrei să descoperi adevărul, va trebui să ridici fiecare piatră – ca să vezi ce se ascunde dedesubt.

— Şi Hirtmann, ce rol are în toate astea?

Judecătorul îl fixă gânditor.

— Ceea ce numeam pe vremea când eram judecător „detaliul care nu se potriveşte”. Există întotdeauna unul, în orice anchetă: o piesă care refuză cu obstinaţie să intre în puzzle. Dacă o dai deoparte, totul capătă sens. Dar e acolo. Refuză să dispară. Şi asta înseamnă că, undeva, ne-a scăpat ceva. Uneori e ceva important. Alteori, nu. Unii judecători şi poliţişti decid s-o ignore pur şi simplu. Aşa se nasc adesea erorile judiciare. Eu n-aş neglija niciodată aşa ceva. Dar nici nu m-aş lăsa orbit.

Servaz se uită la ceas şi se ridică.

— Păcat că nu lucrăm împreună la cazul ăsta, zise el. Te-aş fi preferat în locul lui Confiant.

— *Merçi,* zise Saint-Cyr, ridicându-se la rândul său. Cred că am fi făcut o echipă grozavă.

Şi arătă spre masă, bucătărie şi spre paharele goale de pe

gheridonul de lângă şemineu.

— Îţi propun ceva. De fiecare dată când vei fi obligat să rămâi peste noapte și să iei masa în Saint-Martin, să vii la mine. În felul ăsta nu vei fi obligat să îngurgitezi mâncare proastă de la hotel ori să dormi cu burta goală.

Servaz zâmbi.

— Dacă va fi mereu așa o masă copioasă, n-o să mai fiu în stare să mă ocup de anchetă.

Gabriel Saint-Cyr râse din toată inima, alungând tensiunea negativă provocată de poveştile pe care tocmai le spusese.

— Să zicem că asta a fost o cină inaugurală. Am vrut să te impresionez cu talentele mele culinare. Următoarele vor fi mai frugale. Promit. Domnul comandant trebuie menţinut în formă.

— În cazul ăsta, accept.

— Și așa, adăugă judecătorul făcând cu ochiul, vom putea discuta despre progresele pe care le faci în anchetă. În limitele a ceea ce-mi poți spune, bineînțeles. Să spunem că dintr-un punct de vedere mai mult teoretic decât practic. Te ajută întotdeauna să încerci să-ţi justifici ipotezele și concluziile în fața unui terţ.

Servaz ştia că bătrânelul avea dreptate. Oricum n-avea intenţia să-i spună totul fostului magistrat. Dar era conştient că mintea ascuțită și logica profesională a acestuia îi puteau fi de folos. Și dacă totul se lega cumva de povestea cu sinuciderile, judecătorul l-ar fi putut învăța multe.

Își strânseră mâna cu multă căldură și Servaz ieși în noapte. Pe micul pod, constată că începuse din nou să ningă. Inspiră cu sete aerul nocturn pentru a se trezi și fulgii de zăpadă îi udară obrajii. Tocmai ajungea la mașină, când telefonul începu să-i vibreze în buzunar.

— Am noutăţi, zise Ziegler.

Servaz se încordă. Se uită la moara de dincolo de apă. Silueta judecătorului trecu prin fața unei ferestre, ducând farfurii și tacâmuri. Deasupra morii, fulgii cădeau în număr mare în noapte.

— Am găsit sânge aparţinând altcuiva decât lui Grimm la locul faptei. ADN-ul tocmai a fost identificat.

Servaz avu impresia că o prăpastie se căsca la picioarele lui. Înghiţi

în sec. *Știa ce-o să spună în continuare.*

— E al lui Hirtmann.

★ ★ ★

La Institut era puţin trecut de miezul nopţii, când ușorul scârţâit de ușă se făcu auzit. Diane nu dormea. Întinsă pe pat, cu ochii deschişi în întuneric, aştepta – încă îmbrăcată. Întoarse capul şi zări raza de lumină pe sub uşă. Apoi auzi paşii furişaţi.

Se ridică.

De ce făcea asta? Nimeni n-o obliga. Întredeschise uşa.

Holul era din nou întunecat – dar scările de la capăt erau luminate. Aruncă o privire în cealaltă parte şi ieşi. Era îmbrăcată în blugi, pulover şi, în picioare, papuci de casă. Cum şi-ar fi justificat prezenţa pe hol la ora aceea, dacă ar fi dat din greşeală peste cineva? Ajunse la scări. Ciuli urechile. Ecoul unor paşi furişaţi, în jos. Nu se opriră nici la trei, nici la doi. Ci la primul etaj. Diane se opri. Fără să îndrăznească să se aplece peste balustradă.

Un declic.

Persoana pe care o urmărea tocmai tasta codul de acces pe panoul biometric de la etajul întâi. Era câte unul la fiecare etaj. Mai puţin la ultimul, unde erau dormitoarele personalului. Auzi uşa de la unu bâzâind, deschizându-se și apoi închizându-se la loc. *Chiar era pe punctul de a o face? Adică să se dedea la un filaj nocturn la noul său loc de muncă?*

Coborî la rândul său treptele până la uşa securizată, ezită, şi numără până la zece. Tocmai voia să tasteze codul, când un gând o opri.

Camerele de supraveghere…

Toate locurile pe unde se plimbau și dormeau pacienţii erau împânzite cu camere de supraveghere. Plasate în toate punctele strategice – la parter, la primul etaj, la doi şi la trei. Niciuna însă pe scările de serviciu, pe care nu circulau rezidenţii, nici la patru, unde dormea personalul. În toate celelalte locuri, camerele urmăreau totul cu un ochi atent. Era imposibil să-și continue urmărirea fără a trece, la un moment dat, prin câmpul lor vizual…

Persoana din faţa ei n-avea deci o problemă să fie filmată. Dar dacă Diane ar fi fost surprinsă de camere, *comportamentul ei ar fi devenit*

suspect...

Tocmai se gândea la toate acestea, când se auziră pași de cealaltă parte a ușii. De-abia avu timp să se repeadă pe scări și să se ascundă, că ușa bâzâi din nou.

Timp de o respirație, teama îi strânse inima. Dar în loc să urce spre dormitoare, persoana pe care o urmărise își continuă coborârea. Diane nu ezită decât un moment.

Ești nebună!

Ajunsă în fața ușii de la parter, se opri încă o dată. Nimeni. *Unde dispăruse?* Dacă persoana ar fi pătruns în spațiile comune, Diane ar fi auzit din nou bâzâitul încuietorilor de securitate. Aproape că rată ușa de la beci, în stânga, la baza unei ultime curbe a scărilor, ușă *care era pe cale să se închidă la loc...* Neavând decât o clanță fixă de partea dinăuntru, trebuia deschisă cu o cheie. Diane se grăbi să-și strecoare mâna în deschizătură, chiar înainte ca ușa grea, batantă, din metal, să se închidă.

Depuse ceva efort ca s-o tragă spre ea.

Alte trepte, din beton brut de data asta, dispărând în adâncurile întunecate ale subsolului. Vreo 15 până la un palier, apoi altele, în sens invers. O scară abruptă, cu pereți leproși.

Ezită încă o dată.

Una era să urmărești o persoană pe holurile Institutului – dacă o surprindeau putea oricând pretexta că rămăsese la birou până târziu și se rătăcise... *Și era cu totul altceva s-o urmeze în subsol.*

Pașii continuau să coboare.

Decizându-se, lăsă ușa grea să se închidă în urma ei: dinspre subsol, ușa batantă de metal se deschidea cu ajutorul unei bare de securitate orizontale. Aceasta scoase un clic ușor și se încuie. O umezeală rece o învălui instantaneu, odată cu un miros de închis. Începu să coboare. Era la a doua curbă a scărilor, când, pe nepusă masă, lumina se stinse. Piciorul ei rată următoarea treaptă. Își pierdu echilibrul și scoase un țipăt ușor, iar umărul îi întâlni peretele de dedesubt. Strâmbându-se de durere, Diane își duse mâna la umăr. Apoi își ținu respirația. *Pașii se opriseră!* Frica – până atunci nu simțise decât o senzație vagă, la periferia creierului – o invadă dintr-odată. Inima îi tresări în piept. Nu mai auzea decât zvâcnetul sângelui

ei în urechi. Se pregătea să se întoarcă, când pașii se auziră din nou. *Se îndepărtau...* Diane se uită în jos. Nu era întuneric total: o licărire imprecisă, fantomatică, urca spre scară și se răspândea pe pereți ca o tușă de pensulă galbenă. Reluă coborârea călcând cu precauție și ajunse într-un culoar mare, puțin luminat.

Țevi și fascicule de fire electrice atârnând din tavan, pete de rugină și urme negre de umezeală pe pereți.

Subsolul...

Un loc pe care puțini dintre membrii personalului îl cunoșteau probabil.

Aer închis. Umezeala și frigul teribil o duseră cu gândul la un mormânt.

Toate acele zgomote – pașii ce se îndepărtau, picăturile de apă ce se prelingeau din tavan, huruitul îndepărtat al unui sistem de ventilație – deveneau o prezență neliniștitoare.

Începu să tremure.

Un frison îi alunecă de-a lungul șirei spinării ca o mână înghețată. *Să continue sau nu?* Locul acela părea un labirint cu toate culoarele și intersecțiile lui. Stăpânindu-și emoțiile, încercă să repereze direcția în care se îndepărtaseră pașii. Se auzeau din ce în ce mai slab, iar lumina scădea și ea: trebuia să se hotărască repede. Lumina și sunetele veneau din aceeași parte. Dădu următorul colț și se aplecă. *Zări o siluetă în fund...* De-abia avu timp s-o întrezărească și aceasta dispăru în dreapta.

Diane își dădu seama că lumina tremurătoare și pâlpâitoare ce o ghidase pe urma respectivei persoane era de la o lanternă.

Cu gâtul uscat, grăbi pasul ca să nu rămână singură în beznă. Tremura – de frig și de spaimă. *Ești chiar nebună! Ce cauți aici?* N-avea absolut nimic cu care să se apere! Trebuia și să fie atentă unde punea piciorul: în unele locuri, culoarele, chiar dacă largi, erau pline de grămezi de vechituri – somiere, saltele, paturi de fier sprijinite de pereți în picioare, chiuvete ciobite, fotolii și scaune stricate, cutii, computere și televizoare scoase din uz... În față, silueta tot vira la dreapta și la stânga, pătrunzând tot mai adânc în măruntaiele Institutului și Diane nu putea vedea toate astea decât grație dârei de lumină pe care o lăsa în urmă. Fu tentată să renunțe și să se întoarcă

de unde venise, dar înţelese că era prea târziu. N-ar fi găsit niciodată ieşirea în întuneric! Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi apăsat un întrerupător şi întreg subsolul s-ar fi luminat brusc. Persoana ar fi înţeles că fusese urmărită. Cum ar fi reacţionat? S-ar fi întors? Diane n-avea acum altă soluţie decât să urmărească lumina mişcătoare. În jurul ei, în întunericul aproape total, mici gheare râcâiau pământul. *Şobolani!* Ce fugeau de ea. Diane simţi cum întunericul îi apasă umerii. Lumina creştea sau se micşora în funcţie de distanţa dintre ei...

Îşi dădea din ce în ce mai bine seama că cedase unui impuls de moment. De ce nu putuse rămâne în cameră?

Deodată, auzi scârţâitul unei uşi metalice, apoi aceasta se închise – şi ea rămase într-un întuneric complet! Ca şi cum ar fi orbit brusc. Total dezorientată... Nu-şi vedea nici măcar propriul corp, nici picioarele, nici mâinile... Nimic. Doar un întuneric total... Un întuneric compact, pe care nicio privire nu l-ar fi putut străpunge. Sângele îi năvăli din nou în urechi şi încercă să înghită, dar gura îi era complet uscată. Se întoarse în toate părţile. Degeaba. Se mai auzeau zgomotele surde ale sistemului de aerisire şi ale apei curgând undeva, dar i se păreau atât de îndepărtate şi inutile ca o sirenă de ceaţă pentru un vapor pe cale să se scufunde într-o noapte cu furtună. Apoi îşi aduse aminte de telefonul mobil, pe care îl ţinea mereu în buzunarul din spate ale blugilor. Îl scoase cu o mână tremurândă. Lumina ecranului era mai slabă decât se temea. De-abia îşi vedea vârful degetelor. Se puse în mişcare şi merse până când micul halou înconjurat de tenebre lumină şi altceva decât propriile ei degete: un perete. Sau măcar câţiva centimetri pătraţi de beton. Îl urmă încet timp de câteva minute, până când dădu de un comutator. Neoanele clipiră înainte de a lumina ca ziua subsolul şi ea se precipită spre locul unde auzise uşa închizându-se. Era identică cu cea de dinainte. Împinse bara de securitate, apoi se gândi că odată ajunsă de cealaltă parte, nu va mai putea să se întoarcă. Făcu câţiva paşi, până când reperă o targă aruncată împreună cu celelalte lucruri şi o puse în uşă.

O scară şi o fereastră mare... Le recunoscu imediat... *Mai fusese aici...* Urcă primele trepte, apoi se opri... Inutil să meargă mai departe... Acolo sus era o cameră de supraveghere, o ştia. Şi o uşă

blindată groasă cu hublou, dând spre un sas.

Cineva intra noaptea în blocul A…

Cineva care folosea scările de serviciu și subsolul pentru a evita camerele de supraveghere. Mai puţin cea de deasupra ușii blindate… Diane își simţea mâinile transpirate și stomacul strâns. Înţelese ce implica asta: acel cineva avea un complice printre gardienii din blocul A.

Își spuse că poate nu era nimic. Doar nişte membri ai personalului care, în loc să doarmă, jucau poker pe ascuns. Ori chiar o legătură de amor între domnul Monde şi vreo angajată. Dar în sinea ei, ştia că era vorba de cu totul altceva. Auzise prea multe. Făcuse o călătorie într-un loc în care domneau nebunia şi moartea. Doar că nici una, nici alta nu mai erau sub control, așa cum crezuse ea. Într-un fel sau altul, reușiseră să scape din cuşcă. Ceva absolut sinistru se petrecea acolo, și vrând-nevrând, venind la Institut, ea intrase în joc…

18

Ninsoarea cădea din ce în ce mai deasă şi începea să se depună, în momentul în care Servaz parcă în faţa Jandarmeriei. Subofiţerul de planton moţăia. Grilajul era coborât şi comandantul trebui să-l trezească ca să poată intra. Ţinând cutia grea în braţe, se îndreptă spre sala de şedinţe. Holurile erau pustii şi tăcute. Aproape miezul nopţii.

— Aici, zise o voce, în momentul în care trecu prin faţa unei uşi.

Se opri şi aruncă o privire prin uşa deschisă. Irène Ziegler stătea într-un birou mic, în penumbră. Aprinsese o singură lampă. Prin jaluzele, zări fulgii de zăpadă ce se roteau în vârtejuri în lumina unui felinar. Ziegler căscă şi se întinse. Comandantul înţelese că aţipise puţin, în timp ce-l aştepta. Tânăra se uită la cutie. Apoi zâmbi. Brusc, la acea oră târzie din noapte, el consideră acel zâmbet fermecător.

— Ce e aia?

— O cutie.

— Văd şi eu. Dar ce conţine?

— Tot ce se ştie despre sinucideri.

O sclipire de surpriză şi de curiozitate se aprinse în ochii ei verzi.

— Saint-Cyr v-a dat-o?

— O cafea? zise el, punând cutia grea pe biroul cel mai apropiat.

— Scurtă, dulce. *Merci.*

Ieşi până la aparatul de cafea de la capătul holului, apoi reveni cu două pahare de plastic.

— Poftim, zise el.

Ea îl privi surprinsă.

— Poate c-ar fi timpul să ne tutuim, nu crezi? îi sugeră el gândindu-se la spontaneitatea cu care îl tutuise imediat fostul judecător. De ce naiba nu era în stare să facă şi el la fel? Să fi fost ora târzie sau zâmbetul pe care ea tocmai i-l adresase motivul pentru care se hotărâse să facă pasul, aşa dintr-odată?

O văzu pe Ziegler zâmbind din nou.

— De acord. Deci, cum a fost cina? Instructivă, s-ar spune.

— Tu prima.

— Nu, tu primul.

El se săltă cu jumătate de fund pe colţul biroului şi zări un joc de Solitaire pe ecran. Apoi începu. Ziegler îl ascultă cu atenţie, fără să-l întrerupă.

— Ce poveste incredibilă! zise, când termină.

— Ceea ce mă uimeşte e că tu n-ai auzit vorbindu-se despre asta.

Ea se încruntă şi clipi.

— Doar vag. Câteva articole prin ziare, poate. Ori nişte discuţii la masă între părinţii mei. Îţi amintesc că încă nu eram în Jandarmerie. În fapt, pe atunci aveam cam aceeaşi vârstă cu acei adolescenţi.

Servaz realiză dintr-odată că nu ştia nimic despre ea. Nici măcar unde locuia. Şi că nici ea nu ştia nimic despre el. Timp de o săptămână nu discutaseră decât despre anchetă.

— Poate că stăteai şi departe de aici, insistă el.

— Părinţii mei locuiau la vreo 15 kilometri de Saint-Martin, într-o altă vale. N-am făcut şcoala aici. Ca adolescent, a fi din altă vale era ca şi cum ai fi venit din altă lume. 15 kilometri pentru un copil sunt ca o mie pentru un adult: fiecare adolescent are teritoriul lui. În vremea în care s-au petrecut acele evenimente, luam autobuzul şcolar vreo 20 de kilometri înspre vest, ca să merg la liceul din Lannemezan, la 40 de kilometri de aici. Apoi, am plecat la Facultatea de Drept, în Pau. Acum, după ce mi-ai povestit, îmi amintesc că am auzit ceva discuţii în pauze despre respectivele sinucideri. Poate că mi-am reprimat acele amintiri.

Comandantul simţi că ei îi repugna să vorbească despre trecut şi se întrebă de ce.

— Ar fi interesant să-i cerem şi lui Propp părerea, zise el.

— Despre ce?

— Despre motivul pentru care ţi-ai reprimat acele amintiri.

Ea îi aruncă o privire jumătate serioasă, jumătate amuzată.

— Ce legătură are cu Grimm povestea copiilor care s-au sinucis?

— Poate niciuna.

— Atunci de ce ne-ar interesa?

— Asasinarea lui Grimm seamănă cu o răzbunare. Pe de altă parte, ceva sau cineva i-a împins pe acei copii să-şi pună capăt zilelor. Apoi, mai e şi plângerea făcută cu ani în urmă împotriva lui Grimm,

Perrault și Chaperon pentru povestea cu șantajul sexual... Dacă adunăm toate piesele, ce reiese?

Servaz simţi o descărcare electrică traversându-l dintr-odată: *aveau ceva.* Era acolo, la o aruncătură de băţ. Miezul sumbru al poveștii, masa critică – de unde radia totul. Ascunsă undeva într-un unghi mort... Adrenalina începu să-i curgă prin vene.

— Propun să începem prin a examina conţinutul acestei cutii, zise el cu un ușor tremurat în voce.

— Începem? întrebă ea – dar nu era chiar o întrebare.

Comandantul citi aceeași speranţă și nerăbdare și pe faţa ei.

Se uită la ceas. Era aproape unu noaptea. În spatele jaluzelelor, ninsoarea continua să cadă.

— De acord. Sângele, adăugă el schimbând brusc subiectul. Unde l-au găsit exact?

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Pe pod, aproape de locul unde a fost spânzurat farmacistul.

Rămaseră câteva momente în tăcere.

— Sânge, repetă el. E imposibil!

— Laboratorul a confirmat.

— Sânge... Ca și când...

— Ca și când Hirtmann s-ar fi rănit în timp ce atârna corpul lui Grimm...

★★★

Ziegler se apucă de treabă. Scotoci prin cutia plină de mape, dosare, carnete de stenograme și corespondenţă administrativă, până când găsi o mapă pe care scria „Sinteză”. În mod evident, Saint-Cyr o redactase personal. Judecătorul avea un scris citeţ, spaţiat și cursiv – în antiteză cu mâzgăliturile făcute de doctori. Servaz constată că acesta rezumase diferitele etape ale anchetei cu o claritate și o concizie remarcabile. Ziegler folosi apoi respectiva sinteză pentru a se orienta prin grămada din cutie. Începu prin a scoate piesele de la dosar și a le repartiza în mici teancuri: rapoartele de autopsie, procesele-verbale ale audierilor, interogatorii ale părinţilor, lista cu dovezi, scrisorile găsite la domiciliul adolescenţilor... Saint-Cyr făcuse copii xerox ale tuturor pieselor din dosar. Și, în afară de acestea, mai erau:

tăieturi din ziare,

post-it-uri,

foi volante,

hărţi în care locul sinuciderii unuia sau altuia dintre adolescenţi era marcat cu o cruce neagră, dar şi itinerarii misterioase cu săgeţi şi cercuri roşii,

carnete de note,

fotografii de clasă,

notiţe scrise pe bucăţi de hârtie,

tichete pentru taxe de autostradă…

Servaz rămase trăsnit. Fostul judecător făcuse din acea anchetă o afacere personală. Ca mulţi alţi anchetatori înaintea lui, o transformase în obsesie. Sperase oare că va descoperi misterul poveştii acasă la el, atunci când neavând altceva de făcut i s-ar fi putut dedica trup şi suflet? Apoi descoperiră un document şi mai dureros: lista cu cele şapte victime, însoţită de fotografii şi de datele sinuciderilor.

2 mai 1993: Alice Ferrand, 16 ani

7 iunie 1993: Michaël Lehmann, 17 ani

29 iunie 1993: Ludovic Asselin, 16 ani

5 septembrie 1993: Marion Dutilleul, 15 ani

24 decembrie 1993: Séverine Guérin, 18 ani

6 aprilie 1994: Damien Llaume, 16 ani

9 iulie 1994: Florian Vanloot, 17 ani

— Doamne!

Mâna îi tremură în timp ce le aşeza pe birou, în lumina lămpii: şapte fotografii pe care i le dăduse Ziegler şi de care erau prinse cu agrafe şapte fişe de carton. Şapte feţe zâmbitoare. Unii se uitau în obiectiv, alţii îşi fereau privirea. O fixă pe colega sa. În picioare lângă el, tânăra părea paralizată. Servaz reveni la feţele adolescenţilor. Simţea un nod în gât.

Ziegler îi întinse jumătate din rapoartele de autopsie şi ea începu să se ocupe de cealaltă jumătate. Pentru o vreme, citiră în tăcere.

Lipsite de surprize, rapoartele prezentau verdictul de moarte prin spânzurare, în afară de un caz, în care victima se aruncase într-o prăpastie de pe munte, și de cel în care băiatul pus sub supraveghere se electrocutase în cadă. Legiștii nu găsiseră nicio anomalie, nimic suspect: scenele „crimei” erau curate. Totul confirma că adolescenții veniseră singuri în locul unde își puseseră capăt zilelor și că o făcuseră ei înșiși. Patru dintre autopsii fuseseră făcute de Delmas și de încă un medic legist pe care Servaz îl cunoștea, la fel de competent. După aceea, trecură la interogatoriile vecinilor. Acestea erau menite să creioneze personalitatea celor șapte victime, dincolo de mărturiile părinților. Ca întotdeauna, apăruseră câteva bârfe sordide ori răuvoitoare dar, per total, acestea conturau portretele unor adolescenți normali, în afara unui băiat cu probleme, Ludovic Asselin, cunoscut cu antecedente de violență asupra colegilor și ceva fapte contra autorității. Mărturiile cele mai emoționante se refereau la Alice Ferrand, prima victimă, pe care toată lumea părea să o aprecieze și care era unanim prezentată ca un copil absolut adorabil. Servaz privi fotografia: păr ondulat de culoarea grâului copt, ten de porțelan. Fata privea în obiectiv cu niște ochi frumoși și serioși. O față foarte drăguță, cu trăsături ce păreau pictate cu grijă de un miniaturist, fața unei fete frumoase de 16 ani – dar cu privirea unei persoane mature. Marcată de inteligență. *Dar și de altceva*... Sau poate era doar imaginația lui?

Pe la trei dimineața, începură să dea semne de epuizare. Servaz hotărî că avea nevoie de o pauză. Ieși pe culoar, intră în toaletă și-și dădu cu apă rece pe față. Apoi se ridică și se uită în oglindă: unul dintre neoane clipea cu pocnituri, aruncând o lumină sinistră spre ușile din spate. Mâncase și băuse prea mult la Saint-Cyr, era epuizat și se vedea. Intră într-una dintre cabine, se ușură cu jet puternic, se spălă pe mâini și se uscă la aparatul cu aer. La ieșire, se opri în fața tonomatului cu băuturi calde.

— O cafea? strigă el pe culoarul pustiu.

Vocea îi răsună în spațiul gol. Răspunsul veni prin ușa deschisă de la celălalt capăt al holului.

— Scurtă! Dulce! Merci!

El se întrebă dacă mai era cineva în clădire în afară de ei și de

plantonul de la intrare. Știa că jandarmii locuiau în altă aripă. Cu paharul în mână, traversă cafeneaua întunecată, strecurându-se printre mesele rotunde de culoare galbenă, roșie sau albastră. Dincolo de geamul mare de sticlă, protejat de gratii masive de fier, ninsoarea cădea tăcută peste o curte mică. Gard viu bine întreţinut, o groapă de nisip și un tobogan de plastic pentru copiii jandarmilor care locuiau la sediu. În spate, câmpia ninsă și, în fund, profilându-se pe cerul de smoală, munţii. Încă o dată, se gândi la Institut și la rezidenţii lui. Și la Hirtmann... La sângele găsit pe pod. Ce însemna asta? „Există întotdeauna un detaliu care nu se potrivește", îi spusese Saint-Cyr. Uneori e important, alteori nu...

★ ★ ★

Se făcuse cinci și jumătate când Servaz se lăsă pe spate în fotoliu și declară că e de ajuns. Ziegler arăta epuizată. Frustrarea i se citea pe faţă. Nimic. Nu era absolut nimic în dosar care să trimită la teza abuzurilor sexuale. Nici cel mai mic indiciu. În primul său raport, Saint-Cyr ajunsese la aceeași concluzie. Notase pe margine cu creionul: „Abuzuri sexuale? Nicio dovadă". Dar subliniase totuși întrebarea de două ori. La un moment dat, Servaz fusese tentat să vorbească cu Ziegler despre tabără, dar renunţase. Era prea obosit și nu se mai simţea în stare.

Ziegler se uită la ceas.

— Cred că nu ajungem nicăieri în noaptea asta. Ar trebui să mergem să dormim puţin.

— Ai dreptate. Eu merg la hotel. Ne întâlnim în sala de ședinţe la zece. Tu unde dormi?

— Aici. Mi-au împrumutat apartamentul unui jandarm care e în concediu. Economie la buget.

— Pe măsură ce trece timpul, treaba cu economia nu mai stă în picioare, opină Servaz.

— Cred că n-am mai întâlnit o astfel de anchetă, zise ea ridicându-se. Mai întâi un cal mort, apoi farmacistul spânzurat sub pod. Între cele două cazuri doar un punct comun: ADN-ul unui criminal în serie... – și acum niște adolescenţi care s-au sinucis unul după altul. Pare un vis urât. Fără logică și fără vreun fir călăuzitor. Poate o să mă trezesc și-o să realizez că nimic din toate astea nu s-a întâmplat în

realitate.

— Va exista o trezire, zise Servaz ferm. Dar nu pentru noi: ci pentru vinovat sau vinovaţi. Şi nu peste multă vreme. Apoi ieşi şi se îndepărtă în pas alert.

☆ ☆ ☆

În dimineaţa aceea, îl visă pe tatăl lui. În vis, Servaz era un băieţel de zece ani. Totul era învăluit într-o noapte caldă şi plăcută de vară, iar tatăl lui nu era decât o siluetă, la fel ca și celelalte două personaje cu care discuta în faţa casei. Apropiindu-se, copilul Servaz constată că erau doi bărbaţi foarte în vârstă, îmbrăcaţi în robe albe. Amândoi aveau barbă. Se strecură între ei şi înălţă capul, dar cei trei nu-i dădură nicio atenţie. Ciulind urechea, copilul înţelese că vorbeau în latină. Foarte animat. La un moment dat, tatăl lui începu să râdă, apoi redeveni serios. Din casă se auzea muzică – una familiară, pe care totuși n-o putea recunoaşte.

Apoi un zgomot de motor se auzi în depărtare, pe șoseaua cuprinsă de întuneric, iar cei trei bărbaţi tăcură brusc.

— Vin, zise într-un târziu unul dintre bătrâni.

Vocea îi era funebră și, în vis, copilul începu să tremure.

☆ ☆ ☆

Servaz ajunse la Jandarmerie cu zece minute întârziere. Avusese nevoie de o ceaşcă mare de cafea neagră, de două ţigări şi de un duș fierbinte ca să alunge oboseala ce amenința să-l dărâme. Și gâtul îi ardea în continuare. Ziegler era deja acolo. Se îmbrăcase din nou în combinezonul de piele și titan ce părea o armură modernă, și el își aminti că-i zărise motocicleta parcată în faţa sediului. Se puseră de acord să viziteze familiile sinucigaşilor şi îşi împărţiră adresele. Trei Servaz, patru Ziegler. Comandantul se hotărî să înceapă cu prima de pe listă: Alice Ferrand. Adresa nu era din Saint-Martin, ci dintr-un sat vecin. Se aştepta să găsească o familie modestă, cu părinţi bătrâni şi distruși de durere. Așa că nu mică îi fu surpriza când se trezi în faţa unui bărbat înalt, încă în putere, zâmbitor, cu bustul și picioarele goale – îmbrăcat doar cu niște pantaloni de pânză ocru prinși în talie cu o curea!

Luat prin surprindere, Servaz se bâlbâi în momentul în care trebui să se prezinte și să explice motivul vizitei.

Tatăl lui Alice se retrase imediat în defensivă.

— Aveţi vreun document?

— Da. Uitaţi-l.

Bărbatul îl examina cu atenţie. Apoi se relaxă şi i-l dădu înapoi.

— Voiam să mă asigur că nu sunteţi unul dintre ziariştii aceia care, în mod periodic, reînvie povestea, când rămân în pană de subiecte, se scuză el. Intraţi.

Gaspard Ferrand se dădu într-o parte ca să-l lase să intre. Era înalt şi slab. Poliţistul nu se putu împiedica să nu-i observe torsul bronzat; fără pic de grăsime, dar acoperit cu câteva fire cenuşii la nivelul sternului, pielea tăbăcită şi întinsă peste cutia toracică ca o pânză de cort, mameloanele închise la culoare, ca la oamenii în vârstă. Ferrand îi remarcă privirea.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta: făceam puţină yoga. Aceasta m-a ajutat mult după moartea lui Alice – ca şi budismul, de altfel.

Trecută prima surpriză, Servaz îşi aminti că tatăl lui Alice nu era funcţionar sau muncitor, asemenea celorlalţi părinţi, ci filolog. Îşi imagină brusc un bărbat care dispunea de numeroase vacanţe şi îndrăgostit de spaţii exotice: Bali, Phuket, Caraibe, Rio de Janeiro ori Maldive.

— E de mirare că poliţia se interesează încă de această poveste.

— De fapt, anchetez moartea farmacistului Grimm.

Ferrand se întoarse. Servaz citi perplexitate în privirea lui.

— Şi credeţi că există vreo legătură între moartea lui Grimm şi sinuciderea fetei mele ori a celorlalţi tineri nefericiţi?

— Asta încerc să aflu.

Gaspard Ferrand îl scrută, stând parcă la pândă.

— Dar legătura nu e evidentă *a priori*. Ce v-a făcut s-o luaţi în considerare?

Tipul nu era prost. Servaz ezită să răspundă. Ferrand îi intui încurcătura – dar şi faptul că stăteau în picioare, faţă în faţă, în holul strâmt, el la bustul gol, iar musafirul său îmbrăcat de iarnă. Îi arătă uşa deschisă a sufrageriei.

— Ceai, cafea?

— Cafea, dacă nu vă deranjează.

— Nici pe departe. Eu o să-mi fac un ceai. Aşezaţi-vă! Merg să le

pregătesc! mai spuse el, dispărând în bucătărie, în celălalt capăt al holului. Faceţi-vă comod!

Servaz nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă. În mod evident, tatălui lui Alice nu-i plăceau vizitele – chiar dacă era vorba despre un poliţist care venise să-l interogheze în legătură cu fiica lui care se sinucisese cu 15 ani în urmă. Se uită în jur. În sufragerie era mare dezordine. Ca la el acasă, cărţi şi reviste aruncate peste tot: pe măsuţa joasă, pe fotolii, pe alte piese de mobilier. Și praf... Oare trăia singur? Era văduv sau divorţat? Asta ar fi explicat disponibilitatea de a primi un musafir. Un plic de la Asociaţia umanitară „Acţiune contra foametei". Servaz recunoscu logoul albastru şi hârtia reciclată de culoare cenuşie: el însuşi era membru donator al acelui ONG. În mai multe cadre, tatăl lui Alice apărea în compania unor persoane care păreau a fi ţărani din America de Sud şi din Asia, pe fondul unei jungle ori al unei orezării. Servaz realiză că Ferrand nu călătorea doar pentru bronzul, scufundările sau cocktailurile vreunei plaje din Antile.

Se lăsă să cadă pe canapea, lângă el, alt teanc de cărţi, pe un taburet-elefant din lemn închis la culoare. Încercă să-și aducă aminte numele african al acelui obiect: *esono dwa*...

De pe hol venea miros de cafea. Ferrand reapăru cu o tavă cu două ceşti aburinde, zahăr cubic şi un cleştişor pentru el, dar şi cu un album pe care i-l întinse lui Servaz, după ce puse tava pe măsuţă.

— Poftiţi.

Poliţistul îl deschise. Așa cum se aştepta, conţinea fotografii cu Alice: la patru ani, într-o maşină cu pedale. Udând florile cu o stropitoare aproape la fel de mare ca ea, împreună cu mama ei, o femeie slăbuţă cu un aer visător și un nas à la Virginia Woolf. La zece ani, jucând fotbal în pantaloni scurţi cu nişte băieţi de vârsta ei, surprinsă în plină ofensivă cu mingea la picior spre poarta adversă, cu o faţă concentrată şi hotărâtă... Băiatul lui tata. Dar şi o fetiţă fermecătoare, luminoasă. Gaspar Ferrand se aşeză lângă el. Îmbrăcase o cămaşă cu guler Mao, de aceeaşi culoare precum pantalonii.

— Alice era un copil minunat. Uşor de iubit, mereu veselă, îndatoritoare. Raza noastră de lumină.

Ferrand continuă să zâmbească ca şi cum amintirea lui Alice era

pentru el plăcută, nu dureroasă.

— Mai era și foarte inteligentă. Talentată la o grămadă de chestii: desen, muzică, limbi străine, sport, scris... Devora cărțile. La 12 ani, știa deja ce voia să devină: miliardară, pentru a putea da bani celor care aveau nevoie.

Bărbatul izbucni într-un râs colorat, bizar.

— N-am înțeles niciodată de ce a făcut-o.

De fiecare dată, fisura își arăta colții. Dar Ferrand se redresă.

— De ce trebuie să ni se ia ce avem mai bun și apoi să fim lăsați să trăim cu asta? Mi-am tot pus această întrebare vreme de 15 ani. La un moment dat, am găsit răspunsul.

Îi aruncă o privire atât de stranie că, pentru o clipă, Servaz se întrebă dacă omul n-o luase razna.

— Dar e genul de răspuns pe care fiecare trebuie să-l găsească în el. Vreau să zic că nimeni nu ți-l poate oferi ori căuta. Trebuie s-o faci singur.

Gaspar Ferrand îl scană pe polițist cu privirea lui de oțel, să vadă dacă a înțeles. Acesta din urmă se simți extrem de nelalocul lui.

— Mă fac de râs, constată apoi gazda. Scuzați-mă. Asta înseamnă să trăiești singur. Soția mea a murit de un cancer galopant la doi ani după dispariția lui Alice. Deci vă interesează acel val de sinucideri de acum 15 ani, chiar dacă anchetați moartea farmacistului. De ce?

— Niciunul dintre copii n-a lăsat vreo scrisoare de adio? întrebă comandantul evitând răspunsul.

— Niciunul. Dar asta nu înseamnă că n-au existat. Explicații, vreau să spun. Trebuie să fi existat o explicație a acelor morți, copiii aceia și-au pus capăt zilelor având un motiv foarte clar. Nu doar pentru că aveau impresia că viața nu mai merită trăită.

Se uită fix la polițist. Acesta se întrebă dacă omul era la curent cu bârfele care circulaseră în legătură cu Grimm, Perrault, Chaperon și Mourrenx.

— Alice se schimbase în vreun fel înainte să se sinucidă?

Ferrand dădu din cap.

— Da. N-am observat imediat. Dar schimbările au apărut încet-încet: nu mai râdea la fel de mult ca înainte, se enerva mai des, petrecea mai mult timp în camera ei... Chestii de felul ăsta... Într-o zi

a vrut să renunţe la pian. Nu ne mai vorbea de proiectele ei ca înainte.

Servaz simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Își aminti de telefonul Alexandrei. Revăzu în minte vânătaia de pe obrazul lui Margot.

— Și nu ştiţi exact când au început toate astea?

Ferrand ezită. Servaz avu sentimentul ciudat că tatăl lui Alice ştia precis când începuseră, dar îi repugna să vorbească despre asta.

— Cu câteva luni înainte de a muri, aş spune. Soţia mea le-a pus pe seama pubertăţii.

— Dar dumneavoastră? Ce credeţi: erau nişte schimbări normale?

Bărbatul îi aruncă o nouă privire ciudată.

— Nu, răspunse el ferm, după un moment de gândire.

— Și după dumneavoastră, ce credeţi că i s-a întâmplat?

Tatăl lui Alice rămase tăcut pentru atât de multă vreme, încât Servaz fu gata să-i pună mâna pe braţ ca să-l scuture.

— Nu ştiu, zise apoi fără să-l slăbească din ochi, dar sunt sigur că ceva s-a întâmplat. *Cineva din această vale ştie de ce ni s-au sinucis copiii.*

Răspunsul, ca şi tonul pe care fusese dat, avea ceva straniu, ceva care-l puse imediat în gardă pe Servaz. Tocmai se pregătea să-l roage să explice mai clar, când mobilul începu să-i vibreze în buzunar.

— Mă scuzaţi, zise el ridicându-se.

Era Maillard. Avea o voce tensionată.

— Tocmai am primit un apel foarte ciudat. Cineva care îşi deformase vocea. Voia să vorbească cu dumneavoastră. Zicea că e urgent, că are informaţii despre moartea lui Grimm. Dar nu voia să vorbească decât cu dumneavoastră. Nu e primul telefon de genul ăsta pe care îl primim, bineînţeles, dar… *nu ştiu ce să spun*… ăsta părea… *serios.* Și parcă îi era şi teamă.

Servaz tresări violent.

— Teamă? Cum adică? Sunteţi sigur?

— Da. Aş băga mâna în foc.

— I-aţi dat numărul meu?

— Da. N-ar fi trebuit?

— Ba da. Foarte bine aţi făcut. Îl aveţi pe al lui?

— Suna de pe mobil. A închis imediat cum i-am dat numărul dumneavoastră. Am încercat să-l sunăm înapoi, dar intră mesageria.

— Aţi reuşit să-l identificaţi?

— Nu, nu încă. Trebuie să cerem informaţii de la operatorul de telefonie.

— Sunaţi-i pe Confiant şi pe Ziegler! Eu n-am timp să mă ocup! Explicaţi-le situaţia. Trebuie să-l identificăm neapărat pe tip. Urgent!

— În regulă. O să vă sune cu siguranţă, mai spuse jandarmul.

— Când aţi primit apelul respectiv?

— Acum mai puţin de cinci minute.

— Foarte bine. Sigur o să mă sune în curând. Până atunci, găsiţi-l pe Confiant. Şi pe Ziegler! Poate că tipul nu vrea să-mi spună cine e ori poate că e un apel fals. Dar trebuie să aflăm cine e!

Închise, tensionat ca un arc. Ce se întâmplase? Cine încerca să dea de el? Chaperon? Altcineva? Cineva care se temea...

Cineva care nu voia ca jandarmii din Saint-Martin să-l recunoască. Care-şi schimbase vocea...

— Probleme? zise Ferrand.

— Mai mult întrebări, răspunse comandantul cu un aer absent. Şi poate şi ceva răspunsuri.

— Aveţi o meserie grea.

Servaz zâmbi.

— Sunteţi primul profesor pe care îl aud spunând aşa ceva.

— N-am spus onorabilă, plesni Ferrand cu subînţeles.

— De ce credeţi asta?

— Păi, sunteţi în slujba puterii.

Poliţistul simţi că începe să se enerveze.

— Există mii de bărbaţi şi femei care n-au nimic de-a face cu puterea, cum spuneţi dumneavoastră, şi care-şi sacrifică vieţile de familie, weekendurile şi somnul ca să fie ultimul bastion, ultimul zăgaz în faţa...

— Barbariei? sugeră Ferrand.

— Da. Puteţi să-i detestaţi, să-i criticaţi ori să-i dispreţuiţi, dar nu-i puteţi trece cu vederea.

— Aşa cum nu-i putem ignora nici pe acei profesori pe care îi criticăm, îi detestăm şi îi dispreţuim, zise Ferrand zâmbind. Mesaj

primit.

— Aș vrea să-i văd camera.

Ferrand își îndreptă corpul bronzat, îmbrăcat în acea pânză de culoare deschisă.

— Urmați-mă.

Servaz remarcă fuioarele de praf de pe scară și balustrada care nu mai fusese lustruită de mult timp. Un bărbat singur. Ca și el. Asemenea lui Gabriel Saint-Cyr. Ori lui Chaperon. Lui Perrault… Camera lui Alice nu era la primul etaj, ci sus, la mansardă.

— Era acolo, zise tatăl arătându-i ușa albă, cu clanță de aramă.

— Ați… i-ați aruncat lucrurile, ați schimbat ceva în cameră de atunci?

De data asta, zâmbetul lui Gaspard Ferrand dispăru, lăsând loc unei grimase de disperare.

— N-am atins nimic.

Îi întoarse spatele și coborî. Servaz rămase acolo mult timp, pe palierul minuscul de la etajul al doilea. Auzi de jos, din bucătărie, zgomot de vase. Deasupra capului său, o lucarnă lumina micul hol. Ridicând ochii, observă că o peliculă fină, translucidă, de zăpadă se lipise de geam. Respiră adânc. Apoi intră.

Primul lucru care îl lovi fu liniștea.

Accentuată, fără îndoială, de ninsoarea de afară, ce înmuia sunetele. Dar tăcerea aceasta era una deosebită. Apoi frigul. Încălzirea fusese oprită. Fără să vrea, camera tăcută și înghețată ca un mormânt îl făcu să tremure. Pentru că era evident că cineva trăise acolo. O fată de acea vârstă…

Poze pe pereți. Un birou, etajere, un dulap. O comodă cu oglindă mare. Un pat cu noptiere. Mobilă ce părea luată de la vechituri și apoi revopsită în culori vii – dintre care dominau portocaliul și galbenul, contrastând cu violetul pereților și cu albul mochetei.

Abajururile lămpilor micuțe și noptierele erau portocalii, patul și biroul, tot așa. Comoda și rama oglinzii, galbene. Pe unul din pereți, un poster mare cu un cântăreț blond și cuvântul KURT scris cu litere groase. Un fular, căciuli, reviste, cărți și CD-uri pe mochetă. Pentru multă vreme, nu făcu decât să absoarbă toate acele lucruri. De unde-i venea impresia de atmosferă rarefiată? Poate din faptul că totul

rămăsese intact, ca într-un timp suspendat. Totul, în afară de praf. Nimeni nu mişcase nici cel mai mic obiect – ca şi cum părinţii ar fi dorit să oprească timpul şi să facă din acea cameră un muzeu sau un mausoleu. Chiar şi după atâţia ani, camera dădea impresia că Alice urma să apară dintr-un moment într-altul şi să-l întrebe ce căuta acolo. De câte ori intrase oare tatăl ei în cameră, în toţi acei ani, şi avusese aceeaşi impresie? Servaz se gândi că în locul lui ar fi luat-o razna cu spaţiul acela rămas intact deasupra capului şi cu tentaţia zilnică de a urca treptele şi de a împinge uşa încă o dată – ultima... Se apropie de fereastră şi se uită afară. Strada se albea rapid. Apoi mai respiră o dată adânc, se întoarse şi începu să caute.

Pe birou, teancuri de manuale şcolare şi elastice de păr, o foarfecă, mai multe pahare pentru creioane, batiste de hârtie, punguţe de bomboane, un post-it roz pe care scria: *Biblio,* 12:30; cerneala pălise cu trecerea timpului. O agendă închisă cu elastic, un calculator, o lampă. Deschise agenda. Pe 25 aprilie, cu o săptămână înainte de a muri, Alice scrisese: *Să-i dau cartea înapoi Emmei.* Pe 20, *Charlotte.* Pe 30, cu trei zile înainte să se spânzure, *Lucrare la mate.* Un scris cu litere rotunjite, citeţ. Mâna nu-i tremurase... Servaz întoarse paginile. Pe 11 august: Ziua *Emmei.* În acel moment, Alice urma să fie deja moartă de mai mult de trei luni. O însemnare făcută cu mult timp înainte... Unde era Emma în prezent? Ce se alesese de ea între timp? Calculă că trebuia să fi avut vreo 30 de ani. Chiar şi după atâta vreme, se mai gândea probabil din când în când la acel teribil an 1993. *Toţi acei morţi...* Deasupra biroului, agăţate cu piuneze, o agendă săptămânală şi un calendar. Vacanţele şcolare erau subliniate cu marker galben. Privirea lui Servaz stărui asupra datei fatale: 2 mai. Nimic care s-o distingă de celelalte... Şi mai sus, o etajeră de lemn, plină de cărţi, de trofee la judo care demonstrau că strălucise şi în acel domeniu, şi un casetofon.

Se întoarse spre noptiere. În afară de lămpile cu abajururi portocalii, un ceas deşteptător, alte batiste de hârtie, o consolă mică de jocuri Game Boy, un pieptene, ojă, un roman în format de buzunar, cu semn de carte. Deschise sertarele. Hârtie de scrisori cu desene, o cutiuţă plină cu bijuterii de duzină, un pachet de gumă de mestecat, o sticluţă de parfum, un deodorant stick, baterii.

Băgă mâna sub sertare.

Nimic.

În birou, dosare, caiete și manuale școlare, zeci de stilouri, carioci și agrafe de birou. Un caiet cu spirală plin de schițe, în sertarul de la mijloc. Îl deschise și constată că Alice chiar avea talent. Desenele sale în creion sau carioca demonstrau o mână sigură și un ochi atent – chiar dacă majoritatea sufereau încă de un ușor academism. În sertarul de jos alte elastice și o perie pe care mai rămăseseră câteva fire de păr blond, o forfecuță de unghii, mai multe rujuri, dar și un tub de aspirină, țigări mentolate și o brichetă din plastic transparent... Deschise dosarele și caietele din primul sertar: teme, disertații, ciorne... Le puse deoparte și se apropie de micul radio-casetofon așezat pe mochetă, într-un colț. Aparatul citea și CD-uri. Acoperit și el de un strat gros de praf. Suflă deasupra, ridicând nori gri, apoi deschise compartimentele, unul câte unul. Nimic. Se îndreptă spre oglindă și peretele cu fotografii. Câteva erau luate de atât de aproape, încât părea că personajele își lipiseră nasul de obiectiv. Altele lăsau să se vadă peisajele din spate: munți, o plajă și chiar coloanele Partenonului. Fete de vârsta lui Alice, în majoritatea instantaneelor. Mereu aceleași. Uneori, unul sau doi băieți se amestecau și ei în grup. Dar niciunul nu părea să fi primit atenția specială a fotografului. Excursii școlare? Servaz fixă clișeele mult timp. Toate se îngălbeniseră și se șterseseră ușor cu trecerea timpului.

Ce căuta de fapt? Brusc, se opri asupra uneia dintre ele. Vreo zece tineri, dintre care și Alice, în picioare, lângă un panou ruginit. Tabăra „Capra Neagră”... *Alice se număra printre cei ce fuseseră în tabără...* Mai remarcă faptul că în acele poze în care apărea, Alice se afla mereu în centru. Cea mai drăguță, cea mai luminoasă – centrul atenției.

Oglinda.

Era crăpată.

Cineva aruncase cu ceva în ea. Proiectilul lăsase un semn în formă de stea și o lungă fisură în diagonală. *Alice? Ori tatăl ei, într-un moment de disperare*?

Cărți poștale băgate între ramă și sticlă. Îngălbenite și ele. Expediate din Insula Ré, Veneția, Grecia sau Barcelona. Cu timpul,

unele ajunseseră să cadă pe comodă sau pe mochetă. Una dintre ele îi atrase atenția. *Timp trecut, îmi lipsești.* Semnat Emma. Pe aceeași comodă, un fular Palestina, gablonțuri, dischete demachiante și o cutie de pantofi albastră. O deschise. *Scrisori*... Îl străbătu un frison când se gândi la scrisorile sinucigașilor din cutia lui Saint-Cyr. Le examină una câte una. Rânduri naive ori nostime scrise cu cerneală mov ori violetă. Mereu aceleași semnături. Nu găsi nici cea mai mică aluzie la ceea ce avea să se întâmple nu peste mult timp. Ar fi trebuit să compare scrisurile cu cele din cutie, dar apoi își spuse că probabil o făcuseră deja... Sertarele comodei... Ridică teancurile de tricouri, de schimburi, de cearșafuri și de cuverturi. Apoi îngenunche pe mochetă și se uită sub pat. Fuioare enorme de praf, cu care ai fi putut umple o plapumă, și o cutie de chitară.

O scoase la lumină și o deschise. Lacul de pe instrument era zgâriat, corzile rupte. Aruncă o privire în interior: nimic. O pătură cu romburi colorate acoperea patul. Se concentră o vreme pe CD-urile aruncate pe ea: Guns N'Roses, Nirvana, U2... Doar piese în engleză. Camera părea un muzeu al anilor 1990. Fără internet, computer ori telefon mobil: *Lumea se schimbă totuși prea repede pentru o singură viață de om,* își spuse el. Ridică pernele, cearșaful și cuvertura, trecu o mână pe sub saltea. Niciun parfum, niciun miros deosebit nu se degaja din pat – doar cel al prafului ce-l acoperea și care se ridică până-n tavan.

Un mic fotoliu Voltaire lângă pat. Cineva (Alice?) îl repictase în portocaliu. O veche jachetă militară aruncată pe spătar. Bătu cu mâna partea pe care te așezai, dar nu reuși decât să stârnească un nou nor de praf, apoi se așeză și se uită în jur, încercând să-și golească mintea.

Ce vedea?

Camera unei fetițe obișnuite, dar și mai mature decât vârsta ei.

Zărise printre cărți *Omul Unidimensional* al lui Marcuse[33]. *Demonii* și *Crimă și pedeapsă.* Cine îi recomandase acele lecturi? Cu siguranță nu prietenele ei cu fețe de păpușă. Apoi își aduse aminte că tatăl ei

---

[33] Herbert Marcuse a fost un filosof, sociolog și teoretician politic german, asociat cu Școala de Teorie Critică de la Frankfurt. La sfârșitul anilor 1960, începutul anilor 1970, a devenit cunoscut ca unul dintre cei mai proeminenți teoreticieni ai Noii Stângi.

era filolog. Privirea lui mai făcu o dată turul camerei.

Ceea ce predomină în acest spaţiu, îşi zise, sunt *textele,* cuvintele. Din cărţi, din ilustrate, din scrisori... Toate scrise de altcineva. Dar cuvintele ei? Unde erau? Era posibil ca o fată care devora cărţile şi se exprima cântând la chitară şi desenând să nu fi simţit nevoia s-o facă şi în scris? Viaţa lui Alice se încheiase pe 2 mai, iar ultimele ei zile nu lăsaseră nicio urmă pe nicăieri. *Imposibil,* îşi zise el. Niciun jurnal, nimic: ceva nu se potrivea. O fată de vârsta ei, inteligentă şi curioasă, fără îndoială un potir nesecat de întrebări existenţiale, şi totuşi atât de disperată încât să-şi pună capăt zilelor, putea oare să nu fi ţinut nici cel nul mic jurnal? Nici măcar un carnet ori nişte foi pe care să-şi mâzgălească neliniştile? În prezent, adolescenţii aveau bloguri, pagini pe reţelele sociale – dar pe vremuri doar hârtia şi cerneala le puteau fi liman întrebărilor, îndoielilor şi secretelor.

Se ridică şi examină încă o dată fiecare caiet şi sertar. Doar texte legate de şcoală. Aruncă o privire peste disertaţii. 18 puncte din 20, 17 din 20, 15 din 20, 19 din 20... Comentariile erau la fel de elogioase ca şi notele... *Dar din nou, nimic personal.*

Oare tatăl lui Alice făcuse curăţenie?

Îl primise cu bunăvoinţă, îi mărturisise că e convins că adolescenţii se sinuciseseră dintr-un motiv precis. De ce să fi ascuns probe care ar fi contribuit la aflarea adevărului? Servaz nu găsise nicio menţiune despre vreun jurnal în rapoartele oficiale. Nimic nu sugera că Alice ţinuse vreunul. Şi totuşi, impresia era mai puternică ca niciodată: ceva lipsea din camera aceea.

O ascunzătoare... Toate fetele aveau câte una, nu? Unde era a lui Alice?

Se ridică şi deschise şifonierul. Pardesiuri, rochii, geci, blugi şi un kimono alb cu centură maro, puse pe umeraşe. Le dădu la o parte, căută prin buzunare. Un rând de pantofi şi de cizme în fund. Cercetă interiorul cu lanterna lui de buzunar. Deasupra umeraşelor, o etajeră cu câteva valize şi un rucsac. Le puse jos, pe mochetă, într-o tornadă de praf şi le scotoci metodic.

Nimic... *Gândeşte...*

Camera fusese periată de anchetatori cu experienţă – poate şi de părinţii fetei. Era posibil ca niciunul să nu fi găsit ascunzătoarea, dacă

aceasta exista? Poate nici n-or fi căutat-o. În opinia tuturor, Alice fusese o fată sclipitoare. Descoperise ea vreo ascunzătoare perfectă? Ori se afla pe un drum greşit?

Ce ştia el despre gândurile şi visurile unei fete de 16 ani? Propria lui fiică făcuse 17 în urmă cu câteva luni şi n-ar fi fost în stare să spună cum arăta camera ei. Pentru simplul motiv că nu pusese niciodată piciorul pe-acolo. Gândindu-se la asta, se simţi prost. La periferia creierului, un amănunt nu-i dădea pace, ca o mâncărime. Îi scăpase ceva în căutarea prin cameră. Ori poate lipsea ceva ce ar fi trebuit să fie acolo. *Gândeşte!* Era acolo, foarte aproape, o simţea. Instinctul îi spunea că lipseşte ceva. Ce anume? CE? Se uită din nou în jur. Revăzu în minte toate posibilităţile. Cercetase totul, chiar şi scândurile şi lamelele parchetului de sub mocheta albă. Şi nu găsise nimic. Totuşi subconştientul său detectase ceva, dar nu putea să spună exact ce.

Strănută din cauza prafului ce plutea în aer. Scoase o batistă.

Deodată, îşi aminti de telefon.

Niciun apel! Trecuse o oră şi nu sunase nimeni! Simţi cum i se strânge stomacul. Ce naiba se întâmplase? De ce nu-l sunase?

Îşi scoase mobilul din buzunar şi se uită la el. Îşi reprimă o mişcare de panică: *aparatul era închis!* Încercă să-l deschidă: *descărcat! La naiba, la naiba!*

Se precipită afară din cameră şi coborî scările în trombă. Gaspard Ferrand scoase capul pe uşa de la bucătărie, în momentul în care poliţistul trecea în fugă pe hol.

— Revin! lansă el, deschizând uşa de la intrare din zbor.

Afară era viscol. Vântul se înteţise. Şoseaua se acoperise de zăpadă şi ninsoarea făcea vârtejuri.

Se grăbi să descuie jeepul parcat peste drum şi scotoci frenetic prin bord în căutarea încărcătorului. Apoi reveni în fugă spre casă.

— Nicio problemă! îi zise unui Ferrand consternat.

Căută din ochi o priză, găsi una pe hol şi introduse adaptorul.

Aşteptă cinci secunde şi deschise mobilul. *Patru mesaje!*

Tocmai îl citea pe primul când telefonul începu să sune.

— Servaz! zbieră el.

— CE NAIBA FACEŢI?

O voce total panicată; nici a lui nu era departe. Îi vâjâiau urechile din cauza sângelui care-i bubuia în tâmple. Bărbatul nu-şi disimula vocea de data asta – dar nu-i era familiară.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Serge Perrault, sunt un prieten al...

Perrault!

— Ştiu! i-o tăie el.

Tăcere.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! Urgent! Lansă apoi Perrault.

Era isteric.

— Unde? lătră Servaz. *Unde?*

— La *Ouă,* într-un sfert de oră. Veniţi repede!

Servaz simţi că începe să intre în panică.

— La ce??

— La telecabine, la naiba! Sus, la Saint-Martin 2000, la telescaun! Vă aştept acolo. Mişcaţi-vă, pentru Dumnezeu! Nu înţelegeţi că e rândul meu? Veniţi singur!

19

Cerul era întunecat, în contrast cu străzile albe, când Servaz puse cheile în contact. Afară, ninsoarea continua să facă vârtejuri. Dădu drumul ştergătoarelor de parbriz. Apoi o sună pe Ziegler.

— Unde eşti? întrebă el fără niciun preambul.

— La părinţi, răspunse aceasta coborând vocea, şi el îşi dădu seama că nu era singură.

— Unde anume?

— La ieşirea din oraş, de ce?

În câteva cuvinte, el îi rezumă apelul disperat al lui Perrault.

— Eşti mai aproape decât mine, trase el concluzia. Du-te! N-avem niciun minut de pierdut! Ne aşteaptă sus!

— N-ar trebui să anunţăm la Jandarmerie?

— Nu e timp! Du-te!

Închise. Coborî parasolarul pe care scria POLIŢIA, puse girofarul magnetic pe capotă şi dădu drumul sirenei. Oare cât îi va lua să urce până acolo? Gaspard Ferrand nu locuia în Saint-Martin, ci într-un sat, la cinci kilometri depărtare. Străzile erau pline de zăpadă. Deci un sfert de oră bun până în centru, la staţia de teleferic. Şi cât făceau telecabinele până sus? 15-20 de minute?

Demară în trombă, cu sirena urlând, din faţa unui Ferrand stupefiat, stând în pragul uşii. La capătul străzii era un semafor. Tocmai se pregătea să treacă pe roşu, când din dreapta apăru silueta unui camion enorm. Apăsă pedala de frână. Imediat simţi cum pierde controlul maşinii. copul alunecă de-a curmezişul, exact în mijlocul intersecţiei; mastodontul de oţel îl evită la mustaţă claxonând lung. Mugetul semnalului de avertizare îi sparse timpanele lui Servaz, în timp ce teama îl lovea ca un pumn în piept. Încheieturile i se albiseră pe volan. Băgă într-a întâia şi o luă din loc. N-avea timp de gândire! Poate că era mai bine. Nu fuseseră doar 38 de tone de oţel gata să-l zdrobească, ci moartea însăşi într-o carcasă de metal!

La următoarea intersecţie făcu dreapta şi ieşi din oraş. Câmpia se întindea, albă, înaintea lui; cerul era la fel de ameninţător, dar ninsoarea se oprise. Acceleră.

Intră în Saint-Martin prin partea de est. La primul sens giratoriu, greşi direcţia. Făcu cale întoarsă blestemând şi lovind cu pumnul în volan, atrăgându-şi priviri nedumerite din partea celorlalţi şoferi. Din fericire, nu prea era trafic. Încă două sensuri giratorii. Trecu prin faţa unei biserici şi ajunse pe bulevardul Etigny, centrul comercial şi cultural al oraşului, cu hoteluri, magazine şic, platani, o sală de cinema şi cafenele cu terasă. Maşini parcate pe ambele laturi. Pe mijlocul şoselei, în urmele lăsate de alte maşini, zăpada începea să se transforme în noroi. Chiar înainte de cinematograf, viră la dreapta. O săgeată indica: TELECABINĂ.

O parcare generoasă, la capătul străzii, pe o vastă esplanadă dominată de imaginea muntelui. Chiar în faţă, versantul se ridica spre cer şi pârtia telecabinei urca străjuită de brazi. Trecu în viteză printre maşini până la staţie şi frână brusc, derapând din nou. O secundă mai târziu, alerga pe scările clădirii sprijinite pe doi piloni de beton şi se precipita spre casele de bilete. Un cuplu tocmai era la rând. Servaz îşi scoase legitimaţia.

— Poliţia! Cât timp îmi ia să ajung sus?

Bărbatul de la ghişeu îi aruncă o privire reprobatoare.

— Nouă minute.

— Se poate mai repede?

Tipul se uită la el de parcă o luase razna.

— De ce? întrebă.

Servaz se forţă să-şi păstreze calmul.

— N-am timp să mă cert cu unul ca tine. Deci?

— Viteza maximă a instalaţiei e de cinci metri pe secundă, zise acesta încruntându-se.

— Atunci, hai, viteză maximă! lansă Servaz sărind într-o cabină, o cutie din material compozit cu geamuri mari de plexiglas şi patru scaune minuscule.

Un braţ pivotant închise uşa în urma lui. Comandantul înghiţi în sec. Cabina se mişcă puţin pe orizontală părăsind şina de ghidaj şi se avântă în aer. Se gândi că era mai bine să se aşeze decât să rămână în picioare în acea cochilie instabilă ce se ridica rapid spre primul pilon, lăsând în urmă acoperişurile albe din Saint-Martin. Aruncă o privire rapidă în spate şi, la fel ca în elicopter, regretă imediat. Înclinarea

cablului era atât de mare, încât i se păru unul dintre acele acte de îndrăzneală care demonstrează spiritul uman iresponsabil; cât despre diametru, era prea mic ca să-l liniștească în vreun fel. Acoperișurile și străzile se micșorau cu rapiditate. Cabinele din față erau despărțite unele de altele de vreo 30 de metri și se legănau din cauza vântului.

Văzu că jos cuplul renunțase să mai urce și se îndrepta spre mașină. Era singur. Nimeni nu urca, nimeni nu cobora. Cabinele erau goale. Se lăsase tăcerea, în afara vântului care vâjâia din ce în ce mai tare.

Și începuse din nou să ningă. Cam pe la jumătatea versantului, ceața apăru brusc și, înainte de a putea înțelege ce i se întâmplă, se pomeni într-un univers ireal, cu contururi imprecise, având drept singură companie linia brazilor ce se ridicau din ceață ca o armată de fantome și viscolul ce învârtejea fulgii de zăpadă în jurul cabinei.

Își uitase arma! În grabă, o lăsase în bord. Dacă dădea nas în nas cu ucigașul? Dacă acesta îl aștepta sus, înarmat, devenea o țintă ușoară. N-avea unde să se ascundă. Iar carcasa aceea de plastic n-ar fi putut opri gloanțele.

Se trezi rugându-se ca Ziegler să fi ajuns înaintea lui. În mod normal, ar fi trebuit. *Și nu e genul care să-și uite arma.* Oare cum a reacționat Perrault văzând-o? Îi spusese să meargă singur.

Ar fi trebuit să-l întrebe pe tipul ăla antipatic de la casa de bilete dacă o văzuse. Prea târziu. Înainta în necunoscut în ritmul exasperant de cinci metri pe secundă. Scoase mobilul și formă numărul lui Perrault. Îi intră căsuța vocală.

La naiba! De ce-și închisese telefonul?

Zări două siluete întunecate ce coborau într-o altă cabină, la vreo două sute de metri în amonte. Era prima prezență umană de când părăsise stația. O sună pe Ziegler.

— Ziegler.

— Ești sus? întrebă el.

— Nu, sunt pe drum. (Făcu o pauză.) Îmi pare rău, Martin, dar am derapat cu motocicleta pe zăpadă și am căzut. N-am mai mult de câteva zgârieturi, dar am fost nevoită să împrumut o mașină. Unde ești?

La naiba!

— Cam pe la jumătatea drumului.

Pe măsură ce se apropia, cabina cu cei doi părea să coboare din ce în ce mai repede. Servaz se gândi că venind una spre alta cu 18 kilometri la oră, viteza totală trebuia să fie de… 36 de kilometri.

— Ştii că e furtună la staţia de jos?

— Nu. N-am băgat de seamă. Perrault nu răspunde…

— Ești înarmat?

Chiar și de la acea distanţă, observă că unul dintre ocupanţi se uita fix în direcţia lui – așa cum o făcea și el.

— Mi-am uitat pistolul în mașină.

Tăcerea care urmă i se păru copleşitoare.

— Să ai…

Linişte! Se uită la telefon. Nimic! Mai formă o dată. „Fără reţea.” Asta îi mai lipsea! Mai încercă de două ori. Niciun rezultat. Nu-și putea crede ochilor. Când ridică privirea, observă că cealaltă cabină se apropiase și mai mult. Unul dintre ocupanţi purta o cagulă neagră. Nu i se vedeau decât ochii și gura. Celălalt era cu capul gol. Avea ochelari. Amândoi se uitau fix la el, prin ceaţă. Unul dintre ei, urât, i se păru lui. Celălalt…

…celuilalt îi era frică…

Într-o fracţiune de secundă înțelese – și situația i se revelă în toată oroarea ei.

Perrault! Tipul înalt și slab din fotografic, cu părul ca perla și ochelari.

Simţi cum îi sare inima din piept. Cabina înainta ca într-un vis urât, cu o viteză înspăimântătoare deja. Mai puţin de 20 de metri. Urmau să se întâlnească în două secunde. Un alt detaliu îi sări în ochi: din cealaltă cabină, lipsea o parte de geam…

Perrault se uita la el cu gura deschisă larg și ochii ieșiţi din orbite de frică. Urla. Acum putea să-i audă urletele chiar și prin geamuri – în ciuda vântului și a zgomotului făcut de scripeţi și cabluri. Nu citise niciodată o asemenea teroare pe faţa cuiva. Ca și cum urma să se spargă în mii de bucăţi, să se dezintegreze dintr-un moment în altul.

Servaz înghiţi în sec fără să vrea. În momentul în care cealaltă cabină trecu pe lângă el, observă toate detaliile: Perrault avea o coardă în jurul gâtului care apoi era scoasă prin partea de geam

îndepărtată dinainte – și trecută printr-un fel de cârlig din exterior, chiar deasupra. Poate că era vorba despre un cârlig folosit pentru a coborî răniții în rapel atunci când cabina era imobilizată, își zise. Celălalt capăt al corzii era în mâna tipului mascat. Servaz încercă să-i vadă ochii. Dar bărbatul se ascunsese în spatele victimei. Îl fulgeră un gând:

E cineva cunoscut! Se teme să nu-l recunosc, în ciuda cagulei!

Tastă disperat pe mobil. „Fără rețea”... Cuprins de panică, căută din ochi un semnal de alarmă, un interfon, ceva... Nimic! La mama naibii! Puteai crăpa în cabinele astea la viteza de cinci metri pe secundă! Se întoarse spre cea care cobora. Întâlni pentru ultima dată privirea terifiată a lui Perrault. Dacă ar fi avut pistolul, ar fi putut cel puțin... Ce? Ce-ar fi făcut? Oricum era nul la tir. La tragerile pe care le efectuau o dată pe an, îi provoca de fiecare dată o cruntă dezamăgire supraveghetorului său cu incredibila mediocritate a rezultatelor de pe tabel. Mai apucă să vadă cabina cu cei doi bărbați cufundându-se în ceață.

Îl înecă un râs nervos. Îi venea să urle de neputință.

Dădu cu pumnul în geam. Urmară unele dintre cele mai lungi momente din viața lui. Mai trecură cinci minute – cinci interminabile minute, punctate de defilarea fantomatică a brazilor aliniați în ceață ca niște soldați – până când să zărească stația de sus. O clădire pricăjită, ridicată pe piloni mari de beton, asemenea celei de jos. Deasupra zări pârtii de schi pustii, teleschiuri oprite și câteva clădiri ascunse în ceață. Pe platformă, un tip îl urmărea apropiindu-se. Servaz sări afară imediat după deschiderea ușii. Puțin îi lipsi să nu cadă grămadă pe ciment. Se îndreptă spre bărbatul în uniformă, cu legitimația în mână.

— Opriți! Acum! Blocați cabinele!

Angajatul îi aruncă o privire perplexă pe sub caschetă.

— Cum?

— Puteți bloca telecabinele? Da sau nu?

Vântul urla. Servaz era deci obligat să urle și mai tare. Furia și nerăbdarea lui părură să-l impresioneze pe tip.

— Da, dar...

— Atunci, opriți-le! Și sunați jos! Aveți telefon?

— Da, bineînţeles!

— OPRIŢI TOT! ACUM! ŞI DAŢI-MI TELEFONUL! REPEDE!

Omul se precipită în interior. Vorbi febril într-un microfon, îi aruncă lui Servaz o privire preocupată apoi trase în jos o manetă. Cabinele se opriră cu un ultim scârţâit. Doar atunci realiză poliţistul vacarmul ce domnea pe platformă. Apucă telefonul şi formă numărul Jandarmeriei. Îi răspunse plantonul.

— Dă-mi-l pe Maillard! Comandantul Servaz! REPEDE!

Un minut mai târziu, Maillard era la aparat.

— Tocmai m-am intersectat cu asasinul! Cobora cu o telecabină, împreună cu următoarea victimă! Am oprit toate *ouăle.* Luaţi oameni şi fugiţi la staţia de teleferic! În momentul în care sunteţi în poziţie, le repunem în funcţiune.

La celălalt capăt al firului ofiţerul avu un moment de şoc absolut.

— Sunteţi sigur? bâlbâi el.

— Da! Victima e Perrault. M-a sunat să-i vin în ajutor acum 20 de minute. Mi-a dat întâlnire sus. Tocmai l-am văzut într-o cabină care cobora, cu o coardă în jurul gâtului şi cu un tip cu o cagulă lângă el!

— O, Doamne! Alertez pe toată lumea! Când suntem gata, vă sun!

— Încercaţi să daţi şi de căpitanul Ziegler. Telefonul meu nu mai merge!

Maillard reveni după 12 minte. Servaz le petrecuse măsurând platforma în lung şi-n lat, uitându-se la ceas şi fumând ţigară de la ţigară.

— Suntem pregătiţi, anunţă jandarmul.

— Foarte bine! O să dau drumul *ouălor.* Perrault şi asasinul sunt într-una dintre cabine! Vin şi eu jos!

Îi făcu semn maşinistului, apoi sări într-o cabină. În momentul în care începu să se îndepărteze, simţi că ceva nu se potrivea. Criminalul intenţiona să-l împingă pe Perrault în gol şi să-l vadă spânzurat. Dar cu siguranţă n-avea nicio intenţie să apară la staţia de jos într-o asemenea companie. Se întrebă dacă exista vreun loc în care acesta să poată sări din mers şi în momentul în care gândul îi trecu prin cap, avu certitudinea că da.

Prevăzuse oare Maillard o astfel de posibilitate? Pusese să se controleze toate căile de acces pe munte?

Încercă încă o dată s-o sune pe Ziegler, dar primi același răspuns ca mai devreme. Ca și la venire, înainta prin ceață, fără să distingă altceva decât siluetele brazilor și ale cabinelor goale cu care se încrucișa în drum. Deodată, auzi zgomotul elicelor unui elicopter, dar aparatul rămase invizibil. I se păru chiar că sunetul nu vine de deasupra lui, ci *de dedesubt*.

Ce se întâmpla acolo jos? Cu nasul lipit de geam, încerca să străpungă perdeaua de ceață. Dar nu vedea nici la 20 de metri. Dintr-odată, cabinele se opriră. Atât de brusc, încât își pierdu echilibrul. La naiba! Se lovise cu nasul în geam și durerea îi aduse lacrimi în ochi. Ce făceau acolo? Se uită în jur. Cabinele se balansau ușor pe cabluri, ca niște lampioane la bâlci: vântul se potolise puțin și, în prezent, fulgii cădeau aproape pe verticală. Plapuma de nea era foarte groasă la poalele brazilor. Încercă încă o dată să sune. Nimic.

În următorul sfert de oră, rămase prizonier în carcasa de plastic, scrutând cercul de arbori și ceața. După o jumătate de oră, cabina tresăltă brusc, înaintă vreo trei metri și se opri din nou. Servaz înjură. De-a ce se jucau? Se ridica, se așeza, iar se ridica... N-avea nici măcar destul loc pentru a-și dezmorți picioarele! Când telecabinele se puseră în sfârșit în mișcare, trecuse deja destul timp de când se reașezase, resemnat să aștepte.

În timp ce se apropia de stația de jos, ceața începea să se împrăștie și acoperișurile orașului să răsară din ea. Zări girofaruri și numeroase mașini ale Jandarmeriei în parcare. Un du-te-vino de inși în uniformă. Distinse și siluetele în alb ale criminaliștilor, dar și corpul întins pe o targă cu roți sub o prelată argintie, lângă o ambulanță cu luminile aprinse.

Înțelese.

Perrault era mort.

Opriseră cabinele pentru a putea face primele constatări. Apoi îl dăduseră jos și porniseră telefericul. Dintr-odată avu convingerea că asasinul reușise să scape. Când ușa se deschise, țâșni afară și puse picioarele pe ciment. Îi descoperi pe Ziegler, Maillard, Confiant și d'Humières la baza scărilor. Ziegler avea pe ea combinezonul de piele – dar rupt în mai multe locuri, lăsând la vedere un genunchi și un cot tumefiate, acoperite de hematoame și de cruste de sânge uscat. În

mod vizibil, nu avusese timp să-și îngrijească rănile. Ținea încă în mână casca, cu viziera spartă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Dumneavoastră ar trebui să ne spuneți, răspunse Confiant.

Servaz îl fulgeră cu privirea. Pentru o clipă, visă că judecătorul era o piesă fragilă de porțelan, iar el un baros. Apoi se întoarse spre Cathy d'Humières.

— E Perrault? întrebă el, arătând spre targă.

Ea dădu din cap afirmativ.

— M-a sunat pe mobil, explică el. Voia să-mi vorbească de urgență. În mod evident îi era frică, se simțea amenințat. Mi-a dat întâlnire sus. Am anunțat-o pe Ziegler și am plecat.

— Și n-ați crezut de cuviință că trebuia să chemați întăriri? zise Confiant.

— N-am avut timp. Și îmi spusese să merg singur. Nu voia să vorbească decât cu mine.

Confiant se uita la el cu ochii scânteind de furie. Cathy d'Humières era căzută pe gânduri. Servaz mai aruncă o privire spre corpul învelit în plastic: criminaliștii tocmai pliau roțile, pregătindu-se să urce targa în Salvare. Legistul nu era acolo. Probabil că plecase deja. Zări și niște gură-cască în spatele liniei de demarcație a poliției, la celălalt capăt al parcării. Dintr-odată explodă lumina unui flash. Apoi încă una. Elicopterul aterizase probabil, pentru că nu se mai auzea.

— Și criminalul? întrebă el.

— A fugit.

— Cum?

— Când a apărut cabina, lipsea un geam și Perrault era spânzurat în afară, zise Maillard. În acel moment, am oprit totul. Există un loc în care telecabinele întâlnesc poteca ce urcă la stație. E destul de largă și iarna le servește drept pârtie celor care vor să coboare pe schi până în Saint-Martin. Între cabine și acest drum e o înălțime de vreo patru metri. Dar probabil că tipul s-a folosit de celălalt capăt al corzii cu care l-a spânzurat pe Perrault. Apoi, un schior bun poate coborî în trei minute până în oraș.

— Unde duce acea cărare?

— În spatele complexului Saint-Martin Thermes. (Maillard arătă

spre munte.) Staţiunea cu băi termale se află la est, pe acest munte. Cărarea dă un ocol şi se termină chiar în spatele complexului, la adăpost de orice privire.

Servaz revăzu în minte complexul. Trecuse prin faţa lui de două ori. O esplanadă largă de formă dreptunghiulară, delimitată într-o parte de complexul cu băi termale, rezemat de coasta împădurită a muntelui. Acesta data din secolul al XIX-lea, dar fusese renovat şi i se adăugase o parte modernă, din sticlă. Celelalte trei laturi ale esplanadei erau ocupate de hoteluri şi cafenele. În mijloc, o parcare. Şi, în consecinţă, zeci de maşini...

— Acolo i-am pierdut urma, zise Maillard.

— Aţi inclus şi cărarea în scena crimei?

— Da, am delimitat perimetrul şi o echipă de criminalişti este pe cale să examineze fiecare metru de la telecabină până la parcarea de la Thermes.

— Şi-a calculat fiecare mişcare, remarcă Ziegler.

— Totuşi, n-a avut prea mult timp.

— Cum de a ştiut de apelul de ajutor al lui Perrault? întrebă ea.

Meditară un timp în legătură cu această problemă, dar nimeni nu găsi un răspuns satisfăcător.

— Coarda folosită e una dinamică, zise Maillard. Material profesionist de alpinism. Poate c-o avea deja în maşină, ca şi schiurile. Apoi a ascuns-o într-un rucsac.

— Adică un tip sportiv. Şi cu sânge rece.

Servaz confirmă.

— Trebuie să fi fost şi înarmat. Altfel, Perrault n-ar fi acceptat niciodată să urce în telecabină. Dar eu n-am văzut nici arma, nici schiurile, nici rucsacul. Totul s-a petrecut foarte repede. Şi nici n-am prea dat atenţie lucrurilor care se găseau înăuntru.

Faţa lui Perrault... Desfigurat de spaimă... Nu şi-o putea alunga din minte...

— În ce poziţie se găsea în raport cu Perrault? întrebă Ziegler.

— Perrault era cel mai aproape, criminalul stătea în spatele lui.

— Poate că-i ţinea pistolul în coaste. Ori cuţitul...

— Posibil... O adevărată punere în scenă... Din nou... În ciuda timpului limitat. Tipul e rapid... şi arogant... Poate prea arogant...

Când ne-am apropiat, s-a ascuns în spatele lui Perrault, adăugă brusc Servaz, încruntându-se.

— De ce-ar fi făcut-o, dacă tot purta cagulă?

— Ca să nu-i văd ochii.

Ziegler îl fixa intens.

— Vrei să spui că se temea să nu-l recunoşti?

— Da. E deci cineva pe care l-am mai văzut. *De aproape.*

★ ★ ★

— Trebuie să-l interogăm pe tipul de la casa de bilete, zise el. Să-l întrebăm dacă a văzut pe cineva.

— Am făcut-o deja. L-a recunoscut pe Perrault. Apoi o ţine pe-a lui: n-a mai urcat nimeni... *în afară de tine...*

— Cum e posibil?

— În Saint-Martin 2000 se poate ajunge şi pe drum. Aproximativ zece minute, de la ieşirea dinspre sud. A avut destul timp să urce pe acolo.

Servaz se gândi la topografie. Ieşirea din sudul oraşului pleca din piaţa de la Thermes şi se termina într-o fundătură, 12 kilometri mai încolo, la o aruncătură de băţ de graniţa cu Spania. Era aceeaşi vale pe care o străbătuse spre cabana lui Grimm. Din şosea, se făcea un drum care ducea în staţiune.

— În acest caz, ar fi avut nevoie de două maşini, zise el. Una sus şi una jos.

— Da. Şi probabil de cineva care să-l aştepte jos, continuă Ziegler. În faţa complexului. Asta dacă n-a avut un vehicul lăsat de mai multă vreme în parcare.

— Primul e posibil să fie încă sus. Aţi instituit vreun baraj pe drumul spre staţiune? îl întrebă pe Maillard.

— Da. Controlăm toate maşinile care coboară. Şi o să le controlăm şi pe cele rămase sus.

— Sunt doi, zise Ziegler.

Servaz se holbă la ea.

— Da. Erau doi încă de la Centrală – şi acum la fel.

★ ★ ★

Brusc, îi veni altă idee.

— Trebuie să sunăm la Institut – cât de repede.

— Am făcut-o și pe asta: Hirtmann e în celula sa. A fost acolo încă de dimineață. Două persoane au vorbit cu el și Xavier însuși s-a dus să verifice.

Confiant îl fixă pe Servaz, cu aerul de „v-am spus eu”.

— De data asta, presa se va dezlănţui, zise d'Humières. O să apărem pe prima pagină – și nu doar în media locală. Nici vorbă să ne-apucăm să facem declaraţii inoportune.

Servaz și Ziegler nu reacţionară.

— Propun ca judecătorul Confiant și cu mine să ne ocupăm de relaţia cu presa. Ceilalţi, nicio vorbă. Ancheta își urmează cursul, avem mai multe piste. Nimic în plus. Dacă vor vrea detalii să mă întrebe pe mine ori pe Martial.

— Cu condiţia ca declaraţiile domnului judecător să nu ruineze munca anchetatorilor, adăugă Servaz.

Privirea lui Cathy d'Humières se răci cu câteva grade.

— Ce mai e și cu prostia asta?

— Ieri, când ne întorceam de la Institut, comandantului Servaz i s-a pus pata pe mine și pe dr. Propp, se apără Confiant. Și-a pierdut sângele rece, luându-se de aproape toată lumea.

Procuroarea se întoarse spre Servaz.

— Martin?

— „Și-a pierdut sângele rece”... e puţin exagerat, zise acesta pe un ton sarcastic. Ceea ce e sigur e că domnul judecător l-a prevenit pe dr. Xavier în legătură cu vizita noastră, fără să vă anunţe nici pe dumneavoastră, nici pe noi, asta după ce hotărâsem să fie o vizită surpriză.

— Adevărat? întrebă d'Humières glacial.

Judecătorului îi căzu faţa.

— Xavier e prietenul meu, nu puteam să apar acolo cu poliţia fără să-l previn.

— În acest caz, de ce nu ne-ai prevenit și pe noi? îl certă ea cu vocea vibrând de supărare.

Confiant lăsă privirea în jos, pocăit.

— Nu știu... Nu mi s-a părut... important.

— Ascultaţi! În următoarele zile o să fim în lumina reflectoarelor. (Arătă cu o mișcare nervoasă a bărbiei spre jurnaliștii adunaţi în

spatele benzii puse de poliţişti.) Nu vreau să jucăm spectacolul unui grup divizat. Ca urmare, vom vorbi cu o singură voce: a mea! Îndrăznesc să sper că această anchetă se va termina în curând, lansă ea îndepărtându-se. Și vreau o ședință în 30 de minute!

Privirea pe care Martial Confiant i-o aruncă lui Servaz când se despărţiră putea fi foarte bine a unui taliban contemplând o vedetă de filme XXX.

— Ei bine, chiar ai talent să-ţi faci prieteni, remarcă Ziegler, privindu-l cum se îndepărtează. Ai zis că stăteau unul în spatele celuilalt în cabină.

— Perrault și criminalul? Da.

— Era mai scund sau mai înalt decât Perrault?

Servaz se gândi.

— Mai scund.

— Bărbat sau femeie?

Reflectă un moment. Câţi martori interogase el de-a lungul carierei? Își aminti cât de greu le era să răspundă la astfel de întrebări. Acum îi venise rândul. Și realiză cât de puţin loială putea fi memoria.

— Bărbat, zise într-un final.

— De ce crezi asta?

Ziegler îi simţise ezitarea.

— Nu știu... (Se opri din nou.) Din cauza felului în care se mișca, a atitudinii...

— Oare nu pentru că ţi se pare greu de imaginat ca o femeie să facă așa ceva?

Se uită la ea zâmbind ușor.

— Poate. De ce o fi simţit Perrault nevoia să urce acolo?

— În mod evident, pentru că fugea de cineva.

— Oricum, mai avem un caz de spânzurare.

— Dar fără deget tăiat, de data asta.

— Poate că pur și simplu n-a avut timp.

★ ★ ★

— Un cântăreţ blond cu barbă și ochi mari, febrili, pe nume Kurt, în 1993, îţi spune ceva?

— Kurt Cobain, răspunse Ziegler fără ezitare. Era în camera unuia

dintre adolescenţi?

— În cea a lui Alice.

— Oficial, Kurt Cobain s-a sinucis, zise tânăra şchiopătând până la maşina lui Servaz.

— Când? întrebă acesta oprindu-se brusc.

— În 1994, cred. Şi-a tras un glonţ în cap.

— Crezi ori eşti sigură?

— Sunt sigură. În legătură cu anul, în orice caz. În rest, pe vremea aceea eram fan – şi au circulat tot felul de bârfe şi despre o presupusă crimă.

— 1994... În cazul ăsta nu e vorba de mimetism, trase el concluzia, repunându-se în mişcare. Te-a văzut vreun doctor?

— Mai târziu.

★ ★ ★

Telefonul începu să-i sune, tocmai în momentul când se pregătea să pună contactul.

— Servaz.

— Sunt Vincent. Ce faci cu telefonul ăla? Am încercat să te sun toată dimineaţa!

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta fără să-i dea detalii.

— Inelul: am aflat ce scrie pe el.

— Şi?

— Două litere: un C şi un S.

— „C S”?

— Da.

— Şi după tine, ce vor să însemne?

— N-am idee.

Reflectă un moment. Apoi se gândi la altceva.

— N-ai uitat de serviciul pe care ţi l-am cerut, nu?

— Care serviciu?...

— În legătură cu Margot...

— O, la naiba, fir-ar, rahat! Ba da. Am uitat.

— Şi cu vagabondul cum stăm?

— A, da. Avem rezultatul amprentelor: apar ale tuturor celor trei băieţi. Dar asta nu schimbă mare lucru: Samira crede că judecătorul va accepta teoria înecului.

Privirea lui Servaz se întunecă.

— Probabil că se fac presiuni asupra lui. Autopsia va avea ultimul cuvânt. S-ar spune că tatăl lui Clément are ceva relaţii.

— Dar ceilalţi nu: judecătorul vrea să-l interogheze încă o dată pe cel mai mare, băiatul şomerului. Crede că el e instigatorul.

— Bun, vom mai vedea. Şi despre Lombard, ai găsit ceva?

— Încă nu. Caut.

★ ★ ★

O cameră mare, fără geamuri. Împărţită în mai multe alei de rafturi înalte, metalice, pline de dosare prăfuite şi luminată de neoane. Aproape de intrare, două birouri: unul cu un computer vechi de cel puţin cinci ani, şi celălalt suportând greutatea unui lector de microfilme antic – maşină greoaie şi lipsită de graţie. Cutii cu microfişe aşezate şi ele pe etajere.

Memoria Institutului Wargnier.

Diane întrebase dacă toate dosarele erau în prezent informatizate şi angajatul mai că-i râsese în nas.

Ea ştia că cele ale ocupanţilor blocului A erau. Dar, începând din ajun, mai avea opt pacienţi în legătură cu care Xavier hotărâse s-o lase să-şi „ascută dinţii". În mod vizibil, aceştia nu erau atât de importanţi pentru ca cineva să-şi fi dat osteneala să fi introdus datele din dosarele lor în sistemul informatizat. Merse pe una dintre alei şi începu să examineze cotoarele, încercând să înţeleagă sistemul de arhivare. Ştia din experienţă că metoda folosită nu era întotdeauna evidentă. Unii arhivişti, bibliotecari sau creatori de aplicaţii online aveau fixurile lor.

Se bucură apoi să constate că angajatul de acolo avea o minte suficient de logică pentru a aranja totul în ordine alfabetică. Apucă dosarele respective şi merse să se aşeze la una dintre măsuţele de lectură. În sala mare şi tăcută, departe de tumultul anumitor părţi din Institut, gândul îi fugi deodată la ceea ce se petrecuse cu o noapte înainte în subsol şi o luă cu frig. De când se sculase, nu încetase să revadă în minte culoarele sinistre, să-şi aducă aminte mirosul de închis şi umezeala glacială şi să retrăiască momentul în care rămăsese în beznă.

Cine mergea noaptea în blocul A? Cine era bărbatul care urlase şi

plânsese în clădirea fostei tabere? Cine era implicat în crimele din Saint-Martin? Prea multe întrebări... Unele după altele, se loveau de țărmul înfrigurat al creierului său ca niște maree venite la ore fixe. Și ea ardea să le găsească răspuns...

Deschise primul dosar. Fiecare pacient făcea obiectul unei monitorizări atente, începând cu primele manifestări ale patologiei și cu primele diagnostice, până la diferitele momente de instituționalizare, înainte să aterizeze la Institut, tratamentul medicamentos, eventualele efecte iatrogene ale tratamentelor... Se punea accent pe gradul de periculozitate și pe măsurile de securitate necesare în prezența lui, ceea ce-i aminti, în cazul în care ar fi putut uita, că în Institut nu erau internați băieți de cor.

Luă câteva notițe și citi mai departe. Urmau tratamentele propriu-zise... Fără surpriză, constată că neurolepticele și calmantele erau administrate în doze masive. Mult superioare regulilor în vigoare. Asta îi confirmă ceea ce-i spusese Alex. *Un fel de Hiroshima farmaceutică,* gândi ea cutremurându-se. Nimănui nu i-ar fi plăcut să-și lase creierul bombardat cu asemenea substanțe... Cunoștea prea bine efectele secundare pe care le produceau... Chiar și simpla idee îi dădu fiori. Fiecare dosar avea o anexă legată de medicație: doze, ore de distribuție, schimbări ale tratamentelor, livrare de produse spre diferite secții... De fiecare dată când secția răspunzătoare de un anumit pacient primea un stoc de medicamente de la farmacia Institutului, chitanța de primire era semnată de asistentul responsabil al acesteia și contrasemnată de șeful farmaciei.

Neuroleptice, somnifere, anxiolitice... dar niciun fel de psihoterapie – cel puțin până în momentul sosirii ei... *Bum-bum-bum-bum...* Îi răsări în minte imaginea unor ciocane uriașe lovind ritmic în cranii care se aplatizau din ce în ce mai mult la fiecare atingere.

Atacând al patrulea dosar, simți o bruscă nevoie de cafeină, dar se hotărî să termine ceea ce avea de făcut. La final, citi fișa anexă. Ca și în dosarele precedente, dozajele îi produseră un fior pe șira spinării:

Clozapin: 1200 mg/zi (3 capsule de 100g de 4 ori pe zi).

Acetat de zuclopentixol: 400 mg IM[34]*/zi.*
Tiaprid: 200 mg la o oră.
Diazepam: AMI[35] *IM 20 mg/zi.*
Meprobamat: cp sec.[36] *400 mg.*

Dumnezeule! Avea să găsească nişte legume în loc de pacienţi. Dar îşi aduse aminte şi în acest caz de ceea ce-i spusese Alex: după decenii de tratamente medicamentoase dure, majoritatea rezidenţilor din Institut deveniseră chimio-rezistenţi. Tipii ăia se fâţâiau pe acolo având în vene cantităţi de droguri suficiente pentru a doborî un T-Rex şi de-abia dădeau semne de amorţeală. Tocmai când se pregătea să închidă dosarul, ochii îi căzură pe o scurtă adnotaţie de mână, pe margine:

Pentru cine e tratamentul ăsta? Întrebat Xavier. Niciun răspuns.

Scrisul era strâmb, denota grabă. Dar, citindu-l, ghici în spatele lui frustrare şi furie. Se încruntă şi examină din nou lista de medicamente şi dozajele. Înţelese imediat nedumerirea persoanei care scrisese acele cuvinte. Îşi aminti că medicamentul numit Clozapin se folosea când celelalte neuroleptice se dovedeau ineficace. Dar, atunci, de ce să prescrii şi zuclopentixol? Atâta vreme cât în tratamentul anxietăţii nu puteai combina două anxiolitice ori două hipnotice. Or, exact asta se făcea acolo. Poate că mai existau şi alte anomalii care ei îi scăpaseră – nu era nici medic, nici psihiatru – dar pe care autorul notei le observase. În aparenţă, Xavier nu se grăbise să dea vreo explicaţie. Perplexă, Diane se întrebă dacă nu-şi băga din nou nasul unde nu-i fierbea oala. Apoi îşi zise că dosarul aparţinea totuşi unuia dintre pacienţii ei. Înainte de a începe orice fel de psihoterapie, trebuia să afle de ce i se prescrisese acel cocktail demenţial. În dosar se vorbea despre psihoză schizofrenică, stări de delir acut, confuzie – dar niciun diagnostic precis.

Să-l întrebe pe Xavier? Persoana cu nota o făcuse deja. Fără succes.

---

[34] Intramuscular.
[35] Adenozin monofosfat.
[36] *Comprimé sécable* – comprimate divizibile.

Luă din nou la mână dosarele de dinainte și examină cu scrupulozitate semnăturile şefilor de secţie şi pe cea a farmacistului. Într-un final, găsi ce căuta. Deasupra uneia dintre ele, cineva scrisese: *„livrare întârziată din cauza grevei transportatorilor”*. Compară cuvintele „transportatori” și „tratament”. Forma literelor era identică: nota respectivă fusese scrisă de asistentul care se ocupa cu stocul de medicamente.

Cu el trebuia să vorbească prima dată.

★ ★ ★

Urcă scările spre etajul al doilea, cu dosarul sub braţ. Farmacia Institutului era în grija unui asistent de vreo 30 de ani, îmbrăcat cu blugi prespălaţi, halat alb şi bascheţi uzaţi. Avea o barbă de vreo trei zile, părul ridicat în ţepi rebeli şi cearcăne sub ochi, şi Diane îl bănui imediat de o viaţă de noapte intensă şi plină de distracţii, în afara Institutului.

Farmacia era compusă din două camere, una ce servea de recepţie, cu o tejghea și sonerie, plină de hârtii și de cutii goale, iar cealaltă în care erau depozitate stocurile de medicamente în dulapuri cu geam securizat. Asistentul care, dacă dădeai crezare etichetei brodate pe buzunarul de la piept, se numea Dimitri, o privi intrând cu un zâmbet puţin prea larg.

— Bună, zise el.

— Bună, răspunse ea, aş dori câteva informaţii despre administrarea produselor farmaceutice.

— Sigur. Sunteţi noul psiholog, nu?

— Da.

— Ce-aţi dori să ştiţi?

— Ei bine, cum funcţionează.

— Bun, bun, zise el jucându-se cu stiloul din buzunarul de la piept. Veniţi pe aici.

Ea se strecură în spatele tejghelei. Bărbatul luă un caiet mare, cartonat, ce semăna cu un registru contabil.

— Acesta este registrul-jurnal. Notăm în el toate intrările și ieșirile de medicamente. Activitatea în farmacie constă, pe de o parte, în a identifica necesarul din Institut și a face comenzile, iar pe de altă parte în a primi și depozita medicamentele și apoi a le distribui la

diferite secţii. Farmacia are buget propriu. Comenzile se fac în fiecare lună, dar există şi situaţii excepţionale.

— Cine, în afară de dumneavoastră, e la curent cu toate intrările şi ieşirile?

— Oricine poate consulta registrul-jurnal. Dar toate chitanţele de livrare şi toate comenzile trebuie contrasemnate în mod obligatoriu ori de dr. Xavier, ori, în majoritatea timpului, de Lisa sau de dr. Lepage, medicul-şef. În plus, fiecare produs apare pe o fişă individuală de stoc. (Apucă un dosar gros şi-l deschise.) Toate medicamentele folosite în Institut se găsesc aici şi, graţie acestui sistem, ştim exact ce stocuri disponibile avem. Apoi, distribuim produsele în diferite secţii. Fiecare distribuire e contrasemnată de asistentul responsabil al secţiei şi de mine.

Ea deschise dosarul pe care îl avea în mână și-i arătă nota scrisă de mână de pe marginea fișei-anexă.

— E scrisul dumneavoastră, nu?

Îl văzu încruntându-se.

— Așa e, răspunse după un moment de ezitare.

— Nu eraţi de acord cu tratamentul pe care-l urma acest pacient...

— Păi... eu... hm, nu vedeam de ce... să-i prescrii două anxiolitice, adică acetat de zuclopentixol și clozapin în același timp... Eu... hm... e puţin... o metodă...

— Prin urmare, aţi vorbit cu dr. Xavier.

— Da.

— Și ce v-a spus?

— Că sunt doar gestionar, nu psihiatru.

— Am înţeles. Toţi pacienţii au tratamente la fel de dure?

— Majoritatea. Vedeţi dumneavoastră, după ani și ani de tratament, majoritatea au devenit...

— *Chimio-rezistenţi*... Da, știu... Vă deranjează dacă arunc o privire peste astea? (Arătă spre registrul-jurnal și spre dosarul cu fișele individuale ale produselor.)

— Sigur că nu. Poftiţi. Puteţi să vă așezaţi acolo.

Tipul dispăru în camera vecină și îl auzi vorbind la telefon cu voce scăzută. Sigur cu iubita lui. Nu purta verighetă. Ea deschise registrul-jurnal și începu să întoarcă paginile. Ianuarie... februarie... martie...

aprilie…

Inventarul din decembrie umplea două pagini. Pe cea de-a doua, un rând din mijloc îi atrase atenţia: Livrare comandă Xavier, 7 decembrie. Pe linia punctată apăreau trei feluri de medicamente. Nu le cunoştea. Era totuşi sigură că nu era vorba despre psihotrope. Din curiozitate, le notă în carnet şi apoi îl strigă pe Dimitri. Îl auzi murmurând un „te iubesc” şi apoi apăru.

— Ce este asta?

El ridică din umeri.

— N-am idee. N-am scris-o eu. În acel moment eram în concediu. Acesta se uită prin dosar şi începu să se încrunte.

— E chiar ciudat… Nu există fişe individuale de stoc pentru aceste trei produse. Doar facturi… Probabil că cel care a scris în registru nu ştia că trebuie să le facă…

Fu rândul lui Diane să ridice din umeri.

— Nicio problemă. N-are importanţă.

20

Se adunară în aceeași sală ca ultima dată. Erau prezenți Ziegler, Servaz, căpitanul Maillard, Simon Propp, Martial Confiant și Cathy d'Humières. La invitația lui Servaz, Ziegler făcu un rezumat al ultimelor evenimente. Remarcă faptul că aceasta le prezenta într-o lumină care-l exonera de orice eroare de judecată și că ea însăși își reproșa că fusese neglijentă luându-și motocicleta în dimineața aceea, fără să țină cont de prognoza meteo. Tânăra atrase apoi atenția asupra detaliului care lega actuala crimă de cealaltă: spânzurarea. Dar nu aduse în discuție sinuciderile. Sublinie, în schimb, faptul că Grimm și Perrault făcuseră în trecut obiectul unei plângeri pentru o faptă de șantaj sexual, alături de Chaperon și de un al patrulea bărbat, mort cu doi ani în urmă.

— Chaperon? se miră Cathy d'Humières. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva.

— Din spusele lui Saint-Cyr, povestea s-a întâmplat acum mai bine de 20 de ani, preciză Servaz. Cu mult înainte ca domnul primar să candideze. În plus, plângerea a fost retrasă aproape imediat.

Îi repetă ceea ce aflase de la Saint-Cyr. Procuroarea le aruncă o privire încărcată de scepticism.

— Chiar credeți că există o legătură? O fată beată, niște tineri în aceeași stare, câteva fotografii compromițătoare... Nu spun că sunt de acord cu astfel de chestii – dar nu e cine știe ce.

— Saint-Cyr spune c-au mai circulat și alte zvonuri legate de cei patru, zise comandantul.

— Ce fel de zvonuri?

— Povești mai mult sau mai puțin similare, de abuz sexual, care demonstrau că, odată amețiți, tipii aveau tendința să devină agresivi, chiar violenți cu femeile. Totuși, nicio plângere oficială, în afara celei despre v-am vorbit – și care, repet, a fost retrasă foarte repede. Și apoi, mai e ceea ce am găsit în cabana lui Grimm. Capa și cizmele... Aceleași sau aproximativ aceleași pe care le-am găsit și pe cadavrul său...

Servaz știa din experiență că era de preferat să nu spui chiar tot

procurorilor şi magistraţilor de instrucţie, până când nu dispuneai de probe solide, pentru că, în caz contrar, aceştia obişnuiau să ridice obiecţii. Totuşi, nu putu rezista tentaţiei de a merge mai departe.

— După Saint-Cyr, Grimm, Perrault, Chaperon şi prietenul lor Mourrenx formau încă din vremea liceului un cvartet inseparabil. Am mai descoperit şi că aceştia purtau acelaşi tip de inel – *cel care ar fi trebuit să se găsească şi pe degetul tăiat al lui Grimm…*

Confiant se uită la ei perplex, încruntându-se.

— Nu înţeleg ce legătură are povestea asta cu inelele în ecuaţia noastră, zise el.

— Ei bine, putem presupune că ar putea fi vorba de un fel de semn de recunoaştere, sugeră Ziegler.

— Semn de recunoaştere? A ce?

— În acest stadiu, e dificil de spus, admise Ziegler, aruncându-i o privire întunecată judecătorului.

— Lui Perrault nu i-a fost tăiat degetul, obiectă d'Humières fără să-şi ascundă scepticismul.

— Exact. Dar fotografia găsită de comandantul Servaz demonstrează că l-a purtat în trecut. Dacă asasinul n-a crezut de cuviinţă să-i taie degetul e probabil pentru că Perrault nu-l avea în acel moment.

Servaz se uită la ei. Instinctul îi spunea că erau pe calea cea bună. Ceva urma să iasă la suprafaţă, asemenea rădăcinilor care se ridică din pământ. Ceva întunecat şi înspăimântător.

— E evident că n-am căutat destul în trecutul acestor tipi, interveni deodată Confiant. Dacă am fi făcut-o, în loc să ne concentrăm pe Institut, poate am fi găsit ceva care ne-ar fi pus în gardă la timp – apropo de Perrault.

Toată lumea înţelese că acel „ne-ar" era retoric. Ceea ce voia să spună în realitate era „v-ar" – şi se referea la Ziegler şi Servaz. În acelaşi timp, comandantul se întrebă dacă, de data asta, Confiant nu avea dreptate.

— În orice caz, două dintre victime au făcut obiectul acelei plângeri şi purtau nenorocitul de inel, insistă el. Nu putem ignora aceste coincidenţe. Iar cea de-a treia persoană vizată e încă în viaţă şi se numeşte Roland Chaperon…

Procuroarea păli.

— Așa că avem o prioritate, se grăbi ea să spună.

— Da. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri să-l găsim pe primar și să-l punem sub protecție – urgent. (Se uită la ceas.) Așa că propun să încheiem ședința.

★ ★ ★

Viceprimarul din Saint-Martin le aruncă o privire în care neliniștea se distingea ca uleiul de apă. Așezat la biroul său de la primul etaj, era livid și se juca nervos cu un stilou.

— E de negăsit de ieri dimineață, declară el de la început. Suntem extrem de îngrijorați. Mai ales după cele întâmplate.

Ziegler confirmă printr-un semn din cap.

— Și n-aveți nicio idee unde poate fi?

Edilul părea disperat.

— Nu.

— Cineva la care putea merge.

— Are o soră în Bordeaux. Am sunat-o. Nu știe nimic de el. Fosta soție nici atât...

Se uita când la unul, când la celălalt, în același timp nehotărât și speriat, ca și cum el ar fi fost următorul pe listă. Ziegler îi întinse o carte de vizită.

— Dacă vă parvine cea mai mică informație, sunați-mă. Chiar dacă vi se pare lipsită de importanță.

16 minute mai târziu, parcau în fața fabricii de îmbuteliat pe care Servaz o vizitase cu două zile în urmă, cea al cărei patron și proprietar era Roland Chaperon. O clădire joasă și modernă, înconjurată de gard cu bare de metal și sârmă ghimpată deasupra. În parcare, câteva camioane așteptau să fie încărcate. În interior, un vacarm infernal. La fel ca înainte, Servaz observă o linie automatizată pe care sticlele erau spălate într-un vârtej de apă curată, înainte să fie dirijate spre robinetele care le umpleau, apoi spre dispozitivele automate care le puneau capace și le etichetau fără cea mai mică intervenție umană. Muncitorii nu făceau decât să controleze fiecare operațiune. Urcară scara metalică ce ducea spre cușca de sticlă izolată fonic a directorului. Același tip masiv, pletos și prost ras care îl primise pe Servaz data trecută îi privi cu ostilitate, în timp ce decojea

niște fistic.

— Ceva nu e în regulă, zise el spărgând o coajă în coșuleț. Roland n-a apărut la fabrică nici ieri, nici azi. Nu-i stă în obicei să lipsească fără să anunțe. Cu toate chestiile astea care se întâmplă, nu înțeleg de ce nu există mai multe baraje pe șosele. Ce așteptați? Eu dac-aș fi fost polițist ori jandarm...

Ziegler strâmbă din nas din cauza mirosului de transpirație ce plutea în birou. Observă apoi aureolele generoase ce pătau cămașa albastră a bărbatului la subraț.

— Dar nu sunteți, dădu ea replica pe un ton mușcător. Lăsând la o parte acest aspect, n-aveți idee unde ar putea fi?

Tipul o săgetă din privire. Servaz nu se putu abține să nu zâmbească. Omul făcea parte dintre cei care aveau impresia că orășenii nu sunt în stare să facă lucruri de bun-simț.

— Nu. Roland nu e genul de om care să vorbească prea mult despre viața lui particulară. Acum câteva luni, am aflat despre divorțul lui doar în ultimul moment. Nu ne spusese niciodată că are probleme în familie.

— „Probleme în familie”, repetă Ziegler pe un ton evident sarcastic. Ce bine ați spus-o.

— Mergem la el acasă, zise Servaz urcând în mașină. Dacă nu e acolo, va trebui să întoarcem locul cu susul în jos. Sună-l pe Confiant și roagă-l să ne dea un mandat.

Ziegler își luă pentru o clipă ochii de la drum. Norii încărcați de ploaie ori de zăpadă alergau pe cerul întunecat neprevestind nimic bun. Se întuneca.

— La naiba, nu mai avem timp. Trebuie să ne despărțim.

★ ★ ★

Espérandieu asculta Gutter Twins cântând *The Stations,* în momentul în care Margot Servaz ieși pe poarta liceului. Așezat în umbra mașinii aranjate să nu iasă în evidență, se uită prin mulțimea de adolescenți care plecau fiecare în drumul său. Nu-i trebuiră nici zece secunde s-o localizeze. În plus față de geaca de piele și de pantalonii scurți reiați, fiica lui Martin arbora niște extensii violet în părul negru, ciorapi de plasă pe picioarele lungi și niște jambiere enorme de blană în jurul gleznelor, care-ți dădeau impresia că venise

la şcoală cu apreschiuri. Era la fel de uşor de reperat ca un vânător de capete într-un restaurant din oraş. Espérandieu se gândi la Samira. Verifică prezenţa aparatului foto digital pe scaunul de lângă el şi deschise aplicaţia „dictafon” pe iPhone-ul care difuza în buclă albumul *Saturnalia.*

Orele 17. Ieșit de la școală. Vorbește cu colegii de clasă.

Zece metri mai încolo, Margot râdea și trăncănea. Apoi scoase din geacă o punguță de tutun. *Nu începe bine,* gândi Espérandieu. Fata își rulă o ţigară, în timp ce asculta comentariile celorlalţi. *O faci cu uşurinţă,* constată el. *Se vede că ai antrenament.* Brusc, se simţi ca un nenorocit de voyeur pândind fetiţele la ieşirea din şcoală. *La naiba, Martin, chiar că mă scoţi din sărite!* 20 de minute mai târziu, în faţa micului grup opri un scuter.

Espérandieu intră în alertă.

Îl văzu pe ocupant scoțându-și casca și vorbind cu fiica șefului său. Aceasta aruncă ţigara pe trotuar și o strivi sub tocul pantofului. Apoi se urcă în șaua scuterului.

De-asta-mi erai... *Pleacă pe scuter cu un individ de 17-18 ani. Păr negru. Nu e din liceu.*

Ezită să facă poze. Era prea aproape. Risca să se deconspire. Văzut de la acea distanță, băiatul era frumușel, cu părul ridicat cu gel ultrarezistent. Tipul își puse înapoi casca și îi întinse una și lui Margot. Ăsta era micul nenorocit care o lovea și-i frângea inima? Scuterul demară. Espérandieu plecă în urmărirea lor. Băiatul conducea în viteză – periculos. Făcea slalom printre mașini, schimba direcţia pe neașteptate, în timp ce întorcea mereu capul, strigând ca să se facă înțeles de pasagera din spate. *Într-o bună zi, realitatea o să-ți joace o festă urâtă, amigo...*

În două rânduri avu impresia că-i pierduse, dar îi reperă ceva mai încolo. Nu voia să folosească girofarul; întâi, pentru a nu le atrage atenţia, şi apoi misiunea în speţă n-avea nimic oficial, nu se considera în timpul serviciului.

Într-un final, scuterul se opri în fața unei vile înconjurate de o grădină cu un gard viu des. Espérandieu recunoscu imediat adresa: mai fusese acolo cu Servaz. Era locuința Alexandrei, fosta nevastă a comandantului și a nemernicului ei pilot de linie.

Şi pe cale de consecinţă, a lui Margot.

Care coborî de pe scuter şi-şi scoase casca. Cei doi tineri discutară calm un timp, ea în picioare pe marginea şoselei, el aşezat în şa şi Espérandieu îşi spuse că până la urmă îl vor observa: era oprit pe strada pustie la nici cinci metri de ei. Din fericire însă, adolescenţii erau prea absorbiţi de conversaţie. Poliţistul constată că discutau calm. Nu tu ţipete ori ameninţări. Din contra, hohote de râs şi aplecări complice din cap. *Şi dacă Martin se înşela*? Poate că, până la urmă, meseria de poliţist îl făcuse paranoic. Apoi fata lui Servaz se aplecă şi îşi sărută pilotul pe amândoi obrajii. Acesta ambală motorul cu o violenţă care-i trezi lui Espérandieu dorinţa de a coborî din maşină ca să-i dea o lecţie, apoi dispăru.

La naiba! Am făcut-o pe treabă! Vincent îşi mai zise că pierduse o oră bună din timpul său liber. Îl blestemă în gând pe şeful lui şi întoarse.

☆ ☆ ☆

Servaz studie faţada umbrită de copaci. Albă, impunătoare, impresionantă ca înălţime, cu balcoane din lemn sculptat şi obloane de tip chalet la toate etajele. Acoperiş înclinat şi ascuţit în vârf şi un fronton de lemn triunghiular sub streaşină. Tipică pentru zonele montane. Ascunsă în partea de sus a grădinii în pantă, în umbra copacilor seculari din acel cartier rezidenţial, nu primea lumină din stradă. Avea în ea ceva subtil ameninţător. Ori poate îşi imagina el? Îşi aminti un fragment din *Prăbuşirea Casei Usher:* „Nu ştiu cum se face, dar de la întâia privire aruncată asupra casei, un sentiment de tristeţe insuportabilă mă copleşi”.

Se întoarse spre Ziegler.

— Confiant tot nu răspunde?

Ziegler îşi puse mobilul la loc în buzunar şi făcu semn că nu. Servaz împinse poarta ruginită, care scârţâi din balamale. Urcară pe alee. Urme de paşi în zăpada pe care nimeni nu se ostenise să o măture. Comandantul urcă treptele. Sub marchiza de sticlă, apăsă pe clanţă. Încuiat. În interior, nicio lumină. Se întoarse: oraşul se vedea jos. Decoraţiunile de Crăciun pâlpâiau ca o inimă a văii. Un zgomot îndepărtat de maşini şi de claxoane – dar, în jurul lor, linişte. În vechiul cartier rezidenţial cocoţat pe înălţimi domnea tristeţea de

nepătruns și tăcerea apăsătoare a vieților ascunse ale burgheziei locale. Ziegler i se alătură în capătul scărilor.

— Ce facem?

Servaz se uită în jur. De fiecare parte a scărilor, casa se sprijinea pe o bază din piatră de moară, cu două gemulețe. Imposibil de intrat pe acolo: fiecare dintre acestea era protejată cu bare de fier. Dar obloanele a două dintre marile ferestre de la parter erau deschise. Ochi o mică magazie în formă de chalet într-o margine, în spatele unor tufe. Coborî din nou treptele și se îndreptă într-acolo. Niciun lacăt. Deschise ușa. Miros de pământ răscolit. În umbră, greble, lopeți, jardiniere, o stropitoare, o roabă, o scară... Servaz reveni cu scara de metal sub braț. O puse pe perete și urcă la înălțimea ferestrei.

— Ce vrei să faci?

Fără să răspundă, el își trase manșeta peste mână și dădu un pumn unuia dintre pătratele care alcătuiau geamul. Fu nevoit să lovească de două ori.

Apoi, tot cu pumnul înfășurat, îndepărtă bucățile de sticlă, întoarse cremona și împinse fereastra. Se aștepta să audă urletul asurzitor al vreunei alarme, dar nu se întâmplă nimic.

— Ești conștient că un judecător ar putea anula întreaga procedură din cauza chestiei pe care tocmai ai făcut-o? strigă Ziegler de la baza scării.

— Pentru moment, urgența o reprezintă găsirea lui Chaperon în viață. Nu condamnarea lui. Să spunem că am găsit fereastra spartă și am profitat de ocazie...

— NU MIȘCAȚI!

Se întoarseră în același timp. Mai jos, pe alee, între doi brazi, o siluetă îi amenința cu o pușcă.

— Mâinile sus! Nicio mișcare!

În loc să se supună, Servaz își băgă mâna în geacă și scoase legitimația, înainte de a coborî.

— Nu te obosi, bătrâne: poliția.

— De când intră poliția prin efracție în casele oamenilor? întrebă omul coborând arma.

— De când e presată de timp, zise comandantul.

— Îl căutați pe Chaperon? Nu e acasă. Nu l-am văzut de două zile.

Servaz recunoscu personajul: „paznicul autoproclamat” de care vorbise Saint-Cyr. Genul care se amestecă în viața altora doar pentru că locuiesc în vecinătate. Și care, din această cauză, crede că are tot dreptul să-i supravegheze, să-i spioneze, mai ales dacă i se par suspecți. Și pentru felul ăsta de vigilenți, suspecți înseamnă: cupluri homosexuale, mame singure, flăcăi tomnatici timizi și retrași și, în general, toți cei care se uită urât la ei și nu le împărtășesc ideile fixe. Foarte utili, de altfel, în anchetele prin vecinătate. Chiar dacă Servaz nu simțea pentru ei decât un dispreț profund.

— Nu știi unde a plecat?

— Nu.

— Ce fel de tip e?

— Chaperon? Un primar bun. Și un tip corect. Politicos, zâmbitor, întotdeauna amabil. Și dispus să se oprească pentru două vorbe. Nu ca fascistu' de colo.

Arătă spre una dintre case, puțin mai în josul străzii. Servaz presupuse că „fascistu' de colo” era ținta preferată a paznicului autoproclamat. Sunt de neconceput unul fără celălalt. Fu tentat să-i spună că „fascistu' de colo” nu făcuse probabil niciodată obiectul unei reclamații de șantaj sexual. Asta era problema tipilor de felul acesta: luându-se după aparențe, se înșelau adesea. Și de obicei mergeau în tandem: soț și soție – redutabili ca adversari.

— Ce se petrece? întrebă tipul fără să-și ascundă curiozitatea. După toate cele întâmplate, toată lumea s-a baricadat în casă. Mai puțin eu. Să apară numai, nenorocitul, că sunt pregătit.

— Mulțumesc, zise Servaz. Poți să te întorci acasă.

Bărbatul mormăi ceva și făcu stânga-împrejur.

— Dacă mai aveți nevoie de informații, locuiesc la numărul 5! strigă apoi peste umăr. Mă numesc Lançonneur!

— N-aș vrea să-l am ca vecin, comentă Ziegler, uitându-se după el.

— Ar trebui să te intereseze mai mult vecinii tăi, replică el. Sigur există printre ei unul ca acesta. Sunt peste tot. Hai să mergem.

Urcă din nou pe scară și intră în casă.

Sticla spartă îi trosni sub tălpi. O canapea de piele, covoare pe parchet, pereți lambrisați, un birou, totul ascuns în penumbră. Servaz

găsi comutatorul și aprinse lumina. Ziegler apăru în vârful scării și încălecă fereastra. În spatele ei, luminile din vale se întrezăreau printre copaci. Se uită în jur. În mod evident, se găseau în biroul lui Chaperon ori al fostei sale soţii. Etajere, cărţi, fotografii vechi pe pereţi, reprezentând peisaje montane, orășele din Pirinei la începutul secolului trecut, străzi pe care treceau bărbaţi cu joben și trăsuri. Servaz își aminti că, într-o vreme, staţiunile termale din Pirinei atrăgeau crema turiștilor parizieni, fiind unele dintre cele mai elegante staţiuni de la munte, la întrecere cu Chamonix, Saint-Moritz ori Davos.

— În primul rând, să încercăm să-l găsim pe Chaperon, zise el. În speranţa că nu atârnă deja undeva în vreun ștreang. După aceea, scotocim peste tot.

— Căutând ce?

— O să știm când o să dăm peste el.

Ieși din birou.

Un hol.

O scară în fund.

Deschise ușile una câte una. Salon. Bucătărie. Toalete. Sufragerie.

Un covor vechi fixat cu tije metalice îi acoperi zgomotul pașilor pe scară. Ca și biroul, scara era lambrisată cu lemn de culoare deschisă. Pe pereţi, pioleţi vechi, crampoane de metal pentru gheaţă, bocanci de piele, schiuri rudimentare: materiale de alpinism și de munte antice, din epoca pionierilor în domeniu. Se opri ca să se uite mai bine la o fotografie: un alpinist, în picioare în vârful unui pinten de stâncă, vertical și strâmt ca stâlpul lui Simeon[37]. Își simţi imediat stomacul strângându-se. Cum reușise bărbatul acela să pozeze acolo fără să amețească? Stătea în picioare, pe buza prăpastiei și zâmbea spre fotograful ce se găsea pe altă înălţime, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi realiză că alpinistul ce sfida înălţimile nu era altul decât Chaperon. Într-o altă fotografie, atârna liniștit într-un ham sub o ieșitură din stâncă, ca o pasăre pe creangă, la o înălţime considerabilă. Împiedicat de la o cădere fatală doar de o coardă subţire. Dedesubt, se ghiceau o vale cu un râu și câteva sate.

[37] Simion Stâlpnicul, ascet din Cilicia, care a trăit 26 de ani în vârful unui stâlp.

Servaz ar fi vrut să-l întrebe cum te poţi simţi într-o astfel de postură. Dar și cum e să te știi ţinta unui criminal. Același gen de senzaţie? Întreg interiorul casei era un templu închinat muntelui și depășirii de sine. Primarul nu era în mod vizibil făcut din același material ca farmacistul. Era cu totul altfel. Acele imagini veneau să confirme prima impresie pe care și-o făcuse despre el la Centrală: un bărbat mic de statură, dar puternic ca o stâncă, amator de natură și de activitate fizică, cu părul lui alb, alura leonină și faţa mereu bronzată.

Apoi îl revăzu pe pod și în mașină: mort de frică și disperat, între cele două ipostaze: moartea farmacistului. Începu să reflecteze. În ciuda caracterului atroce, moartea calului nu-i produsese aceeași reacţie. *De ce?* Pentru că fusese vorba despre un animal? Ori pentru că în acel moment nu se simţise vizat? Își reîncepu explorarea, copleșit de sentimentul de urgenţă care nu-i mai dădea pace de la episodul cu telecabinele. La etaj, o baie, un WC, două camere. Una dintre ele, dormitorul principal. Dădu o tură, simţindu-se asaltat de o senzaţie bizară. Mai privi o dată prin cameră, încruntându-se. Îl preocupa o idee.

Un dulap. O comodă. Un pat de două persoane. Dar luând în considerare forma pe care o luase salteaua, doar una dormea acolo, de multă vreme. De asemenea, un singur scaun și o singură noptieră.

Dormitorul unui bărbat divorţat, care trăia singur. Deschise dulapul…

Rochii, cămăși, fuste, pulovere și paltoane de damă. Și, dedesubt, perechi de pantofi cu toc…

Își trecu degetul peste noptieră: un strat gros de praf – ca în camera lui Alice…

Chaperon nu dormea acolo.

Era camera fostei neveste, înainte de divorţ.

Ca și soţii Grimm, aceștia aveau dormitoare separate…

Se simţi tulburat. Din instinct, intui că mai era ceva. Starea de tensiune era palpabilă. Nu reușea să scape de ea. Aceeași senzaţie de pericol. De catastrofă pe cale să se producă. Revăzu în minte imaginea lui Perrault urlând ca un damnat în telecabină și-i veni ameţeală.

Trebui să se sprijine de colțul patului. Și apoi, țipătul:

— MARTIN!

Se precipită pe hol. Vocea lui Ziegler. Coborî scările aproape în fugă. Ușa de sub scară, care ducea la subsol, era întredeschisă. Începu să coboare. Ajunse într-un spaţiu vast cu pereţii din cărămidă netencuită. O cameră ce servea de spălătorie și uscătorie. Întunecată. *Totuși, de undeva venea lumină...* Se îndreptă într-acolo. O cameră mare, luminată de un bec gol. Haloul său vaporos lăsa colţurile în umbră. Un banc de lucru, materiale de escaladă agăţate de niște panouri mari de plută. Ziegler stătea în faţa unui dulap deschis. Un lacăt spânzura de ușă.

— Ce...?

Se întrerupse. Înaintă. În interior: o capă neagră impermeabilă, cu glugă și cizme.

— Și nu e tot, spuse Ziegler.

Îi întinse o cutie de pantofi. Servaz o deschise și o îndreptă spre lumina slabă a becului. Îl recunoscu imediat: inelul. Marcat cu „C S". Și o singură fotografie, șifonată și îngălbenită. Foarte veche. Patru bărbaţi în picioare, unul lângă celălalt și îmbrăcaţi cu aceeași capă pe care o găsiseră agăţată pe un umeraș în dulapul metalic, aceeași capă neagră cu glugă de pe trupul lui Grimm, și apoi agăţată în cabana de lângă râu... Toţi cei patru aveau o parte din faţă ascunsă în umbra glugilor, dar lui Servaz i se păru că recunoaște totuși bărbia flască a lui Grimm și maxilarul pătrat al lui Chaperon. Soarele strălucea deasupra celor patru siluete negre, ceea ce dădea capelor un aer și mai sinistru, deplasat. Se putea distinge un peisaj estival, împrejurimi cu un aer bucolic – ţi se părea că ai fi putut auzi și păsărelele cântând. Dar răul era acolo, gândi Servaz. Aproape palpabil: în acel peisaj împădurit scăldat în soare, prezenţa sa materializată în cele patru siluete era și mai evidentă. Răul există, îi trecu din nou prin minte, și cei patru bărbaţi erau una dintre nenumăratele sale încarnări.

Începu să întrezărească o schemă, un posibil tipar.

După el, acei bărbaţi aveau o pasiune comună: muntele, natura, drumeţiile și campingul. *Dar mai împărtășeau una, secretă și mult mai sinistră.* Izolaţi în fundul acelor văi, bucurându-se de o libertate totală, stimulaţi de înălţimile grandioase pe care le cunoșteau ca pe

propriile buzunare, sfârșiseră prin a se crede de neatins. Înțelese că se apropia de sursa problemei – de locul din care pornea totul. În timp, aceștia deveniseră un fel de minisectă, trăind în turnul lor de fildeș din acest colț al Pirineilor, unde zgomotul lumii nu ajungea decât prin intermediul televizorului și al ziarelor, izolați nu numai geografic, dar și psihologic de restul lumii, și chiar de consoartele lor – de unde divorțurile și ura rumegată ani întregi.

Până când realitatea îi ajunsese din urmă.

Până la prima picătură de sânge vărsat.

În acel moment, gașca se risipise, înspăimântată, ca un stol de grauri. Și-și arătase adevărata față: niște bieți tipi speriați de moarte, lași, ratați. Doborâți în mod brutal de pe piedestalele lor.

Și, dintr-odată, munții nu mai erau martorii plini de grandoare ai crimelor lor nepedepsite – ci eșafodul. Cine era justițiarul? Cum arăta? Unde se ascundea?

Gilles Grimm.

Serge Perrault.

Gilbert Mourrenx – și Roland Chaperon.

„Clubul” din Saint-Martin.

Îl mai frământa o întrebare. Care era natura exactă a faptelor lor? Pentru că Servaz era acum sigur că Ziegler avea dreptate: șantajul exercitat asupra acelei fete nu era decât partea vizibilă a aisbergului a cărui natură sinistră se temea s-o descopere. În același timp, undeva simțea un obstacol, un detaliu care nu se potrivea în schemă. Prea simplu, prea evident, își spuse. Exista undeva un ecran pe care nu-l vedeau – și în spatele căruia se ascundea adevărul.

Servaz se apropie de gemulețul care dădea spre grădina întunecată. Afară se făcuse beznă.

Justițiarul sau justițiarii erau undeva acolo. În întuneric. Pregătiți să lovească. Încercând fără îndoială, ca și ei, să-l găsească pe Chaperon. Unde se ascunsese? Departe – sau foarte aproape?

⋆ ⋆ ⋆

Când ajunse acasă, Espérandieu o găsi pe tânăra baby-sitter în salon. Aceasta se ridică cu regret, vizibil absorbită de un episod din *Dr. House.* Cel puțin nu era prea scumpă. O studentă în anul întâi la Drept, cu un prenume exotic ca Barbara, Marina ori poate Olga, își

aminti el. *Ludmila*? *Stella*? *Vanessa?* Renunță să-i mai folosească prenumele și îi plăti cele două ore. Găsi un bilet de la Charlène lipit cu un magnet pe ușa frigiderului: *Vernisaj. Mă întorc târziu. Pupici.* Scoase un cheeseburger din congelator, îl puse în cuptorul cu microunde, apoi băgă laptopul în priză, pe masa de lucru. Constată că primise mai multe emailuri. Unul dintre ele era de la Kleim162. Se intitula: „R: Diverse întrebări în legătură cu L". Espérandieu închise ușa de la bucătărie, puse muzică (The Last Shadow Puppets cu *The Age of the Understatement),* trase un scaun și începu să citească:

„Salut, Vince,

Iată primele rezultate ale anchetei pe care am făcut-o. Nimic demn de un articol, doar câteva chestii mici ce creionează o imagine a lui Eric Lombard ușor diferită de cea pe care o cunoaște marele public. Nu cu multă vreme în urmă, în timpul unei întrevederi a miliardarilor la Davos, tipul nostru și-a însușit definiția globalizării a lui Percy Barnevik, fostul președinte suedez al ABB[38]: «Pentru mine, globalizarea înseamnă libertatea companiei mele de a investi unde dorește, cât timp dorește, cu scopul de a produce ce dorește, fără cea mai mică constrângere posibilă în materie de dreptul muncii și de convenții sociale». Ceea ce reprezintă un credo al majorității conducătorilor de multinaționale.

Pentru a înțelege presiunile din ce în ce mai mari pe care acestea le exercită asupra statului, trebuie să știi că, la începutul anilor 1980, în lume existau în jur de 7000 de multinaționale, care s-au făcut 37.000 în 1990 și, 15 ani mai târziu, mai mult de 70.000, controlând 800.000 de filiale și 70 la sută din fluxul comercial. Și creșterea se accelerează pe zi ce trece. Rezultatul, omul a devenit mai bogat decât Cresus, dar, pe de altă parte, bogățiile n-au fost nicicând mai inegal repartizate. Directorul General de la Disney câștigă de 300.000 de ori mai mult decât un muncitor haitian care confecționează tricouri într-o fabrică de-a lui. Cei 13 membri ai grupului director de la AIR, din care face parte și Eric Lombard, au câștigat anul trecut zece milioane de euro din salarii, adică de două ori salariul cumulat a 6000 de muncitori dintr-una dintre fabricile lor din Asia."

---

[38] Companie elvețiano-suedeză, una dintre cele mai importante producătoare de echipamente electrice și industriale la nivel mondial.

Espérandieu se încruntă. Oare Kleim162 urma să-i prezinte întreaga istorie a liberalismului? Era conştient că acesta încerca o ură viscerală pentru poliţişti, politică şi multinaţionale, şi că era nu numai ziarist, ci şi membru al Greenpeace şi Human Rights Watch – şi că participase în Genova şi Seattle la marşurile antiglobalizare pe durata reuniunilor G8. La Genova, în 2001, fusese de faţă când poliţia italiană deschisese focul în şcoala Diaz ce servea de dormitor manifestanţilor şi măcelărise cu o brutalitate nemaiîntâlnită bărbaţi şi femei, până când pereţii se acoperiseră de sânge. Apoi chemaseră ambulanţele. Bilanţ: un mort, 600 de răniţi şi 281 de persoane arestate.

„Eric Lombard şi-a făcut ucenicia la producătorii de echipamente sportive ai Grupului familial: o marcă bine-cunoscută de orice puşti, graţie numeroşilor campioni care o poartă. A reuşit să dubleze profiturile din ramură în cinci ani. Cum? Dezvoltând o adevărată artă a subcontractării. Pantofii de sport, tricourile şi alte echipamente erau fabricate în India, în Indonezia şi în Bangladesh de femei şi copii. Eric Lombard s-a deplasat în acele ţări şi a modificat contractele încheiate în trecut. De atunci încolo, pentru a obţine licenţa de fabricaţie, furnizorii au fost nevoiţi să îndeplinească nişte condiţii draconice: fără greve, calitate ireproşabilă şi costuri de producţie atât de mici, încât nu le puteau da muncitorilor decât nişte salarii de mizerie. Şi pentru a menţine presiunea, licenţele sunt revizuite de atunci în fiecare lună. O măgărie folosită deja de concurenţă. De când cu această politică, ramura respectivă n-a fost nicicând mai prosperă."

Espérandieu se uită în jos, la tricoul pe care scria: STAU LÂNGĂ UN FRAIER, cu o săgeată indicând spre stânga.

„Un alt exemplu? În 1996, ramura farmaceutică a Grupului a cumpărat firma americană care brevetase eflornitina, singurul medicament cunoscut contra tripanosomiazei africane, cel mai cunoscut nume al *bolii somnului.* Cea care afectează în prezent 450.000 de persoane în Africa şi, fără tratament, duce la encefalită, comă şi, în final, la moarte. Grupul Lombard a abandonat imediat fabricarea acestui medicament. *Motivul? Nerentabilă.* Desigur, boala afectează sute de mii de persoane – dar fără reală putere de

cumpărare. Iar în momentul în care, din cauza unor urgențe de natură umanitară, țări precum Brazilia, Africa de Sud ori Thailanda au decis să fabrice ele înseși tratamente contra SIDA ori meningitei, trecând peste brevetele deținute de marile companii farmaceutice, Lombard s-a asociat cu acestea din urmă, ca să atace respectivele țări în fața Organizației Mondiale a Comerțului. În acea epocă, bătrânul Lombard era deja pe moarte: Eric, la numai 24 de ani, preluase frâiele Grupului. Începi să-l vezi pe frumosul nostru aventurier și idol al mediei cu alți ochi?”

În concluzie, își spuse Vincent, trebuie că Lombard nu ducea lipsă de dușmani. Nu era o veste prea bună. Sări peste următoarele pagini, conținând aproximativ aceleași chestii, zicându-și că o să revină asupra lor mai târziu. Se opri totuși asupra unui paragraf, puțin mai încolo:

„Chestia cea mai interesantă pentru tine o reprezintă probabil conflictul foarte dur dintre Grupul Lombard și muncitorii fabricii Polytex, aproape de granița cu Belgia, în iulie 2000. La începutul anilor 1950, Polytex fabrica unele dintre primele fibre sintetice din Franța și avea cam un milion de angajați. La sfârșitul anilor 1990, nu mai erau decât vreo șase sute. În 1991, fabrica a fost cumpărată de o multinațională și le-a cedat aproape tot cumpărătorilor: nu mai era rentabilă, din cauza concurenței altor fibre, mai ieftine. Totuși, treaba nu stătea chiar așa: calitatea superioară a produsului îl făcea extrem de util în chirurgie. Putea deci exista o piață profitabilă. În final, s-au succedat mai mulți cumpărători, până când s-a prezentat o filială a Grupului Lombard.

Pentru muncitori, o multinațională de talia lui Lombard, implicată deja în domeniul farmaceutic, medical și chirurgical, era un noroc nesperat. Și au hotărât să creadă în el. Cumpărătorii anteriori practicaseră cu toții șantajul obișnuit în cazul închiderii unor fabrici: blocarea salariilor, ore de muncă în plus, inclusiv în weekend și de sărbători... Nici Lombard n-a făcut excepție: într-o primă fază, a cerut și mai multe sacrificii. În realitate, Grupul cumpărase fabrica cu un singur scop: să obțină brevetele de fabricație. Pe 5 iulie 2000, Tribunalul Comercial din Charleville-Mézières a pronunțat falimentul. Pentru muncitori, a fost o deziluzie teribilă. Aceasta

însemna concedieri fără salarii compensatorii, încetare imediată a activității și lichidarea materialelor. Scoși din minți, aceştia au asediat fabrica și au amenințat că sunt pregătiți să sară în aer odată cu ea, deversând 50.000 de litri de acid sulfuric în Meuse, dacă nu li se luau în considerare revendicările. Erau perfect conştienţi de arma pe care o deţineau: fabrica era clasată Seveso[39]. Conţinea o grămadă de produse chimice foarte toxice care, în caz de incendiu ori explozie, puteau provoca o catastrofă mai mare decât la AZF.[40]

Autoritățile au ordonat evacuarea în regim de urgență a orașului vecin, sute de poliţişti au înconjurat fabrica, iar Grupul Lombard a fost somat să înceapă negocierile cu sindicatele. Toată treaba a durat cinci zile. Cum negocierile nu avansau, pe 17 iulie muncitorii au deversat 5000 de litri de acid sulfuric colorat simbolic în roşu, într-un pârâu care se varsă în Meuse. Au amenințat că vor repeta figura la fiecare două ore.

Politicieni, sindicaliști și conducere au denunțat acel act de „ecoterorism condamnabil". Un mare ziar a titrat chiar: „Apariția social-terorismului", atrăgând atenția asupra acelor „talibani sinucigași". Cu atât mai ironic cu cât, zeci de ani, Polytex fusese cel mai mare poluator pentru Meuse și împrejurimile sale. Trei zile mai târziu, fabrica a fost preluată de GIGN[41] și CSR[42]. Muncitorii s-au întors acasă și greva a luat sfârșit, fără să fi obținut ceva. E posibil ca unii dintre ei să nu fi putut digera respectivul episod.

Asta e tot, pentru moment. Continui căutările. Noapte bună, Vince."

Espérandieu se încruntă din nou. Și totuși, de ce acum, după opt ani? *Unii dintre muncitori or fi făcut pușcărie? Ori își puseseră capăt zilelor după ani de șomaj, lăsând în urmă familii roase de ură?* Notă în carnetul de stenografie că trebuia să răspundă la acele întrebări.

Se uită la oră, în colțul ecranului. 19:30. Închise aparatul și se întinse. Se ridică apoi și scoase o sticlă de lapte din frigider. În casă

---

[39] Accident industrial de mare amploare la un reactor chimic din nordul Italiei.
[40] Prescurtare pentru Azot Fertilizant, fabrică de produse chimice din Toulouse, care a explodat pe 21 septembrie 2001, cu un bilanț de 29 de morți și 2500 de răniți.
[41] Unitate tactică de elită a Jandarmeriei franceze.
[42] Crupul pentru Responsabilitate Socială.

era liniște. Megan se juca la ea în cameră, Charlène nu era de așteptat să se întoarcă în următoarele ore, fata care avusese grijă de copil plecase. Sprijinindu-se de chiuvetă, înghiţi un anxiolitic, făcându-l să alunece pe gât cu lapte băut direct din sticlă. Cu un reflex brusc, căută pe cutie numele laboratorului farmaceutic. Constată că tocmai înghiţise un drog fabricat de Grupul Lombard, menit să diminueze stările de angoasă produse de activităţile aceluiași Grup!

Se gândi apoi la maniera de a obţine şi alte informaţii despre Lombard şi brusc îi veni în minte o persoană din Paris – o tânără de excepţie, pe care o cunoscuse la Şcoala de Poliţie şi care, fără îndoială, era mai în măsură să obţină ceva chestii picante.

☆ ☆ ☆

— Martin, vino să vezi.

Urcaseră din nou să scotocească la etaj. Servaz tocmai abordase o cameră mică ce, dacă dădeai crezare stratului de praf, nu mai fusese folosită de secole – deschizând dulapul şi sertarele, ridicând pernele şi saltelele, încercând chiar să demonteze placa de metal care bloca şemineul, când vocea lui Irène se auzi din nou prin uşa deschisă.

Ieşi pe holul de la primul etaj. În faţă, la celălalt capăt, o scară înclinată cu rampă, ca pe un vapor. Şi o trapă deschisă deasupra. O fâșie de lumină cădea prin gaura căscată, străpungând întunericul. Urcă scările şi scoase capul prin deschizătură.

În picioare în mijlocul camerei, Ziegler îi făcea semn să se apropie.

Mansarda era alcătuită dintr-o singură încăpere. Una frumoasă, sub streașină – servind în același timp de cameră şi de birou. Ieşi din gaură şi puse piciorul pe podea. Mobila şi decorul evocau un chalet de munte: lemn brut, un dulap, un pat cu noptieră sub una dintre ferestre, o masă în chip de birou. Pe unul dintre pereţi, o hartă imensă a Pirineilor – cu văi, sate, drumuri şi vârfuri… Încă din primul moment, Servaz se întrebase unde dormea Chaperon, pentru că niciuna dintre camere nu părea realmente locuită. Acum avea răspunsul în faţa ochilor.

Ziegler mătură încăperea cu privirea, Servaz o imită… Dulapul era deschis…

Umeraşe goale,

şi o grămadă de haine pe jos.

Pe birou, un vraf de hârtii
și, sub pat, un sertar deschis lăsa vederii schimburi bărbătești în dezordine.

— Așa le-am găsit, murmură Ziegler. Ce s-o fi întâmplat aici?

Servaz remarcă un detaliu care îi scăpase în primul moment:

Pe birou

Printre hârtii,

o cutie de gloanțe deschisă…

În graba lui, Chaperon scăpase unul

pe podea.

Se uitară unul la altul…

Primarul o luase la sănătoasa

ca și cum ar fi fost urmărit de diavolul însuși.

Cu siguranță se temea pentru viața lui…

21

Ora 19. Lui Diane i se făcu dintr-odată foarte foame şi fugi până la cantină unde serile era asigurat un meniu fix pentru mâna de angajaţi care nu plecau acasă. În trecere, salută doi paznici ce mâncau la o masă de lângă intrare şi luă o tavă.

Făcu o grimasă aruncând o privire spre vitrina cu mâncare caldă: „Pui/Cartofi prăjiţi". Trebuia să se organizeze, dacă voia să mănânce sănătos şi să nu se trezească cu zece kilograme în plus la finalul şederii în Institut. Ca desert, alese o salată de fructe. Mâncă lângă fereastră, contemplând peisajul nocturn. Micile felinare din jurul clădirii luminau zăpada de sub brazi. Efectul era feeric.

După plecarea celor doi paznici, rămase singură în sala tăcută și pustie – chiar și angajatul din spatele tejghelei dispăruse – și un val de tristețe și de îndoială se abătu asupra ei. Totuși stătuse de nenumărate ori singură în camera de la facultate, învăţând și lucrând în timp ce alţii părăseau căminul răspândindu-se prin puburile și prin sălile de dans din Geneva. Dar niciodată nu se simţise atât de departe de casă. Atât de izolată. De pierdută. Și i se întâmpla în fiecare seară.

Se scutură, furioasă pe ea însăşi. Unde erau luciditatea cu care se mândrea şi cunoştinţele ei de psihologie şi de fiziologie? Oare nu era în stare să împingă autoobservaţia puţin mai departe, în loc să se lase pradă emoţiilor? Chiar *nu se putea adapta?* Doar cunoştea ecuaţia de bază: inadaptare = luptă interioară = angoasă. Mătură argumentul cu dosul palmei. Cunoştea cauza acestei stări de disconfort. N-avea nimic de-a face cu ea. Erau locul acesta şi evenimentele din ultima vreme. Știa că nu va mai avea linişte până când nu va afla mai multe. Se ridică şi puse tava pe mica bandă rulantă. Holurile erau la fel de pustii ca sala de mese.

Tocmai dădea colţul pe cel ce ducea la biroul ei, când se opri brusc. Avu impresia că cineva îi toarnă un lichid îngheţat în stomac. Xavier era pe hol. Închidea uşor uşa unui birou – biroului *ei*... Acesta aruncă o privire în dreapta şi în stânga şi ea fu nevoită să se ascundă rapid în spatele zidului. Spre marea ei uşurare, îl auzi plecând în cealaltă parte.

☆☆☆

Casete audio…

Acela era detaliul care-i atrăsese atenţia. Printre hârtiile de pe biroul primarului erau nişte casete audio, din acelea pe care nimeni nu le mai foloseşte, dar pe care se pare că Chaperon hotărâse să le păstreze. Le luă şi se uită la etichete: CÂNTECE DE PĂSĂRI 1, CÂNTECE DE PĂSĂRI 2, CÂNTECE DE PĂSĂRI 3… Le puse la loc. Mai remarcă, într-un colţ, un aparat stereo cu compartiment pentru casete.

Alpinism, păsărele… Tipul avea o adevărată pasiune pentru natură.

Şi pentru chestiile vechi: fotografii, casete… Lucruri vechi într-o casă veche – normal, nu?

Totuşi, Servaz continua să simtă un semnal de alarmă, adânc în cap. Era ceva legat de această încăpere. *Mai precis de cântecele de păsări.* Ce însemna treaba asta? În general, obişnuia să-şi asculte instinctul, care rareori îl înşela.

Se gândi intens, dar nu-i veni nicio idee. Ziegler încerca să sune la Jandarmerie pentru a pune casa sub sechestru şi a trimite criminaliştii.

— Începem să ne apropiem de adevăr, zise ea după ce închise.

— Da, confirmă el cu gravitate. Dar, după cum se vede, nu suntem singurii.

Neliniştea îi strângea din nou stomacul. În acel moment era convins că punctul nodal al anchetei îl reprezenta cvartetul Grimm-Perrault-Chaperon-Mourrenx şi „aventurile” lor din trecut. Dar criminalul ori criminalii erau cu cel puţin doi paşi înaintea lor. Spre deosebire de el şi de Ziegler, aceştia ştiau tot ce era de ştiut şi o ştiau de multă vreme… Ce legătură aveau calul lui Lombard şi Hirtmann în această ecuaţie? Servaz îşi spuse din nou că exista o parte a problemei pe care încă n-o vedea.

Coborâră şi ieşiră pe scările luminate din faţa casei. Noaptea era rece şi umedă. Copacii îşi amestecau umbrele şi pictau grădina cu întuneric. Undeva în acea obscuritate un oblon scârţâi. Întârziind pe trepte, Servaz se întrebă de ce îl preocupau încă acele cântece de păsări. Scoase casetele din buzunar şi i le întinse lui Ziegler.

— Dă-le cuiva să le asculte. Nu doar câteva secunde. Integral.

Tânăra îi aruncă o privire surprinsă.

— Vreau să știu dacă sunt doar cântece de păsări. Ori mai apare ceva...

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Îl scoase și se uită pe ecran: Antoine Canter, șeful său.

— Scuză-mă puțin, zise el coborând scările.

Apoi răspunse călcând zăpada din grădină.

— Martin? Sunt Antoine. Vilmer vrea să te vadă.

Comisarul de divizie Vilmer, șeful Poliției Judiciare din Toulouse. Un tip pe care Servaz nu-l agrea. Iar sentimentul era reciproc. În ochii lui Vilmer, Servaz era genul de polițist care-și trăise traiul: refractar la nou, individualist, bazându-se pe instinct, refuzând să se supună noilor ordine venite de la minister. Șeful visa funcționari docili, ușor de manevrat și de înlocuit.

— O să trec mâine pe la el, zise, aruncând o privire spre Ziegler care aștepta în fața casei.

— Nu. Vilmer te vrea în biroul lui în seara asta. Te așteaptă. Fără șmecherii, Martin. Peste două ore.

☆☆☆

Servaz părăsi Saint-Martin puțin după orele 20. 30 de minute mai târziu, lăsă în urmă D825 și se angajă pe A64. Oboseala îl ajunse în timp ce conducea pe autostradă, cu luminile de întâlnire aprinse, orbit de farurile mașinilor care veneau din sens opus. Opri la un refugiu, intră în magazin și-și luă o cafea de la aparat. Mai căută apoi o doză de Red Bull într-un frigider uriaș, o plăti la casă, o desfăcu și o bău pe toată uitându-se la copertele revistelor și la primele pagini ale ziarelor de la stadul de profil, înainte să se întoarcă la mașină.

Când ajunse la Toulouse, ploua. Salută plantonul, parcă și se îndreptă spre lifturi. Când apăsă pe butonul de la ultimul etaj, era 21:30. De obicei îl evita. Îi amintea prea mult de perioada în care, la începutul carierei, lucrase la Direcția Generală a Poliției Naționale – unde era plin de lume care nu cunoștea altă latură a poliției decât pe cea care se ocupa de software-urile Windows și care trata orice solicitare a colegilor din teritoriu ca pe o nouă tulpină de virus Ebola. La ora aceea, majoritatea angajaților plecaseră acasă și holurile erau pustii. Călcând pe covoarele groase, le compară cu atmosfera haotică,

de tensiune permanentă ce domnea la el la Brigadă. Sigur că întâlnise și numeroase persoane competente și eficiente la Direcţia Generală. Dar acelea ieșeau rareori în evidenţă. Și rareori abordau ultimul trend în materie de cravate. Își aminti zâmbind teoria lui Espérandieu: adjunctul său era de părere că, de la un anumit nivel de tipi în costume pe metru pătrat, intrai în ceea ce el numea „zona de competenţă rarefiată" sau „zona deciziilor absurde", „zona de atras beneficii pentru sine" ori „zona umbrelelor deschise".

Se uită la ceas și se hotărî să-l lase pe Vilmer să aştepte cinci minute în plus. N-avea în fiecare zi posibilitatea asta cu cineva care își petrecea timpul considerându-se buricul pământului. Profită de ocazie ca să intre în localul cu automatele de băuturi și introduse o monedă în aparatul de cafea. Trei persoane – un bărbat și două femei – stăteau de vorbă la o masă. La apariţia lui, discuţiile scăzură în intensitate cu câţiva decibeli. Cineva făcu o glumă în șoaptă. *Umorul,* își zise el. Fosta soţie îi reproşase într-o zi că-i lipsea. Poate că avea dreptate. Era oare un semn al lipsei de inteligenţă? Nu, dacă lua în considerare numărul imbecililor care excelau în domeniu. Dar era oricum un semn al unei breșe psihologice. O să-l întrebe pe Propp. Începea să-l simpatizeze pe psiholog, în ciuda laturii sale bombastice. După a „n"-a cafea pe ziua respectivă, ieși din cafeneaua unde conversaţiile se reluară. Femeia izbucni în râs în spatele lui. Un râs artificial, lipsit de graţie, care-l enervă.

Biroul lui Vlimer se afla câţiva metri mai încolo. Secretara îl întâmpină cu un zâmbet afabil.

— Intraţi. Vă aşteaptă.

Servaz își spuse că asta nu prevestea nimic bun, în timp ce se întreba dacă secretara își recupera în vreun fel orele suplimentare făcute. Vilmer era un tip subţire, cu o barbă îngrijită, tunsoare impecabilă și un zâmbet la comandă mereu pe buze, ca un herpes tenace, întotdeauna *nec plus ultra*[43] în materie de cămăși, cravate, costume și pantofi, cu aplecare vădită spre tonurile de ciocolatiu, *marron glacé* și violet. Servaz îl considera dovada vie că un imbecil poate ajunge sus, dacă are deasupra alţi imbecili.

---

[43] *Nu poate fi depășit.* (în lat., în orig.).

— Luaţi loc, zise el.

Servaz se lăsă să cadă în fotoliul din piele neagră. Vilmer părea nemulţumit. Își încrucișă degetele sub bărbie și îl privi un moment fără să spună nimic, cu un aer ce se voia în același timp profund și reprobator. Totuși, n-ar fi făcut carieră la Hollywood și poliţistul îi susţinu privirea zâmbind ușor. Ceea ce avu darul de a-l exaspera pe șeful diviziei.

— Credeţi că situaţia e de râs?

Ca orice poliţist din SRPJ, Servaz știa că Vilmer făcuse toată viaţa muncă de birou. N-avea nicio idee despre anchetele de teren, cu excepţia unei scurte perioade la Moravuri, la începutul carierei. Lumea bârfea că fusese calul de bătaie și măscăriciul colegilor de acolo.

— Nu, domnule.

— Trei crime în opt zile!

— Două, îl corectă Servaz. Două și un cal.

— Și cum staţi cu ancheta?

— Avem opt zile de investigaţii. Și azi-dimineaţă am reușit să-l încolţim pe criminal, dar a scăpat.

— Adică *l-aţi lăsat* să scape, preciză directorul. Judecătorul Confiant mi s-a plâns de dumneavoastră, adăugă repede.

Servaz tresări.

— Cum adică?

— A depus plângere la mine și la Cancelarie. Ultima a fost imediat trimisă la directorul de cabinet al ministrului. Care m-a sunat *pe mine.*

Marcă o pauză.

— Mă puneţi într-o situaţie extrem de neplăcută, domnule comandant.

Servaz era consternat. Confiant trecuse peste capul lui d'Humières! Nenorocitul de judecătoraș nu pierduse timpul!

— Mă suspendaţi?

— Bineînţeles că nu, răspunse Vilmer ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Și apoi, Catherine d'Humières v-a luat apărarea cu destulă elocvenţă, aș spune. E de părere că dumneavoastră și căpitanul Ziegler faceţi o treabă foarte bună.

Se opri, ca și cum l-ar fi costat să repete asemenea inepții.

— Dar vă atrag atenția: afacerea asta e urmărită de persoane extrem de importante. Suntem în ochiul ciclonului. Pe moment, atmosfera e calmă. Dar dacă dați greș, așteptați-vă să se lase cu „căderi” masive.

Servaz nu-și putu reține un zâmbet. În ciuda aerului degajat și a costumului ultimul răcnet, Vilmer făcea pe el de frică. Pentru că știa prea bine că acele „căderi” nu aveau să afecteze doar echipa de anchetă.

— E un dosar extrem de sensibil, nu uitați.

Din pricina unui cal, gândi Servaz. *Calul îi interesează.* Își înghiți furia.

— Asta e tot? întrebă el.

— Nu. Tipul acela, victima, Perrault, v-a chemat în ajutor?

— Da.

— De ce pe dumneavoastră?

— Nu știu.

— N-ați încercat să-l convingeți să nu urce acolo?

— N-am avut timp.

— Și povestea aia cu sinuciderile? Ce legătură are?

— Pentru moment, nu știm. Dar Hirtmann a făcut aluzie la ea când am fost să-l vizităm.

— Cum așa?

— Ei bine, m-a… *sfătuit* să mă interesez despre sinucideri.

De data asta, directorul se uită la el cu o uimire nedisimulată.

— *Vreți să spuneți că Hirtmann v-a spus cum să desfășurați ancheta!*

Fruntea lui Servaz se încreți.

— E o manieră de a vedea lucrurile, ușor… simplistă.

— *Simplistă*? (Vilmer ridicase tonul.) Am impresia că ancheta asta e absolut haotică, domnule comandant! Aveți ADN-ul lui Hirtmann, nu? Ce vă mai trebuie? Dacă el n-a putut ieși înseamnă că are un complice în interior. Găsiți-l!

Ce simple par lucrurile când le privești de departe, când omiți detaliile și nu știi nimic despre caz, își spuse polițistul, dar în mare Vilmer avea dreptate.

— Ce piste aveţi?

— În urmă cu câţiva ani, împotriva lui Grimm şi a lui Perrault a fost depusă o plângere pentru şantaj… şantaj sexual.

— Şi?

— Cu siguranţă nu erau la prima încercare. Se poate chiar să fi mers mult mai departe cu alte femei. Sau adolescente… Ar putea fi mobilul pe care îl căutăm.

Servaz era conştient că înainta pe nisipuri mişcătoare, dispunând de mult prea puţine dovezi – dar era cam târziu să dea înapoi.

— O răzbunare?

— Cam aşa ceva.

Atenţia îi fu atrasă de un afiş din spatele lui Vilmer. Un pisoar. Îl recunoscu: Marcel Duchamp. Expoziţia de artă Dada de la Centrul Georges-Pompidou din 2006. Foarte la vedere. Ca pentru a demonstra vizitatorilor că tipul care lucra în acel birou era un om în acelaşi timp cultivat, pasionat de artă şi cu simţul umorului.

Directorul reflectă o secundă.

— Şi ce legătură are cu animalul lui Lombard?

Servaz ezită.

— Ei bine, dacă pornim de la ipoteza unei răzbunări, putem crede că acestea – victimele – au făcut ceva foarte urât, zise el, aproape repetând cuvintele Alexandrei. Şi mai ales l-au făcut împreună. În cazul lui Lombard, neputând ajunge direct la el, asasinul ori asasinii s-au răzbunat pe cal.

Vilmer pălise dintr-odată.

— Nu-mi spuneţi… Nu-mi spuneţi… că bănuiţi că Eric Lombard s-a dedat şi el la… la…

— La abuzuri sexuale, îl ajută Servaz, conştient că împingea lucrurile puţin prea departe – dar teama pe care o citi pentru o clipă în ochii şefului avu asupra lui efectul unui afrodiziac. Nu, deocamdată nimic de felul acesta. Dar în mod sigur există o legătură între el şi ceilalţi, o legătură care îl aşază în rândul victimelor.

Reuşise măcar un lucru: îi închisese gura lui Vilmer.

★ ★ ★

Ieşind de la SRPJ, Servaz se îndreptă spre centrul vechi al oraşului. N-avea chef să meargă acasă. Nu imediat. Trebuia să-şi elibereze

tensiunea și furia pe care tipii precum Vilmer aveau darul să le trezească în el. Cădea o ploaie măruntă și nu avea umbrelă, dar o primi ca pe o binecuvântare. Părea să-l spele de toată mizeria în care se scăldase în ultimele zile.

Fără să-și dea seama, pașii îl purtară spre strada Taur și se trezi în fața intrării din sticlă și luminată puternic de la Charlène's, galeria de artă a soției adjunctului său. Aceasta, îngustă și așezată pe adâncime, avea două niveluri, ale căror interioare moderne și decorate în alb puteau fi văzute prin ferestre, contrastând puternic cu vechile fațade de cărămidă roz din vecinătate. Înăuntru era multă lume. *Un vernisaj.* Tocmai voia să se facă nevăzut, când ridică privirea și o văzu pe Charlène Espérandieu făcându-i semn de la primul etaj. Intră fără tragere de inimă în sala lungă – cu hainele și părul șiroind de apă, pantofii uzi plescăind și lăsând urme pe podeaua de lemn deschis la culoare, dar atrăgând totuși mai puține priviri decât s-ar fi așteptat. Toți cei de acolo cultivau excentricitatea, modernitatea și ideea de spirit neîngrădit, cel puțin așa le plăcea să creadă. La suprafață erau deschiși și moderni, dar în realitate? Un conformism îl poate alunga pe altul, gândi el. Se îndreptă spre scara de oțel în spirală situată în fundul sălii, orbit de lumina prea puternică a rândurilor de spoturi și de albul din jur. Tocmai se pregătea să pună piciorul pe prima treaptă, când văzu șocat imensul tablou de pe peretele din fund.

În realitate nu era un tablou, ci o fotografic înaltă de vreo patru metri.

O imensă scenă a crucificării, în tonuri albăstrui, maladive. În spatele crucii, se ghicea un cer de furtună pe care fierbeau nori străpunși de fulgere livide. Pe cruce, o femeie însărcinată îi luase locul lui Iisus. Cu capul înclinat într-o parte, plângea cu lacrimi de sânge. Picături de un roșu intens curgeau și din coroana de spini de pe fruntea ei albăstrie. Nu numai că era crucificată, dar sânii îi fuseseră smulși și înlocuiți cu două plăgi sângerânde de același roșu viu, iar irișii îi erau de un alb translucid și lăptos, ca acoperiți de cataractă.

Servaz se dădu înapoi. Imaginea era de un realism și de o violență de nesuportat. Ce dement avusese ideea unei astfel de reprezentări?

De unde venea acea fascinație pentru violență? se întrebă el.

Avalanșa de imagini șocante de la televizor, cinema și din cărți. Reprezenta ea o modalitate de a invoca teama? În general, acești artiști nu cunoșteau violența decât în mod indirect, în manieră abstractă. Altfel spus, n-o cunoșteau deloc. Dacă polițiștii confruntați cu inimaginabilele scene ale crimelor, pompierii obligați să descarcereze în fiecare săptămână victime ale accidentelor rutiere ori magistrații care aveau de-a face zi de zi cu fapte atroce s-ar fi apucat să picteze, să sculpteze ori să scrie, cine știe ce ar fi imaginat, ce le-ar fi ieșit? Același lucru sau ceva absolut diferit?

Scările de oțel vibrară sub picioarele lui când urcă la etaj. Charlène stătea de vorbă cu un bărbat elegant, îmbrăcat într-un costum foarte scump, cu părul alb și mătăsos. Se întrerupse ca să-i facă semn să se apropie, apoi făcu prezentările. Lui Servaz i se păru a înțelege că tipul era unul dintre cei mai de seamă clienți ai galeriei.

— Bun, o să cobor ca să admir această foarte frumoasă expoziție, zise acesta. Încă o dată bravo pentru gustul tău, draga mea. Nu știu cum faci ca să descoperi de fiecare dată artiști atât de talentați.

Bărbatul se îndepărtă. Servaz se întrebă dacă-l privise măcar o singură dată. Păruse că nici nu observă starea în care se afla. Pentru genul acela de oameni, el nici nu exista. Charlène îl sărută pe obraz și el îi simți mirosul de zmeură și de vodcă din respirație. Era splendidă în rochia roșie de gravidă, purtată pe sub o geacă de vinil alb. Ochii de culoarea colierului străluceau puțin prea tare.

— Am putea spune că plouă, zise ea privindu-l și zâmbind cu tandrețe. (Arătă spre galerie.) Vii atât de rar. Îmi face mare plăcere că ești aici, Martin. Îți place?

— E puțin... *șocant,* răspunse el.

Ea râse.

— Artistul se numește Mentipagus. Tema expoziției e: *Cruzime.*

— În cazul acesta, e foarte reușită, glumi el.

— Arăți obosit, Martin.

— Îmi pare rău, nu trebuia să intru în halul ăsta.

Ea îi mătură scuzele cu un gest.

— Cel mai bun mijloc de a nu te face remarcat aici ar fi să ai un al treilea ochi în mijlocul frunții. Toți cei de față se cred în fruntea avangardei, a modernității și a anticonformismului – propovăduiesc

ideea că frumusețea lor vine din interior – și că sunt mai buni decât ceilalți...

El rămase surprins de amărăciunea ce îi răzbătea din voce și se uită la paharul plin de cuburi de gheață. Poate că era doar din cauza alcoolului.

— Clișeul artistului egocentric, zise.

— Clișeele devin clișee tocmai pentru că spun multe adevăruri, replică ea. În realitate, cred că știu doar doi oameni frumoși la interior, continuă ea ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Vincent și cu tine. Doi polițiști... Totuși, în cazul tău, e bine ascunsă...

Mărturisirea aceea îl luă pe nepregătite. Cu totul.

— Urăsc artiștii, zise ea dintr-odată, cu un tremurat în voce.

Gestul următor îl surprinse încă și mai mult. Ea se aplecă și-l mai sărută o dată pe obraz, dar de data asta, spre colțul gurii. Apoi, îi atinse buzele cu vârful degetelor – un dublu gest de o surprinzătoare delicatețe și de o intimitate care-l lăsă cu gura căscată – înainte de a se îndepărta. Servaz îi auzi tocurile răsunând pe treptele de metal în timp ce cobora.

Inima lui bătea în același ritm. Capul îi vâjâia. O parte din podea era acoperită de moloz, ghips și pavele – și el se întrebă dacă era vorba despre o altă operă de artă ori despre un șantier în lucru. În fața lui, pe peretele alb, un tablou pătrat pe care colcăiau o mulțime de mici personaje, care formau o mulțime compactă și colorată. Erau cu sutele – poate chiar cu miile. În aparență, *Cruzimea* crutase primul etaj.

— Magistral, nu? întrebă o femeie lângă el. Genul ăsta de pop art, de benzi desenate. Un Lichtenstein în miniatură.

El fu pe punctul de a tresări. Absorbit de gânduri, nu o auzise apropiindu-se. Femeia vorbea ca și cum ar fi făcut vocalize, cu vocea modulându-se între tare și șoaptă.

— *Quos vult perdere Jupiter prius dementat,* zise el.

Tipa îl privi fără să înțeleagă.

— E în latină: Când vrea să piardă pe cineva, Jupiter îl face prima dată să înnebunească.

Și se îndreptă spre scară.

★★★

Ajungând acasă, puse la casetofon *Cântecul pământului*[44] în versiunea modernă a lui Eiji Oué cu Michelle de Young și Jon Villars și trecu direct la bulversantul *Adio*. Nu-i era somn și alese o carte din bibliotecă. *Etiopica* de Heliodor.

„Copilul e aici cu mine. Fiica mea, cea care îmi poartă numele. Toată viaţa mea îi este dedicată. Desăvârşită în toate privinţele, mi-a adus satisfacţii dincolo de orice închipuire. Cât de repede a atins perfecţiunea, precum odrasla viguroasă a unei epoci apuse! Întrece în frumuseţe pe oricine altcineva, în aşa fel încât niciun om, grec sau străin, nu poate să nu o admire."

Aşezat în fotoliu, în faţa bibliotecii, se opri din citit și se gândi la Gaspard Ferrand, acel tată devastat. Gândurile i se învârtiră apoi în jurul sinuciderilor și al lui Alice, ca un corb deasupra câmpiei. Asemenea tinerei Haricleea, fata lui Heliodor, Alice atrăgea toate privirile. Recitise mărturiile vecinilor: Alice Ferrand era copilul ideal, frumoasă, precoce, cu rezultate școlare excelente – chiar și la sport – şi deosebit de îndatoritoare. *Dar în ultimele luni se schimbase,* dacă dădeai crezare tatălui ei. Ce i se întâmplase? Apoi îi veni în minte cvartetul Grimm-Perrault-Chaperon-Mourrenx. Alice și ceilalţi sinucigași avuseseră de-a face cu ei? Când? În tabără? Dar doi dintre cei șapte nu călcaseră niciodată pe acolo.

Simţi din nou frisoane. Avea impresia că temperatura din apartament scăzuse cu câteva grade. Se pregăti să meargă în bucătărie pentru a-și lua o sticlă de apă, dar brusc camera începu să se învârtă cu el. Cărţile de pe rafturi începură să se clatine, în timp ce lumina lămpii i se păru prea strălucitoare și supărătoare. Se lăsă să cadă înapoi în fotoliu.

Închise ochii. Când îi deschise din nou, ameţeala trecuse. *Ce Dumnezeu avea?*

Se ridică încă o dată și se duse la baie. Scoase una dintre pastilele de la Xavier. Își simţea gâtul în flăcări. Apa rece îi făcu bine timp de o jumătate de secundă, apoi senzaţia de arsură reapăru. Își masă ochii și reveni în salon. Ieși pe balcon să respire puţin. Aruncă o privire luminilor orașului și se gândi la maniera în care aglomerările urbane

[44] Piesă de Gustav Mahler.

moderne, cu strălucirea lor ireală și zgomotul permanent, își transformă locuitorii în insomniaci și apoi în fantome somnolente, în timpul zilei.

Gândurile îi reveniră la Alice. Revăzu mansarda, mobila în portocaliu și galben, pereţii violeţi și mocheta albă. Fotografiile și cărţile poștale, CD-urile și rechizitele școlare, hainele și cărţile. *Jurnalul... Lipsea jurnalul...* Servaz era din ce în ce mai convins că o adolescentă precum Alice nu putea să nu ţină unul.

Trebuia să existe unul pe undeva...

Se gândi din nou și la Gaspard Ferrand, filolog, globe-trotter, yoghin... Îl compară instinctiv cu tatăl lui. Tot filolog, profesor de latină și greacă. Un bărbat strălucit, dar ascuns, excentric – și uneori coleric. *Genus irritabile vatum* – Genul coleric al poeţilor.

Știa bine că astfel de gânduri aveau să antreneze altele, dar era deja prea târziu pentru a opri valul, așa că lăsă amintirile să-l inunde și să pună stăpânire pe el cu o acurateţe de coșmar.

Faptele. Rămâi la fapte.

Faptele erau următoarele: într-o seară călduţă de iulie, tânărul Martin Servaz de zece ani, se juca în curtea casei, când zări farurile unei mașini pe drumul lung și drept din faţă. Casa familiei Servaz era o veche fermă izolată, situată la trei kilometri de cel mai apropiat sat. Ora zece seara. O semiobscuritate blândă domnea peste întins, iar pe câmpurile din apropiere, ţârâitul greierilor urma să fie înlocuit cu cântecul broaștelor. Un sunet surd de tunet se făcea auzit la orizont, în munţi, iar stelele apăreau una câte una pe cerul încă deschis la culoare. Apoi, în liniștea serii, sunetul imperceptibil al acelei mașini în depărtare, apropiindu-se pe drum. Sunetul se transformase apoi în zgomot de motor și mașina încetinise. Farurile se întorseseră spre casă și vehiculul urcase încet drumul, hurducându-se. Pneurile scrâșniseră pe pietriș când intrase pe poartă și oprise în curte. O pală de vânt făcuse plopii să foșnească în momentul în care cei doi bărbaţi coborâseră. Nu reușise să le distingă feţele din cauza întunericului ce începuse să se lase sub copaci, dar auzise foarte bine vocea unuia dintre ei:

— Bună, micuţule, părinţii tăi sunt acasă?

În același moment, ușa casei se deschisese și mama lui apăruse în

lumina venită dinăuntru. Bărbatul care vorbise se apropiase atunci de ea, scuzându-se pentru deranj și vorbind repede, în timp ce al doilea îi punea copilului o mână prietenoasă pe umăr. Era ceva în acel gest care-i displăcuse din primul moment copilului Servaz. Ca o infimă perturbare a acelei seri minunate. Ca o amenințare surdă pe care doar el o putea observa, chiar dacă bărbatul celălalt vorbea prietenos, făcând-o pe mama să zâmbească. Ridicând capul, îl zărise pe tatăl lui, încruntat, la fereastra biroului de la primul etaj, acolo unde obișnuia să corecteze lucrările de control ale elevilor. Avusese impulsul de a striga la mama lui să fie atentă, să nu-i lase să intre în casă – dar fusese învățat să fie politicos și să nu intervină în discuțiile adulților.

O auzise pe mama spunând: „Intrați”.

Apoi bărbatul din spatele lui îl împinsese ușor în față, degetele lui groase arzându-i umărul prin țesătura cămășii și el găsise gestul mai mult autoritar decât amical. Chiar și în prezent își amintea că fiecare dintre pașii ce-i făcuseră pe pietriș răsunaseră în capul lui ca un avertisment. Își amintea și mirosul puternic de apă de toaletă și de transpirație din spatele lui sau că țârâitul greierilor crescuse în intensitate, părând și el un semnal de alarmă. Chiar și inima îi bătea într-un tam-tam de rău augur. În momentul în care ajunseseră în capul scărilor, bărbatul îi acoperise nasul și gura cu ceva. O bucată de țesătură umedă. Brusc, o dâră de foc îi arsese gâtlejul și plămânii și văzuse puncte albe dansându-i prin fața ochilor, înainte să se prăbușească într-o prăpastie neagră.

Când își recăpătase cunoștința, era în debaraua de sub scară, amețit și năuc și vocea imploratoare a mamei sale răzbătând prin ușă îl încremenise de spaimă. Auzind șoaptele înfundate ale celor doi bărbați amenințând-o, liniștind-o sau bătându-și apoi joc de ea, frica devenise incontrolabilă și el începuse să tremure. Se întreba unde era tatăl lui. Din instinct, realizase ce sunt cei doi: ființe nu tocmai umane, personajele negative din filme, răufăcători, antieroii din benzile desenate: Drege-Tot și Spiridușul Verde... Intui că tatăl lui trebuia să zacă legat pe undeva, neputincios, cum se întâmpla adesea cu eroii din benzile desenate, altfel ar fi sărit să o salveze. Mulți ani mai târziu, își spusese că nici Seneca, nici Marc Aureliu nu-i fuseseră de mare ajutor tatălui său pentru a-i convinge pe cei doi vizitatori să

îi lase în pace. Dar oare poţi să convingi nişte lupi înfometaţi? Şi totuşi, celor doi nu le era foame de carne. Era o altfel de dorinţă cea care îi mâna. Dacă tânărul Servaz ar fi avut un ceas, ar fi constatat că era 12:20 când își revenise din leșin și că urmau să se mai scurgă încă cinci ore până ce calvarul avea să se termine, cinci ore în care mama lui urlase, plânsese în hohote, suspinase, jurase şi implorase aproape fără încetare. Şi în timp ce urletele ei se transformau încet-încet în suspine şi apoi în murmure neinteligibile, în timp ce lui mucozităţile i se scurgeau din nas într-o pastă vâscoasă şi urina caldă îi uda coapsele, în timp ce primele zgomote ale zorilor pătrundeau prin uşa debaralei – un cocoş trezit cântând prea devreme, un câine lătrând în depărtare, o maşină trecând pe drum la nicio sută de metri – şi o lumină vagă, gri se insinua în rasul pământului, liniştea se lăsase până la urmă în casă – o linişte totală, definitivă şi ciudat de reconfortantă.

Servaz era deja în poliţie de trei ani când reuşise să facă rost de raportul autopsiei, 15 ani mai târziu. Acea întoarcere în timp reprezentase o greșeală dintre cele mai funeste. Crezuse că anii scurși îi dăduseră forţa necesară. Dar se înşelase. Descoperise cu o oroare de nedescris tot ce pătimise mama lui în acea noapte. După care, tânărul poliţist închisese raportul, fugise la toaletă şi vomase tot micul-dejun.

Faptele. Rămâi la fapte.

Faptele erau următoarele: tatăl său supraviețuise – dar petrecuse totuşi două luni în spital, timp în care micul Martin fusese dat în grija unei mătuși. La ieșirea din spital, bărbatul își reluase orele la școală. Dar foarte curând se dovedi că nu mai era apt pentru aşa ceva: se prezentase de mai multe ori băut, cu barbă şi părul netuns în faţa elevilor, pe care îi mai și insultase din plin. Administraţia sfârşise prin a-l trece în concediu pe durată nedeterminată și el profitase, pentru a se afunda și mai mult în băutură. Copilul fusese din nou trimis la mătuşa lui... Faptele, nimic altceva... La două săptămâni după ce o întâlnise la Universitate pe cea care avea să-i devină soţie şase luni mai târziu, la sfârșitul primăverii, Servaz se dusese să-şi viziteze tatăl. Coborând din maşină, aruncase o privire scurtă spre casă. Pe o latură, vechiul hambar căzuse în ruină; casa propriu-zisă părea şi ea nelocuită, cel puţin o jumătate dintre obloane erau închise. Servaz bătuse în geamul de la uşă. Niciun răspuns. Deschisese. „Tată?"

Liniştea fusese singurul răspuns. Bătrânul trebuie că era încă o dată căzut mort de beat pe undeva. După ce-şi aruncase geaca şi rucsacul pe o mobilă şi băuse un pahar de apă în bucătărie, odată setea potolită, urcase scara, ştiind că tatăl lui trebuia să fie în birou, pe punctul de a adormi. Tânărul Martin avusese dreptate: era acolo. O muzică înfundată răzbătea prin uşa deschisă. O recunoscuse imediat: Gustav Mahler, compozitorul preferat al bătrânului.

Totuşi, se înşelase: nu dormea. Nici nu citea unul dintre autorii lui latini preferaţi. Zăcea imobil în fotoliu, cu ochii deschişi şi sticloşi şi o spumă albă pe buze. Otravă. Ca Seneca ori Socrate. Două luni mai târziu, Servaz lua concursul de ofiţer de poliţie.

☆ ☆ ☆

La ora 22, Diane stinse lumina în birou. Luă o lucrare pe care voia s-o termine înainte de culcare şi urcă în camera ei de la etajul al patrulea. Era la fel de frig ca întotdeauna, aşa că îşi puse şi halatul peste haine, înainte de a se aşeza în capul patului ca să citească. Consultându-şi notiţele, îl revăzu în minte pe primul pacient al zilei: un omuleţ de 64 de ani, cu aer inofensiv şi voce ascuţită şi răguşită ca şi cum cineva i-ar fi pilit coardele vocale. Fost profesor de filosofie. O salutase extrem de politicos când intrase. Vorbise cu el într-un salon echipat cu mese şi fotolii fixate în podea. Aveau şi un televizor cu ecran mare, pus într-o carcasă de plexiglas, la fel ca toate colţurile şi muchiile mobilierului. Nimeni altcineva în încăpere, cu excepţia unui infirmier de gardă în prag.

— Victor, cum vă simţiţi azi? întrebase ea.

— *Ca un al dracu' de sac de rahat...*

— Ce vreţi să spuneţi?

— *Ca un mare cârnat, excrement, balegă, caltaboş, căcat...*

— De ce sunteţi atât de grosolan?

— *Mă simt ca treaba aia care vă iese dintre buci, doctore, când mergeţi la...*

— Nu vreţi să-mi răspundeţi?

— *Mă simt ca...*

Îşi jurase că n-o să-l mai întrebe niciodată cum se simte. Victor îşi omorâse nevasta, cumnatul şi cumnata cu lovituri de topor. Din dosar reieşea că soţia şi cumnaţii îl tratau ca pe un nimic şi-şi băteau

în permanență joc de el. În viața lui „normală”, Victor fusese o persoană educată și cultivată. În cursul precedentei spitalizări, se aruncase asupra unei asistente care avusese neșansa să râdă în fața lui. Din fericire, omul nu cântărea mai mult de 50 de kilograme.

Diane încercă din toate puterile să se concentreze asupra cazului, dar nu prea reuși. Altceva o preocupa. Se grăbea totuși să termine treaba, pentru a putea reveni la ceea ce se petrecea în Institut. Nu știa ce urma să găsească, dar era hotărâtă să-și continue cercetările. De data asta știa de unde să înceapă. Ideea îi venise după ce-l surprinsese pe Xavier ieșind din biroul ei.

Deschizând următorul dosar, îl revăzu imediat pe respectivul pacient. Un bărbat de 40 de ani, cu privire febrilă, obraji supți, inundați de barbă și cu părul murdar. Un fost cercetător, specializat în faună marină, de origine maghiară. Care vorbea o franceză excelentă cu puternic accent slav. György.

— Suntem conectați cu adâncurile, îi spusese el de la bun început. N-o știți încă, doctore, dar noi nu existăm cu adevărat decât la nivelul gândurilor, suntem emanații ale spiritului creaturilor abisale, acelea care trăiesc pe fundul oceanelor, la mai mult de două mii de metri adâncime. Pe tărâmul întunericului etern, unde lumina zilei nu pătrunde niciodată. E *negru* tot timpul. Auzind acel cuvânt, ea se simțise atinsă de aripa de gheață a spaimei. Și frig, foarte, foarte frig. Și presiunea apei, colosală. Aceasta crește cu o atmosferă la fiecare zece metri. De nesuportat pentru oricine, în afară de acele creaturi. Care seamănă cu niște monștri, știați? Ca și noi. Au niște ochi enormi, fălci pline de dinți ascuțiți și organe luminoase pe tot corpul. Sunt ori mâncători de carne, necrofagi ce se hrănesc cu cadavrele căzute din straturile superioare ale oceanului, ori prădători feroce, capabili să-și omoare prada dintr-o singură mișcare. Acolo jos, nu e decât întuneric și cruzime. Ca și aici. E peștele-viperă sau *Chauliodus sloani,* al cărui cap seamănă cu un craniu cu dinți lungi ca niște cuțite și transparenți ca sticla și al cărui trup de șarpe e acoperit de puncte luminoase. Mai sunt și *Litiophryne lucifer* și *Photostomias guernei,* mai urâți și mai periculoși decât piranha. Și pycnogonide, care seamănă cu niște păianjeni, și topoarele argintii care se pot preface moarte. Aceste creaturi nu văd niciodată lumina zilei, nu urcă

niciodată la suprafață. Ca noi, doctore. Nu vedeți analogia? Asta pentru că aici noi nu existăm cu adevărat, spre deosebire de voi. Deoarece suntem secretați de spiritul acelor creaturi. De fiecare dată când una dintre ele moare acolo în adâncuri, moare și unul dintre noi.

Ochii i se împăienjeniseră în timp ce vorbea, ca și cum ar fi fost departe, în fundul abisului oceanic. Acel discurs absurd o înghețase prin frumusețea lui de coșmar. Trecuse ceva timp până când se putuse elibera de imaginile respective.

La Institut, totul funcționa pe bază de antiteze, își spusese ea. Frumusețe/cruzime. Liniște/urlete. Singurătate/promiscuitate. Teamă/curiozitate. De când ajunsese acolo, nu încetase să fie bântuită de sentimente contradictorii.

Închise dosarul pacientului numit György și se concentră pe altceva. Toată seara se gândise la tratamentul pe care Xavier îl aplica unora dintre pacienți. Acea „cămașă de forță" de natură chimică. Și la vizita clandestină pe care acesta o făcuse în biroul ei. Oare Dimitri, asistentul de la farmacie, îi povestise doctorului că ea se interesase cam prea mult de modul său de a îngriji pacienții? Puțin probabil. Simțise în vorbele asistentului un fel de ostilitate reținută față de psihiatru. Nu trebuia uitat nici faptul că acesta nu venise în instituție decât în urmă cu câteva luni, înlocuindu-l pe omul care crease acel loc. Oare avea probleme de relaționare cu personalul?

Răsfoi prin carnet până găsi denumirea celor trei produse misterioase comandate de Xavier. Ca și prima dată, nu-i spuneau nimic.

Deschise laptopul și intră pe Google.

Introduse primele două cuvinte cheie.

Tresări în momentul în care descoperi că Hipnosalul era una dintre formele comerciale al Tipoentalului sodic, un anestezic care se număra printre cele trei produse administrate condamnaților la moarte în Statele Unite, folosit și în cazul eutanasiei în Olanda! O altă formă care circula pe piață era bine-cunoscută ca Pentotal. Fusese folosit o vreme în narcoanaliză. Aceasta consta în a injecta un anestezic spre a ajuta pacientul supus analizei să-și actualizeze așa-numitele amintiri reprimate. O tehnică abandonată de multă vreme

și criticată, deoarece existenta traumatismelor refulate în mod inconștient nu fusese niciodată dovedită științific.

Ce punea la cale Xavier?

Cel de-al doilea set de răspunsuri o uimi și mai tare. Xilazinul era tot un anestezic – dar de uz *veterinar.* Diane se întrebă dacă nu ratase ceva, așa că își continuă investigaţiile deschizând diferitele fișiere puse la dispoziţie de motorul de căutare, dar nu mai găsi alte aplicaţii cunoscute. Se simţea din ce în ce mai nedumerită. Ce căuta un produs veterinar în farmacia Institutului?

Trecu repede la următorul produs. De data aceasta sprâncenele ei făcură o acoladă. Ca și celelalte două, Halotanul era un agent anestezic. Acţiunea sa toxică asupra inimii și a ficatului îl făcuse să dispară din sălile de operaţie, în afara celor din ţările în curs de dezvoltare. Comercializarea pentru uz medical asupra oamenilor fusese totuși interzisă peste tot, începând din 2006. Ca și Xilazinul, se mai folosea doar în cazul animalelor.

Diane se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne și reflectă. Din ceea ce știa ea, la Institut nu existau animale – nici măcar un câine sau o pisică (după câte înţelesese, unii dintre pacienţi aveau fobie la animalele domestice). Apucă laptopul și reluă una câte una informaţiile de care dispunea. Dintr-odată, privirea i se opri la ceva. Scăpase din vedere lucrul cel mai important: cele trei produse nu erau folosite *concomitent* decât într-un singur caz. *Pentru a anestezia un cal*… Informaţia se găsea pe un site specializat, destinat veterinarilor. Redactorul, el însuși specializat în medicina ecvină, recomanda o doză de Xilazin de 0,8 mg/kg, urmată de o injecţie intravenoasă de Tiopental sodic și apoi Halotan, la o rată de 25% pentru un cal de aproximativ 490 de kg.

În stomac începură să i se trezească niște chestii asemănătoare creaturilor descrise de György. *Xavier*… Își aminti conversaţia surprinsă prin gura de aerisire. Doctorul păruse atât de neajutorat în ziua aceea, atât de pierdut, în momentul când poliţistul îl anunţase că cineva din Institut era amestecat în afacerea cu moartea calului. Nu-și putea imagina absolut niciun motiv pentru care psihiatrul ar fi urcat acolo pe culme și ar fi omorât animalul. De altfel, poliţistul vorbise despre două persoane. În schimb, ea începea să întrevadă cu totul

altceva… Dacă era chiar Xavier cel care făcuse rost de drogurile care permiseseră anestezierea calului înainte de a fi omorât, tot el procurase și ADN-ul lui Hirtmann.

Simpla idee făcu să se agite creatura trezită în stomacul ei. Cu ce scop? Care era rolul lui Xavier în toate acestea?

Știa el în momentul acela că puţin mai târziu urma să fie omorât un om? Ce motiv ar fi avut să devină complice la crimele săvârșite în vale, el, care nu venise acolo decât de câteva luni?

După tot ce descoperise, nu mai reuși să pună geană pe geană. Se tot întoarse de pe o parte pe alta în pat, așezându-se când pe burtă, când pe spate și fixând lumina slabă, gri, de dincolo de fereastra asaltată de rafale de vânt. Prea multe întrebări neplăcute îi asaltau creierul. Pe la ora trei, luă o jumătate de somnifer.

★★★

Așezat în fotoliu, Servaz asculta intervenţia flautului în primul recitativ din *Adio.* Cineva îl comparase odată cu o „privighetoare de vis". Urmau harpa și clarinetul ca niște bătăi de aripi. *Cântecele de păsări,* își aduse aminte brusc. De ce era din nou tulburat de amintirea acelor cântece? Chaperon iubea natura, alpinismul. Ei și? Ce importanţă puteau avea acele înregistrări?

Se gândise mult la asta, dar nu găsise niciun răspuns. Totuși, era absolut sigur: ceva stătea acolo ascuns în umbră, așteptând să fie scos la lumină. Și acel ceva avea de-a face cu înregistrările găsite în casa primarului. Era foarte curios să afle dacă într-adevăr era vorba despre păsărele. Dar mai era ceva ce nu-i dădea pace. *Mai era ceva…*

Se ridică și ieși în balcon. Nu mai ploua, dar o ceaţă ușoară se târa pe trotuarele ude și crea în jurul felinarelor halouri vaporoase. O umezeală rece urca din stradă. Se gândi la Charlène Espérandieu. La surprinzătoarea intimitate a sărutului pe care i-l dăduse pe obraz și simţi iar un nod în stomac. Trecând pragul ușii de sticlă, își înţelese greșeala: nu era vorba despre cântece, casetele în sine îi atrăseseră atenţia. Nodul din stomac se întări ca și cum cineva i-ar fi turnat ciment pe esofag. Pulsul i se acceleră. Răsfoi înfrigurat prin agendă până găsi numărul și îl formă.

— Alo? zise o voce de bărbat.

— Aș putea să trec pe la dumneavoastră în aproximativ o oră și

jumătate?

Tăcere.

— Dar va fi trecut de miezul nopții!

— Aș vrea să arunc o privire în camera lui Alice.

— La ora asta? Nu poate aștepta până mâine?

Vocea de la capătul firului era absolut șocată. Servaz se punea în situația lui Gaspard Ferrand: fata lui era moartă de 15 ani. Ce putea fi atât de urgent, așa din senin?

— Aș vrea totuși s-o fac în seara asta, insistă el.

— Foarte bine. Nu mă culc niciodată înainte de miezul nopții. Vă aștept până la 12:30. Apoi, mă duc să mă culc.

☆ ☆ ☆

Pe la 12:25 ajunse în Saint-Martin, dar în loc să se îndrepte spre centru, intră în sensul giratoriu și se încadră în direcția orașului adormit la cinci kilometri de acolo.

Gaspar Ferrand deschise la prima apăsare pe sonerie. Părea extrem de nedumerit și curios.

— A apărut ceva nou?

— Aș vrea să mai văd o dată camera lui Alice, dacă nu vă deranjează.

Ferrand îi aruncă o privire interogativă. Purta halat peste un pulover și niște blugi vechi. Avea picioarele goale în papucii de casă. Urcă scările. Servaz îi mulțumi și urcă și el în fugă. Ajuns în cameră, se îndreptă direct spre etajera de lemn de deasupra micului birou pictat în portocaliu.

Casetofonul.

Spre deosebire de aparatul stereo de pe podea, acesta nu avea nici radio, nici CD; era un casetofon vechi pe care Alice îl luase probabil de undeva de la vechituri.

Doar că Servaz nu văzuse nicio casetă la prima sa vizită. Îl cântări în mână. Nu era mai greu decât normal – dar asta nu spunea nimic. Deschise din nou, unul câte unul, toate sertarele biroului și ale noptierelor. Nicio casetă. Nicăieri. Poate existaseră la un moment dat și apoi fata le aruncase când trecuse la CD-uri.

Atunci de ce să fi păstrat acel aparat greoi? Camera lui Alice semăna cu un muzeu al anilor 1990 – cu toate posterele acelea, CD-

urile, Game Boy-ul şi culorile…

Un singur anacronism: casetofonul…

Servaz îl apucă de mânerul de sus şi îl examină cu atenţie. Apoi apăsă pe butonul de deschidere a compartimentului pentru casete. Gol. Coborî la parter. Din salon se auzea televizorul. O emisiune literar-culturală cu program de noapte.

— Mi-ar trebui o şurubelniţă în cruce, zise el din prag. Aveţi aşa ceva?

Ferrand stătea pe sofa. De data asta, profesorul îi aruncă o privire absolut inchizitoare.

— Ce anume aţi descoperit?

Tonul îi era imperios, fierbând de nerăbdare. Voia să ştie.

— Nimic, absolut nimic, răspunse Servaz. Dar dacă găsesc ceva, o să vă spun.

Ferrand se ridică şi ieşi din cameră. Un minut mai târziu, reveni cu şurubelniţa. Servaz urcă din nou la mansardă. Desfăcu uşor cele trei şuruburi strânse lejer. *Ca de o mână de copil…*

Ținându-și respirația, scoase partea din față a carcasei.

Am găsit…

Fata fusese genială. O parte din aparat fusese complet golită de componentele electronice. Lipite de peretele de plastic cu o bandă adezivă groasă, erau trei carneţele cu coperţi albastre.

★ ★ ★

Servaz se uită la ele vreme îndelungată fără să facă nicio mişcare. Oare visa? *Jurnalul lui Alice…* Stătuse acolo ani de zile, la îndemâna tuturor. Noroc că Gaspard Ferrand păstrase camera fiicei sale intactă. Cu infinite precauţii, dezlipi banda adezivă care se uscase și se încreţise și scoase carneţelele din aparat.

— Ce e acolo? întrebă o voce în spatele lui.

Poliţistul se întoarse. Ferrand se uita ţintă la carnete. Ochii îi străluceau ca unei păsări de pradă. Ardeau de o curiozitate aproape maladivă. Comandantul deschise primul carnet şi aruncă o privire. Citi primele cuvinte. Inima începu să-i bată cu putere: *Sâmbătă, 12 august… Chiar aşa e…*

— S-ar spune că un jurnal.

— Era acolo, înăuntru? întrebă Ferrand stupefiat. În toţi anii ăştia,

a fost acolo?

Servaz dădu din cap. Văzu ochii profesorului umplându-se de lacrimi, în timp ce faţa i se strâmba într-o grimasă de disperare şi durere. Poliţistul se simţi dintr-odată foarte nelalocul său.

— Trebuie să le examinez, zise el. Poate că aceste pagini conţin vreo explicaţie a gestului ei, cine ştie. După aceea vi le dau înapoi.

— Aţi reușit, murmură Ferrand cu o voce albă. Acolo unde toată lumea a eşuat... Incredibil... Cum... Cum aţi ghicit?

— Încă nu, îl temperă Servaz. E prea devreme.

22

Se făcuse aproape opt dimineața și cerul începuse să se lumineze când termină lectura. Închise carnetele și ieși pe balcon, respirând aerul rece și proaspăt al zorilor. Se simțea extenuat. Bolnav. La capătul puterilor. Prima dată, băiatul pe nume Clément, și acum asta...

Nu mai ningea. Temperatura chiar crescuse puțin, dar grămezi de nori defilau pe deasupra orașului, iar pe versanți, profilurile brazilor abia ieșite din întunericul nopții se cufundau în ceață. Acoperișurile și străzile începură să strălucească argintii și Servaz simți primii stropi de ploaie pe față. Aceștia începură să topească zăpada adunată într-un colț al balconului și el intră în cameră. Nu-i era foame – dar trebuia să înghită măcar o cafea caldă. Coborî în veranda spațioasă Art Deco ce se ridica deasupra orașului ascuns în perdeaua ploii. Chelnerița îi aduse tartine cu pâine proaspătă, o cafea, un pahar de suc de portocale, unt și cutiuțe cu gem. Spre marea lui surpriză, le devoră pe toate. Mâncarea semăna cu un exorcism. Demonstra că el e viu și că iadul dintre paginile carnetelor nu-l putea atinge. Sau cel puțin mai putea fi ținut departe câteva clipe.

Mă numesc Alice și am 15 ani. Nu știu ce o să fac cu aceste pagini, nici dacă cineva le va citi vreodată. Poate o să le rup ori o să le ard imediat ce le voi scrie. Ori poate că nu. Dar dacă nu le scriu acum, o s-o iau razna, la naiba. Am fost violată. Nu doar de un singur nemernic, nu – ci de mai multe bestii imunde. Într-o noapte de vară. Violată...

Acel jurnal era una dintre cele mai dureroase mărturii pe care le citise în viața lui. O lectură atroce... Jurnalul intim al unei adolescente, cu desene, poezii și fraze criptice. În timpul nopții, pe măsură ce zorile se apropiau cu lentoarea unui animal înspăimântat, fusese tentat să-l arunce la gunoi. Erau puține informații concrete – mai mult aluzii și fraze cu subînțeles. Totuși, câteva fapte se distingeau cu claritate. În cursul verii lui 1992, Alice Ferrand fusese în tabăra „Capra Neagră”, în prezent dezafectată. Cea pe lângă care trecuse în drum spre Institut, evocată de Saint-Cyr și a cărei fotografie era pusă pe peretele camerei sale. În vremea în care

funcţiona, tabăra găzduia, odată cu venirea sezonului cald, copii din Saint-Martin şi din împrejurimi, proveniţi din familii prea sărace ca să le ofere altă vacanţă. Era o tradiţie locală. Alice, ale cărei câteva dintre cele mai bune prietene fuseseră trimise acolo, ceruse voie să meargă şi ea. Părinţii ezitaseră la început, apoi acceptaseră. Fata povestea că aceştia nu luaseră acea decizie doar ca să-i facă ei un hatâr, ci mai ales pentru că se potrivea cu idealul lor de egalitate şi dreptate socială. Mai adăuga că luaseră în acea zi „cea mai tragică hotărâre a vieţii lor”. Nu era supărată pe ei. Nici măcar pe ea însăşi, ci pe PORCII, NEMERNICII, NAZIŞTII (cuvinte scrise cu litere de tipar în cerneală roşie) care-i ruinaseră existenţa. Ar fi vrut să-i „castreze, emasculeze, să le taie scula cu un cuţit ruginit şi să le-o bage pe gât – apoi să-i omoare”.

Se gândi deodată că exista mai mult decât un punct comun între băiatul pe nume Clément şi Alice: amândoi erau inteligenţi şi mai maturi decât vârsta lor. Şi puteau da dovadă de o violenţă verbală incredibilă. Şi *fizică,* îşi mai spuse. Doar că primul şi-o canalizase împotriva unui vagabond, iar cealaltă împotriva ei înseşi.

Din fericire pentru Servaz, jurnalul fetei nu descria în detaliu tot ce pătimise. Nici nu era vorba despre un jurnal propriu-zis: nu prezenta experienţele de zi cu zi. Era mai mult un rechizitoriu. Un strigăt de durere. Chiar şi aşa, fiind o fată inteligentă, cu un spirit pătrunzător, cuvintele erau teribile. Iar desenele şi mai şi. Unele ar fi fost chiar remarcabile, dacă subiectul n-ar fi fost atât de macabru. Printre ele, atenţia îi fusese imediat atrasă de cei patru bărbaţi cu cape şi cizme. Alice avusese talent. Desenase şi cea mai mică cută a capelor negre şi feţele membrilor cvartetului ascunse în umbra glugilor. Alte desene îi înfăţişau întinşi pe spate, goi şi cu gurile deschise, *morţi... Un vis,* gândi Servaz.

Examinându-le, constată dezamăgit că în ciuda faptului că pelerinele erau fidel reproduse, iar corpurile goale extrem de realiste, feţele nu trimiteau la niciunul dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Nici la Grimm, nici la Perrault, nici la Chaperon... Erau nişte feţe umflate, monstruoase, nişte caricaturi ale viciului şi ale cruzimii, asemenea demonilor schimonosiţi, sculptaţi pe frontoanele catedralelor. Alice îi desfigurase intenţionat? Ori trebuia să înţeleagă că nici ea, nici

prietenele ei nu văzuseră niciodată fețele torționarilor? Că aceștia nu-și scoseseră niciodată glugile? Totuși, din desene și din texte putea deduce anumite informații. În primul rând, în desene era vorba întotdeauna de *patru* bărbați: deci violatorii reprezentau un cvartet. Apoi, jurnalul răspundea la încă o întrebare legată de punerea în scenă a morții lui Grimm: *cizmele.* Prezența lor în picioarele farmacistului reprezentase până atunci o enigmă. Dar își găsea explicația puțin mai departe:

Nemernicii vin întotdeauna în nopțile cu furtună, când plouă. Fără îndoială ca să se asigure că nimeni nu-i va descoperi în tabără. Cui i-ar trece prin cap să vină în această vale după miezul nopții, când plouă cu găleata?

Plescăie cu cizmele lor imunde prin noroiul drumului și apoi lasă urme pe culoare. Mânjesc tot ce ating, porcii nenorociți.

Râd tare, au voci puternice: recunosc cel puțin una dintre ele.

Citind această ultimă frază, Servaz tresărise. Răsfoise carnetele în toate sensurile, întorcând febril paginile – dar în nicio altă parte nu mai găsise vreo aluzie la identitatea călăilor. La un moment dat dăduse și peste: „Au făcut-o pe rând”. Cuvinte care-l lăsaseră paralizat, incapabil de a merge mai departe. Dormise câteva ore, apoi reluase lectura. Recitind unele pasaje, ajunsese la concluzia că Alice fusese violată o singură dată – ori mai bine zis o singură noapte – că nu fusese singura din acea noapte și că, în vara aceea, bărbații mai veniseră în tabără de vreo șase ori. De ce nu spusese ea nimic? De ce n-o făcuse niciunul dintre copii? Din niște aluzii, Servaz înțelese că unul dintre ei murise, căzând într-o ravenă, în aceeași vară. *Un exemplu? Un avertisment pentru ceilalți?* De aceea tăcuseră? Pentru că fuseseră amenințați cu moartea? Sau poate de rușine, convinși că nimeni nu-i va crede? Pe vremea aceea, denunțurile erau rarisime. Jurnalul nu aducea clarificări niciuneia dintre aceste întrebări.

Mai erau și poezii ce dovedeau același talent precoce ca și desenele, chiar dacă fata nu căutase valoarea literară, încercând doar să exprime oroarea în legătură cu ceea ce i se întâmplase:

Era al MEU acest CORP neînsemnat scăldat în LACRIMI?
Acea Mizerie, acea pată pe sol, acel mucegai: eram Eu?
Privind pe pământ, atât de aproape, umbra
Călăului întins;
Nici nu contează ce-au făcut, ce-au zis,
N-au putut atinge în mine nucleul dur, sămânța, esența.
„Tata, ce înseamnă TÂRÂTURĂ?"
Spunea fetița de șase ani. Iată răspunsul:
PORCI, PORCI, PORCI, PORCI

Un detaliu – cel mai sinistru dintre toate – îi atrăsese atenția, în expunerea faptelor, Alice se referea de mai multe ori la *foșnetul capelor,* la fâsâitul strident al materialului negru impermeabil atunci când agresorii se mișcau ori se deplasau. „Acel zgomot, scria ea, nu-l voi uita niciodată. Îmi va aminti întotdeauna că răul există și e zgomotos."

Acea ultimă frază îl cufundase pe Servaz într-o meditație adâncă. Continuând lectura, înțelesese de ce nu găsise niciun jurnal în camera fetei, nicio însemnare făcută cu mâna ei:

Ținusem un jurnal. Scriam în el despre viața mea neînsemnată de dinainte. Zi de zi. L-am rupt și l-am aruncat. Ce sens ar fi avut, după ASTA? Scursorile alea nu mi-au distrus doar viitorul, mi-au mânjit pentru totdeauna și trecutul.

Mai înțelese că Alice nu se putuse hotărî să arunce și carnețelele: erau singurele în care adevărul asupra celor întâmplate putea fi păstrat pe veci. Dar, în același timp, voia să se asigure că părinții ei nu vor da niciodată peste ele. *De unde și ascunzătoarea...* Știa că probabil părinții nu vor atinge nimic după moartea ei. Cel puțin așa trebuise să spere. Așa cum mai sperase totuși în secret că însemnările vor fi găsite de cineva într-o bună zi... Sigur că nu se gândise că se va întâmpla după atâta vreme și că bărbatul care le va găsi va fi un necunoscut. Oricum, fata nu alesese să-i „castreze pe nenorociți", adică nu alesese răzbunarea. *Altcineva o făcuse pentru ea...* Dar CINE? Tatăl ei, care jelea acum și moartea soției? Alt părinte? Ori poate un

fost copil abuzat care nu se sinucisese, dar care devenise un adult plin de furie, devorat pentru totdeauna de o sete de răzbunare imposibil de potolit?

Ajuns la finalul lecturii, Servaz pusese carneţelele departe de el şi ieşise pe balcon. Se sufoca. Acea cameră, oraşul, munţii. Ar fi vrut să fie departe de toate acelea.

După ce mâncă micul-dejun, urcă în cameră. În baie, puse apă în paharul pentru periuţa de dinţi şi înghiţi două dintre comprimatele primite de la Xavier. Avea febră şi se simţea ameţit. O transpiraţie fină îi perla fruntea. Avea impresia că puţina cafea pe care o băuse îi stătea ca un nod în stomac. Rămase mult timp sub apa fierbinte a duşului, apoi se îmbrăcă, îşi luă mobilul şi ieşi.

Jeepul Cherokee era parcat puţin mai jos, în faţa unui magazin de băuturi şi de suveniruri. Cădea o ploaie deasă şi rece, ce topea zăpada, şi zgomotul apei curgând în canalizare copleşea străzile. Aşezat la volanul maşinii, o sună pe Ziegler.

☆ ☆ ☆

În dimineaţa aceea, Espérandieu îşi scoase telefonul imediat ce ajunse la Brigadă. Apelul său răsună într-o clădire de zece etaje în formă de arc de cerc, situată la nr. 122, pe strada Château-des-Rentiers (nume predestinat), în arondismentul XIII din Paris. Răspunse o voce cu un uşor accent.

— Ce faci, Marissa? întrebă el.

Comandantul Marissa Pearl lucra la BRIE, Brigada de Represiune a Infracţiunilor Economice, o subdirecţie a Ministerului Economiei şi Finanţelor. Specialitatea ei: evaziunea fiscală. Marissa era expert în paradisuri financiare şi fiscale, spălare de bani, dare şi luare de mită, licitaţii publice trucate, deturnare de fonduri, trafic de influenţă, multinaţionale şi reţele mafiote. Era şi o profesoară excelentă şi Espérandieu fusese un fan al cursurilor pe care le ţinea la Şcoala de Poliţie. Obişnuia să pună o mulţime de întrebări. După cursuri, băuseră adesea un pahar şi-şi descoperiseră şi alte pasiuni comune: Japonia, benzile desenate independente, Indie Rock-ul… Păstraseră legătura: în meseria lor, o reţea bună de contacte le permitea adesea să relanseze o anchetă aflată în impas. Din vreme în vreme, îşi aminteau unul de altul printr-un mail sau telefon, aşteptând poate

ziua în care unul va avea nevoie de serviciile celuilalt.

— Îmi ascut dinţii pe un mahăr al CAC 40[45], răspunse ea. Prima mea anchetă de asemenea anvergură. Treabă multă. Dar spune!

— Prevăd că vei deveni teroarea CAC 40, Marissa, o asigură el.

— Ce problemă ai, Vincent?

— Ai ceva despre Eric Lombard?

La celălalt capăt se aşternu tăcerea.

— Asta-i bună! Cine ţi-a vândut pontul?

— Ce pont?

— Nu-mi spune că e o întâmplare: tipul pe care-l urmăresc e chiar Lombard. De unde ai avut informaţia?

Simţi că femeia devenea suspicioasă. Cei 380 de poliţişti de la financiar se mişcau într-o lume uşor paranoică: erau prea obişnuiţi să aibă de-a face cu politicieni corupţi, cu înalţi funcţionari cumpăraţi, dar și cu poliţai și avocaţi mânjiţi, trăind în umbra marilor firme transnaţionale.

— Calul preferat al lui Lombard a fost omorât acum vreo zece zile. Aici, în Pirinei. În timp ce el era într-o călătorie de afaceri în Statele Unite. Au urmat alte două crime. Bănuim că cele două afaceri sunt legate între ele. Că e vorba despre o răzbunare. Așa că încercăm să aflăm cât mai multe despre Eric Lombard. Mai ales dacă are duşmani.

Când ea începu să vorbească, o simţi mai destinsă.

— S-ar putea spune că eşti un mic băftos, domnule! (Bănui că femeia zâmbea.) Suntem pe cale să culegem laurii fără să fi dat bătălia. Ca urmare a unui denunţ. Și nici nu-ţi poţi imagina ce va ieși la iveală.

— Presupun că e ceva strict confidenţial?

— Exact. Dar dacă aflu ceva care poate avea vreo legătură cu ancheta voastră, o să-ţi dau de știre, în regulă? Două crime și un cal, zici? Ce chestie ciudată! Până una-alta, nu prea mai am timp de discuţii. Trebuie să te las.

— Pot să contez pe tine?

— Da. Imediat cum aflu ceva, îţi spun. Și viceversa, bineînţeles. Dar să fie clar: nu ţi-am spus nimic și n-ai nici cea mai mică idee la ce

---

[45] Indicele bursier al pieţei de capital din Franţa.

lucrez. Vrei să știi una bună? Lombard a plătit în 2008 mai puține impozite decât brutarul de la parterul locuinței tale.

— Cum așa?

— Foarte simplu. Are cei mai buni avocați în domeniul fiscalității. Care cunosc pe dinafară cele 486 de nișe fiscale care există în frumoasa noastră țară, mai ales sub formă de credite. Cea mai importantă e, bineînțeles, cea din colonii. În mare, investițiile făcute în colonii permit reducerea impozitelor cu până la 60% în sectorul industrial și chiar cu până la 70% pentru renovarea hotelurilor și a vaselor de croazieră. În plus, nu există nicio limită pentru valoarea investițiilor și deci pentru reducerile de impozit. Investiții care, desigur, vizează rentabilitatea pe termen scurt și aproape deloc viabilitatea economică a proiectelor. Și fii sigur că Lombard nu investește în pierdere: își recuperează el banii într-un fel sau altul. Dacă mai adaugi creditele cu titlu de convenții internaționale care evită dubla impozitare, achiziționarea de opere de artă și o grămadă de alte chestii contabile deștepte ca subscripția de împrumuturi pentru cumpărarea acțiunilor propriului Grup, nu mai ai nevoie să te ascunzi în Elveția ori Insulele Caiman. La final, Lombard plătește mai puține impozite decât un contribuabil care câștigă unu pe un milion din averea lui. Nu-i rău, nu, dacă vorbim de una dintre cele mai mari averi din top 10?

Espérandieu își aminti de ceea ce-i spusese Kleim162: cuvântul de ordine al instituțiilor financiare internaționale ca FMI ori al guvernelor era „crearea unui mediu prielnic investițiilor”, altfel spus, deplasarea poverilor fiscale dinspre cei mai bogați spre cei din clasa de mijloc. Sau, așa cum declarase cu cel mai cras cinism un miliardar american închis pentru fraude fiscale: *Doar săracii plătesc taxe.* Poate că trebuia să i-o prezinte pe Marissa contactului său. Păreau făcuți unul pentru altul.

— Merci, Marissa, pentru că mi-ai ridicat moralul pentru toată ziua.

Rămase un moment contemplând screensaverul. Se pregătea un scandal... Care îl implica pe Lombard și Grupul său... Ce legătură avea asta cu ancheta lor?

★ ★ ★

Ziegler, Propp, Marchand, Confiant și d'Humières îl ascultau pe Servaz fără să clintească. Toți aveau în față croasanti și chifle: un jandarm le adusese de la o brutărie din apropiere. La fel și ceai, cafea, doze de apă minerală și pahare. Și mai aveau un lucru în comun: oboseala care se citea pe fețele tuturor.

— Jurnalul lui Alice Ferrand ne deschide o nouă pistă, trase el concluzia. Sau poate confirmă doar una dintre ipotezele deja existente. Cea a răzbunării. După Gabriel Saint-Cyr, una dintre pistele pe care le urmărise după seria de sinucideri a fost cea a abuzurilor sexuale. Abandonată din lipsă de probe. Or, dacă e să dăm crezare jurnalului, violuri și abuzuri s-au produs și asupra adolescenților de la tabăra de vară „Capra neagră", chiar în mod repetat. Abuzuri care i-ar fi putut conduce pe unii dintre ei la sinucidere.

— Jurnal pe care numai dumneavoastră l-ați citit până acum, observă Confiant.

Servaz se întoarse spre Maillard. Acesta făcu turul mesei, distribuind mai multe teancuri de fotocopii, pe care le așeză printre cești, pahare și croasanți. Unii îi mâncaseră pe ai lor, lăsând firimituri peste tot, alții nu se atinseseră de ei.

— Aveți dreptate. Asta pentru că respectivul jurnal nu a fost destinat cititorilor. Era foarte bine ascuns. Și nu l-am descoperit, după cum v-am spus, decât noaptea trecută. Datorită unui concurs de împrejurări.

— Și dacă fata a fabulat?

Servaz își desfăcu brațele.

— Nu-mi vine să cred... O să vedeți cu toții... E prea real, prea... precis. Și apoi, dacă ar fi așa, de ce să-l mai fi ascuns?

— Și spre ce ne conduc toate astea? întrebă judecătorul. Un copil devenit adult, care se răzbună? Un părinte? În cazul ăsta, ce legătură are ADN-ul lui Hirtmann găsit la locul faptelor? Dar calul lui Lombard? N-am mai văzut niciodată o anchetă atât de încurcată.

— Nu ancheta e încurcată, replică Ziegler cu o voce tăioasă, faptele sunt.

Cathy d'Humières îl fixă mult timp pe Servaz, cu ceașca goală în mână.

— Gaspard Ferrand are un mobil foarte bun pentru toate aceste

crime, observă apoi.

— Ca toţi ceilalţi părinţi ai victimelor, răspunse el. În plus, asemenea tuturor tinerilor violaţi care nu s-au sinucis şi care au devenit adulţi.

— Asta e o descoperire foarte importantă, zise într-un final procuroarea. Ce sugeraţi, Martin?

— Urgenţa rămâne aceeaşi: găsirea lui Chaperon. Asta e prioritară. Înainte s-o facă asasinii... Începând de azi, ştim că membrii cvartetului au „lucrat" în tabără. Pe asta trebuie să ne concentrăm eforturile – şi pe sinucigaşi. Pentru că acum e clar că există o legătură între ei şi cele două victime şi că aceasta trece prin tabără.

— Chiar dacă două dintre victime n-au fost pe acolo? obiectă Confiant.

— După părerea mea, aceste carnete nu lasă nicio îndoială asupra celor petrecute. Poate că ceilalţi doi adolescenţi au fost violaţi în afara taberei. Pe de altă parte, cei patru trebuie consideraţi pedofili? Nu ştiu... Nu există nicio dovadă că au avut de-a face doar cu copii, şi nu cu adolescenţi şi chiar tineri. Reprezintă asta vreo diferenţă? Nu sunt eu în măsură s-o spun.

— Fete şi băieţi, dacă e să judecăm după lista sinucigaşilor, comentă Propp. Dar aveţi dreptate: tipi ăştia nu au profiluri de pedofili – mai degrabă de prădători sexuali, cu aplecare spre jocurile cele mai perverse şi spre sadism. Atraşi totuşi de tinereţea victimelor, fără îndoială.

— Depravaţii naibii, zise Cathy d'Humières rece. Ce intenţionaţi să faceţi pentru a-l găsi pe Chaperon?

— Nu ştiu, mărturisi Servaz.

— N-am mai avut niciodată de-a face cu aşa ceva, zise ea. Mă întreb dacă n-ar trebui să chemăm întăriri.

Răspunsul lui Servaz îi luă pe toţi prin surprindere.

— N-ar fi rău. Trebuie să localizăm şi să interogăm toţi copiii care au trecut prin tabără şi care azi sunt adulţi. Şi pe toţi părinţii rămaşi în viaţă. Odată ce reuşim să facem o listă. Muncă de ocnaş. E nevoie de timp şi de mijloace. Dar timp, cel puţin, nu avem. Trebuie să ne mişcăm repede. Aşa că rămân mijloacele. Treaba asta poate fi făcută de personalul suplimentar.

— Foarte bine, zise d'Humières. Știu că Poliția judiciară din Toulouse e îngropată în dosare, așa că o să fac apel la Jandarmerie, zise ea, uitându-se la Ziegler și Maillard. Altceva?

— Curelele cu care a fost legat Grimm, zise Ziegler. M-a contactat producătorul. Au fost vândute dintr-un magazin din Tarbes… în urmă cu câteva luni.

— Altfel spus, nu ne putem aștepta la înregistrări video, zise procuroarea. Au vândut multe?

— E vorba despre un magazin specializat în echipamente sportive. Casierele au de-a face cu zeci de clienți zilnic, mai ales în weekenduri. Nu ne putem aștepta la nimic important.

— Bun. Altceva?

— Firma care se ocupă de paza Institutului, continuă Ziegler, ne-a trimis lista cu personalul de acolo. Am început s-o studiez. Până acum, nimic notabil.

— Autopsia lui Perrault are loc azi după-amiază, mai zise d'Humières. Cine merge?

Servaz ridică mâna.

— După aceea merg la Institut să vorbesc cu Xavier, adăugă el. Avem nevoie de lista exactă cu cei care au de-a face cu Hirtmann. Și trebuie să mai sunăm și la Primăria din Saint-Martin. Să vedem dacă ne pot face o listă cu toți copiii care au trecut prin tabără. În aparență, „Capra Neagră" depindea de ei, atât din punct de vedere financiar, cât și administrativ. Trebuie să facem săpături mai ales aici: *la Institut și la tabără.* Să vedem dacă există vreo legătură între ele.

— Ce fel de legătură? întrebă Confiant.

— Imaginați-vă că am descoperi că unul dintre tinerii din colonie, una dintre victime, a devenit membru al personalului de la Institut.

Cathy d'Humières îl fixă insistent.

— E o ipoteză interesantă, zise ea.

— Vorbesc eu la Primărie, lansă Ziegler.

Servaz îi aruncă o privire surprinsă. Tânăra ridicase vocea. Nu-i stătea în fire. Dădu din cap.

— Foarte bine. Dar prioritatea rămâne găsirea lui Chaperon. Trebuie interogată fosta lui soție: poate știe ceva. Căutați prin hârtii. Poate descoperiți facturi, chitanțe de cazare, ceva care ne poate duce

la ascunzătoarea lui. Parcă aveai întâlnire cu fosta soţie în dimineaţa asta. Du-te. Apoi poţi merge la Primărie.

— Bine. Altceva? zise d'Humières.

— Profilul psihologic, zise Propp. Începusem să schiţez un portret destul de precis luând în considerare elementele găsite la faţa locului: spânzurarea, cizmele, goliciunea lui Grimm etc. Dar ceea ce am găsit în jurnal schimbă în mod radical lucrurile. Va trebui să-l refac.

— De cât timp aţi avea nevoie?

— În prezent, avem destule elemente ca să avansăm rapid. O să vă fac cunoscute concluziile mele luni.

— Luni? Sperând ca asasinii să nu lucreze în weekend, nu? replică d'Humières sec.

Sarcasmul ei îl făcu pe psihiatru să roşească.

— Încă o chestie: bună treabă, Martin. Nu m-am îndoit nicio clipă că am făcut o alegere inspirată, încredinţându-vă ancheta.

Spunând acestea își deplasă privirea de la poliţist spre Confiant – care se prefăcea că-și studiază unghiile.

★ ★ ★

Espérandieu asculta The Raconteurs cântând *Many Shades of Black,* când sună telefonul. Deveni foarte atent când recunoscu vocea Marissei, colega de la Brigada Financiară.

— Voiai să știi dacă s-au întâmplat chestii ciudate în jurul lui Lombard în ultima vreme?

— În mare, da, confirmă el, chiar dacă își aminti că formulase ideea în mod diferit.

— S-ar putea să am ceva. Nu știu dacă îţi va fi de ajutor: *a priori* nu are nicio legătură cu povestea ta. Dar s-a întâmplat de curând și se pare că a provocat oarecare agitaţie.

— Spune-mi.

Îi spuse. Explicaţia îi luă ceva timp. Espérandieu avu ceva dificultăţi în a înţelege despre ce era vorba: oricum era mai mult sau mai puţin vorba despre o sumă de 135.000 de dolari din contabilitatea de la Lombard Media, plătită pentru un reportaj televizat comandat la o firmă de producţie. După verificările făcute la respectiva firmă, s-a aflat că aceasta nu primise nicio comandă. Cu siguranţă era vorba despre o deturnare de fonduri. Când Marissa termină, Espérandieu

rămase puţin decepţionat: nu era sigur dacă înțelesese totul și nu vedea cum îl putea ajuta o treabă ca asta. Luase totuși ceva notițe.

— Te ajută sau nu?

— Nu chiar, răspunse el. Dar mulţumesc, oricum.

☆ ☆ ☆

Atmosfera ce domnea în Institut avea ceva electric: Diane îl spionase pe Xavier întreaga dimineață, urmărindu-i cele mai mici gesturi și mișcări. Acesta părea neliniștit, tensionat, la limita epuizării. Privirile lor se încrucișaseră de mai multe ori. *Ştia*... Sau, mai precis, doctorul *ştia că ea ştia*. Ori poate i se părea. Proiecţie, transfer: cunoştea prea bine sensul acelor termeni.

Oare trebuia să sune la poliție? Întrebarea o chinuise toată dimineaţa.

Nu era sigură că poliţia ar fi văzut o legătură la fel de evidentă ca ea între comanda de medicamente și moartea calului. Îl întrebase pe Alex dacă cineva de la Institut avea vreun animal, iar acesta păruse extrem de surprins înainte de a-i răspunde că nu. Își mai amintea că își petrecuse toată dimineaţa cu Xavier în momentul sosirii ei la Institut – *acea dimineață în care fusese descoperit calul* – și că tipul chiar nu părea genul care să facă o noapte albă decapitând un animal, transportându-l și apoi suspendându-l la două mii de metri altitudine, pe un ger de minus zece grade. Păruse vioi și odihnit atunci – cu toată aroganța și condescendența lui insuportabile.

Oricum, nu fusese nici epuizat, nici stresat...

Se întrebă cu un sentiment brusc de teamă dacă nu cumva se grăbea să tragă concluzii și dacă izolarea și atmosfera stranie ce domnea în locul acela nu erau pe cale s-o transforme într-o paranoică. Cu alte cuvinte, dacă nu fabula. Iar în momentul când avea să se descopere adevărata destinație a medicamentelor, urma să se facă de râs pentru că luase legătura cu poliţia și poate avea să-și piardă definitiv orice credibilitate în faţa lui Xavier și a restului angajaţilor. Ca să nu mai vorbim de reputaţia ei, la întoarcerea în Elveţia.

Perspectiva o făcu să înghețe de spaimă.

— Nu vă interesează deloc ce vă povestesc?

Reveni în prezent. Pacientul aşezat în faţa ei o privea supărat.

Chiar și acum, omul avea mâini mari, bătătorite de muncă. Un fost angajat care-și atacase patronul cu o șurubelniță, după o concediere abuzivă. Citindu-i dosarul, Diane fusese convinsă că vreo câteva săptămâni într-un spital de psihiatrie ar fi fost suficiente pentru bietul om. Dar ajunsese pe mâinile unui doctor prea zelos. Fusese internat zece ani. I se dăduseră doze masive și prelungite de psihotrope. Ajuns probabil la spital cu o simplă depresie, devenise cu timpul complet nebun.

— Ba, sigur că da, Aaron. Mă interesează...

— Eu văd cu totul altceva.

— Vă asigur...

— O să-i spun doctorului Xavier că nu vă interesează nimic din ce vorbesc eu aici.

— De ce ați vrea să faceți așa ceva, Aaron? Dacă nu vă deranjează, am putea reveni la...

— Bla-bla-bla-bla, încercați să câștigați timp.

— Să câștig timp?

— Nu sunteți obligată să repetați tot ce spun eu.

— Ce v-a venit, Aaron?

— „Ce v-a venit, Aaron?" De-o oră vorbesc la pereți.

— Nu e adevărat! Nici vorbă, eu...

— „Nu e adevărat, nici vorbă, eu..." Toc-toc-toc, ce-i în capul dumneavoastră, doctore?

— Cum?

— Ce vă umblă prin scăfârlie?

— De ce spuneți asta, Aaron?

— „De ce spuneți asta, Aaron?" întrebări și iar întrebări!

— Cred c-o să lăsăm discuția aceasta pentru mai târziu...

— Eu nu prea cred. O să-i spun doctorului Xavier că mă faceți să-mi pierd timpul. Nu mai vreau să discut cu dumneavoastră.

Fără să vrea, Diane roși.

— Haideți, Aaron! E doar a treia noastră întâlnire. Eu...

— Sunteți în altă parte, doctore. Nu vă concentrați. Vă gândiți la altceva.

— Aaron, eu...

— Știți ceva, doctore? Locul dumneavoastră nu e aici. Întoarceți-vă

de unde ați venit. În Elveția dumneavoastră natală.

Ea tresări.

— Cine v-a spus că sunt elvețiancă? N-am vorbit niciodată despre asta.

El își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs dizgrațios. Apoi o fixă cu privirea lui goală și ternă, de ardezie.

— Ce credeți dumneavoastră? Aici nu există secrete. Toată lumea știe că sunteți din Elveția, *ca Julian.*

★ ★ ★

— Nicio îndoială, zise Delmas. A fost aruncat în gol, cu ștreangul în jurul gâtului. Spre deosebire de cazul farmacistului, se observă leziuni bulbare și medulare semnificative, la care se adaugă cele cervicale, din cauza șocului.

Servaz evita să se uite la corpul lui Perrault, culcat pe burtă, cu ceafa și partea din spate a craniului deschise. Circumvoluțiunile materiei cenușii și măduva străluceau ca jeleul în lumina lămpilor din sala de autopsie.

— Fără urme de hematoame sau de înțepături, continuă legistul, dar oricum l-ați văzut conștient în cabină chiar înainte de... În concluzie, și-a urmat călăul de bunăvoie.

— Cel mai probabil sub amenințarea unei arme, zise comandantul.

— Asta nu mai e de resortul meu. O să facem oricum și o analiză de sânge. Al lui Grimm conținea urme slabe de Flunitrazepam. E un antidepresiv de zece ori mai puternic decât Valiumul, folosit în cazul tulburărilor de somn severe și comercializat sub denumirea de Rohypnol. Se mai utilizează și ca anestezic. Grimm era farmacist, poate îl folosea împotriva insomniilor. Posibil... Doar că acest medicament este clasat printre „drogurile violului”, deoarece provoacă amnezii și diminuează inhibițiile, mai ales dacă este asociat cu alcool, dar și pentru că este inodor, incolor și insipid, regăsindu-se ușor în urină, dar nu în sânge, ceea ce-l face aproape indetectabil: orice urmă chimică dispare în 24 de ore.

Servaz fluieră ușor.

— Faptul că nu am găsit decât urme slabe este din cauza intervalului de timp scurs între absorbție și momentul prelevării. Rohypnolul poate fi administrat pe cale orală sau intravenos, înghițit,

ros, dizolvat într-o băutură... Probabil că agresorul l-a folosit ca să facă victima mai docilă și mai ușor de controlat. Tipul pe care-l căutați e un fanatic al controlului, Martin. Și extrem de inteligent.

Delmas întoarse corpul pe spate. Perrault nu mai avea acea expresie terifiată pe care i-o văzuse în telecabină. În schimb, era cu limba scoasă. Legistul luă un fierăstrău electric.

— Bun, cred c-am văzut destul, zise polițistul. Oricum știm deja ce s-a întâmplat. O să citesc raportul.

— Martin, îl strigă legistul în momentul în care se pregătea să iasă.

Se întoarse.

— Nu arătați bine, zise doctorul cu fierăstrăul în mână, ca un meseriaș de ocazie. Nu faceți din povestea asta o afacere personală.

Servaz dădu din cap și ieși. Privi sicriul capitonat care îl aștepta pe Perrault la ieșirea din camera mortuară. Ieși din subsolul spitalului pe rampa de beton și inspiră lacom aerul proaspăt. Dar amintirea mirosului de formol, dezinfectant și cadavru îi rămase în nări multă vreme. Telefonul îi sună în momentul în care descuia mașina. Era Xavier.

— Am făcut lista, anunță psihiatrul. Celor care au avut de-a face cu Hirtmann. O vreți?

Servaz privi munții.

— Trec s-o iau, răspunse apoi. În scurt timp.

Cerul era înnorat, dar nu mai ploua în momentul în care plecă spre Institut și spre munți. Pe marginea drumului, la fiecare curbă, frunze galbene și ruginii, ultime vestigii ale toamnei, apăruseră de sub zăpadă și se învârtejeau la trecerea mașinii. Un vânt aspru agita crengile goale ale copacilor, care zgâriau caroseria ca niște degete descărnate. La volanul jeepului, se gândi din nou la Margot. Oare o urmărise Vincent? Apoi gândul îi zbură la Charlène Espérandieu, la băiatul pe nume Clément, la Alice Ferrand... Toți se învârteau și se amestecau în mintea lui, pe măsură ce lua virajele.

Telefonul vibră încă o dată. Răspunse. Era Propp.

— Am uitat să vă spun ceva: albul e foarte important, Martin. Albul piscurilor pentru cal, albul corpului dezgolit, pentru Grimm, zăpada din nou, pentru Perrault. Albul e culoarea criminalului. Pentru el e un simbol al purității sau al purificării. *Căutați albul.* Cred

că îl veţi găsi în mediul în care se mişcă.

— De exemplu, albul de la Institut? întrebă Servaz.

— Nu ştiu. Am înlăturat deja acea pistă, nu? Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. *Căutaţi albul.*

Servaz îi mulţumi şi închise. Avea un nod în gât. Simţea ameninţarea plutind în aer.

Nu se terminase.

III

ALB

23

— 11, zise Xavier. (Întinse foia peste birou.) 11 persoane au avut de-a face cu Hirtmann în ultimele două luni. Iată lista.

Psihiatrul părea preocupat și era tras la față.

— Am vorbit mult timp cu fiecare dintre ele, mai spuse.

— Și?

Doctorul deschise brațele în semn de neputință.

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— N-am aflat nimic. Niciunul nu pare să aibă nimic de ascuns. Ori toți au. Nu mai știu ce să zic.

Observă privirea nedumerită a lui Servaz și făcu un gest de scuză.

— Vreau să spun că aici trăim izolați, departe de tot și de toate. În acest mediu special, apar tot felul de intrigi de neînțeles pentru cei din afară. Mici secrete, manevre de culise îndreptate împotriva unuia sau altuia, bisericuțe, un întreg angrenaj de relații ale căror reguli pot părea bizare pentru cineva nepregătit să le înțeleagă... Probabil vă întrebați despre ce naiba vorbesc.

Servaz zâmbi.

— Ba nu, zise el gândindu-se la Brigadă. Știu exact despre ce vorbiți, doctore.

Xavier se relaxă puțin.

— Doriți o cafea?

— Cu plăcere.

Doctorul se ridică. Într-un colț, avea un esspresor și niște capsule într-un coșuleț. Era bună. Servaz o bău pe îndelete. Să afirme că locul acela îl făcea să se simtă prost era un eufemism dulce. Se întrebă cum putea cineva lucra acolo fără s-o ia razna. Asta nu numai din cauza rezidenților. Era ceva cu locul în sine: cu zidurile acelea, cu munții de afară.

— Pe scurt, e dificil să separi lucrurile, continuă Xavier. Aici toată lumea are micile sale secrete. În aceste condiții, nimeni nu joacă cu cărțile pe masă.

Doctorul îi adresă un mic zâmbet de scuză din spatele ochelarilor

cu ramă roșie. *Nici chiar tu, prietene,* își spuse Servaz.

— Înțeleg.

— Și bineînțeles că v-am făcut lista cu toți cei care au avut de-a face cu Julian Hirtmann, dar asta nu înseamnă că-i consider pe toți suspecți.

— A, nu?

— Asistenta noastră șefă, spre exemplu. E unul dintre cei mai vechi membri ai personalului. De pe vremea doctorului Wargnier. Mare parte din funcționarea acestei instituții se bazează pe competența ei și pe faptul că îi cunoaște pe toți rezidenții. Am cea mai mare încredere în ea. E inutil să vă pierdeți vremea cercetând-o.

Servaz se uită pe listă.

— Hmm. Elisabeth Ferney, nu?

Xavier confirmă din cap.

— O persoană de încredere, insistă el.

Servaz ridică privirea și-l scrută cu insistență. Psihiatrul roși.

— Mulțumesc, zise apoi, împăturind foaia și punând-o în buzunar. (Ezită.) Mai am o întrebare care nu are nimic de-a face cu ancheta. Pe care o adresez psihiatrului și omului, nu martorului.

Xavier ridică intrigat o sprânceană.

— *Credeți în existența Răului, doctore?*

Momentul de tăcere dură mai mult decât se așteptase. În tot acel timp, doctorul continuă să-l fixeze prin ciudații lui ochelari roșii, ca și cum ar fi încercat să ghicească unde vrea să ajungă.

— Din postura de psihiatru, răspunse într-un final, pot spune că răspunsul la această întrebare nu ține de psihiatrie. Ci de psihologie. Mai exact de morală. Din acest punct de vedere, observăm că Răul nu poate exista în absența Binelui, adică cele două noțiuni depind una de cealaltă. Ați auzit cumva de scara dezvoltării morale a lui Kohlberg? întrebă el.

Servaz făcu semn că nu.

— Lawrence Kohlberg este un psiholog american. S-a inspirat din teoria lui Piaget despre dezvoltarea cognitivă, pentru a postula existența a șase stadii ale dezvoltării umane.

Xavier făcu o pauză, se așeză mai bine în fotoliu și-și încrucișă mâinile pe pântece, încercând să-și adune ideile.

— După Kohlberg, simţul moral al unui individ se dezvoltă pe paliere succesive, odată cu personalitatea sa. Niciuna dintre aceste etape nu poate fi evitată. Odată atins un stadiu moral, individul nu mai poate da înapoi: îl dobândeşte pe viaţă. Totuşi, nu toată lumea poate atinge ultimul stadiu, nici pe departe. Mulţi se opresc la cele inferioare. În fine, aceste etape sunt comune tuturor oamenilor şi nu ţin de spaţiul cultural, sunt adică *transculturale.*

Servaz simţi că-i trezise interesul psihiatrului.

— La primul nivel, continuă doctorul cu entuziasm, binele face obiectul unei recompense, iar răul, al unei pedepse. Ca atunci când lovim un copil cu rigla peste degete ca să-l atenţionăm că a făcut ceva greşit. Capacitatea de a ne supune este văzută ca o valoare în sine, copilul ascultă pentru că adultul are puterea de a-l pedepsi. La nivelul 2, copilul nu ascultă doar pentru a se supune unei autorităţi, ci şi pentru a obţine o recompensă: începe deci să vadă un schimb de servicii...

Doctorul zâmbi uşor.

— La nivelul 3, individul atinge primul stadiu al moralei convenţionale, încercând să satisfacă aşteptările celorlalţi, ale celor din jur. E foarte importantă aici părerea familiei, a grupului. Copilul învaţă respectul, loialitatea, încrederea, recunoştinţa. La nivelul 4, noţiunea de grup se extinde la nivelul întregii societăţi. E vorba despre respectul pentru lege şi ordine. Suntem aici tot pe terenul moralei convenţionale, la stadiul de conformism: binele înseamnă să-ţi faci datoria, răul e ceea ce societatea condamnă.

Xavier se aplecă înainte.

— Începând cu stadiul numărul 5, individul trece de bariera moralei convenţionale, o depășește. Și atunci apare morala postconvenţională. Din egoist, devine altruist. E conștient și de faptul că orice valoare e relativă, că legile trebuie respectate, chiar dacă nu sunt neapărat bune. Se gândește înainte de toate la binele comun. În sfârşit, la nivelul 6, individul adoptă principii etice liber alese, care pot intra în contradicţie cu legile ţării sale, dacă el le consideră imorale. Se lasă guvernat de conștiinţă și de raţiune. Individul moral de nivel 6 are o idee clară, coerentă și integrată a propriului sistem de valori. E un actor angajat în viaţa comună, în opere de caritate, un

duşman declarat al jecmănelii, al egoismului și al lăcomiei.

— Foarte interesant, zise comandantul.

— Nu-i așa? Inutil să vă spun că marea majoritate a indivizilor rămân blocaţi în stadiile 3 și 4. Kohlberg vorbește și de un nivel 7. Puţini sunt cei care-l ating. Individul de nivel 7 se scaldă în iubirea universală, compasiune şi sacru, deasupra muritorilor obişnuiţi. Kohlberg nu dă decât câteva exemple: Iisus, Buddha, Gandhi… Într-un fel, putem spune că psihopaţii rămân undeva aproape de nivelul zero. Chiar dacă aceasta nu e o abordare prea academică pentru un psihiatru.

— Şi credeţi că putem stabili în aceeaşi manieră o scară *a răului?*

La această întrebare, ochii doctorului sclipiră în spatele ochelarilor. Părea să se întrebe unde vrea să ajungă Servaz. Acesta din urmă simţi din nou cum transpiră și i se accelerează pulsul. Ceva era pe cale să nască în pieptul lui. O teamă asemănătoare cu panica… Revăzu farurile din oglinda retrovizoare, imaginea lui Perrault urlând în telecabină, cadavrul gol al lui Grimm spânzurat de pod, calul decapitat, privirea colosului elveţian fixată asupra lui, cea a Lisei Ferney pe culoarul Institutului… Frica era acolo de la început, înăuntrul lui… Nu aştepta decât să germineze și să se dezvolte… Avu impulsul de a-și lua picioarele la spinare, de a fugi din locul acela, din valea și din munţii aceia blestemaţi…

— Mulţumesc, doctore, zise el ridicându-se grăbit.

Xavier se ridică și el zâmbind și-i întinse mâna peste birou.

— Vă rog. (Îi reţinu un moment mâna între ale sale.) Păreţi foarte obosit, arătaţi rău, comandante. Ar trebui să vă odihniţi.

— Ea doua oară pe ziua de azi când mi se spune așa, zise el zâmbind.

Dar picioarele îi tremurau când se îndreptă spre ușă.

★ ★ ★

15:30. După-amiaza de iarnă era pe sfârşite. Brazii negri se profilau pe zăpadă, întunericul se adâncea sub copaci și silueta muntelui forfeca cerul înnorat și ameninţător ce părea să se boltească ca un coviltir asupra văii. Urcă în mașină și se uită pe listă. *11 nume…* Cunoştea cel puţin două. Lisa Ferney și dr. Xavier… Apoi demară şi porni. Zăpada se topise aproape de tot pe şosea, înlocuită de o

peliculă neagră, ca de grăsime, fleşcăită şi lucitoare. Nu se întâlni cu nimeni pe drumul întunecat dar, câţiva kilometri mai departe, ajungând în dreptul taberei, descoperi o maşină parcată la intrarea pe cărare. Un Volvo 940 roşu, vechi. Servaz încetini şi încercă să citească numărul de înmatriculare în lumina farurilor. Maşina era atât de murdară, încât jumătate din acesta dispărea sub stratul de noroi şi frunze lipite pe plăcuţă. Întâmplare sau camuflaj? Servaz începu să se neliniştească.

În trecere, aruncă o privire în interior. Nimeni. Opri cinci metri mai încolo şi coborî. Nimeni nici împrejur. Crengile mişcate de vânt scoteau un sunet lugubru, asemănător cu cel al hârtiei învechite. La care se adăugau psalmodierile torentului. Lumina se estompa din ce în ce mai mult. Luă o lanternă din torpedou şi se îndreptă spre Volvo, fleşcăind prin zăpada murdară de pe marginea şoselei. În interior, nimic deosebit, în afară de aceeaşi mizerie pe care o observase pe caroserie. Încercă să deschidă portiera: încuiată.

Episodul de la telecabină îi stăruia în minte. De data aceasta se întoarse să-şi ia arma. Când ajunse la micul pod ruginit, răcoarea torentului îl învălui. Regretă că nu avea cizme, din momentul în care începu să lipăie prin noroiul de pe cărare şi îşi aminti pasajul din jurnalul lui Alice referitor la aceasta: după câţiva paşi, pantofii lui de oraş erau în aceeaşi situaţie de plâns ca Volvo-ul. Ploaia cădea din nou peste pădure. La început merse pe sub coroanele arborilor, dar din momentul în care drumul intră în luminiş, unde iarba înaltă şi urzicile răzbăteau prin stratul de zăpadă, ploaia începu să-l bată direct în cap ca zeci de degete, într-un ritm nebunesc. Servaz îşi ridică gulerul pe ceafa udă. Sub mantia ploii puternice, tabăra părea complet pustie.

Apropiindu-se de clădiri, acolo unde cărarea urca într-o pantă uşoară, alunecă pe noroi şi puţin lipsi să se întindă cât era de lung. Scăpă şi arma, care ateriză într-o băltoacă. O recuperă înjurând. Îşi spuse că, în cazul în care îl spiona cineva, era foarte amuzant de urmărit cu toate stângăciile acelea.

Clădirile păreau să-l aştepte. Se murdărise de noroi pe mâini şi pe pantaloni, iar restul hainelor îi erau înmuiate de ploaie.

Strigă, dar nu răspunse nimeni. Pulsul începuse să i-o ia razna.

Toate semnalele de alarmă treceau pe roșu, unul câte unul. Ce motiv să ai ca să te plimbi printr-o tabără de vară pustie? Și, mai ales, de ce să nu răspunzi? Sigur auzise strigătul lui purtat de ecou.

Cele trei clădiri fuseseră construite în stil chalet, dar din beton, cu doar câteva detalii din lemn, acoperișuri de ardezie, rânduri de ferestre la etaje și geamuri mari la parter. Erau legate între ele prin galerii deschise. Nicio lumină în spatele ferestrelor. Jumătate dintre geamuri erau sparte. Unele dintre ele fuseseră înlocuite cu panouri din placaj. Jgheaburile găurite vomitau șiroaie de apă ce stropeau totul în jur. Servaz plimbă fasciculul de lumină peste fațada clădirii centrale și descoperi deasupra intrării o lozincă cu litere lipsă: *Școala vieții nu are vacanțe. Cea a crimelor nici atât,* gândi el.

Deodată, o mișcare la periferia câmpului său vizual, în stânga. Se întoarse brusc. O clipă mai târziu, nu mai fu sigur de ce văzuse. Poate niște crengi bătute de vânt. Totuși, era aproape sigur că zărise o umbră în direcția aceea. O umbră printre alte umbre...

De data asta, verifică siguranța și băgă un glonț pe țeavă. Apoi înaintă, cu toate simțurile în alertă. Trecând de colțul clădirii situate cel mai în stânga, fu obligat să pășească cu atenție, deoarece solul se înclina brusc, instabil și alunecos din cauza noroiului lipicios. De-o parte și de alta, trunchiurile groase și drepte ale câtorva fagi se înălțau până a-ți atinge crengile negre, acolo sus. Printre ele zări, ridicând capul, bucăți de cer gri și ploaia ce cădea direct pe el. Panta noroioasă cobora printre copaci până la un pârâu ce curgea câțiva metri mai jos.

Dintr-odată zări ceva.

O lumină...

La fel de slabă și tremurătoare ca o nălucire. Închise ochii ca să-și alunge picăturile de ploaie de pe gene: lumina era tot acolo.

— *Asta ce naiba mai e?*

O flacără... Care dansa, fragilă și minusculă, la un metru de sol, în fața unui trunchi vertical.

Alarma lui interioară o luă razna. Flacăra fusese aprinsă de cineva – și acel cineva nu putea fi departe. Se uită în jur. Apoi coborî panta până la copac, puțin lipsindu-i să cadă încă o dată. *O lumânare...* Dintre acelea folosite ca pastile sau pentru a împrospăta aerul într-o

cameră. Era pusă pe un mic platou de lemn, fixat de trunchi. Fasciculul lanternei mătură trunchiul rugos şi, deodată, descoperi ceva care-l făcu să îngheţe. La câţiva centimetri deasupra flăcării. O inimă mare. Tăiată cu cuţitul în scoarţă. În interior, cinci nume:

Ludo + Marion + Florian + Alice + Michaël...

Sinucigaşii... Poliţistul fixă inima încremenit, interzis.

Ploaia stinse flacăra.

Atunci veni atacul. Feroce. Brutal. Terifiant. Dintr-odată simţi că nu mai e singur. O fracţiune de secundă mai târziu, ceva uşor şi rece se abătu asupra capului său. Panicat, se împotrivi şi se zbătu ca naiba, dar agresorul se ţinu tare. Simţi chestia aceea rece alunecându-i pe nas şi gură. Creierul lui înnebunit urla înăuntru: *pungă de plastic!* Bărbatul îi dădu apoi o lovitură teribilă în spatele genunchilor şi picioarele îl lăsară fără să se poată împotrivi, sub efectul durerii. Căzu la pământ, cu faţa în noroi, cu toată greutatea celuilalt peste el. Punga îl sufoca. Simţea noroiul moale şi lipicios prin plastic. Agresorul îi ţinea capul la pământ, strângându-i punga în jurul gâtului și blocându-i mâinile cu genunchii. În timp ce se sufoca, își aminti de noroiul din părul lui Grimm și o frică înghețată, incontrolabilă, îl invadă. Își agită frenetic gambele și trunchiul, încercând să-l dezechilibreze pe bărbatul din spatele lui. Degeaba. Acesta nu ceda niciun centimetru. Cu un zgomot atroce și șuierător de du-te-vino, plasticul i se dezlipea de pe față la fiecare respirație, pentru a i se lipi la loc pe nas, gură și dinți când inspira. Tăindu-i aerul aproape de tot. Dându-i un sentiment oribil de sufocare și de panică. Lipsit aproape total de aer, cu capul prins în închisoarea de plastic, avea impresia că inima i se va opri dintr-o clipă-n alta. Apoi, deodată, fu tras cu violență în spate și o coardă îi cuprinse gâtul, strângând și mai tare punga de plastic. O durere îngrozitoare îi traversă ceafa, în timp ce era din nou aruncat la pământ.

Picioarele i se agitau în toate sensurile, tălpile îi derapau pe noroi în încercarea de a diminua teribila presiune de pe gât. Fundul i se ridica, recădea și aluneca pe pământul înmuiat, iar mâinile încercau în zadar să apuce coarda și să desfacă strânsoarea mortală. Nu știa unde îi căzuse arma. Fu tras câțiva metri, rupt din încheieturi, fără suflare, asfixiat, ca un animal dus la abator.

În mai puţin de două minute, avea să moară.

Deja nu mai avea aer.

Gura i se deschidea convulsiv, dar plasticul îi împiedica fiecare încercare de a respira.

În interiorul pungii oxigenul se rarefia, înlocuit cu dioxidul de carbon pe care îl expira.

Urma să aibă aceeași soartă cu Grimm!

Sau Perrault!

Alice!

Spânzurat!

Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa când, brusc, aerul îi intră din nou în plămâni, ca şi cum s-ar fi deschis un robinet. Aer curat, nu stătut. Simţi şi ploaia curgându-i pe faţă. Inspiră aerul și ploaia cu guri lacome, salvatoare, care îi făcură plămânii să şuiere.

— RESPIRAŢI! RESPIRAŢI!

Vocea doctorului Xavier. Întoarse capul, lăsă să treacă o secundă ca să-și revină și-l văzu pe psihiatru aplecat asupra lui, sprijinindu-l. Părea la fel de înspăimântat ca și el.

— *Un... unde e?*

— A fugit. Nici n-am avut timp să-l văd. Nu mai vorbiţi şi respiraţi adânc!

Deodată se auzi un zgomot de motor și Servaz înțelese. Volvo-ul!

— La naiba, găsi el forţa să exclame.

★ ★ ★

Stătea sprijinit de un copac, lăsând ploaia să-i spele faţa şi părul. Ghemuit lângă el, psihiatrul părea la fel de indiferent faţă de ploaia ce-i uda costumul şi de noroiul ce-i acoperea pantofii impecabili.

— Tocmai coboram spre Saint-Martin, când v-am zărit maşina. Eram curios să aflu ce faceţi înăuntru. Așa că am hotărât să vin să arunc o privire.

Îl fixă intens, cu un zâmbet palid.

— Ce să fac? Sunt şi eu ca ceilalţi oameni. Ancheta, crimele... Terifiante – dar și extrem de intrigante. Pe scurt, vă căutam şi, brusc, v-am văzut acolo, la pământ, cu punga pe cap și cu această... coardă! Tipul trebuie că mi-a auzit maşina și s-a tirat repede. Cu siguranţă nu prevăzuse că va fi deranjat.

— O cap… cană, bâigui Servaz, masându-și gâtul. Mi-a în… tins o capcană.

Trase din ţigara umedă, care sfârâi. Tremura din toate încheieturile. Psihiatrul îndepărtă delicat gulerul gecii.

— Lăsaţi-mă să văd… Arată destul de urât… O să vă duc la spital. Trebuie să primiţi îngrijiri. Şi să faceţi o radiografie cervicală şi de laringe.

— Mulţumesc că aţi tre… cut pe aici…

★ ★ ★

— Bună ziua, zise domnul Monde.

— Bună ziua, răspunse Diane. Am venit să-l văd pe Julian.

Domnul Monde o examină cam bosumflat, cu mâinile lui imense agăţate de centură. Diane susţinu privirea colosului fără să clipească, străduindu-se să-și păstreze sângele rece.

— Dr. Xavier nu e cu dumneavoastră?

— Nu.

O umbră trecu pe faţa colosului. Ea îl privi încă o dată în ochi. Acesta ridică din umeri și-i întoarse spatele.

Ea îl urmă cu inima în gât.

— Vizită, lansă gardianul după ce deschise ușa celulei.

Diane intră. Ochii ei îi întâlniră pe cei miraţi ai lui Hirtmann.

— Bună ziua, Julian.

Elveţianul nu răspunse. Părea în toane proaste. Starea de spirit de data trecută se evaporase. Diane trebui să facă apel la întreaga ei voinţă ca să nu se întoarcă și să iasă înainte de a fi prea târziu.

— Nu știam c-o să primesc vizite azi, spuse el într-un târziu.

— Nici eu, replică ea. Cel puţin nu până acum cinci minute.

De data asta, el păru sincer descumpănit și ea simţi o oarecare satisfacţie. Se așeză la măsuţă și își puse hârtiile în faţă. Aşteptă ca el să vină să se așeze pe scaun, de partea cealaltă a mesei, dar bărbatul nu se mișcă, mulţumindu-se să se plimbe prin faţa geamului ca un leu în cușcă.

— Având în vedere că o să ne întâlnim cu regularitate, începu ea, aș vrea să-mi clarific câteva lucruri, în dorinţa de a fixa un cadru al schimburilor noastre de păreri și de a-mi face o idee despre cum se desfășoară treaba în această instituţie…

El se opri pentru a-i arunca o privire bănuitoare, apoi își reluă mişcarea de du-te-vino, fără o vorbă.

— Vă deranjează?

Niciun răspuns.

— Ei bine… pentru început… primiţi multe vizite, Julian?

Din nou, acesta se opri pentru a se uita la ea, înainte de a-şi relua nervos turele, cu mâinile împreunate la spate.

— Vizite din afara Institutului?

Tăcere.

— Şi aici, cine vă vizitează: dr. Xavier? Elisabeth Ferney? Cine altcineva?

Nimic.

— Vi se întâmplă să vorbiţi cu ei despre ceea ce se petrece afară?

— Dr. Xavier a autorizat această vizită? întrebă el brusc, oprindu-se în faţa ei.

Diano se forţă să ridice privirea. Ea aşezată şi el în picioare, o domina privind-o de la o înălţime considerabilă.

— Ei bine, eu…

— Pun pariu că nu. De ce aţi venit, dr. Berg?

— Hmmm… am venit să vă spun, eu…

— Ţââân-ţâss. Incredibil cât de lipsiţi de psihologie puteţi fi, voi, psihologii, uneori! Sunt o persoană bine-crescută dr. Berg, dar nu-mi place să mă ia cineva de prost, adăugă el pe un ton tranşant.

— Sunteţi la curent cu se petrece în exterior? întrebă ea, abandonând tonul profesional.

El coborî privirea spre ea, părând să reflecteze. Apoi se hotărî să se aşeze, aplecat în faţă, cu antebraţele pe masă şi degetele încrucișate.

— Vreţi să vorbim despre crime? Da, citesc ziarele.

— Adică singurele informaţii de care dispuneţi sunt cele din ziare, nu?

— Unde vreţi să ajungeţi? Ce se petrece afară de v-a adus într-o asemenea stare?

— Ce stare?

— Păreţi… *înspăimântată*. Şi nu numai. Aveţi aerul cuiva care caută ceva… sau chiar… aerul unui animăluţ hăituit, unul care sapă galerii; asta e faţa pe care o aveţi în acest moment: o faţă de şobolan

plouat... dacă aţi putea să vă vedeţi privirea! Doamne, Dumnezeule, dr. Berg, ce vi se întâmplă? Nu mai suportaţi locul ăsta, nu-i aşa? Nu vă temeţi că o să perturbaţi liniştea acestei instituţii cu toate aceste întrebări?

— Parcă aţi fi dr. Xavier, îl persiflă ea.

El zâmbi.

— A, nu, vă rog! Ascultaţi, prima dată când aţi venit aici, am simţit imediat că locul dumneavoastră nu e în această instituţie. Locul ăsta... Ce credeaţi c-o să găsiţi? *Genii ale răului?* Nu sunt decât nişte bieţi psihotici, schizofrenici, paranoici, nişte nenorociţi bolnavi, dr. Berg. Şi îmi permit să mă includ şi eu printre ei. Singura diferenţă faţă de lumea din afară e violenţa... Şi credeţi-mă că nu există doar în rândul pacienţilor...

Îşi desfăcu braţele.

— Da, ştiu că dr. Xavier are o imagine... să spunem *romanțată* asupra faptelor... Că ne vede ca pe nişte fiinţe rele, emanaţii ale lui Nemesis şi alte rahaturi. Că se crede învestit cu o misiune. Pentru el, locul acesta e ca un fel de Sfânt Graal al psihiatrilor. Prostii!

În timp ce vorbea, privirea i se întunecase, se făcuse mai dură – şi ea nu se putu abţine să nu se dea înapoi pe scaun.

— Aici, ca şi în altă parte, nu veţi găsi decât mizerie, mediocritate, rele tratamente şi doze uriaşe de medicamente. Psihiatria e cea mai mare escrocherie a secolului XX. Uitaţi-vă ce medicamente se folosesc: nici nu ştiu pentru ce sunt! Majoritatea au fost descoperite din întâmplare în alte ramuri ale medicinei.

Ea îl fixa cu insistentă.

— Vorbiţi-mi despre informaţiile pe care le aveţi, insistă apoi. Toate vin din ziare?

— NU ASCULTAŢI NIMIC DIN CEEA CE VĂ SPUN.

Pronunţase ultima frază cu voce puternică, tăioasă, autoritară. Ea tresări. Simţi că-l va pierde. Făcuse o greşeală, omisese ceva. El urma să se închidă...

— Ba da, vă ascult, eu...

— Ba nu ascultaţi nimic din ce vă spun.

— De ce spuneţi asta? Eu...

Apoi înţelese.

— Ce-ați vrut să spuneți cu: *nu există doar în rândul pacienților?*

Pe fața lui apăru un zâmbet ușor și feroce.

— Vedeți că puteți?

— Ce vrea să spună: *nu există doar în rândul pacienților?* Despre ce vorbiți? Despre nebuni? Despre bieții oameni de aici? Despre criminali? Asasini? *Ori despre membrii personalului?*

— Până la urmă îmi place mult să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre cine vorbiți, Julian? Despre *cine* e vorba?

— Ce știți, Diane? Ce-ați descoperit?

— Dacă vă spun, cine îmi garantează că n-o să mai spuneți și altcuiva?

El izbucni într-un râs înspăimântător, dezagreabil.

— Haide, Diane! Ai zice că suntem într-o nenorocită de scenă de film! Ce credeți dumneavoastră? Că treaba asta mă interesează cu adevărat? Uitați-vă la mine: n-o să ies niciodată de aici. Așa că ar putea să fie un nenorocit de cutremur acolo afară și eu n-aș avea nici în clin, nici în mânecă – asta dacă nu cumva ar crăpa pereții ăștia în două...

— ADN-ul dumneavoastră a fost găsit acolo unde a fost omorât calul, zise ea. Știați?

El se uită la ea o vreme.

— Și dumneavoastră de unde știți?

— Nu contează. Deci, o știați sau nu?

El avu un mic rictus ori poate un surâs.

— Știu ce căutați, zise apoi. Dar n-o să găsiți aici. Și răspunsul la întrebare este: EU ȘTIU TOT, DIANE. Tot ce se întâmplă în interior, dar și afară. Stați liniștită: n-o să spun nimănui nimic despre vizita dumneavoastră. Nu știu însă dacă domnul Monde va face la fel. Spre deosebire de mine, n-are libertate de mișcare. Paradoxal, nu? Și acum plecați. Asistenta-șefă trebuia să fie aici de acum un sfert de oră. Plecați! Fugiți din acest loc. Fugiți departe, Diane. Aici sunteți în pericol.

★ ★ ★

Așezat la birou, Espérandieu reflecta. După apelul Marissei îi venise o idee. Se tot gândise la suma pomenită în acea dimineață: 135.000 de dolari. Despre ce putea fi vorba? La prima vedere, n-avea

nicio legătură cu ancheta lor. La prima vedere... Apoi îi venise acea idee.

Una atât de fantezistă, că la început o respinsese.

Dar ea continuă să-l obsedeze. Cu încăpățânare. Ce-l costa să verifice? La 11 se decisese și căutase ceva pe computer. Apoi dăduse un telefon. Prima persoană de la capătul firului se arătase la început foarte reticentă. Se ferise să-i dea un răspuns clar. Nu se discuta așa ceva la telefon, mai ales cu un polițist. Când aminti de cei 135.000 de dolari, primi totuși confirmarea că acelea erau în mare tarifele pe care le practicau pentru asemenea distanță.

Starea de excitație a polițistului ajunse la paroxism.

Dădu încă vreo șase telefoane în următoarea jumătate de oră. Primele rămaseră fără rezultat. De fiecare dată, primea același răspuns: nu, nu se întâmplase nimic de felul acela la data despre care vorbea el. Din nou avu sentimentul că ideea era ridicolă. Cei 135.000 de dolari puteau fi pentru o grămadă de lucruri. Apoi mai dădu un telefon și: bingo! Ascultă răspunsul interlocutorului cu un nou amestec de stupoare și excitație crescândă. *Dacă o nimerise?* Era posibil? O mică voce interioară încerca să-i tempereze entuziasmul: era posibil să fie doar o coincidență. Dar nu credea. Nu chiar pe acea dată. După ce închise nu-și mai putu reveni. Incredibil! Cu câteva telefoane, reușise să facă un pas uriaș în anchetă.

Se uită la ceas: 16:50. Se gândi să-i spună lui Martin, apoi se răzgândi: avea nevoie de o confirmare definitivă.

Luă telefonul și formă febril un număr. *De data asta avea o pistă.*

★ ★ ★

— Cum te simți?

— Nu prea grozav.

Ziegler se uita fix la el. Părea aproape la fel de bulversată. Asistentele intrau și ieșeau din cameră. Un medic îl examinase și apoi îi făcuseră o serie de radiografii, înainte de a-l aduce înapoi în cameră pe o targă, chiar dacă era perfect capabil să meargă singur.

Xavier stătea pe un scaun de pe hol, așteptând ca Ziegler să-i ia declarația. Era și un jandarm în fața ușii, care se deschise deodată larg.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? strigă Cathy

d’Humières intrând grăbită și apropiindu-se de pat.

Servaz încercă să-i povestească cât mai pe scurt.

— Și n-ai reușit să-i vezi fața?

— Nu.

— Ești sigur?

— Tot ce pot să spun e că era solid. Și că știa foarte bine cum să imobilizeze pe cineva.

Cathy d’Humières îi aruncă o privire întunecată.

— Asta nu mai poate continua, zise ea. (Se întoarse spre Ziegler.) Suspendați toate misiunile care nu sunt urgente și concentrați tot personalul disponibil în această anchetă. Cum stăm cu Chaperon?

— Fosta lui soție n-are nicio idee unde ar putea fi, răspunse Ziegler.

Servaz își aminti că tânăra fusese la Bordeaux pentru a se întâlni cu aceasta.

— Cum e tipa?

— Genul de parvenită. Snoabă, bronzată la solar și machiată excesiv.

El nu-și putea reține un zâmbet.

— I-ai cerut detalii despre fostul soț?

— Da. Din momentul în care am amintit de el, tipa s-a închis ca o scoică. Nu mi-a spus decât banalități: despre pasiunea lui pentru alpinism și politică, despre prietenii care-i acaparau soțul, despre divorțul cu acordul ambelor părți și viețile lor care porniseră pe drumuri diferite. Dar am simțit că-mi ascundea esențialul.

Brusc lui Servaz îi reveni în minte casa lui Chaperon: *aveau dormitoare separate... La fel și Grimm cu nevasta lui... De ce?* Soțiile le descoperiseră poate teribilul secret? Avu dintr-odată convingerea că într-un fel sau altul asta se întâmplase. Sau poate că doar bănuiseră. Dar disprețul văduvei Grimm și tentativa ei de sinucidere, ca și refuzul fostei doamne Chaperon de a vorbi despre viața ei privată aveau o sursă comună: acele femei cunoșteau latura perversă și întunecată a soților lor, chiar dacă nu conștientizau adevărata amploare a crimelor pe care le săvârșiseră.

— I-ai vorbit despre ce am găsit în casă? o întrebă pe Ziegler.

— Nu.

— Fă-o. Nu mai avem niciun minut de pierdut. Sun-o şi spune-i că, în cazul în care ascunde ceva şi fostul ei soţ va fi găsit mort, ea va fi prima suspectată.

— Bine. Am mai găsit ceva interesant, adăugă ea.

Servaz aşteptă.

— În tinereţe, asistenta-şefă de la Institut, Elisabeth Ferney, a avut probleme cu legea. Multe. Furt de scuter, ultraj, droguri, loviri şi alte violenţe, escrocherie... A intrat de mai multe ori în şcoala de corecţie în acea vreme.

— Şi totuşi a ajuns la Institut?

— Chestiile alea s-au întâmplat cu multă vreme în urmă. Între timp, şi-a revenit, a fost la şcoală. A mai lucrat în câteva spitale de psihiatrie înainte ca Wargnier, predecesorul lui Xavier, s-o ia sub aripa lui ocrotitoare. Oricine are dreptul la o a doua şansă.

— Interesant.

— În plus, tipa frecventează un club de fitness din Saint-Lary, la vreo 20 de kilometri de aici. E înscrisă şi la un club de tir.

Servaz şi d'Humières ciuliră brusc urechile. Pe comandant îl lovi o certitudine: prima lui intuiţie fusese corectă. Lisa Ferney se încadra în profil... Cei care agăţaseră calul acolo sus erau nişte tipi solizi. Infirmiera-şefă putea să-i întreacă pe unii bărbaţi.

— Continuă să sapi, zise el. Poate că e într-adevăr ceva.

— A, da, era să uit: casetele...

— Da?

— Erau doar cântece de păsări.

— O!

— Bun, eu plec la Primărie să verific dacă există o listă cu elevii care au fost în tabără.

— Doamnelor, aţi vrea să-l lăsaţi pe domnul comandant să se odihnească, se auzi o voce puternică dinspre uşă.

Se întoarseră ca la comandă. Un medic de vreo 30 de ani, în halat alb, tocmai se pregătea să intre. Avea un ten mat și sprâncene groase împreunate la rădăcina nasului cărnos. Servaz citi pe halat: Dr. Saadeh. Omul se apropie zâmbind. Dar ochii nu-i zâmbeau şi sprâncenele îi erau încruntate în încercarea de a impune şi de a sugera că în acel loc judecătorii și jandarmii trebuiau să se supună

unei autorități superioare: cea a personalului medical. Servaz, pe de altă parte, începuse să tragă draperiile.

— Nici nu se pune problema să rămân aici, zise el.

— Nici nu se pune problema să vă las să plecați în starea în care sunteți, replică doctorul punându-i o mână prietenească, dar fermă, pe umăr. Nu am terminat investigațiile.

— Atunci faceți-o repede, zise el resemnat, lăsându-se din nou pe pernă.

Dar în momentul în care plecă toată lumea, închise ochii și adormi.

★ ★ ★

În același moment, un ofițer de poliție tocmai răspundea la telefon în clădirea-fortăreață a secretariatului general al Interpolului, de pe strada Charles de Gaulle nr. 200, din Lyon. Bărbatul se afla chiar în mijlocul unui *open space* plin de computere, telefoane, imprimante și aparate de cafea, ce dădea spre Ron. Mai era și un brad înalt, decorat, al cărui vârf încoronat cu o stea se ridica deasupra pereților despărțitori.

Acesta se încruntă recunoscând vocea interlocutorului.

— Vincent? Tu ești? De când nu te-am mai auzit, bătrâne? Ce mai faci?

A doua organizație ca număr de membri după ONU, Interpolul are sedii în 187 de țări. Serviciile sale centrale nu reprezintă totuși ideea de poliție propriu-zisă – fiind mai mult un serviciu de informații consultat de poliția din țările membre datorită expertizei și a bazelor sale de date – dar dispune de o bază de date cu 178.000 de infractori și 4500 de urmăriți. Un serviciu care emite anual mai multe mii de mandate de arestare internaționale: faimoasele „notificări roșii”. Bărbatul care tocmai răspunsese se numea Luc Damblin. Ca și pe Marissa, Espérandieu îl cunoscuse la Școala de Poliție. Cei doi făcură schimb de amabilități, apoi Espérandieu trecu la subiect.

— Am nevoie de un serviciu.

Damblin se uită mașinal la portretele afișate în fața lui pe perete, deasupra xeroxului: mafioți ruși, proxeneți albanezi, magnați ai drogurilor din Mexic și Columbia, hoți de bijuterii sârbi și croați ori pedofili transnaționali care acționau în țările sărace. Cineva le pusese

căciuli roșii și bărbi albe de Moș Crăciun. Nici așa nu arătau prea simpatici. Ascultă răbdător explicațiile colegului său.

— Pot să spun că ai noroc, răspunse el. Știu un tip de la FBI, din Washington, care-mi datorează un serviciu. I-am dat o mână de ajutor într-una dintre anchete. O să-l sun, să văd ce poate face. Dar de ce ai nevoie de informația asta?

— Pentru o anchetă în curs.

— Legată de Statele Unite?

— O să-ți explic. Îți trimit fotografia, mai zise Espérandieu.

Tipul de la Interpol se uită la ceas.

— S-ar putea să dureze puțin. Omul meu e destul de ocupat. Pentru când ai nevoie de informație?

— Cât se poate de urgent, din păcate.

— Întotdeauna e urgent, răspunse Damblin prompt. Nu-ți fă probleme: cererea ta va avea prioritate. Așa, de dragul vremurilor trecute. Și apoi, e aproape Crăciunul: ăsta va fi cadoul meu pentru tine.

★ ★ ★

Se trezi două ore mal târziu. Avu nevoie de o secundă ca să recunoască patul de spital, camera albă, fereastra mare cu jaluzele albastre. Când realiză unde se afla, își căută din ochi hainele, le descoperi puse una peste alta într-un sac de plastic transparent așezat pe un scaun, sări din pat și încercă să se îmbrace cât de repede posibil. Trei minute mai târziu, ieșea la aer și-și scotea telefonul.

— Alo?

— Sunt Martin. Hanul e deschis în seara asta?

La celălalt capăt al firului, bătrânul domn râse.

— Ai făcut bine că ai sunat. Tocmai mă pregăteam să iau cina.

— Aș vrea să-ți pun și câteva întrebări.

— Și eu care credeam că mă suni doar pentru calitățile mele de bucătar. Ce decepție! Ai găsit ceva nou?

— O să-ți explic.

— Foarte bine. Atunci pe curând.

★ ★ ★

Noaptea se lăsase deja, dar strada din fața liceului era bine luminată. În mașina fără însemnele poliției, parcată la zece metri

depărtare, Espérandieu o văzu pe Margot Servaz ieșind. Aproape că n-o recunoscu: părul negru se transformase într-un blond nordic. Își împletise două codițe care o făceau să pară o caricatură de *Mädchen*[46]. Și purta o bonetă ciudată.

Când se întoarse cu spatele, văzu, chiar de la acea distanță, că-și făcuse și un nou tatuaj pe ceafă, între codițe. Unul enorm, policrom. Vincent se gândi la fetița lui. Cum ar reacționa, dacă peste ani ar recurge la asemenea modificări corporale? Asigurându-se că aparatul foto e la locul lui pe scaunul din dreapta, porni motorul. Ca și în ajun, Margot stătu la palavre pe trotuar cu prietenele ei și-și rulă o țigară. Apoi cavalerul pe scuter își făcu din nou apariția.

Espérandieu oftă. Cel puțin, de data asta, dacă-i pierdea din vedere, știa unde să-i găsească. Nu mai era nevoit să facă aceleași manevre riscante ca înainte. Porni mașina și se lansă în urmărire. Pe scuter, băiatul se deda la acrobațiile obișnuite. Pe iPhone, Gutter Twins cântau: *O, Tată, nu pot să cred că vei pleca.* La următorul semafor, Espérandieu încetini și opri. Mașina următoare se oprise și ea, iar scuterul era cu patru mașini mai în față. Știa deja că la intersecție vor merge tot înainte. Se destinse.

Vocea aspră din căști declara: „Mama nu mă cunoaște / Iar tata nu e stăpânul meu” când, la lumina verde, scuterul viră brusc la dreapta, bârâind. Espérandieu se neliniști. *Ce i-a apucat, fir-ar?* Ăsta nu era drumul spre casă. În față, coloana se punea în mișcare cu o încetineală exasperantă. Începu să intre în panică. Semaforul se făcu galben, apoi roșu. Trecu oricum. Exact la timp ca să zărească scuterul care făcea stânga la următorul semafor, două sute de metri mai încolo. *Mama mă-sii!* Unde se tirau așa? Trecu prin intersecție pe galben și reuși să reducă serios distanța între ei.

Merg spre centru.

Acum se afla în coada lor. Traficul era mult mai intens, începuse să plouă și farurile mașinilor străluceau pe asfaltul ud. În aceste condiții era mult mai greu de depistat. Apucă rapid iPhone-ul și dădu pe aplicația „Info trafic”, apoi făcu zoom pe următorul loc aglomerat, depărtând indexul și degetul mare pe ecranul tactil. Șaisprezece

---

[46] *Fetiță* (în lb. germană, în orig.).

minute mai târziu, scuterul își lăsă pasagera pe șoseaua Alsace-Lorraine și se îndepărtă în grabă. Espérandieu parcă într-un loc interzis, lăsă în jos parasolarul cu eticheta POLIȚIA și coborî. Instinctul îi spunea că de data asta urma să se întâmple ceva. Apoi își aminti că lăsase aparatul foto pe scaunul din dreapta, înjură, se întoarse să-l ia și fugi pentru a nu-și scăpa ținta din ochi.

Nu intra în panică: Margot Servaz mergea liniștită prin mulțimea din fața lui. Fără să se oprească, el deschise aparatul și verifică dacă funcționează.

Fata o luă prin Piața Esquirol. Vitrinele erau luminate, iar ghirlandele de sărbători împodobeau copacii și fațadele vechi ale clădirilor. Cu câteva zile înainte de Crăciun, pe străzi era multă lume. Ceea ce-i convenea de minune: nu risca să se deconspire. Brusc, o văzu oprindu-se și uitându-se în jur, apoi descriind un cerc și intrând în berăria Père Léon. Lui Espérandieu i se aprinseră toate semnalele de alarmă: nu era comportamentul cuiva care n-are nimic de ascuns. Grăbi pasul și merse până în fața restaurantului cam dubios în care dispăruse fata. Avea o dilemă: o întâlnise deja pe Margot de vreo șase ori. Cum ar fi reacționat dacă l-ar fi văzut intrând imediat după ea?

Se uită pe fereastră exact în momentul în care ea se așeza pe un scaun, după ce depusese un sărut pe buzele tipului așezat de cealaltă parte a mesei. Părea radioasă. Espérandieu o văzu râzând fericită la vorbele tipului.

După care, își întoarse privirea spre el. *O, la naiba!*

★★★

În acea seară friguroasă de decembrie, contempla stelele semănate deasupra munților și luminile morii reflectându-se în apă, anticipând căldura plăcută din interior. Un vânt mușcător îi înțepa obrajii, iar ploaia se transforma din nou în ninsoare. Când proprietarul morii deschise ușa, Servaz îl văzu rămânând cu gura căscată.

— Doamne, Dumnezeule! Ce ți s-a întâmplat?

Servaz știa că arăta ca naiba, pentru că se uitase într-o oglindă de la spital. Pupile dilatate și ochi roșii, injectați, demni de Christopher Lee în *Dracula,* gât vânăt până la nivelul urechilor, zona gurii și a nasului iritate de frecarea pungii de plastic și o cicatrice oribilă, violacee, acolo unde coarda îi strânsese gâtul. Ochii îi lăcrimau din

cauza frigului ori a tensiunii nervoase.

— Am întârziat, zise el cu o voce răgușită. Dacă-mi permiți, voi începe prin a intra. E frig în seara asta.

Încă tremura din toate încheieturile. Ajunși înăuntru, Saint-Cyr îl studie îngrijorat.

— O, Doamne! Vino încoace să te încălzești, mai zise fostul judecător coborând treptele spre sufragerie.

Ca și data trecută, masa era aranjată. Un foc deschis scânteia în șemineu. Saint-Cyr trase un scaun pentru comandant. Luă apoi o sticlă și un pahar.

— Bea. Și nu te grăbi. Ești sigur că te simți bine?

Servaz îi făcu semn că da. Bău o gură. Vinul avea o culoare roșu-închis, aproape neagră. Era tare, dar excelent. Cel puțin pentru el, care nu era cine știe ce cunoscător.

— Somontano, zise Saint-Cyr. Îl aduc de pe cealaltă parte a Pirineilor, din zona înaltă a Aragonului. Și acum, spune-mi, ce ți s-a întâmplat?

Servaz îi povesti. Mintea i se întorcea fără încetare în tabără și, de fiecare dată, o descărcare prelungă de adrenalină îl traversa din cap până-n picioare ca un os de pește ce intră pe gâtul unei pisici. Cine încercase să-l stranguleze? Refăcea în minte filmul zilei. Gaspard Ferrand? Elisabeth Ferney? Xavier? Dar acesta îl salvase. Ori dăduse înapoi în ultimul moment, temându-se să omoare un polițist? Era pe punctul de a da colțul, apoi se trezise cu Xavier lângă el. Dar dacă era vorba despre aceeași persoană? Și totuși nu, pentru că auzise Volvo-ul demarând! Rezumă apoi evenimentele din ziua aceea și din ajun, fuga precipitată a lui Chaperon, casa goală, descoperirea capei și a inelului, cutia de gloanțe de pe birou…

— E clar că te apropii de adevăr, concluzionă Saint-Cyr îngrijorat. Ești foarte aproape. Dar asta, arătă el spre gâtul lui Servaz, ceea ce ți-a făcut, e… de-o violență fără precedent – tipul nu se mai dă în lături de la nimic. E gata să omoare și un polițist dacă e nevoit.

— El sau ei, preciză comandantul.

Saint-Cyr îl privi ascuțit.

— Pentru Chaperon e al naibii de rău.

— N-ai nicio idee unde s-ar putea ascunde?

Magistratul se gândi o vreme.

— Nu. Dar tipul e un împătimit al muntelui și al alpinismului. Cunoaște toate cărările, toate refugiile, atât de pe partea franceză cât și de pe cea spaniolă. Ar trebui să vorbești cu Jandarmeria Montană.

Bineînțeles. De ce nu-i trecuse prin cap?

— Am făcut ceva ușor, mai zise judecătorul. Așa cum m-ai sfătuit. Păstrăv cu sos de migdale. O rețetă spaniolă. Hai să mâncăm și-mi mai povestești noutățile.

Merse la bucătărie și reveni cu două farfurii aburinde. Servaz mai bău o gură de vin, apoi atacă păstrăvul. Mirosea delicios. Sosul era ușor, dar excelent parfumat, cu gust de migdale, usturoi, lămâie și pătrunjel.

— Crezi deci că cineva vrea să-i răzbune pe acei adolescenți?

Servaz confirmă cu o grimasă. Îl durea gâtul la fiecare înghițitură. Se sătură foarte repede. Împinse farfuria.

— Îmi pare rău, nu mai pot, zise el.

— Nicio problemă. O să-ți fac o cafea.

Dintr-odată, își aminti de inima tăiată în scoarța copacului. Cu cinci nume în interior. Cinci dintre cei șapte sinucigași.

— Deci zvonurile erau adevărate, zise Saint-Cyr revenind cu o ceașcă. Incredibil cum am ratat acel jurnal. N-am reușit să găsim nici cel mai mic indiciu legat de el.

Servaz înțelese. Pe de o parte, judecătorul era ușurat că adevărul ieșise în sfârșit la iveală, pe de alta, simțea ceea ce simte oricine urmărește un obiectiv ani întregi și care, brusc, în momentul în care deja se resemnase că n-o să-l atingă niciodată, vede pe altcineva făcând-o în locul său: acea senzație că ratase esențialul, că-și pierduse timpul degeaba.

— Până la urmă, intuiția ta a fost corectă. Aparent, membrii cvartetului nu-și scoteau niciodată capa când treceau la fapte, așa că victimele nu le vedeau fața.

— Oricum: niciuna nu a făcut vreodată plângere!

— Ceea ce se întâmplă de obicei în aceste cazuri, știi și tu la fel de bine ca mine. Realitatea e descoperită doar ani mai târziu, când victimele cresc, capătă încredere și nu se mai tem de călăii lor.

— Presupun că ai verificat deja lista copiilor trecuți prin tabără?

menționă Saint-Cyr.

— Care listă?

Judecătorul îl privi mirat.

— Cea pe care am făcut-o și care se află în cutia pe care ți-am dat-o.

— Nu era nicio listă în cutie, răspunse Servaz.

Saint-Cyr păru jignit.

— Ba sigur că era! Crezi că m-am ramolit? Toate documentele sunt acolo, sunt sigur. Inclusiv lista. La vremea aceea am încercat să stabilesc o legătură între sinucigași și copiii trecuți prin tabără, așa cum ți-am mai povestit. Mi-am spus că poate au mai fost și alte sinucideri înainte, trecute cu vederea drept cazuri izolate. Asta mi-ar fi confirmat bănuiala că sinuciderile aveau legătură cu „Capra Neagră”. Așa că m-am dus la Primărie și am obținut lista tuturor copiilor care au trecut prin tabără de la înființarea ei până la acel moment. Și am pus-o în cutie.

Judecătorului nu-i plăcea să-i pui în discuție cuvântul. Nici facultățile intelectuale, remarcă Servaz. Omul părea foarte sigur de sine.

— Îmi pare rău, dar n-am găsit nimic de genul ăsta în cutie.

Celălalt îl fixă clătinând din cap.

— Ceea ce aveți voi sunt fotocopii. Am fost extrem de meticulos, făcând fotocopii fiecărei piese din dosar. Și sunt sigur că am pus și lista. (Se ridică.) Hai cu mine.

Merseră pe un hol pardosit frumos cu piatră gri cu aspect învechit. Judecătorul împinse o ușă joasă și apăsă pe un comutator. Servaz descoperi un mic haos, un birou plin de praf, într-o dezordine incredibilă. Bibliotecă, scaune și gheridoane – toate acoperite de cărți de drept puse la nimereală, de vrafuri de dosare și de mape din care ieșeau o mulțime de foi în dezordine. Erau până și pe podea și prin toate colțurile. Saint-Cyr scotoci bombănind printr-un vraf de 30 de centimetri de pe un scaun. Fără succes. Apoi în altul. După cinci minute se îndreptă de spate, ținând în mână câteva foi prinse cu agrafă pe care i le întinse triumfător lui Servaz.

— Iată.

Comandantul consultă lista. Zeci de nume, dispuse în două

coloane pe trei pagini. Privirea îi alunecă de-a lungul coloanelor. La început nu-i sări în ochi niciunul. Apoi apăru un nume familiar: *Alice Ferrand*... Se uită mai departe. *Ludovic Asselin*... Încă unul dintre sinucigași. Puţin mai încolo, al treilea: *Florian Vanloot*... Căută și numele celorlalţi doi adolescenţi care trecuseră prin tabără înainte de a-și pune capăt zilelor, până când întâlni un nume – perfect neașteptat...

Un nume despre care n-ar fi crezut niciodată că s-ar putea găsi acolo.

Și care îi dădu ameţeală. Tresări ca electrocutat. Pentru o clipă se crezu victima unei halucinaţii. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. Dar numele era tot acolo, printre cele ale altor copii. Irène Ziegler.

La naiba, e imposibil!

24

Rămase vreme îndelungată la volanul jeepului Cherokee, cu privirea în gol. Nu vedea fulgii care cădeau din ce în ce mai numeroși, nici stratul de zăpadă care se îngroșa din ce în ce mai mult pe șosea. Un cerc de lumină se întindea la umbra unui felinar. Luminile din moară se stinseră una după alta – cu excepţia uneia. Cu siguranţă cea din dormitor. Servaz își spuse că fostul judecător citea probabil în pat. Nu lăsase jaluzelele. Ar fi fost inutil: un eventual hoţ trebuia să înoate mai întâi contra curentului și apoi să se caţere pe perete pentru a ajunge la ferestre. Amplasarea era cel puţin la fel de eficace precum un câine de pază sau o alarmă.

Irène Ziegler... Numele ei era pe listă... Se întrebă ce însemna asta. Se revăzu după prima lui vizită la Saint-Cyr, cu acea cutie în braţe. Își aminti și de ea, cum i-o luase și scosese una câte una piesele anchetei legate de sinucigași. Saint-Cyr avea dreptate: lista copiilor care fuseseră în tabără era acolo în acel moment. Și dacă bătrânul se ramolise? Poate că începea să uite și nu voia s-o admită. Poate că pusese lista în altă parte. Dar mai exista și altă ipoteză, mult mai tulburătoare. Cea conform căreia Servaz n-o văzuse niciodată pentru că *Irène Ziegler o făcuse pierdută.* Își aminti că aceasta nu se grăbise să vorbească despre sinucigași când el adusese vorba despre ei prima dată, în acea noapte de la Jandarmerie. Brusc, îl asaltă o altă imagine: era prizonier în telecabină și încerca s-o găsească. Ar fi trebuit să ajungă înaintea lui, doar era mai aproape, dar nu era acolo când el se urcase în teleferic. La telefon îi explicase că tocmai avusese un accident de motocicletă și era pe drum. N-o mai văzuse decât *după aceea:* Perrault era mort în acel moment.

Realiză că încheieturile i se albiseră de cât de tare strângea de volan. Se frecă la ochi. Era epuizat, la limita nervilor, își simţea corpul ca lovit de tren, iar îndoiala i se răspândea prin vene ca o otravă mortală. Alte gânduri îl invadară: tânăra se pricepea la cai, pilota mașina și elicopterul ca un bărbat, cunoștea regiunea ca pe propriile buzunare. Își aminti și felul în care, chiar în acea dimineaţă, se oferise voluntar pentru vizita la Primărie. Știa deja ce urma să găsească. Era

singura pistă care putea duce la ea. Oare scotocise și prin hârtiile lui Chaperon ca să încerce să dea de el? *Ea era cea care încercase să-l omoare în tabără? Care ținuse coarda și punga?* Nu putea crede așa ceva.

Oboseala îi încetinea mintea. Nu mai reușea să gândească clar.

Cum trebuia să acționeze? N-avea nicio dovadă contra ei.

Se uită la ceasul de bord, luă telefonul și-l sună pe Espérandieu.

— Martin? Ce s-a întâmplat?

Servaz îi povesti despre judecătorul pensionar și dosarele lui, apoi îi împărtăși descoperirea pe care tocmai o făcuse. La capătul firului se lăsă un lung moment de tăcere.

— Crezi că e ea? zise într-un final adjunctul, părând sceptic.

— Nu era cu mine când l-am văzut pe Perrault în cabină împreună cu asasinul. Acesta din urmă purta o cagulă. S-a ascuns în spatele victimei când am trecut unii pe lângă alții, ca să nu-i văd ochii. Ar fi trebuit să ajungă prima – nu era acolo. N-a ajuns decât mult mai târziu. (Brusc, îl străbătu alt gând.) A fost în tabără și nu mi-a spus nimic. Se pricepe la cai, cunoaște munții ăștia, e sportivă și știe, fără îndoială, cum să manevreze o coardă de alpinism...

— O, Doamne! exclamă Espérandieu, zdruncinat.

Vorbea încet și Servaz își spuse că trebuia să fie în pat cu Charlène, care probabil dormea.

— Și ce facem? întrebă el.

Tăcere. Ghici stupoarea lui Espérandieu, în ciuda distanței. Nu era obișnuit ca șeful lui să-i cedeze frâiele anchetei.

— Ai o voce ciudată.

— Sunt epuizat. Cred că am și febră.

Nu-i spuse despre ce pățise în tabără. N-avea chef să vorbească despre asta deocamdată.

— Unde ești acum?

Servaz se uită din nou la strada pustie.

— În fața casei lui Saint-Cyr.

Din obișnuință, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Și în spate drumul era pustiu, nici țipenie de om. Obloanele ultimelor case, la câteva sute de metri mai încolo, erau trase. Doar fulgii de zăpadă cădeau deși, în tăcere.

— Întoarce-te la hotel, zise Espérandieu. Nu fă nicio mişcare deocamdată. Vin cât pot de repede.

— Când? În seara asta?

— Da. Mă îmbrac și plec. Și Ziegler, știi unde e?

— Presupun că la ea acasă.

— Sau îl caută pe Chaperon. Poate ar trebui s-o suni, doar ca să verifici.

— Și să-i spun ce?

— Nu ştiu. Că nu te simţi bine, că eşti bolnav. Eşti epuizat, chiar tu ai zis-o. Se simte şi în voce. Spune-i că mâine rămâi în pat, că nu mai poţi. Vom vedea cum reacţionează.

Servaz zâmbi. După tot ce se întâmplase, chiar l-ar fi putut crede.

☆☆☆

— Martin? Ce se întâmplă?

El ciuli urechile. În fundal se auzea un televizor. Ziegler era acasă. Ori la altcineva. Un apartament? O casă? Nu reușea să-și închipuie locul în care trăia. În orice caz, nu era afară, bântuind ca un lup flămând pe urmele primarului. *Ori pe ale lui...* O revăzu în minte cu combinezonul ei de piele, cizmele cu toc și mașina puternică; apoi la manșa elicopterului. Deodată avu certitudinea că era ea.

— Nimic, zise. Te-am sunat să-ţi spun că fac o pauză. Trebuie să dorm.

— Nu te simțeai mai bine?

— Nu știu. Nu mai reușesc să leg ideile. Nu mai pot nici să gândesc. Sunt epuizat și am o durere atroce de gât. (Nicio minciună nu era mai bună decât cea care conţinea o parte de adevăr.) Crezi că te poţi descurca singură mâine? Trebuie să-l găsim pe Chaperon cu orice preţ.

— Bine, zise ea după o scurtă ezitare. Oricum nu eşti în stare să continui. Odihnește-te. Te sun cum apare ceva nou. Până atunci mă duc și eu să mă culc. Ai spus-o. Trebuie să ne păstrăm mintea limpede.

— Noapte bună, Irène.

Întrerupse convorbirea și îl sună pe adjunctul său.

— Espérandieu.

— E acasă. În tot cazul, se auzea un televizor în fundal.

— Dar nu dormea.

— Ca o mulţime de oameni care se culcă târziu. Şi tu, pe unde eşti?

— Pe autostradă. Mă opresc să bag benzină şi vin. N-am văzut niciodată o zonă rurală atât de întunecată. Ajung în vreo 50 de minute. Ce zici, ar trebui să mergi să te plantezi în faţa casei ei?

Ezită. Ar fi în stare?

— Nici nu ştiu unde locuieşte.

— Glumeşti?

— Nu.

— Atunci cum facem?

— O sun pe d'Humières, decise comandantul.

— La ora asta?

Puse mobilul pe pat, merse în baie şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Ar fi băut bucuros o cafea, dar n-avea unde. Reveni în cameră şi o sună pe Cathy d'Humières.

— Martin? Pentru numele lui Dumnezeu! Ştii cât e ceasul? Ar trebui să dormi în starea în care eşti!

— Îmi pare rău, dar e o urgenţă.

Intui că procuroarea se ridica în capul oaselor.

— Încă o victimă?

— Nu. Doar o piesă grea. Avem un nou suspect. Dar nu pot vorbi cu nimeni despre asta deocamdată. În afară de dumneavoastră.

— CINE? zise ea trează dintr-odată.

— Căpitanul Ziegler.

Tăcere prelungită la capătul firului.

— Povesteşte-mi tot.

El o făcu. Îi vorbi despre lista lui Saint-Cyr, despre absenţa lui Irène în momentul morţii lui Perrault, de reticenţa ei în a-şi aminti de copilărie şi de trecerea ei prin tabără, despre minciunile prin omisiune în ceea ce priveşte viaţa personală.

— Asta nu dovedeşte că e vinovată, zise d'Humières.

Răspuns de jurist, îşi spuse el. Dar din punctul lui de vedere, Irène Ziegler devenise suspectul numărul 1. Totuşi nu-i vorbi despre intuiţia lui de poliţist.

— Dar ai dreptate, e şocant. Povestea aia cu lista nu-mi place

deloc. Și ce vrei de la mine? Cred că nu m-ai sunat la ora asta ca să-mi spui ceva ce putea aștepta până mâine.

— Avem nevoie de adresa ei. N-o am.

— Noi?

— I-am cerut lui Espérandieu să vină aici.

— Aveţi de gând s-o supravegheaţi? În noaptea asta???

— Poate.

— Doamne! Martin! Trebuie să dormi! Te-ai uitat recent în oglindă?

— Mai bine nu.

— Nu-mi place deloc treaba asta. Fii prudent. Dacă e ea, poate deveni periculoasă. A omorât deja doi bărbaţi. Și se pricepe la arme cel puţin la fel de bine ca voi.

Ce eufemism drăguţ, gândi el care era nul la tir. Cât despre adjunctul său, nu-l prea vedea în postura de inspector Harry[47].

— Sună-mă în cinci minute. Dau niște telefoane, zise ea. Pe curând.

Espérandieu bătu la ușă 40 de minute mai târziu. Avea zăpadă pe hanorac și în păr.

— Ai un pahar cu apă și o cafea? spuse el cu un tub de aspirină în mână. (Apoi ridică privirea și-și văzu șeful.) O, rahat!

★ ★ ★

Aproximativ pe la ora la care Servaz ieșea de la Saint-Cyr, Diane era încă la birou.

Se întreba ce trebuia să facă. Nerăbdătoare să treacă la fapte. Dar în ce măsură? Tentaţia de a se preface că nu se întâmplase nimic și de a uita ce descoperise era mare. Să vorbească cu Spitzner? La început crezuse că era singura soluție, dar acum nu mai era atât de sigură. În realitate, nu prea știa la cine să apeleze.

Era singură, nu se putea baza decât pe ea însăși. Se uită în colțul ecranului să vadă cât e ceasul.

23:15.

În Institut domnea o tăcere absolută, în afara vântului care bătea în ferestre. Tocmai terminase de completat tabelul Excel cu datele

---

[47] Personaj dintr-un film polițist american din 1971, *Dirty Harry,* cu Clint Eastwood în rolul principal.

adunate în cursul şedinţelor din acea zi. Xavier plecase de la birou de mult. *Acum ori niciodată...* Simţi un nod în stomac. Ce se întâmpla dacă o prindea cineva? Mai bine nici să nu se gândească.

☆☆☆

— O văd.

Espérandieu îi dădu binoclul. Servaz îl îndreptă spre micul imobil de trei etaje de la baza dealului. Irène Ziegler stătea în mijlocul salonului, cu mobilul la ureche. Vorbea agitat. Era îmbrăcată de stradă – *nu ca o persoană care mai stă puţin la televizor înainte de culcare.*

— Nu pare să se pregătească de somn, comentă Espérandieu luând din nou binoclul.

Stăteau pe o mică înălţime, la marginea parcării prevăzute cu o tablă de orientare, la vreo 20 de kilometri de Saint-Martin. Parcarea era înconjurată de un gard viu. Se strecuraseră în spaţiul dintre doi arbuşti. Un vânt glacial mişca gardul. Servaz îşi ridicase gulerul gecii, iar Espérandieu se ascunsese sub gluga hanoracului, care începea să se acopere de zăpadă. Comandantul tremura de-i clănţăneau dinţii. Era 12:42.

— Iese! anunţă Espérandieu, văzând-o luând o geacă de motociclist de lângă uşă.

Un minut mal târziu, tânăra trânti uşa apartamentului. Îndreptă binoclul spre intrarea în imobil. Ziegler apăru 20 de secunde mai târziu. Coborî treptele şi o luă spre motocicletă, în ciuda ninsorii.

— La naiba! Incredibil!

Alergară la maşină. Roţile din spate derapară uşor când luară curba de la baza dealului, lângă imobil. La timp pentru a vedea motocicleta făcând dreapta în capătul de sus al străzii ce urca spre centrul orăşelului. Când ajunseră la rândul lor în intersecţie, semaforul se făcu roşu. Trecură oricum. Puţine şanse să întâlnească pe cineva la ora şi pe vremea aceea. Intrară pe un bulevard lung şi acoperit de zăpadă. În depărtare, Ziegler conducea foarte încet. Ceea ce le uşura sarcina, dar îi şi supunea riscului de-a fi reperaţi, pentru că erau absolut singuri, ea şi ei, pe bulevardul albit de nea.

— Ne vede, dacă merge tot aşa, zise Espérandieu încetinind şi el.

Părăsiră orăşelul şi rulară zeci de minute cu viteză redusă,

traversând două sate pustii și câmpuri acoperite de zăpadă, cu munții tot timpul de-o parte și de cealaltă. Espérandieu o lăsase să se îndepărteze până la a nu mai vedea decât lumina roșie din spate strălucind stins, asemenea unui capăt de ţigară, prin întunericul accentuat de perdeaua de ninsoare.

— Unde merge în ritmul ăsta?

Aceeași uimire care-l stăpânea pe șeful lui îi răzbătea și lui din voce. Servaz nu răspunse.

— Crezi că l-a găsit pe Chaperon?

La acea idee, comandantul se încordă. Simţi ridicându-i-se tensiunea. Se temea de ce putea să se întâmple. Totul confirma că avusese dreptate: ea îl minţise. Nu se dusese să se culce, ci ieşise în mijlocul nopţii, fără ştirea nimănui. Nu înceta să se întoarcă la diferite etape ale anchetei, la fiecare detaliu care o incrimina.

— A făcut dreapta.

Servaz își întoarse privirea în faţă. Ziegler tocmai părăsea șoseaua, îndreptându-se spre o parcare luminată, în faţa unei clădiri joase și dreptunghiulare ce semăna cu unul dintre nenumăratele depozite comerciale care mărginesc drumurile naţionale. Prin perdeaua de ninsoare, văzură un neon strălucind în noapte. Lumina acestuia contura faţa unei femei din profil, fumând și purtând o pălărie-melon pe cap. Fumul ţigării reliefa cuvintele: PINK BANANA. Espérandieu încetini și mai mult. O văzură pe Ziegler oprind și punând piciorul la pământ.

— Ce-i ăsta? întrebă Servaz. Un club de noapte?

— Un „triunghi roz".

— Un ce?

— Un club pentru lesbiene.

Se îndreptară spre parcare în momentul în care ea se saluta cu paznicul ce purta o geacă cu guler de blană peste smoking. Tânăra trecu printre doi palmieri din plastic și dispăru în interior. Espérandieu rulă ușor prin faţa discotecii. Mai erau și alte clădiri paralelipipedice puţin mai încolo. Ca niște cutii de pantofi gigantice. O zonă comercială. Coti și dădu cu spatele spre o zonă întunecată, departe de felinare și neoane, cu botul mașinii spre intrare.

— Voiai să știi mai multe despre viaţa ei privată, iată-te servit, zise

el.

— Ce face acolo?

— Ce-ar putea face, după părerea ta?

— Vreau să zic: îl urmărește pe Chaperon, știe că nu are timp și își pierde vremea până aici? La ora unu dimineaţa?

— Doar dacă n-are întâlnire cu vreun informator.

— Într-un club de lesbiene?

Espérandieu ridică din umeri. Servaz se uită la ceasul de bord. 1:08.

— Du-mă acolo, zise el.

— Unde?

— La ea acasă.

Scotoci prin buzunar și scoase o mică trusă de șperacle. Espérandieu se încruntă.

— Hei, hei! Asta nu-i o idee prea bună. Poate pleca de aici dintr-un moment în altul.

— Mă lași acolo și te întorci ca să te asiguri că e înăuntru. Nu intru până când nu-mi dai undă verde. Ai telefonul încărcat?

Și-l scoase pe-al său. Deocamdată funcţiona. Espérandieu făcu la fel, clătinând din cap.

— Așteaptă. Te-ai văzut azi în oglindă? De-abia te ţii pe picioare! Dacă Ziegler e într-adevăr criminala, e extrem de periculoasă.

— Dacă o supraveghezi, o să am destulă vreme să plec de-acolo. N-avem timp de pierdut.

— Și dacă te vede vreun vecin și dă alarma? Confiant o să-ţi ruineze cariera! Tipul te detestă.

— Nimeni n-o să afle nimic. Hai. Am pierdut destul timp.

★ ★ ★

Diane se uită în jur. Nimeni. Culoarul era gol. Nu existau nici camere de supraveghere în acea parte a Institutului în care pacienţii nu aveau acces. Apăsă pe clanţă: ușa nu era încuiată. Se uită la ceas. 12:20. Intră. Camera era scăldată în lumina lunii: *biroul lui Xavier…*

Închise ușa în urma ei. Cu toate simţurile în alertă, reacţionând cu o acuitate sporită – ca și cum tensiunea făcea din ea un animal cu auzul și văzul mai ascuţite. Mătură cu privirea biroul gol, cu excepţia unei lămpi, a computerului și a unui telefon, a micii biblioteci în dreapta, a unor dulapuri-clasoare metalice în stânga, a frigiderului

dintr-un colţ şi a plantelor în ghivece de pe pervaz. Furtuna îşi făcea de cap afară şi, uneori, când cu siguranţă norii treceau prin faţa lunii, lumina scădea în aşa măsură, încât ea nu mai vedea aproape nimic, în afară de dreptunghiul gri-albăstrui al ferestrei. Apoi camera se lumina din nou suficient cât să distingă fiecare detaliu.

Într-un colţ, pe podea, o pereche de haltere mici. Dar grele, constată ea apropiindu-se. Fiecare avea ataşate câte patru discuri negre de două kilograme. Vru să deschidă primul sertar, dar era încuiat. *La naiba.* Al doilea, în schimb, era descuiat. Ezită puţin, apoi aprinse lampa de birou. Scotoci prin mapele şi hârtiile dinăuntru, dar nimic nu-i atrase atenţia. Al treilea era aproape gol, în afara unor markere şi a unor stilouri.

Se îndreptă spre clasoarele metalice. Erau pline de dosare. Diane scoase unele şi le deschise. *Dosarele personalului...* Constată că nu exista niciunul pe numele Elisabeth Ferney, dar era unul cu titlul Alexandre Barski. Cum nu mai era un alt Alexandre, ajunse la concluzia că era vorba despre asistent. Se apropie de lampă ca să vadă mai bine.

CV-ul lui Alex arăta că acesta se născuse în Coasta de Fildeş, în 1980. Era mai tânăr decât crezuse ea. Celibatar. Locuia într-un oraş numit Saint-Gaudens. Lui Diane i se păru că-şi aminteşte de el de pe harta zonei. Era angajat la Institut de patru ani. Înainte lucrase la IPSM (Institutul Public de Sănătate Mentală) din Armentières. Pe durata studiilor, făcuse mai multe stagii de pregătire la un serviciu de pedo-psihiatrie şi Diane îşi spuse că ăsta era un subiect pe marginea căruia putea discuta cu el în viitor. Voia să se apropie de Alex – şi poate să-şi facă un prieten acolo. Era bine cotat. De-a lungul anilor, Wargnier şi apoi Xavier notaseră despre el: „atent", „competent", „are iniţiativă", „spirit de echipă", „raporturi bune cu pacienţii".

Bun, hai, că nu ai toată noaptea la dispoziţie...

Închise dosarul şi-l puse la loc. Cu o mică strângere de inimă, îl căută pe al său. „Diane Berg." Îl deschise. Înăuntru, CV-ul şi fotocopiile e-mailurilor pe care le schimbase cu dr. Wargnier. Simţi un nod în stomac, descoperind o adnotaţie de mână făcută de Xavier la baza paginii: „Motiv de îngrijorare?" Celelalte dosare nu aduseră nimic nou. Deschise scurt următoarele sertare. Dosarele pacienţilor.

Hârţogăraie administrativă... Faptul că nu exista nimic pe numele Elisabeth Ferney îi confirmă bănuiala: probabil că ea era adevărata şefă a Institutului. Nici Wargnier, nici Xavier nu îndrăzniseră să-i facă un dosar asistentei-şefe.

Privirea îi căzu apoi pe bibliotecă, de cealaltă parte a camerei. Apoi din nou pe birou şi computer. Ezită. Se aşeză pe scaunul lui Xavier. Un miros persistent de săpun şi de apă de toaletă cu un iz cam puternic de pădure rămăsese pe piele. Ciuli urechile, apoi apăsă pe butonul de pornire. În măruntaiele aparatului, ceva începu să se agite şi să ţipe ca un bebeluş trezit din somn.

Ecranul se lumină – un peisaj banal de toamnă – şi iconiţele apărură una câte una.

Diane le trecu în revistă, dar nici acolo nu-i atrase atenţia nimic. Deschise mesageria. Nimic. Ultimul e-mail data din acea dimineaţă, era adresat întregului personal şi se întitula: „Calendarul şedinţelor de lucru ale echipelor terapeutice". Erau vreo 500 de mesaje, dintre care 12 necitite, iar Diane nu avu timp să le deschidă pe toate, dar aruncă o privire pe ultimele 40 fără să găsească nimic ieşit din comun.

Examină apoi mesajele trimise. RAS[48].

Închise mesageria şi dădu pe lista de căutări. Mai multe site-uri îi atraseră atenţia, printre care unul de întâlniri pentru celibatari, altul intitulat „seducţia pentru un psiholog-sexolog", unul de imagini pornografice „tari" şi un al patrulea care se referea la „dureri toracice şi urgenţe cardio-vasculare". Se întrebă dacă medicul avea probleme cardiace ori dacă era pur şi simplu ipohondru, apoi trecu mai departe. După vreo 17 minute închise computerul dezamăgită.

Privirea îi căzu din nou pe primul sertar, cel încuiat.

Se întrebă dacă Xavier nu păstra acolo vreun CD ori vreun stick de memorie. În afară de site-urile porno, computerul lui era puţin prea „curat" pentru cineva care avea ceva de ascuns.

Se uită în jur, luă o agrafă de hârtie, o desfăcu şi o introduse în mica broască, în încercarea de a descuia sertarul cum văzuse în filme.

Tentativa ei era în mod evident sortită eşecului, iar când agrafa se

---

[48] *Rien a signaler.* Nimic de semnalat.

rupse și un capăt rămase în interior, înjură în șoaptă. Luă un cater și reuși cu greu să-l scoată, după mai multe minute de eforturi. După aceea mai trecu o dată în revistă toate posibilităţile și, la un moment dat, îi veni o idee. Întoarse scaunul spre fereastră și se ridică. Săltă ghivecele de flori unul câte unul. Nimic. Apoi băgă mâinile la întâmplare în pământ.

La al treilea ghiveci, degetele îi atinseră ceva. Pânză cu ceva dur în interior... Trase și scoase un săculeţ. Pulsul i se acceleră. Rămase totuși decepţionată deschizând sertarul. Niciun CD ori stick. Doar un teanc de hârtii referitoare la Institut. Rapoarte, emailuri schimbate cu anumiţi colegi – nimic confidenţial. Atunci de ce încuiase sertarul? De ce nu-l lăsase descuiat ca pe toate celelalte? Îndepărtând foile, observă un dosar cartonat, mal subţire decât celelalte. Îl scoase și-l puse pe clipboardul de sub lampă. În interior erau doar câteva foi, printre care o listă de nume pe două coloane. Diane observă că avea antetul Primăriei din Saint-Martin și că era vorba de o fotocopie. Cum lista se întindea pe două foi, o ridică pe prima.

Un post-it galben în interior. Îl dezlipi și-l apropie de lampă. Xavier scrisese pe el o serie de nume, urmate de semnul întrebării:

Gaspard Ferrand?
Lisa?
Irène Ziegler?
Tabără?
Răzbunare?
De ce un cal?

Se întrebă despre ce era vorba, dar realiză că știa deja. Aceleași întrebări și le pusese și ea. Două dintre nume îi erau necunoscute, iar cuvântul „tabără” o duse cu gândul la nefericita experienţă din clădirile abandonate, din urmă cu două zile. Avea sub ochi o listă a suspecţilor. Își aminti brusc conversaţia surprinsă prin gura de aerisire: Xavier se angajase în faţa poliţistului să conducă propria anchetă printre membrii personalului. Iar aceste întrebări aruncate pe o bucată de hârtie dovedeau că începuse s-o facă. Şi deci, în mod evident, dacă psihiatrul ancheta în secret însemna că nu era el

complicele pe care-l căuta poliția. În acest caz, ce semnificație avea cererea de medicamente pe care o făcuse?

Perplexă, Diane puse lista înapoi în dosar și dosarul în sertarul pe care îl încuie la loc. Nu auzise niciodată vorbindu-se despre celelalte două persoane – dar pe listă apărea cel puțin un nume asupra căruia putea să-și concentreze cercetările. Punând cuvântul „tabără” la finalul listei, doctorul lăsa să se înțeleagă faptul că toate acele persoane erau legate într-un fel sau altul de locul cu pricina? Îl revăzu în minte pe bărbatul care urla și plângea în hohote. Ce se întâmplase acolo? Și ce legătură putea exista cu crimele comise în împrejurimi? Răspunsul se afla în mod evident în cuvântul scris chiar dedesubt de psihiatru. *Răzbunare*... Diane realiză că-i lipseau prea multe elemente pentru a putea spera să se apropie de adevăr. În aparență, Xavier i-o luase înainte, dar își punea încă prea multe întrebări.

Brusc, îngheță cu mâna pe cheia cu care încuiase sertarul. *Zgomot de pași pe coridor*... Se lipi inconștient de scaun, iar mâna îi alunecă încet și ferit spre lampa de birou, pe care o stinse. Rămase în semiobscuritatea de un gri-albăstrui a clarului de lună și inima începu să-i bată înnebunită. Pașii se opriseră în fața ușii... Vreunul dintre paznici își făcea rondul? Și zărise lumină pe sub ușă? Secundele se scurgeau interminabile. Apoi paznicul își reluă plimbarea și pașii se îndepărtară.

Cu sângele bubuindu-i în urechi, încercă să-și recapete respirația. Nu mai voia decât să urce la ea în cameră și să se bage sub plapumă. În același timp, ardea de nerăbdare să-l întrebe pe Xavier despre ancheta sa. Dar știa că, în momentul în care i-ar fi mărturisit că-i scotocise prin hârtii, și-ar fi pierdut în mod automat postul și orice speranță de a-și face o carieră. Trebuia să găsească o altă metodă ca să-l facă să vorbească...

★ ★ ★

— Motocicleta e încă aici. Ea trebuie să fie înăuntru.

Servaz închise mobilul și aprinse lumina cu temporizator de pe palier. Se uită la ceas. 1:27. Apoi la ușa celui de-al doilea apartament. Niciun zgomot. Toată lumea dormea. Își șterse îndelung picioarele pe covoraș, apoi scoase trusa și începu să introducă șperaclele în broască. 30 de secunde mai târziu era înăuntru. Ziegler nu-și pusese

nici zăvor suplimentar, nici yală cu închidere în trei puncte.

Un hol cu două uși pe dreapta. Prima dădea într-un alt hol, a doua în sufragerie. Lumina provenită de la felinarele din stradă pătrundea în camera întunecată. În spatele ferestrelor, ninsoarea se întețea. Servaz înaintă în sufrageria tăcută. Căută un întrerupător. Lumina țâșni, dezvăluind un interior spartan. Încremeni, cu inima bătându-i neregulat.

Caută albul, îi spusese Propp.

Se uită cu atenție în jur. Pereți albi. O cameră mobilată într-un stil rece, fără suflet. Modern. Încercă să-și facă o idee despre persoana caro locuia acolo, independent de ce știa despre ea. Nu reuși. Avea impresia că se uita la apartamentul unei fantome. Se apropie de duzina de cărți așezate pe o etajeră printre cupe de la competiții sportive și tresări violent. Toate cărțile aveau același subiect: crime sexuale, violență asupra femeilor, agresiune, pornografie și viol. Îl luă cu amețeală. *Se apropia de adevăr...* Trecu în bucătărie. Dintr-odată observă o mișcare spre dreapta. Înainte de a putea face vreo mișcare, simți ceva atingându-i glezna. Panicat, făcu un salt înapoi, cu inima în gât. Un mieunat prelung și motanul fugi să se refugieze în celălalt capăt al apartamentului. *La naiba! Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea!* Așteptă să-și recapete respirația și apoi deschise dulapurile. Nimic interesant. Remarcă doar că tânăra avea o dietă alimentară strictă, spre deosebire de el. Traversă sufrageria în direcția celorlalte camere. Una dintre ele, cea a cărei ușă era întredeschisă, avea un birou, un pat făcut la milimetru și un dulăpior de tip clasor, metalic. Deschise sertarele unul câte unul. Dosare. Impozite, curent electric, cursuri de la Școala de Jandarmerie, contract de închiriere, asigurări de sănătate, diferite abonamente... Pe noptieră, cărți în engleză. *The Woman-Identified Woman, Radical Feminism a Documentary History.* Tresări violent când telefonul începu să-i vibreze în buzunar.

— Ai găsit ceva? întrebă Espérandieu.

— Pentru moment nimic. Ceva mișcare?

— Nu, e tot înăuntru. Te-ai gândit că poate nu locuiește singură? Doar nu știm niciun al naibii de amănunt despre ea!

Servaz îngheță. Espérandieu avea dreptate. Nici măcar nu-și pusese problema! În apartament erau trei uși închise. *Ce se găsea în*

spatele lor? Cel puţin una dintre ele trebuia să fie un dormitor. Cea în care se afla nu părea să ţină loc de aşa ceva. Nu făcuse niciun zgomot când intrase și era aproape două noaptea, moment în care lumea doarme, în general, profund. Cu un nod în stomac, ieși și rămase plantat în fața ușii vecine. Ascultă cu atenţie. Niciun zgomot. Își lipi urechea de ușă. Aceeași tăcere. În afara bătăilor propriei inimi. Într-un final, puse mâna pe clanţă și o apăsă foarte încet.

Un dormitor… Un pat nefăcut…

Camera era goală. Totuşi, instinctul îl avertiza făcându-i inima să bată repede. Își spuse că poate era totuși din cauza condiţiei sale fizice dezastruoase. Chiar trebuia să-și pună serios problema de a face puţin sport, dacă nu voia să sufere cât de curând un infarct.

Ultimele două uşi erau de la baie și WC. Presupunerea i se adeveri când le deschise și pe acelea. Reveni în camera cu biroul. Deschise cele trei sertare. O hartă rutieră. Trebuie că alunecase de pe birou pe jos. Telefonul îi vibră din nou în buzunar.

— A ieșit.

— Bine. Sunt aici. Sună-mă când veţi fi la un kilometru depărtare.

— Ce tot vorbești acolo? zise Espérandieu. Pleacă imediat, pentru Dumnezeu!

— S-ar putea să fi găsit ceva.

— A plecat deja! Gata!

— Prinde-o din urmă. Calc-o! Mai am nevoie de cinci minute.

Închise.

Aprinse lampa de birou și se aplecă să ia harta.

★★★

Era 2:02 când Espérandieu o văzu pe Irène Ziegler ieșind de la *Pink Banana,* însoţită de o femeie. Dacă poliţista, în combinezonul ei de motociclistă și cizmele de piele neagră, arăta ca o amazoană seducătoare, tipa de lângă ea arbora o jachetă albă satinată cu guler de blană peste niște blugi mulaţi și cizme albe cu toc. Părea ieșită dintr-o revistă. Era la fel de brunetă pe cât era Ziegler de blondă, cu părul lung revărsându-i-se peste gulerul hainei. Cele două se apropiară de motocicleta pe care poliţista o trase jos de pe furcă. Mai schimbară câteva cuvinte. Apoi bruneta se aplecă spre blondă. Espérandieu înghiţi în sec când le văzu pe cele două sărutându-se pe

gură.

Fir-ar, își zise, cu gura brusc uscată.

Ziegler ambală apoi motorul, costumul de piele făcând corp comun cu bolidul de oţel. *Femeia asta ar putea fi o criminală,* își zise el, ca să-și potolească instinctele stârnite.

Deodată îi veni o idee. *Cei care omorâseră calul lui Lombard lucraseră în tandem.* Îi făcu o poză brunetei cu micul lui aparat digital, chiar înainte ca aceasta să dispară în discotecă. Cine era? *Era posibil ca asasinii să fie în realitate două femei?* Scoase mobilul și îl sună pe Servaz.

La naiba! înjură el după ce închise din nou. Martin avea nevoie de cinci minute! Ce nebunie!

Ar fi trebuit să plece după ea imediat! Demară în trombă, chiar pe sub nasul paznicului. Luă curba de la ieşirea din parcare puţin cam strâns şi derapă din nou, înainte să accelereze pe drumul care se întindea acum drept înainte. Nu ridică piciorul de pe pedală decât în momentul în care zări farul roșu din spate al motocicletei. Se uită mașinal la ceasul de bord. 2:07.

Martin, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de acolo!

★ ★ ★

Servaz întoarse harta pe toate părţile.

O hartă detaliată a regiunii înalte Comminges. Cu o scară de 1:50.000. Petrecu ceva timp uitându-se la ea cu atenţie, desfăcând-o și apropiind-o de lampă. Nimic. Totuși, Ziegler o consultase de curând. Fără îndoială, chiar înainte de a pleca. E acolo undeva, doar că n-o vezi, gândi el. Dar ce? Ce trebuia să caute? Și apoi brusc realiză: ascunzătoarea lui Chaperon!

Era acolo, cu siguranţă – undeva pe acea hartă…

★ ★ ★

Exista un loc unde şoseaua făcea câteva curbe. Cum se apropiau de el după un drum destul de lung în linie dreaptă, erau nevoiţi să încetinească brusc. Drumul şerpuia printre brazi și mesteceni încărcaţi de zăpadă și mici bolovani albiţi, printre care se strecura un pârâu. Un peisaj de carte poştală în timpul zilei și aproape fantastic noaptea, în lumina farurilor. Espérandieu o văzu pe Ziegler încetinind și frânând și apoi înclinând cu prudenţă motorul puternic la prima

curbă, înainte de a dispărea în spatele brazilor înalţi. Ridică piciorul de pe acceleraţie. Abordă virajul cu aceeași prudență și înconjură prima culme cu viteză moderată. Ajunse să meargă aproape la ralanti în zona unde curgea pârâul. Dar ceva merse prost...

Pe moment, ar fi fost incapabil să spună ce anume. O *umbră neagră...*

Aceasta ţâşni de pe cealaltă parte a drumului și ateriză exact în lumina farurilor. Espérandieu calcă frâna. Neinspirat reflex. Mașina derapă orizontal, precipitându-se exact spre animal. Şocul fu violent. Ţinând strâns volanul, reuşi să redreseze maşina, dar prea târziu. Opri, puse avariile, își desfăcu centura, luă lanterna din torpedou și ieşi în trombă. Un câine! Lovise un câine! Animalul era culcat în mijlocul drumului, în zăpadă. Îl privea în lumina lanternei. Implorator. O respiraţie prea rapidă îi ridica partea expusă a corpului și îi învăluia botul într-un abur alb; una dintre labe tremura convulsiv.

NU TE MIŞCA, BĂTRÂNE! VIN ÎNAPOI IMEDIAT! gândi Espérandieu aproape cu voce tare.

Băgă mâna în hanorac. *Mobilul! Nu mai era acolo!* Motocicleta dispăruse de multă vreme. *La naiba, la naiba și iar la naiba!* Se precipită spre mașină, se aplecă înăuntru, lumină podeaua. Își trecu o mână printre scaune. Nimic! Nici urmă de blestematul de telefon! Nici sub scaune, nici pe podea. UNDE NAIBA PUTEA FI?

★★★

Servaz examinase cu atenție fiecare bucăţică a hărţii, dar nu observase niciun semn, niciun simbol care să-i permită să creadă că Ziegler marcase pe ea locul unde se ascundea Chaperon. Dar poate că nu avusese nevoie s-o facă. Poate că se mulțumise doar să arunce o privire pentru a verifica ceva ce cunoştea deja. Comandantul avea în faţa ochilor Saint-Martin, staţiunea de schi, văile și înălţimile din jur, drumul pe care veniseră, cel care ducea la Centrală, tabără și Institut și toate satele înconjurătoare...

Se uită în jur. O foaie îi atrase atenţia. Pe birou. O foaie printre multe altele.

O trase spre el și se aplecă. *Un titlu de proprietate...* pulsul începu să i se accelereze. Un titlu pe numele de Roland Chaperon, domiciliat

în Saint-Martin-de-Comminges. Era și o adresă: şoseaua 12, sectorul 4, valea Aure, comuna Hourcade... Înjură. N-avea timp să meargă să verifice la Cadastru sau la Cartea funciară. Apoi observă că Ziegler scrisese cu carioca roșie o literă și o cifră în baza paginii. *D4*. Înțelese. Cu mâinile umede, apropie foaia de hartă, cu arătătorul căutând frenetic pe cea din urmă...

★ ★ ★

Espérandieu se întoarse și descoperi mobilul pe drum. Se aruncă asupra lui. Aparatul zăcea în două bucăţi, cu carcasa de plastic sărită. Rahat! Încercă oricum să-l sune pe Servaz. În van. Îl cuprinse panica. *Martin!* Câinele gemu să-ţi rupă sufletul. Espérandieu se uită la el. *Nu-i posibil așa ceva! E un coşmar sau ce naiba?*

Deschise din zbor portiera din spate, se întoarse spre animal și îl luă în braţe. Era greu. Acesta mârâi ameninţător, dar se lăsă purtat. Espérandieu îl puse pe bancheta din spate, trânti uşa şi urcă din nou la volan. Aruncă o privire la ceas. 2:20! Ziegler urma să ajungă acasă dintr-o clipă în alta! *Martin, pleacă de acolo!* PLEACĂ! PLEACĂ! Pentru numele lui Dumnezeu! Demară în trombă, alunecă de-a curmezişul, redresă *in extremis* şi acceleră pe drumul alb, derapând de mai multe ori la curbe, cramponat de volan ca un pilot de curse. Cu inima bătându-i de 160 de ori pe minut.

★ ★ ★

O cruce... O cruce minusculă cu cerneală roșie, care scăpase primei examinări. Chiar în mijlocul secţiunii D4. Servaz sări în sus de bucurie. În locul acela, pe hartă apărea un mic pătrat negru în mijlocul unei zone pustii de munţi și păduri. Un chalet, o cabană? Nu conta. Acum știa unde urma să meargă Ziegler la ieșirea din discotecă.

Deodată se uită la ceas. 2:20... *Ceva nu era în regulă...* Espérandieu ar fi trebuit să-l sune cu mult timp în urmă. Ziegler plecase de la discotecă de 16 minute deja! Destul timp ca să... O transpiraţie rece îi coborî pe șira spinării. *Trebuia să plece...* ACUM! Aruncă o privire panicată spre ușă, puse harta acolo unde o găsise, stinse lampa, apoi învârti comutatorul mare și trecu în sufragerie. Un huruit afară... Se precipită spre fereastră. Exact la timp pentru a vedea apărând motocicleta lui Ziegler de după colţul clădirii. Îl luă cu frig. *E aici!*

Se aruncă spre întrerupător și stinse și lumina din sufragerie.

Apoi alergă spre intrare, ieși din apartament și închise ușor ușa în urma lui. Mâna îi tremura atât de tare, încât fu cât pe ce să scape șperaclul. Încuie ușa, fugi spre scară, dar se opri după câteva trepte. Unde mergea? Direcția aceea era compromisă. Dacă ieșea pe acolo dădea nas în nas cu ea. Auzi șocat ușa de la intrare deschizându-se cu un scârțâit, două etaje mai jos. Era prins în capcană! Urcă înapoi treptele două câte două, cât de discret posibil. Revenise de unde plecase. Pe palierul de la etajul al doilea. Se uită în jur. Nicio altă ieșire, nicio ascunzătoare – Ziegler locuia la ultimul etaj.

Inima îi lovea pieptul ca și cum ar fi vrut să-și sape un tunel, încercă să gândească. Polițista urma să apară dintr-un moment în altul și avea să-l găsească acolo. Cum ar fi reacționat? Se presupunea că era bolnav, țintuit la pat, și când colo îl găsea pe holul apartamentului ei, la 2:30 dimineața. *Gândește!* Dar nu reușea să găsească nimic. Nicio soluție. Scoase din nou șperaclul și îl strecură în broască, deschise ușa și o închise ușor în urma lui. *Încui-o*! Apoi se repezi spre sufragerie. Al naibii apartament era prea gol, prea spartan. Prea lipsit de locuri în care te puteai ascunde! Pentru o clipă se gândi să aprindă lumina, să se așeze pe sofa și să o aștepte așa, compunându-și un aer degajat. Să-i spună că intrase cu șperaclul. Că avea ceva important să-i comunice. Nu! Era stupid! Arăta transpirat, respira greu. Și ea i-ar fi citit imediat teama din ochi. Ar fi trebuit să aștepte pe palier. Ce imbecil! Acum era prea târziu! Oare era capabilă să-l omoare?

Se gândi cu un frison că încercase deja. În tabără... În aceeași zi... Gândul acela îl trezi. *Ascunde-te!* Se îndreptă cu pași mari spre dormitor. Se strecură sub pat exact în momentul în care ea băga cheia în ușă.

Se târî sub pat exact la timp pentru a vedea prin ușa deschisă o pereche de cizme apărând în hol. Cu barba sprijinită de podea și fața șiroind de transpirație, avu impresia că trăiește un coșmar. I se părea că experimentează ceva ce nu aparține realității – ceva ce nu era posibil să se întâmple.

Ziegler aruncă cu zgomot cheile pe dulapul de la intrare. Cel puțin așa presupuse, pentru că n-o văzu făcând acel gest. Timp de o

secundă de teroare absolută, crezu că ea o să intre direct în dormitor.

Dar văzu cizmele dispărând în direcţia sufrageriei, în acelaşi timp în care auzi fâşâitul combinezonului de piele. Tocmai voia să-şi şteargă faţa cu dosul mânecii, când îşi aduse aminte: telefonul! Uitase să-l închidă!

★ ★ ★

Câinele gemea pe bancheta din spate. Dar cel puţin nu se mişca. Espérandieu luă următorul viraj aşa cum o făcuse cu toate celelalte: la limita de a pierde controlul. Spatele maşinii păru să devieze de la traseul iniţial, dar el învârti volanul, reduse viteza, apoi acceleră din nou, reuşind să redreseze.

Clădirea lui Ziegler.

Parcă în faţă, apucă arma şi sări afară. Ridicând ochii, văzu lumină în salon. Motocicleta era şi ea acolo. Dar nici urmă de Martin. Ciuli urechile, dar nu auzi nimic, în afară de şuieratul vântului.

La naiba, Martin, arată-te!

Se uită disperat în jur, când îi veni o idee. Se aşeză din nou la volan şi demară. Câinele protestă stins.

— Ştiu, bătrâne. Nu-ţi fă griji, nu te las.

Urcă mica pantă ce ducea spre parcare şi spre tabla de orientare, apucă binoclul şi se strecură în spaţiul deja creat în gardul viu. La timp pentru a o vedea pe Ziegler ieşind din bucătărie cu o sticlă de lapte în mână. Îşi aruncase geaca de motociclist pe canapea. O urmări bând direct din sticlă şi apoi desfăcându-şi cureaua pantalonilor din piele şi scoţându-şi cizmele. Apoi părăsi sufrageria. O lumină se aprinse în spatele unei ferestre mai mici, din stânga, cu geamul mat. *Baia*... Făcea un duş. Unde dispăruse Martin? Avusese timp să plece? În acest caz, unde Dumnezeu se ascundea? Espérandieu înghiţi în sec. Mai era o fereastră între cea de la baie şi cea mare, de la sufragerie. Cum storurile erau ridicate şi uşa de la cameră deschisă, ghici graţie luminii de pe hol, un pat. Dormitorul. Deodată, o siluetă ieşi de sub pat. Umbra se îndreptă de spate, ezită o secundă, apoi părăsi camera şi se îndreptă spre uşa de la intrare. *Martin!* Espérandieu vru să urle de bucurie, dar se mulţumi să coboare binoclul spre intrarea în imobil la care într-un final, apăru şi Servaz. Un zâmbet larg lumină faţa adjunctului. Servaz se uita în stânga şi-n

dreapta, căutându-l, când Espérandieu își puse două degete în gură și fluieră.

Comandantul ridică capul și-l văzu. Arătă în sus și Espérandieu înțelese. Urmări ferestrele cu binoclul. Irène Ziegler era tot la duș. Îi făcu semn să se îndrepte spre colțul clădirii și urcă în mașină. Un minut mai târziu, șeful deschidea portiera de pe partea dreaptă.

— La naiba, unde ai fost? întrebă el, scoţând abur din gură. De ce nu m-ai...

Se întrerupse văzând câinele lungit pe bancheta din spate.

— Ce-i ăsta?

— Un câine.

— Văd și eu. Ce caută aici?

Espérandieu îi povesti despre accident în câteva cuvinte. Servaz se lăsă să cadă pe scaunul pasagerului și trânti portiera.

— M-ai lăsat baltă pentru un... *câine?*

Adjunctul păru să se scuze.

— Latura mea Brigitte Bardot e de vină. Și oricum, telefonul îmi era făcut bucățele. Mi-ai tras o spaimă! Am făcut-o de oaie de data asta.

Servaz dădu din cap.

— E doar vina mea. Aveai dreptate: n-a fost o idee prea bună.

Asta era una dintre chestiile pe care Espérandieu le aprecia la el. Spre deosebire de alți șefi, știa să-și recunoască și să-și asume greșelile.

— Dar totuși am găsit ceva, adăugă el.

Îi spuse despre hartă. Și despre titlul de proprietate. Scoase o bucată de hârtie pe care reușise să mâzgălească coordonatele. Apoi rămaseră câteva clipe tăcuți.

— Trebuie să-i sunăm pe Samira și pe ceilalți. Avem nevoie de întăriri.

— Ești sigur că n-ai lăsat nicio urmă?

— Cred că da. În afară de un litru de transpirație sub pat.

— Bun. În regulă. Dar avem ceva mai urgent de făcut.

— A, da? Ce anume?

— Câinele. Trebuie să găsim un veterinar. Repede.

Servaz se uită la adjunctul său, întrebându-se dacă glumește, însă

Vincent avea un aer cât se poate de serios. Se uită în spate. Privi fix animalul. Părea să se simtă foarte rău și abătut. De-abia fu în stare să ridice botul de pe banchetă, uitându-se la el cu niște ochi triști, resemnaţi și blânzi.

— Ziegler face duş, zise adjunctul, probabil că nu va mai ieşi în noaptea asta. Ştie că are la dispoziţie toată ziua de mâine pentru a-l încolţi pe Chaperon, având în vedere starea ta. O va face pe zi.

Servaz ezită.

— De acord, zise apoi. Sun la Jandarmerie ca să aflu unde găsim un veterinar. Până atunci, o scoţi pe Samira din pat şi-i spui să se prezinte aici cu încă două persoane.

Espérandieu se uită la ceas – 2:45 – și luă telefonul de pe bord. Rămase pe fir cu Samira câteva zeci de minute. Apoi închise și se întoarse spre comandant. Lângă el, cu capul sprijinit de portieră, Servaz dormea.

25

Patul de campanie scârţâi când se ridică şi-şi scoase picioarele de sub cuvertură, coborându-le pe gresia rece. O cameră mică, fără mobilier. Căscând şi întinzându-se să aprindă veioza aşezată pe jos, Servaz îşi aminti că o visase pe Charlène Espérandieu: erau goi, lungiţi pe holul unui spital şi... făcând dragoste, în timp ce medicii şi asistentele treceau pe lângă ei fără să-i vadă! *Pe o podea de spital?* Îşi coborî privirea spre erecţia matinală. Izbucnind în râs de absurdul situaţiei, își recuperă ceasul căzut sub pat. Ora şase dimineaţa... Se ridică, se întinse şi luă hainele curate care-i fuseseră lăsate pe un scaun. Cămaşa era prea largă, dar pantalonii se potriveau ca lungime. Luă și schimburile, prosopul și gelul de duș așezate la îndemână. Aşteptă până se asigură că arăta cât de cât prezentabil – chiar dacă n-avea prea multe şanse să se întâlnească cu cineva la ora aceea – apoi ieşi şi se îndreptă spre duşurile de la capătul holului. O puseseră pe Ziegler sub supraveghere permanentă şi preferase să doarmă la Jandarmerie pentru a urmări operaţiunile în timp real.

Sala de duşuri era goală. Un curent de aer rece se insinua în ciuda eforturilor unui radiator anemic. Servaz ştia că jandarmii dorm în altă aripă, în care dispuneau de camere individuale și că această parte nu prea era folosită. Totuşi, înjură când deschise robinetul de apă caldă şi un jet de-abia călduţ începu să-i curgă în cap.

Sub duş, fiecare mişcare pe care o făcu pentru a se săpuni îi smulse o grimasă de durere. Începu să se gândească. Nu mai avea nicio îndoială asupra vinovăţiei lui Ziegler, dar mai rămâneau nişte zone obscure, câteva uşi de deschis pe culoarul lung ce ducea spre adevăr. Ca şi alte femei din zonă, Ziegler fusese violată de cei patru bărbaţi. Cărţile găsite în apartament dovedeau că rănile sufleteşti rămăseseră deschise. Grimm şi Perrault fuseseră omorâţi pentru violurile comise. Dar de ce spânzuraţi? Din cauza sinucigaşilor? Ori mai era ceva? Exista un detaliu care nu înceta să-l obsedeze. Chaperon fugind şi abandonându-și casa în dezordine ca şi cum l-ar fi urmărit diavolul în persoană. Ştia cine e asasinul?

Încercă să se liniştească: Ziegler era sub supraveghere şi mai ştiau

și unde se ascunde Chaperon – aveau toți așii în mână.

Și totuși… Poate din cauza curentului de aer glacial ori a apei din ce în ce mai reci, sau poate a amintirii capului său prins în punga de plastic, dar nu putea să-și controleze tremuratul și sentimentul de teamă pe care i-l inspira sala de duș pustie.

★ ★ ★

Stătea deja la masă în fața unei ceşti de cafea în sala de şedințe goală, când apărură pe rând Maillard, Confiant, Cathy d'Humières, Espérandieu şi ceilalți doi membrii ai Brigăzii, Pujol şi Simeoni, cei doi încuiați care obişnuiau să-l ia peste picior pe Vincent. Se aşezară cu toții şi-şi consultară notițele înainte de a începe, iar foşnetul hârtiilor umplu sala. Servaz le observă fețele palide, trase, obosite. Tensiunea era palpabilă. Scrise ceva în carnet, aşteptând ca toată lumea să fie pregătită, apoi ridică privirea şi începu.

Le povesti totul. Când descrise ce i se întâmplase în tabără, se aşternu tăcerea. Pujol şi Simeoni se holbară la el. Şi unul şi celălalt se gândeau probabil că lor nu li s-ar fi putut întâmpla aşa ceva niciodată. Poate aveau dreptate. Cei doi reprezentau latura urâtă a meseriei de polițist, dar, în pofida tuturor defectelor, erau tipi cu experiență, pe care puteai conta când jocul devenea periculos.

Apoi le vorbi despre Ziegler şi de data aceasta fu rândul lui Maillard să pălească şi să strângă din dinți. Atmosfera deveni încărcată. O jandarmeriță bănuită de crimă era garanția furtunii.

— Urâtă poveste, comentă sumbru d'Humières.

Rareori o văzuse atât de palidă. Fața ridată de oboseală îi dădea un aer bolnăvicios. Servaz se uită la ceas. Ora opt. Ziegler urma să se trezească. Ca pentru a-i confirma bănuielile, telefonul începu să-i sune.

— Asta e. Se trezeşte! zise Samira Cheung.

— Pujol, lansă el imediat, du-te la Samira. Ziegler tocmai s-a trezit. Şi vreau şi a treia maşină la susținere. E de-a casei, nu trebuie să vă repereze. Simeoni, iei a treia maşină. N-o urmăriți prea de-aproape. Oricum, ştim încotro se va îndrepta. Mai bine o pierdeți decât să-şi dea seama că o urmăriți.

Pujol şi Simeoni părăsiră sala fără o vorbă. Servaz se ridică şi merse până la peretele pe care se găsea o hartă mare a regiunii. Timp de

câteva minute, se uită când la ea, când la carnetul de notițe, apoi puse arătătorul pe un anumit loc. Fără să ia degetul, se întoarse și se uită pe rând la cei de la masă.

— Aici.

★ ★ ★

Un fuior de fum se ridica din cabana al cărei acoperiş invadat de muşchi era prevăzut cu un horn subţire. Servaz se uită în jur. Nori cenușii înväluiau versanţii împăduriţi. Aerul mirosea a umezeală și a ceaţă, a mucegai de sub copaci și a fum. La picioarele lor, printre arbori, cabana se ridica în fundul unei văioage acoperite de zăpadă, în mijlocul unui luminiş înconjurat de pădure. O singură potecă. Invizibili, trei jandarmi și un pădurar o supravegheau de aproape. Servaz se întoarse spre Espérandieu și Maillard, care confirmară printr-un semn din cap și, însoţiţi de vreo duzină de oameni, începură să coboare încet spre văioagă.

Dintr-odată se opriră. Un bărbat tocmai ieşea din cabană. Se întinse savurând noua zi, inspiră adânc, scuipă pe sol și, de unde erau, îl auziră dând un vânt sonor, ca sunetul unui corn de vânătoare. În mod ciudat, o pasăre a cărei tril semăna cu un chicotit batjocoritor îi răspunse din pădure. Bărbatul aruncă o ultimă privire în jur și dispăru în interior.

Servaz îl recunoscuse imediat, în ciuda începutului de barbă.

Chaperon.

Ajunseră în luminiș prin spatele cabanei. Acolo, umiditatea amintea de o baie turcească. Doar că mai puţin fierbinte. Servaz se uită spre ceilalţi. Schimbară câteva semne și se despărţiră în două grupuri. Înaintară încet, cufundându-se în zăpadă până la genunchi, apoi ocoliră pentru a se strecura pe sub ferestre și a se apropia de intrarea din faţă. Servaz se afla în faţa primului grup. În momentul în care trecea de colţul din faţă al cabanei, uşa se deschise brusc. Comandantul se postă în spatele ei, cu arma în mână. Îl văzu pe Chaperon făcând trei pași, descheindu-și pantalonii și urinând cu voluptate în zăpadă, în timp ce fredona un cântec.

— Termină ce faci și ridică mâinile, Pavarotti, strigă comandantul în ceafa lui.

Primarul înjură: tocmai își udase încălţămintea.

⋆⋆⋆

Diane avusese o noapte groaznică. De vreo patru ori se trezise lac de transpirație, cu un sentiment de apăsare, ca și când ar fi purtat un corset în jurul pieptului. Așternuturile erau ude și ele. Se întrebă dacă nu luase vreun virus.

Își aminti că avusese un coşmar în care era pusă într-o cămașă de forţă și legată de pat într-una dintre celulele de la Institut, înconjurată de o mulţime de pacienţi care o priveau şi-i atingeau faţa cu mâinile lor umede din cauza medicamentelor. Scuturase din cap şi urlase, până când, la un moment dat, uşa celulei se deschisese şi intrase Julian Hirtmann, cu un zâmbet malefic pe față. O secundă mai târziu, nu mai era în celulă, ci într-un spaţiu mult mai larg, undeva în exterior: era noapte, vedea un lac şi mai multe incendii, mii de insecte uriașe cu capete de păsări ce se târau pe pământul negru şi corpuri goale de bărbaţi şi femei care se împreunau cu sutele în lumina roşiatică a flăcărilor. Hirtmann era unul dintre ei și Diane înțelesese că el organizase toată acea orgie colosală. Intră în panică când realiză că ea însăși era goală, în pat, încă legată, dar fără cămașă de forță – se zbătu până se trezi.

După aceea, petrecuse mult timp la duș, încercând să alunge senzația vâscoasă lăsată de vis.

Acum se întreba ce conduită trebuia să adopte. De fiecare dată când se gândea să vorbească cu Xavier, își amintea de comanda de anestezice veterinare și se simțea prost. Dacă se arunca în gura lupului? La fel ca în acele fotografii 3D în care personajul își schimbă expresia în funcție de poziția în care le ții, nu reușea să se hotărască. Ce rol avea psihiatrul în toate acestea?

Dacă lua în considerare elementele de care dispunea, se pare că Xavier se găsea în aceeași situație: știa de la polițiști că cineva din Institut era amestecat în asasinate și încerca să descopere cine. Doar că el avea un avans și o serie de informaţii de care ea nu dispunea. Pe de altă parte, acesta primise niște produse utilizate pentru a adormi un cal, cu doar câteva zile înainte de moartea animalului. Revenea mereu în același punct: existau două ipoteze totalmente contradictorii. Și totuși fiecare dintre ele era susţinută de fapte. Era posibil ca Xavier să fi furnizat anestezicele cuiva, fără să știe la ce

urmau să folosească? În acel caz, numele acelei persoane ar fi trebuit să apară undeva. Nu mai înțelegea nimic.

Cine erau Irène Ziegler și Gaspard Ferrand? După toate aparențele, niște persoane legate cumva de tabăra „Capra Neagră”. La fel ca Lisa Ferney... De acolo trebuia să înceapă. Era singura pistă concretă de care dispunea. Asistenta-șefă.

★ ★ ★

Servaz intră în cabană. Acoperiș foarte jos, înclinat: creștetul capului îi atingea tavanul. În fund, un pat cu așternuturi albe și cuvertură maro răscolită, o pernă pătată. O sobă mare al cărei horn negru dispărea în acoperiș, lemne stivuite în apropiere. O chiuvetă și un mic blat sub una dintre ferestre; un aragaz, legat cu siguranță la o butelie. O revistă de cuvinte încrucișate deschisă pe o masă, lângă o sticlă de bere și o scrumieră plină; o lampă pe gaz agățată în tavan. Mirosea a fum de lemn și de țigară, a bere și mai ales a transpirație stătută. Nu exista nicio baie. Se întrebă cum făcea Chaperon ca să se spele.

Uite ce s-a ales de ticăloșii ăia: două cadavre și un tip ce se ascunde ca un șobolan împuțit.

Deschise dulapurile, băgă mâna sub saltea, căută prin buzunarele jachetei agățate pe ușă. Chei, un portmoneu și un portofel. Îl deschise pe cel din urmă: o carte de identitate, un carnet de cecuri, un card Vitale, unul Visa și un American Express... În portmoneu, găsi 800 de euro în bancnote de 50 și de 20. Apoi deschise un sertar și găsi arma și gloanțele.

Ieși.

★ ★ ★

În mai puțin de cinci minute, dispozitivul era complet. Zece oameni în jurul cabanei și în pădure; alți șase în puncte strategice de deasupra văioagei și în josul potecii ca s-o observe venind, toți blindați ca jucăriile Playmobil cu veste antiglonț din kevlar; Servaz și Espérandieu așteptau în cabană împreună cu Chaperon.

— Duceți-vă dracului, zise primarul. Dacă nu mă acuzați de ceva, mă tirez. Nu puteți să mă rețineți împotriva voinței mele.

— Faceți cum vreți, zise Servaz. Dacă vreți să sfârșiți asemenea amicilor dumneavoastră, sunteți liber. Dar vă confiscăm arma. Și din

momentul în care aţi făcut primul pas afară, o să rămâneţi fără protecţie – spionii care-și pierd acoperirea numesc această postură „în aer”.

Chaperon îi aruncă o privire încărcată de ură, cântări argumentele pro și contra, ridică din umeri și se lăsă să cadă pe pat.

★★★

La 9:54, Samira îl sună să-i spună că Ziegler pleca de acasă. *Nu se grăbește deloc,* gândi el. Știe că are toată ziua la dispoziţie. Probabil a pregătit totul din timp. Apucă staţia și anunţă toate unităţile că ţinta se pusese în mișcare. Apoi își luă o cafea.

★★★

La 10:32, își puse a treia cafea a dimineţii și fumă a cincea ţigară, în ciuda protestelor lui Espérandieu. Chaperon își dădea pasienţe pe masă, fără să scoată o vorbă.

★★★

La 10:45, Samira sună din nou ca să-i anunţe că Ziegler se oprise să bea o cafea într-un bar, apoi cumpărase ţigări, timbre și flori.

— Flori? De la florărie?

— Da, că doar nu de la măcelărie.

Îi reperase…

★★★

La 10:52, află că în sfârșit o luase în direcţia Saint-Martin. Pentru a ajunge în văioaga unde se găsea cabana, trebuia s-o iei pe șoseaua care lega Saint-Martin de orășelul unde locuia Ziegler – apoi s-o iei pe un drum secundar care se întindea spre sud, trecea printr-o zonă cu defileuri, creste și păduri adânci și în final să părăsești și acel drum pentru a intra pe unul forestier, din care se făcea poteca.

★★★

— Ce mama naibii face? întrebă Espérandieu după ce trecu de 11:00. Nu pronunţaseră mai mult de trei fraze de mai bine de o oră, dacă excludeai conversaţiile Samirei cu Servaz.

Bună întrebare, gândi acesta din urmă.

★★★

La 11:09, Samira sună din nou ca să anunţe că ţinta depășise drumul spre cabană fără să încetinească și că se îndrepta spre Saint-Martin. *Nu vine…* Servaz înjură și ieși la aer. Maillard apăru și el din

pădure și i se alătură.

— Ce facem?

— Așteptăm.

☆ ☆ ☆

— E la cimitir, zise Samira la 11:45.

— Ce? Ce naiba face acolo? Vă plimbă aiurea: v-a văzut!

— Nu știu. A făcut ceva ciudat...

— Adică?

— A intrat într-un cavou și a stat acolo cinci minute bune. Florile erau pentru asta. A ieșit fără ele.

— Un cavou de familie?

— Da, dar nu a ei. Am fost să văd. E cavoul familiei Lombard.

Servaz tresări. Nu știa că Lombard avea cavoul în Saint-Martin... Deodată simți că situația îi scăpa de sub control. *Exista un unghi mort pe care nu-l vedea...* Totul începuse cu animalul lui Eric Lombard, apoi ancheta îl pusese o vreme pe tușă pentru a se concentra pe trioul Grimm-Perrault-Chaperon și pe sinucideri. Și iată: cartea lui Lombard revenea brusc în joc. Ce voia să însemne asta? Ce făcuse Irène Ziegler în acel cavou? Nu mai înțelegea nimic.

— Unde ești acum? întrebă el.

— Sunt încă în cimitir. M-a văzut, așa că Pujol și Simeoni au preluat filajul.

— Vin și eu.

Ieși din cabană, merse pe cărare până la drumul forestier, apoi se afundă în hățișurile din dreapta. După ce dădu la o parte crengile grele încărcate de zăpadă care îl camuflau, se strecură la volanul jeepului.

☆ ☆ ☆

Era 12:12 când opri în fața cimitirului. Samira Cheung îl aștepta la intrare. În ciuda frigului, purta o geacă de piele, un șort ultra scurt peste colanții opaci și niște ghete solide maro cu jambiere din piele, cam uzate. Muzica din căști era atât de tare, încât Servaz o putu auzi de cum coborî din mașină. Sub căciulă, fața ei roșie îi aminti comandantului de o creatură stranie pe care o văzuse într-un film la care îl târâse Margot – cu elfi, vrăjitori și inele magice. Se încruntă descoperind că Samira mai avea și un cap de mort pe tricou. Poate ca

să se asorteze cu ambientul. Tipa avea mai mult faţă de profanatoare de morminte decât de poliţistă.

Urcară împreună micul deal, printre brazi şi pietre funerare, apropiindu-se de pădurea de conifere ce mărginea partea din spate a cimitirului. O femeie în vârstă le aruncă o privire severă. Cripta familiei Lombard se detaşa net de cele din jur. Ca înălţime, aducea mai mult a mausoleu, a capelă. O încadrau doi arbori de tisă şi avea trei trepte la intrare. Un grilaj frumos, lucrat din fier forjat, împiedica accesul. Samira îşi aruncă ţigara, înconjură monumentul şi cotrobăi un minut înainte de a reveni cu cheia.

— Am văzut-o pe Ziegler făcând la fel, explică ea. Era ascunsă sub un gargui.

— Nu te-a văzut? întrebă Servaz sceptic, uitându-se la ţinuta subordonatei sale.

Franco-chino-marocanca se bosumflă.

— Ştiu cum să-mi fac treaba. Când m-a zărit, aranjam un buchet de flori pe mormântul unui tip pe nume Lemeurt[49]. Amuzant, nu?

Servaz ridică privirea, dar pe frontonul triunghiular de la intrare nu scria nimic. Samira introduse cheia şi trase de grilaj, care se deschise cu un scârţâit. Servaz intră şi el în întunericul criptei. O lumină slabă pătrundea printr-o deschizătură din dreapta lor, insuficientă pentru a distinge mai mult decât formele vagi a trei morminte. Încă o dată, se întrebă de ce toată acea apăsare, toată acea tristeţe şi tot acel întuneric – ca şi cum moartea n-ar fi fost de ajuns. Existau totuşi ţări în care ideea de moarte era aproape uşoară sau chiar veselă, unde se petrecea, se mânca şi se râdea la moartea cuiva, spre deosebire de bisericile triste şi sumbre, cu slujbele lor de pomenire, recviemurile, kadişurile şi rugăciunile scăldate în mări de lacrimi. Ca şi cum cancerul, accidentele de maşină, infarcturile, sinuciderile şi crimele n-ar fi suficiente, îşi mai spuse. Remarcă un buchet solitar pus pe unul dintre morminte: ca o pată de culoare în întuneric. Samira îşi scoase iPhone-ul şi dădu pe lanternă. Ecranul se făcu alb împrăştiind o lumină slabă. Îl plimbă pe deasupra celor trei locuri de veci: EDOUARD LOMBARD... HENRI LOMBARD... Bunicul

[49] Joc de cuvinte: *le meurt* = *mortul.*

și tatăl... Servaz își spuse că al treilea trebuia să fie al mamei lui Eric, soția lui Henri – fosta actriță ratată, fosta *call-girl, târfa,* după cum îi spunea Henri Lombard... De ce mama naibii pusese Ziegler flori pe acel mormânt?

Se aplecă să citească inscripția. Și se încruntă.

Îi trecu prin cap că se apropia și mai mult de adevăr. Dar și că, odată în plus, lucrurile se complicau și mai tare.

Se uită la Samira – apoi fixă din nou inscripția în haloul de lumină al lanternei:

MAUD LOMBARD, 1976-1998.

— Cine mai e și asta?

— Sora lui Eric Lombard, cu patru ani mai mică decât el. Nu știam că e moartă.

— E important?

— Poate.

— De ce crezi că i-a adus Ziegler flori? Ai idee?

— Deloc.

— Ți-a vorbit despre asta? Că o cunoștea?

— Nu.

— Și ce legătură să aibă cu crimele?

— Nu știu.

— În orice caz, de data asta ai măcar o legătură, mai zise Samira.

— Cum adică?

— O legătură între Lombard și restul afacerii.

— Ce legătură? zise el surprins.

— Ziegler n-a venit să pună flori aici din întâmplare. Trebuie să existe o legătură. Și dacă tu n-o cunoști, ea o știe cu siguranță. E suficient s-o întrebi atunci când o vom interoga.

Da, gândi el. Irène Ziegler știa mult mai multe decât el despre toată treaba. Apoi realiză că ea și Maud Lombard aveau aproape aceeași vârstă. Fuseseră prietene? La fel ca trecerea ei prin tabără, încă o parte din trecutul tinerei venea să se amestece în anchetă. Cu siguranță că Irène Ziegler avea destule secrete.

Nicio urmă însă a soției lui Henri Lombard, mama lui Eric. Nu i se

permisese să împartă jalnica eternitate cu restul familiei – fusese repudiată chiar și în moarte. Revenind spre intrarea în cimitir, Servaz se gândi că *Maud Lombard murise la 21 de ani.* Simţi instantaneu că treaba asta marca un punct esenţial al anchetei. Din ce cauză murise? În vreun accident? De vreo boală? *Sau altfel?*

Samira avea dreptate, Ziegler deţinea cheia misterului. Odată închisă, poate le va spune ceva, deși se îndoia. Avusese destule ocazii ca să constate că Irène Ziegler avea o personalitate puternică.

Până atunci, însă, oare unde era?

Începu să se neliniștească. Se uită la ceas. Trecuse deja destul timp de când nu mai aveau nicio veste. Tocmai voia să-l apeleze pe Pujol, când sună telefonul.

— Am pierdut-o! zbieră Simeoni în aparat.

— *Ce?*

— A naibii lesbiană, cred că ne-a reperat! Cu nenorocita aia de motocicletă, n-a avut nicio problemă să se facă nevăzută!

Rahat! Servaz simţi adrenalina descărcându-i-se în sânge și stomacul i se strânse ghem. Căută numele lui Maillard pe lista de contacte de pe mobil.

— Pujol și Simeoni au pierdut ţinta! strigă el. E nesupravegheată! Preveniţi-l pe locotenentul Espérandieu și fiţi pregătiţi!

— Ok. Nicio problemă. O așteptăm.

Servaz închise. Ar fi vrut să împărtășească calmul jandarmului.

★ ★ ★

Brusc, îi veni o idee. Scoase din nou mobilul și formă numărul lui Saint-Cyr.

— Alo?

— Maud Lombard, îţi spune ceva?

O mică ezitare la capătul firului.

— Evident că-mi spune ceva. Sora lui Eric Lombard.

— A murit la 21 de ani. Cam tânără, nu? Știi ce s-a întâmplat?

— S-a sinucis, răspunse judecătorul, de data asta fără să ezite.

Servaz își ţinu respiraţia. Era exact ce spera să audă. *Ceva începea să se lege. Din ce în ce mai clar...*

Pulsul i se acceleră.

— De ce?

O nouă ezitare.

— O poveste tragică, zise într-un final vocea de la capătul firului. Maud era o fată fragilă, idealistă. În timp ce-și făcea studiile în Statele Unite, cred că a iubit cu pasiune un tânăr. În ziua când acesta a părăsit-o, n-a mai suportat. Moartea tatălui ei cu un an înainte s-a adăugat și ea. S-a întors aici și s-a omorât.

— Asta e tot?

— La ce te așteptai?

— Decorațiunile din grădina familiei sunt în amintirea ei?

Altă ezitare.

— Da. După cum știi, Henri Lombard era un tip crud și tiranic, dar mai avea și astfel de ieșiri de afecțiune. Momente când dragostea paternă ieșea la suprafață. A pus să se modeleze acele animale când Maud avea șase ani, dacă-mi amintesc bine. Și Eric le-a păstrat. În amintirea surorii lui, așa cum ai spus.

— N-a fost niciodată în tabăra „Capra Neagră”?

— O Lombard în tabără? Glumești! Tabăra aia era pentru copiii din familii sărace care n-aveau posibilitatea să le ofere altă vacanță.

— Știu.

— Atunci cum îți poți imagina că o Lombard ar fi putut pune piciorul pe acolo?

— E încă o sinucidere. N-ai fost niciodată tentat s-o incluzi pe listă?

— După cinci ani? Seria de sinucideri încetase de mult. Și Maud era o femeie, nu o adolescentă.

— O ultimă întrebare: cum s-a sinucis?

Saint-Cyr făcu o pauză.

— Și-a tăiat venele.

Servaz rămase dezamăgit: nu se spânzurase.

★ ★ ★

La 12:30, Espérandieu primi un mesaj pe stație. *La masă*… Se uită la Chaperon care era culcat pe pat, ridică din umeri și ieși. Ca polițist „invitat” putu alege între un sendviș-baghetă parizian cu jambon și ementaler, un *pan-bagnat*[50] și un kebap cu roșii, ardei și salată.

---

[50] Sendviș specific zonei Nisa, cu salată de crudități și ou.

Alese oriental.

☆ ☆ ☆

Urcând din nou în Cherokee, simţi o idee detaşându-se încet din magma întrebărilor fără răspuns. *Maud Lombard se sinucisese... Calul lui Eric fusese primul pe listă...* Şi dacă miezul anchetei se găsea acolo şi nu în tabără? Instinctiv, simţi că asta i-ar deschide noi perspective. Mai exista o uşă care încă nu fusese deschisă, cu numele Lombard pe ea. Ce anume îl aşezase pe Eric Lombard printre ţintele justiţiarului? Înţelese că până atunci nu dăduse destulă atenţie acelei întrebări. Îşi aminti paloarea lui Vilmer când sugerase în biroul de la Divizie că exista o legătură între abuzurile sexuale şi Lombard. La momentul acela, fusese doar o glumă menită să-i mai taie din nas arogantului director al Poliţiei Judiciare din Toulouse. Dar în spatele glumei se ascundea o întrebare justificată. Prezenţa lui Ziegler în cavoul familiei Lombard făcea din acea întrebare un punct crucial: care era adevărata natură a legăturii dintre Lombard şi victime?

☆ ☆ ☆

— Soseşte.

— O aşteptăm.

Espérandieu se îndreptă dintr-o mişcare. Dădu drumul butonului de la staţie şi se uită la ceas. 13:46. Apucă arma.

☆ ☆ ☆

— Postul 1 către comandă, o am în vizor. Tocmai şi-a lăsat motocicleta la intrarea pe potecă. Se îndreaptă spre voi. Postul 2, preluaţi...

— Aici Postul 2. Ok, tocmai a trecut...

☆ ☆ ☆

Puţin mai târziu:

— Aici Postul 3, n-a trecut pe lângă mine. Repet: ţinta nu a trecut pe aici.

— La naiba, unde e? urlă Espérandieu în staţie. O vede careva? Răspundeţi!

— Postul 3, nu, nu aici...

— Postul 4, nici eu nu văd nimic...

— Postul 5, nimeni...

— AM PIERDUT-O, COMANDA! REPET: AM PIERDUT-O!

☆☆☆

Unde naiba umbla Martin? Espérandieu era cu mâna tot pe butonul stației când ușa cabanei se deschise brusc și se trânti de perete. Se întoarse, cu arma ridicată… și dădu nas în nas cu țeava unei arme de polițist. Gaura neagră îl fixa. Espérandieu înghiți în sec.

— Ce naiba faceți aici? întrebă Ziegler.

— Vă arestez, răspunse el cu o voce care i se păru absolut lipsită de hotărâre.

— Irène, lasă arma jos! strigă Maillard de afară.

Pentru o secundă teribilă, în cameră pluti suspansul. Apoi ea se supuse și coborî arma.

— Martin a avut ideea asta?

Espérandieu citi în ochii ei o tristețe profundă, în timp ce el se simțea cuprins de o imensă ușurare.

☆☆☆

La 16:35, în timp ce un crepuscul glacial se lăsa peste munți și noi fulgi de zăpadă începeau să se învârtejească, purtați de vânt, Diane se strecură afară din camera ei și înaintă pe holul pustiu de la etajul al patrulea. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. La ora aceea, întreg personalul lucra la etajele inferioare. Diane însăși ar fi trebuit să fie cu unul dintre pacienții ei ori la birou, dar urcase discret în urmă cu un sfert de oră. După ce lăsase ușa de la camera ei întredeschisă și ascultase cel mai mic zgomot, ajunsese la concluzia că dormitorul era gol.

Aruncă o privire în dreapta și-n stânga și ezită doar o secundă înainte de a apăsa clanța. Lisa Ferney nu-și încuiase camera. Ăsta era un semn de rău augur: dacă asistenta-șefă ar fi avut ceva de ascuns, ar fi făcut-o. Camera mică, exact ca a ei, era întunecată. Munții se estompau în spatele ferestrei, cu versanții amenințați de o nouă furtună. Diane apăsă pe întrerupător și o lumină palidă și galbenă scăldă camera. Ca un bătrân detectiv specialist în arta furișării, băgă o mână pe sub saltea, deschise dulapul, noptiera, se uită sub pat, examină dulăpiorul de medicamente din baie. Nu existau prea multe ascunzători și nu-i luă mai mult de câteva zeci de minute până să iasă cu mâna goală.

26

— Nu poţi s-o interoghezi, zise d’Humières.

— De ce nu? întrebă Servaz.

— Aşteptăm doi ofiţeri de la Inspectoratul Jandarmeriei. Nicio mişcare, până nu ajung. Trebuie să evităm orice eroare de procedură. Interogatoriul căpitanului Ziegler se va face în prezenţa superiorilor săi ierarhici.

— Nu vreau s-o interoghez, vreau doar să vorbesc cu ea!

— Haide, Martin... Nu e nu. Aşteptăm.

— Şi în cât timp vor sosi?

Cathy d’Humières se uită la ceas.

— Trebuie să ajungă în două ore. Aproximativ.

★ ★ ★

— S-ar spune că draga noastră Lisa va ieși în seara asta.

Diane întoarse capul spre ușa cafenelei. O descoperi pe Lisa Ferney care se îndrepta spre tejghea pentru a comanda o cafea. Mai constată și că asistenta-șefă nu era în uniformă. Înlocuise halatul cu un palton alb, cu guler de blană, un pulover lung roz pal, blugi și cizme deasupra genunchiului. Părul i se ondula liber pe blana mătăsoasă și nu se zgârcise la fard, mascara, gloss și ruj de buze.

— Știi unde merge? întrebă ea.

Alex dădu din cap cu un zâmbet complice. Asistenta-șefă nu-i învrednici nici măcar cu o privire. Bău cafeaua pe nerăsuflate și ieși. O auziră îndepărtându-se în grabă pe culoar.

— Li întâlnire (n „bărbatul misterios”, /isc el.

Diane îl fixă nedumerită. În acel moment avea aerul unui băieţel obraznic pregătindu-se să-i împărtășească cel mai mare secret colegului său de bancă.

— Despre ce vorbeşti?

— Toată lumea ştie că Lisa are un iubit în Saint-Martin. Dar nimeni nu ştie cine e. Nimeni n-a văzut-o cu el. Când iese gătită în felul ăsta, în general nu se întoarce decât dimineaţa. Unii au încercat deja s-o tachineze pe chestia asta și s-o tragă de limbă, dar de fiecare dată i-a trimis să plimbe ursul. Ciudat e însă că nimeni nu i-a văzut

vreodată împreună, nici în Saint-Martin, nici în altă parte.

— Probabil e însurat.

— În cazul ăsta, nevasta lui trebuie că lucrează de noapte.

— Ori are un serviciu care o obligă să plece în deplasări departe de casă.

— Doar dacă nu e altceva, mult mai dificil de mărturisit, sugeră Alex aplecându-se peste masă și luând un aer de spiriduș malefic.

Diane se forță să-și mențină atitudinea detașată. Dar nu reușea să facă abstracție de ce știa și rămânea tensionată.

— Ca de exemplu?

— Poate că participă la cine știe ce petreceri libertine... Ori e chiar ea asasinul pe care-l caută toată lumea...

Simți cum o ia cu frig pe dinăuntru. Trebuia să facă eforturi din ce în ce mai mari ca să-și ascundă preocuparea. Pulsul începu să i se accelereze: *Lisa Ferney plecată toată noaptea*... Acum ori niciodată...

— Paltonul alb și puloverul roz nu sunt deosebit de practice când te pregătești să omori pe cineva, încercă ea să glumească. Se face cam multă mizerie, nu? Și apoi să se machieze în felul ăsta...

— Poate că-i seduce înainte să-i termine. Știi tu: genul de călugăriță...

Alex părea să se amuze grozav. Diane ar fi preferat să încheie acel subiect. Parcă avea un bloc de ciment în stomac.

— Și după aceea îi spânzură de un pod? Asta nu seamănă a călugăriță, ci a Terminator.

— Problema voastră, a elvețienilor, e partea asta practică supărătoare, o tachină el.

— Și eu care credeam că-mi apreciezi simțul umorului tipic elvețian.

El râse. Diane se ridică.

— Trebuie să plec, zise ea.

Asistentul dădu din cap, ridicând privirea spre ea. Zâmbetul pe care i-l aruncă era puțin prea călduros.

— Bine. Și eu, am de lucru. Pe mai târziu, sper.

★ ★ ★

La 18:30, Servaz băuse deja atât de multă cafea proastă și fumase atât de multe țigări, încât începu să se simtă de-a dreptul bolnav. Fugi

la toaletă să se spele pe față cu apă rece și aproape vomită în chiuvetă. Apoi greața i se ameliora, fără să dispară complet.

— Ce naiba fac ăștia? întrebă el, revenind în mica sală de așteptare prevăzută cu scaune de plastic în care stăteau membrii Brigăzii.

★ ★ ★

Diane închise ușa și se sprijini de ea cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Camera era scăldată în aceeași lumină gri-albăstruie, ca și biroul lui Xavier în ajun.

Un parfum persistent. Diane îl recunoscu. Lolita Lempicka. Pe suprafața netedă a biroului, un flacon reflecta lumina palidă intrată pe fereastră.

De unde să încep?

Era și un dulap metalic de tip clasor, ca la Xavier, dar, din intuiție, se hotărî să înceapă cu biroul.

Niciun sertar nu era încuiat. Aprinse lampa ca să poată examina lucrurile dinăuntru și descoperi pe clipboard un obiect foarte ciudat – o salamandră din aur galben cu montură de pietre prețioase: rubine, safire și smaralde. Lăsat la vedere și la îndemâna oricui, obiectul servea de prespapier, iar Diane își spuse că, date fiind dimensiunile, nu putea fi decât placat cu aur și cu pietre false. Se interesă apoi de conținutul sertarelor. Dosare de diferite culori. Le deschise. Toate aveau legătură cu munca de asistentă-șefă la Institut. Note, facturi, rapoarte, monitorizări ale tratamentelor… Nimic deosebit. Cel puțin până la al treilea sertar.

Un dosar cartonat în fund…

Îl scoase și-l deschise. *Tăieturi din ziare*… Despre crimele din vale. Lisa Ferney strânsese cu grijă informații despre ele.

Simplă curiozitate – sau altceva?

Vântul începu să șuiere pe sub ușă și, pentru un moment, Diane își întrerupse cercetările. Afară, furtuna se întețea. O străbătu un fior. Apoi se întoarse la ce făcea.

Dulapul metalic… Aceleași dosare așezate în picioare ca la Xavier… În timp ce le aducea în lumină și le examina pe rând, își spuse că pierdea timpul. Nu urma să găsească nimic, pentru că nu era nimic de găsit. Cine ar fi fost atât de nebun sau idiot ca să lase în birou dovezi

ale crimelor?

Strângând hârtiile, privirea îi căzu din nou pe bijuterie, pe salamandra care strălucea în mii de culori în lumina lămpii... Nu era specialistă, dar era o imitație foarte reușită.

Se uită mai cu atenție. *Și dacă era autentică?*

Dacă era, ce anume spunea despre asistenta-șefă? Pe de o parte că puterea și autoritatea ei erau atât de mari, încât știa că nimeni n-ar fi îndrăznit să intre în lipsa ei în birou. Pe de altă parte, că iubitul ei era un tip bogat, deoarece, dacă era autentică, bijuteria aceea valora o mică avere.

Medită la aceste două aspecte. Și simți instinctiv că descoperise ceva.

★ ★ ★

Cei doi reprezentanți ai Inspectoratului Jandarmeriei veniseră în civil, iar fețele lor ar fi putut fi niște măști de ceară, într-atât de lipsite de expresie se dovedeau. Îi salutară pe Cathy d'Humières și pe Confiant cu o scurtă strângere de mână și cerură să o interogheze pe căpitan Ziegler singuri și cu prioritate. Servaz se pregătea să protesteze, dar procuroarea i-o luă înainte, satisfăcându-le imediat cererea.

O jumătate de oră se scurse până când ușa camerei unde era închisă Ziegler să se deschidă din nou.

— Acum e rândul meu să o interoghez pe căpitan Ziegler singur, interveni Servaz în acel moment. N-o să dureze mult. Apoi o să ne confruntăm punctele de vedere.

Cathy d'Humières se întoarse spre el și se pregăti să spună ceva, dar îi întâlni privirea. Se abținu. Doar că una dintre statuile de ceară se însufleți.

— Un reprezentant al Jandarmeriei nu va fi interogat de un...

Procuroarea ridică mână, întrerupându-l.

— Voi ați avut momentul vostru, nu? Ai zece minute, Martin. Nicio secundă în plus. După aceea, interogatoriul va continua în prezența tuturor.

Împinse ușa. Tânăra era singură în micul birou, cu o lampă luminându-i fața dintr-o parte. Ca și ultima dată când fuseseră amândoi în acea cameră, fulgii de zăpadă cădeau în spatele

ferestrelor, în lumina unui felinar. Afară se făcuse întuneric. El se așeză și o privi. Cu părul ei blond și combinezonul din piele neagră plin de fermoare, catarame și întărituri de protecție pe umeri și genunchi, semăna cu un personaj de science-fiction.

— Ești bine?

Ea dădu din cap cu buzele strânse.

— Eu nu cred că ești vinovată, zise el dintr-odată, cu seriozitate.

Ea îl privi mai intens, dar tot nu zise nimic. Comandantul așteptă câteva secunde înainte de a continua. Nu știa de unde să înceapă.

— Nu tu i-ai omorât pe Grimm și Perrault. Și totuși, totul te indică pe tine, ești conștientă, nu?

Ea dădu din nou din cap.

El enumeră faptele pe degete: mințise – ori ascunsese adevărul – în legătură cu tabăra și cu sinucigașii, nu le spusese că știe unde se afla Chaperon...

— Nu erai acolo când a fost omorât Perrault. Or, erai mai aproape decât mine, trebuia să ajungi prima.

— Am avut un accident de motocicletă.

— Trebuie să realizezi că e cam tras de păr. Un accident fără niciun martor.

— Dar așa s-a întâmplat.

— Nu te cred, replică el.

Ochii tinerei se măriră ușor.

— Mi-ar plăcea să știu. Mă crezi vinovată sau nu?

— Nevinovată. Dar în legătură cu accidentul minți.

Tânăra păru uimită de perspicacitatea lui. Dar de data asta, fu ea cea care-l surprinse: începu să zâmbească.

— Am știut din prima clipă că ești bun, zise.

— Noaptea trecută, continuă el, când te-ai dus după miezul nopții în acea discotecă, eram sub patul tău când te-ai întors. Am ieșit în timp ce erai la duș. Ar trebui să-ți încui ușa cu altceva decât o broască standard. Ce-ai făcut acolo?

Ea rumegă povestea și-l fixă visătoare mult timp.

— M-am întâlnit cu o prietenă, răspunse într-un final.

— În mijlocul nopții și cu o anchetă în curs? O anchetă care se apropia de final și ne solicita întreaga energie?

— Era ceva urgent.

— Ce putea fi atât de urgent?

— E greu de explicat.

— De ce? zise el. Pentru că sunt bărbat, un macho de polițist, iar tu ești îndrăgostită de o femeie?

Ea îl sfidă din priviri.

— Ce știi tu despre chestiile astea?

— De fapt, nimic. Dar nu eu risc să fiu acuzat de o dublă crimă. Nu sunt dușmanul tău, Irène. Niciun neica nimeni, mărginit, macho și homofob. Așa că, fă un efort.

Ea îi susținu privirea fără să clipească.

— Noaptea trecută, când am ajuns acasă, am găsit un bilet. De la Zuzka, prietena mea. E din Slovacia. Hotărâse să ia puțină distanță. Îmi reproșa că sunt prea prinsă cu munca, că o neglijez, că sunt distrată... Genul ăsta de chestii. Cred că ai trecut și tu prin asta, fiind divorțat – adică știi despre ce vorbesc. Sunt mulți polițiști divorțați ori separați – chiar și printre homosexuali. Aveam nevoie de o explicație. Chiar în acel moment. Nu voiam să plece așa, fără să avem ocazia să vorbim. Mi s-a părut insuportabil în acel moment. Așa că m-am dus la *Pink Banana* fără să gândesc prea mult. Zuzka e administrator acolo.

— Sunteți de multă vreme împreună?

— De 18 luni.

— Și ești foarte îndrăgostită?

— Da.

— Să revenim la accident. Sau mai bine zis, la pretinsul accident. Pentru că nu s-a întâmplat așa, nu?

— Ba bineînțeles că da! N-ai văzut cum arătam? Și zgârieturile? Ori crezi că mi le-am făcut singură?

— Pentru o clipă, am crezut că ți le-ai făcut sărind din telecabină, răspunse el. După ce-l împinseseși pe Perrault în gol, mai preciză.

Ea se agită pe scaun.

— Și acum nu mai crezi același lucru?

— Nu, pentru că ești nevinovată.

— Cum poți fi sigur?

— Am impresia că știu cine e. Dar mai cred și următoarele: chiar

dacă ai avut realmente un accident, nu-mi spui tot adevărul legat de acel subiect.

Încă o dată, tânăra păru siderată de perspicacitatea lui.

— După accident, am întârziat expres, cedă ea. Nu m-am grăbit deloc.

— De ce?

— Perrault: voiam să moară – sau cel puţin voiam să-i dau asasinului şansa s-o facă.

Servaz se uită o vreme la ea, apoi dădu din cap.

— Din cauza a ceea ce ţi-au făcut, zise el. Grimm, Chaperon, Mourrenx şi cu el.

Ea nu răspunse, dar confirmă din cap.

— În tabără, continuă el.

Ea ridică privirea surprinsă.

— Nu... mult mai târziu... Făceam Dreptul în Pau. Am dat peste Perrault la o serbare câmpenească, într-un weekend. El... mi-a propus să mă conducă... Grimm şi Mourrenx ne aşteptau la intrarea pe un drum, la câţiva kilometri de petrecere... Chaperon nu era în noaptea aia, nu ştiu de ce. De-aia n-am făcut legătura între el şi ceilalţi decât când ai găsit fotografia. Când... când l-am văzut pe Perrault părăsind şoseaua şi intrând pe acel drum, am înţeles. Am vrut să cobor, dar m-a lovit, o dată şi încă o dată, în timp ce ne deplasam, dar şi când am oprit, făcându-mă uşuratică şi târfă. Eram plină de sânge. Apoi...

Tăcu o vreme. El ezită mult timp înainte de a pune întrebarea.

— De ce n-ai...?

— Depus plângere? Mă... mă culcam cu o grămadă de lume pe vremea aia. Bărbaţi, femei... Inclusiv cu o profă de la facultate, femeie măritată, cu doi copii. Şi tatăl meu era jandarm. Ştiam ce urma să se întâmple – ancheta, noroiul, scandalul... M-am gândit la ai mei, la cum vor reacţiona, la fratele şi la sora mea vitregă, care nu ştiau nimic despre viaţa mea privată...

Iată cum au reuşit să păstreze secretul atâta timp, îşi zise el. Prima lui intuiţie din casa familiei Chaperon fusese justă. Trebuia ţinut cont de faptul că 90% din victimele violurilor nu depuneau plângere şi că, în afara adolescenţilor din tabără care nu le văzuseră niciodată feţele, alegeau prăzi uşoare, cu un stil de viaţă nonconformist, care nu le

prea avantaja. Inteligenţi prădători… Dar transparenţi în ochii soţiilor lor, care sfârșiseră prin a bănui ceva, mutându-se în camere separate – ori părăsindu-i.

Se gândi la directorul taberei, mort într-un accident de motocicletă. O moarte ce pica și ea la fix.

— Realizezi că mi-ai pus și mie viaţa în pericol?

— Îmi pare rău, Martin. Cu adevărat. Dar pentru moment sunt acuzată de crimă, îl corectă ea cu un mic zâmbet trist.

Avea dreptate. El trebuia să acţioneze cu prudenţă. Confiant n-avea să lase prada din gheare cu uşurinţă, acum că pusese mâna pe vinovatul ideal. Și pe care tocmai el i-l servise pe tavă!

— Treaba se complică din momentul în care ai profitat de absenţa mea ca să-i iei urma lui Chaperon, fără să spui nimănui nimic.

— Nu intenţionam să-l omor… Voiam doar… să-l sperii. Voiam să văd în ochii lui aceeași teamă pe care a savurat-o el în cei ai victimelor. Voiam să-i bag ţeava pistolului în gură, să fim doar noi doi în blestemata aia de pădure și să aibă impresia până în ultima secundă că i-a sunat ceasul. Apoi l-aş fi arestat.

Vocea nu-i mai era decât un ac subţire de gheaţă și, preţ de-o secundă, el se întrebă dacă nu cumva se înșelase.

— Încă o întrebare. În ce moment ai înţeles ce se întâmpla?

Ea îl privi drept în ochi.

— Am avut bănuieli încă de la prima crimă. Apoi, când Perrault a fost omorât și Chaperon a fugit, am știut că cineva era pe cale să-i tragă la răspundere pentru crimele pe care le săvârșiseră. Dar nu știam cine anume.

— De ce ai furat lista cu copiii din tabără?

— Dintr-un impuls idiot. Eram și eu printre ei. Și tu păreai să te interesezi mult de tot de ce se găsea pe acea listă nenorocită. Nu voiam să fiu interogată, să mi se scormonească trecutul.

— O ultimă întrebare: de ce ai dus azi flori la mormântul lui Maud Lombard?

Irène Ziegler păstră tăcerea o vreme. De data asta, nu se arătă deloc surprinsă. Înțelesese deja că fusese urmărită întreaga zi.

— Maud Lombard s-a sinucis și ea.

— Știu.

— Întotdeauna am știut că, într-un fel sau altul, a fost și ea victima acelor prădători. Și pe mine m-a tentat ideea la un moment dat. Într-o vreme, eu și Maud frecventam aceleași petreceri – asta înainte de a pleca eu la facultate și înainte ca ea să le întâlnească pe acele orduri. Eram destul de apropiate, nu chiar prietene, cunoştinţe – dar o iubeam mult. Era o fată independentă și discretă, care vorbea puţin, dar încerca să scape din mediul în care crescuse. Așa că, în fiecare an, de ziua ei de naştere îi pun flori pe mormânt. Și de data asta am vrut să-i trimit un mic semn, înainte de a-l aresta pe ultimul dintre acei nemernici.

— Și totuși Maud Lombard n-a fost niciodată în tabără.

— Și ce? Maud a fugit de acasă de mai multe ori. Își petrecea adesea timpul cu lume destul de dubioasă. Deseori se întorcea acasă târziu. Probabil că a dat peste ei pe undeva – la fel ca mine.

Servaz gândea în viteză. Ipoteza lui începea să capete contur. *O rezolvare incredibilă...* Nu mai avea întrebări. Îl luă din nou cu ameţeală. Își masă tâmplele și se ridică greoi.

— Poate că există o ipoteză pe care n-am avut-o până acum în vedere, mai zise el.

★ ★ ★

D'Humières și Confiant îl așteptau pe hol. Servaz se îndreptă spre ei, luptând împotriva senzaţiei că pereţii și podeaua se clatină și că urma să-și piardă echilibrul. Își masă ceafa și respiră adânc – dar nu fu de ajuns ca să-și alunge strania senzaţie că pantofii îi erau umpluţi cu aer.

— Deci? întrebă procuroarea.

— Nu cred că e ea.

— Ce? exclamă Confiant. Sper că glumiţi!

— N-am timp să vă explic acum: trebuie să plec repede. Până una-alta, păstraţi-o la răcoare, dacă vreţi. Unde e Chaperon?

— Încercăm să-l facem să mărturisească violurile asupra adolescenţilor din tabără, răspunse d'Humières pe un ton glacial. Dar refuză să scoată vreun cuvânt.

— Nu există termen de prescripţie?

— Nu în cazul în care noi elemente ne îndreptăţesc să redeschidem cazul. Martin, sper că știi ce faci.

Schimbară o privire.

— Şi eu sper la fel, zise el.

Ameţea din ce în ce mai rău şi-l durea şi capul. Se îndreptă spre recepţie, ceru o sticlă de apă şi înghiţi unul dintre comprimatele pe care le primise de la Xavier. Apoi merse în parcare să-şi ia maşina.

Cum să le vorbească despre noua ipoteză fără să-şi atragă fulgere din partea judecătorului şi fără s-o pună pe procuroare într-o situaţie jenantă? Îl preocupa o întrebare. Voia să fie sigur înainte de a arunca cărţile. Şi avea nevoie de părerea cuiva – a cuiva care să-l asigure că era pe drumul cel bun şi care să-l sfătuiască până unde putea merge fără să-şi taie singur craca de sub picioare. Se uită la ceas. 21:12.

☆ ☆ ☆

Computerul...

Îl deschise. Spre deosebire de cel al lui Xavier, acesta era parolat. *Ia te uită...* Se uită la ceas. Se făcea aproape o oră de când era acolo.

Problemă: era departe de a avea aptitudinile unui haker. Timp de zece minute bune, îşi stoarse creierii ca să găsească parola, încercă să scrie Julian Hirtmann şi Lisa Ferney în toate felurile, dar niciuna dintre tentativele ei de plâns nu dădu vreun rezultat. Căută din nou prin sertare, unde îşi aminti că văzuse o mapă cu documente personale. Introduse întâi numărul de telefon şi cel al asigurărilor sociale, de la capăt şi de la coadă, apoi data naşterii, combinaţii ale celor două prenume (numele complet al asistentei şefe era Elisabeth Judith Ferney), asocieri ale iniţialelor cu data naşterii... Fără succes. *La naiba!*

Privirea îi căzu încă o dată pe salamandră...

Tastă „salamandra”, apoi „ardnamalas”.

Nimic...

Îşi întoarse capul spre ceasul din colţul ecranului. 21:28.

Se uită încă o dată la animal. Pradă unui impuls de moment, îl ridică şi-l întoarse. Pe burtă avea o inscripţie. Van Cleef & Arpels, New York. Introduse numele în calculator. Nimic... *Fir-ar! E ridicol! Ai zice că mă aflu într-unul dintre filmele alea de spionaj cu proşti!* Le inversă. Nici aşa... *La ce te aşteptai, drăguţă? Nu suntem la cinema!* În disperare de cauză încercă doar iniţialele: VC&ANY. Nimic. Atunci invers: YNA&CV...

Dintr-odată, ecranul începu să clipească înainte de a-i permite accesul. *Bingo!* Diane nu-şi putea crede ochilor. Aşteptă până când se afişară toate iconiţele.

Să-nceapă show-ul... Dar timpul trecea. 21:32.

Se rugă ca Lisa Ferney să fi plecat cu adevărat pentru toată noaptea.

★ ★ ★

E-mailurile...

Aproximativ o sută dintre ele proveneau de la un oarecare Démétrius.

De fiecare dată, în spaţiul pentru *Subject* apărea menţiunea: *Encrypted email*...

Deschise unul, dar nu apăru decât o serie de semne de nedescifrat. Înţelese ce se întâmpla, i se întâmplase şi ei la Universitate: certificatul utilizat pentru a cripta mesajul expirase şi, în consecinţă, nu mai era posibil ca destinatarul să-l decripteze.

Gândi în mare viteză.

În general, pentru a evita genul ăsta de probleme, destinatarul era sfătuit să salveze local conţinutul mesajului, înregistrându-l de exemplu în format HTML. Asta ar fi făcut ea, dacă ar fi fost în locul Lisei Ferney. Deschise „My Documents", apoi „Mesaje primite" şi le văzu. Un dosar botezat „Démétrius".

Lisa nu luase cine ştie ce măsuri de securitate: calculatorul ei era deja parolat şi ştia oricum că nimeni n-ar fi îndrăznit să se amuze răscolind prin el.

Lisa,

Sunt în New York până duminică. Central Park e alb, captiv în ghearele unui frig polar. E magnific. Mă gândesc la tine. Câteodată mă trezesc în toiul nopţii transpirat şi ştiu c-am visat gura şi corpul tău. Sper să ajung în Saint-Martin peste zece zile.

Eric.

Lisa,

Vineri plec în Kuala-Lumpur. Putem să ne vedem până atunci? Nu mă mişc din castel. Vino.

Eric.

Unde ești Lisa?

De ce nu dai niciun semn? Tot mai ești supărată pe mine pentru data trecută? Am un cadou pentru tine. L-am cumpărat de la Boucheron. Foarte scump. O să-l adori.

Scrisori de dragoste... Sau mai bine zis, mailuri... Erau cu zecile... Ori chiar cu sutele... Scrise timp de mai mulți ani...

Lisa Ferney le salvase cu grijă. Pe toate. Și toate erau semnate cu același prenume: „Eric”. Eric călătorea mult, era bogat și dorințele lui erau mai mult sau mai puțin niște ordine. Lui Eric îi plăceau imaginile șocante și era un amant maladiv de gelos:

Valurile geloziei mă macină și fiecare dintre ele mă lasă mai istovit ca precedentul. Mă întreb cu cine ți-o tragi. Te cunosc, Lisa: cât timp poți sta fără o bucată de carne înfiptă între coapse? Jură-mi că n-ai pe nimeni.

Uneori, când nici rugămințile, nici amenințările nu funcționau, Eric trecea la o autoflagelare ipocrită.

Cred că ai impresia că sunt un nenorocit. Un nemernic ticălos și un gunoi. Nu te merit, Lisa. Am greșit crezând că te pot cumpăra cu banii mei murdari. Oare o să mă poți ierta?

Diane derulă lista spre final, avansând către prezent. Observă că în ultimele mailuri, tonul se schimbase. Nu mai era vorba doar despre o poveste de amor. Altceva era pe cale să se petreacă:

Ai dreptate. A venit momentul să trecem la fapte. Am așteptat destul: dacă n-o facem acum, n-o mai facem niciodată. N-am uitat pactul nostru, Lisa. Și știi că sunt un om de cuvânt. O, da, o știi prea bine...

Când te văd atât de puternică și de hotărâtă, capăt curaj. Ai dreptate: nicio justiție din lumea asta nu ne poate liniști. Totul depinde

doar de noi.

Am așteptat atât de mult. Totuși, cred că acum e momentul.

Dintr-odată degetul îi încremeni pe mouse. Pași pe culoar… Își ţinu respiraţia. Dacă persoana respectivă știa că Lisa ieșise, s-ar fi mirat să vadă lumină pe sub ușă.

Dar pașii se îndepărtară fără să se oprească…

Respiră și continuă să deruleze mailurile. Înjurând încet. Se simţea din ce în ce mai frustrată. Până în prezent, n-avea nimic concret în afară de aluzii și subînţelesuri.

Încă cinci minute și pleca. Deschise sistematic ultimele 30 de mailuri.

Lisa, trebuie să vorbim. Am un plan. Unul teribil. Știi ce e un gambit? La șah, un gambit înseamnă să sacrifici o piesă la începutul partidei, pentru u obţine un avantaj strategic. Asta mă pregătesc să fac. Gambitul unui cal. Dar sacrificiul ăsta îmi rupe sufletul.

Calul, gândi ea cu răsuflarea tăiată.

Avea impresia că inima îi va sări din piept și că se afunda în iad în timp ce deschidea următorul mail.

Ai făcut comanda? Ești sigură că nu va observa că ai făcut-o pe numele lui?

Cu ochii cât cepele și cu gura uscată, Diane căută data. *6 decembrie…* Răspunsul nu figura în dosar, așa cum nu apărea nici pentru celelalte mailuri, dar era inutil: ultima piesă a puzzle-ului căzuse în locul potrivit. Cele două ipoteze se reduseră brusc la una. Xavier ancheta povestea pe bune. Era nevinovat, nu știa nimic: nu el făcuse comanda de anestezice. Fusese Lisa Ferney – *folosindu-i numele…*

Diane se dădu pe spate și se gândi la ce însemna acest lucru. Răspunsul era evident. Lisa și tipul numit Eric omorâseră calul – și probabil și pe farmacist…

În numele unui pact făcut în urmă cu mult timp – un pact pe care

se hotărâseră în sfârșit să-l onoreze…

Continuă să gândească febril. Timpul trecea.

Cu ceea ce știa în prezent, avea destule elemente ca să sune la poliție. Cum îl chema pe acel polițist care venise la Institut? Servaz. Printă ultimul mail cu ajutorul imprimantei de pe birou, apoi își scoase mobilul.

★ ★ ★

În lumina farurilor, copacii se iveau din întuneric ca o armată ostilă. Valea aceea iubea întunericul, secretele; nu-i plăceau băgăcioşii veniţi din afară. Servaz clipi peste globii oculari dureroşi, fixând prin parbriz drumul îngust ce şerpuia prin pădure. Migrena devenise şi mai puternică. Avea impresia că o să-i explodeze tâmplele. Furtuna îşi făcea de cap, rafalele de vânt măturau fulgii în toate direcţiile, iar mersul în viteză îi precipita spre maşină, la a cărei trecere deveneau luminoşi ca nişte comete pasagere. Pusese Mahler în fundal. *Simfonia a VI-a.* Aceasta acompania urletul vântului cu accentele ei pesimiste şi teribil tio premonitorii.

Cât timp dormise în ultimele 48 de ore? Era la capătul puterilor. Fără vreun motiv aparent, se gândi la Charlène. Amintirea ei, a gestului tandru din galerie, îl încălzi puțin. Telefonul din mașină începu să bâzâie…

★ ★ ★

— Aș vrea să vorbesc cu comandantul Servaz.

— Cine îl caută?

— Mă numesc Diane Berg. Sunt psiholog la Institutul Wargnier și…

— Nu-l putem apela în acest moment, o întrerupse jandarmul de la capătul firului.

— Dar trebuie să vorbesc cu el!

— Lăsați-mi datele dumneavoastră și o să vă sune.

— Este urgent!

— Îmi pare rău, dar a ieșit.

— Puteți să-mi dați numărul lui?

— Ascultați, eu…

— Lucrez la Institut, zise ea cu o voce cât se poate de chibzuită și fermă, și *știu despre ADN-ul lui Julian Hirtmann.* Înțelegeți ce

înseamnă asta?

La capătul celălalt se lăsă tăcerea.

— Puteţi repeta?

Ea se execută.

— Un minut. Vă dau pe cineva...

Trei apeluri mai târziu:

— Căpitanul Maillard, vă ascult...

— Ascultaţi, declară ea, nu ştiu cine sunteţi, dar vreau să vorbesc urgent cu comandantul Servaz. Este foarte important.

— Cine sunteţi?

Se prezentă din nou.

— Şi ce doriţi dr. Berg?

— Ceva legat de ancheta crimelor din Saint-Martin. Aşa cum tocmai v-am spus, lucrez la Institut – şi *ştiu despre ADN-ul lui Julian Hirtmann...*

Ultima informaţie îl amuţi pe interlocutor. Diane se întrebă dacă închisese.

— Foarte bine, zise el într-un final. Aveţi pe ce să notaţi? Vă dau numărul lui.

☆ ☆ ☆

— Servaz, zise acesta.

— Bună seara, auzi o voce de femeie. Mă numesc Diane Berg şi sunt psiholog la Institutul Wargnier. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar eu da: eram în camera de alături când aţi fost în biroul doctorului Xavier. Şi am auzit ce aţi vorbit.

Servaz fu pe punctul de a-i spune că se grăbeşte, dar ceva din tonul ei şi faptul că lucra la Institut îl opriră.

— Mă auziţi?

— Da, zise el. Ce doriţi, doamnă Berg?

— Domnişoară. Ştiu cine a omorât calul. Şi e foarte probabil ca aceeaşi persoană să fi scos şi ADN-ul lui Julian Hirtmann din Institut. Vă interesează?

— O clipă.

Încetini şi trase pe dreapta, în mijlocul pădurii. Vântul înclina copacii din jur. Crengi ca nişte gheare se agitau în lumina farurilor ca într-un film nemţesc expresionist.

— Vă rog. Povestiți-mi tot.

★★★

— Și spuneți că autorul mailurilor se numește Eric?

— Da. Știți cine e?

— Cred că da.

Oprit pe marginea drumului, în mijlocul pădurii, se gândea la ceea ce-i spusese femeia. Ipoteza care începuse să se întrevadă după vizita în cimitir, cea care se conturase și mai mult la Jandarmerie când Irène Ziegler îi dezvăluise faptul că Maud fusese cu siguranță violată, își găsea acum o nouă confirmare. Și ce confirmare... *Eric Lombard*... Își aminti de paznicii de la Centrală, de tăcerea lor, de minciunile pe care le spuseseră. Chiar de la început, fusese convins că ascund ceva. În prezent, știa că nu mințiseră pentru că erau vinovați – ci pentru că fuseseră obligați s-o facă. Prin șantaj sau prin faptul că li se cumpărase tăcerea. Posibil amândouă. Văzuseră ceva, dar preferaseră să tacă și să mintă, cu riscul de-a atrage bănuielile asupra lor, pentru *că știau că nu puteau rivaliza cu făptașul.*

— Faceți cercetări de multă vreme, domnișoară Berg?

Trecu ceva timp până să primească răspuns.

— Sunt doar de câteva zile în Institut.

— Ar putea deveni periculos.

Din nou tăcere. Servaz se întrebă în ce măsură era ea în pericol. Nu era polițistă. Cu siguranță că făcuse greșeli. Și se găsea într-un mediu deosebit de violent, în care se putea întâmpla orice.

— Ați mai vorbit cu cineva despre asta?

— Nu.

— Ascultați-mă cu atenție, zise el, iată ce veți face: aveți mașină?

— Da.

— Foarte bine. Părăsiți imediat Institutul, luați mașina și coborâți în Saint-Martin înainte ca furtuna de zăpadă să facă acest lucru imposibil. Mergeți la Jandarmerie și cereți să vorbiți cu doamna procuror. Spuneți-i că veniți din partea mea și povestiți-i tot ce mi-ați spus mie. Ați înțeles?

— Da.

Închisese deja când își aminti că mașina ei era în pană.

★★★

Clădirile de la Centrul Ecvestru apărură în lumina farurilor. Locul era pustiu şi domnea întunericul. Nici urmă de cai ori de îngrijitori la orizont. Boxele fuseseră închise pentru noapte – ori din cauza furtunii. Parcă în faţa clădirii impunătoare din cărămidă şi lemn şi coborî.

Fu imediat asaltat de ninsoare şi de vântul ce bătea din ce în ce mai tare printre copaci. Îşi ridică gulerul şi se îndreptă spre intrare. Câinii începură să latre şi să tragă de lanţuri în întuneric. În spatele unei ferestre era lumină şi văzu o siluetă apropiindu-se şi aruncând o privire afară.

Servaz intră în clădirea a cărei uşă era întredeschisă şi pe culoarul central luminat. Un miros de bălegar îl asaltă instantaneu. Zări în dreapta un cal şi un călăreţ care se mişcau în manejul larg, sub lumina şirurilor de becuri, în ciuda orei târzii. Marchand apăru de pe prima uşă din stânga.

— Ce se întâmplă? zise el.

— Vreau să vă pun câteva întrebări.

Administratorul arătă spre o altă uşă, puţin mai încolo. Servaz intră. Acelaşi birou plin de trofee, de cărţi despre cai şi de dosare, ca data trecută. Pe ecranul laptopului, fotografia unui cal. Un animal magnific, roib. Poate Freedom. Marchand trecu pe lângă el şi comandantul îi simţi respiraţia cu iz de whisky. O sticlă de Label 5 din care se băuse zdravăn trona pe o etajeră.

— E vorba despre Maud Lombard.

Marchand îi aruncă o privire uimită şi bănuitoare. Avea ochii puţin prea strălucitori.

— Știu că s-a sinucis.

— Da, zise fostul grăjdar. Urâtă poveste.

— Cum a făcut-o?

Celălalt ezită. O clipă se uită în altă parte, apoi îşi întoarse privirea spre poliţist. *Se pregătea să mintă.*

— Și-a tăiat venele...

— PROSTII! zbieră Servaz, luându-l pe administrator de guler. MINŢIŢI, MARCHAND! ASCULTAŢI AICI: O PERSOANĂ NEVINOVATĂ TOCMAI A FOST ACUZATĂ DE ASASINAREA LUI GRIMM ŞI PERRAULT! DACĂ NU-MI SPUNEŢI IMEDIAT

ADEVĂRUL, VĂ ACUZ DE COMPLICITATE LA OMOR! GÂNDIŢI REPEDE, N-AM TOATĂ NOAPTEA LA DISPOZIŢIE! adăugă el, scoţând cătuşele, livid de furie.

Administratorul păru intimidat de acel acces de nervi şi violenţă. Apoi păli, auzind clinchetul cătuşelor. Ochii i se căscară. Totuşi îşi încercă norocul.

— E un bluff!

Bun ca un jucător de poker. Care nu se lasă uşor intimidat. Servaz îl apucă de încheietură şi-l întoarse violent.

— Ce faceţi? întrebă Marchand stupefiat.

— Exact ce v-am spus.

— N-aveţi nicio dovadă!

— Aveţi idee cam câţi acuzaţi fără probe putrezesc în arest preventiv?

— Aşteptaţi! Nu puteţi face aşa ceva! protestă omul, intrat dintr-odată în panică. Nu aveţi niciun drept!

— Vă previn că e plin de ziarişti în faţa Jandarmeriei, minţi Servaz împingându-l grăbit spre uşă. Dar când ieşim din maşină o să vă pun o haină pe cap. Nu va trebui decât să staţi cu capul în jos şi să vă lăsaţi ghidat.

— Aşteptaţi, aşteptaţi! Aşteptaţi, la naiba!

Dar Servaz îl târa hotărât. Erau deja pe culoar. Vântul şuiera în exterior, iar fulgii de zăpadă intrau pe uşa deschisă.

— Bine! Bine! Am minţit. Scoateţi-mi astea!

Comandantul se opri. Călăreţul din manej se oprise şi se uita la ei.

— Prima dată, spuneţi-mi adevărul, îi şopti Servaz la ureche.

— S-A SPÂNZURAT! De balansoarul din parcul castelului, la naiba!

Servaz îşi ţinu respiraţia. Spânzurată... Asta era... Desfăcu cătuşele. Din reflex, Marchand îşi masă încheieturile.

— N-o să uit niciodată, zise el, cu capul plecat. Era un asfinţit de vară... Îşi pusese o rochie albă, aproape transparentă. Plutea ca o fantomă deasupra peluzei, cu ceafa zdrobită, în lumina soarelui, murind... Imaginea îmi stăruie încă în faţa ochilor... Aproape în fiecare seară...

Într-o vară... Asemenea celorlalţi, alesese acel anotimp pentru a-şi

pune capăt zilelor... O rochie albă: *Căutaţi albul,* spusese Propp...

— De ce aţi minţit?

— Pentru că mi-a cerut-o cineva, bineînţeles, zise Marchand coborând privirea. Nu mă întrebaţi ce importanţă are, pentru că nu ştiu. Patronul nu voia să se afle.

— O mare importanţă, răspunse Servaz, îndreptându-se spre ieşire.

★ ★ ★

Espérandieu tocmai îşi închidea computerul, când sună telefonul. Oftă, se uită la ceas – 22:40 – şi răspunse. Se îndreptă imperceptibil, recunoscând vocea lui Luc Damblin, contactul lui de la Interpol. Aşteptase acel telefon încă de când revenise în Toulouse şi deja începuse să dispere.

— Aveai dreptate, zise Damblin fără niciun preambul. El era. Tu la ce lucrezi mai exact? Nu ştiu ce se întâmplă, dar, pe bune, am impresia că ai prins un peşte barosan. Nu vrei să-mi spui mai multe? Ce treabă are un tip ca el cu o anchetă legată de crimă?

Espérandieu aproape căzu de pe scaun. Înghiţi în sec şi se îndreptă de spate.

— Eşti sigur? Tipul tău de la FBI o confirmă? Povesteşte-mi cum a reuşit să facă rost de informaţie.

În următoarele cinci minute, Luc Damblin îi explică totul în detaliu. *Al dracului treabă!* gândi locotenentul după ce închise. De data asta trebuia să-i spună lui Martin. *Urgent!*

★ ★ ★

Servaz avea impresia că natura se înverşunase împotriva lui. Ninsoarea se învârtejea în lumina farurilor, şi trunchiurile copacilor începuseră să se albească pe partea dinspre nord. O adevărată furtună de zăpadă... Tocmai în noaptea aceea... Se întrebă îngrijorat dacă tipa de la Institut reuşise să coboare în Saint-Martin, dacă nu cumva drumul era prea rău acolo sus. Cu câteva minute în urmă, pe când ieşea de la Centrul Ecvestru, mai dăduse un ultim telefon.

— Alo? spusese vocea de la capătul firului.

— Trebuie să ne vedem. În seara asta. Mi-e şi puţin foame. E prea târziu?

Interlocutorul izbucnise în râs, apoi se oprise brusc.

— A apărut ceva nou? întrebase Gabriel Saint-Cyr, fără să-și ascundă curiozitatea.

— *Știu cine e.*

— Vorbești serios?

— Da. Chiar știu.

Tăcere.

— Și ai mandat?

— Nu încă. Vreau să mă consult cu tine înainte.

— Ce intenționezi să faci?

— Prima dată vreau să clarific câteva aspecte legale. Apoi să trec la acțiune.

— Nu vrei să-mi spui cine e?

— Prima dată luăm masa, apoi discutăm.

Din nou râsul acela zglobiu la capătul firului.

— Trebuie să-ți mărturisesc că-mi lasă gura apă. Hai odată! Mai am niște pui, dacă nu te deranjează.

— Vin imediat, zise Servaz – și închise.

Ferestrele morii străluceau de căldură și lumină în mijlocul furtunii, când opri lângă apă. Nu întâlnise nicio mașină pe drum, nici măcar vreun pieton. Încuie jeepul și se grăbi spre podul care se legăna, mișcat de rafalele de vânt încărcate de zăpadă. Ușa se deschise imediat. Un miros îmbietor de pui fript, de foc, de vin și de mirodenii. Saint-Cyr îi luă geaca și o agăță în cuier, apoi arătă spre salonul de jos.

— O cană de vin fiert pentru început? Puiul se face în 20 de minute. Așa că avem timp să vorbim.

Servaz se uită la ceas. 22:30. Orele următoare aveau să fie decisive. Trebuia să mute fiecare pion, gândind cu mai multe mutări în avans, dar oare putea să vadă atât de departe și de clar? Fostul judecător, cu experiența lui, îl va ajuta să nu comită greșeli. Adversarul era redutabil. La cea mai mică greșeală de natură juridică putea pierde totul. Îi era și teribil de foame. Mirosul puiului pe cale să se rumenească îi provoca crampe în stomac.

O flacără vie clipea în șemineu. La fel ca ultima dată, focul crea pe pereți și pe grinzile tavanului un joc de lumini și umbre. Lemnele care trosneau, șuieratul vântului prin horn și zgomotul torentului

umpleau încăperea. Fără Schubert de data asta. Fără îndoială că Saint-Cyr nu voia să piardă nimic din ce urma să-i povestească.

Pe gheridonul așezat între două fotolii cu pernițe puse în fața șemineului erau două pahare-balon, pe jumătate pline cu un vin rubiniu din care ieșea abur.

— Ia loc, zise judecătorul, arătând spre unul dintre fotolii.

Servaz luă paharul cel mai apropiat. Era fierbinte. Îl învârti în mână și-i inhală efluviile aromate. Portocală, scorțișoară și nucșoară.

— Vin fiert cu mirodenii, zise Saint-Cyr. Revigorant și potrivit să încălzească o seară ca asta. Și mai ales, excelent împotriva oboselii. O să te întremeze. Noaptea asta va fi lungă, greșesc?

— E atât de evidentă? întrebă Servaz.

— Ce anume?

— Oboseala.

Privirea judecătorul stărui pe fața lui.

— Pari epuizat.

Comandantul bău. Se strâmbă când își arse limba. Dar un puternic gust de vin și de condimente îi umplu gura și gâtul. Saint-Cyr pusese într-un bol și bucăți mici de turtă dulce, lângă vin. Servaz mâncă una, apoi încă una. Era lihnit.

— Deci? zise Saint-Cyr. Îmi povestești? *Cine e?*

★ ★ ★

— Sunteți sigur? întrebă Cathy d'Humières în receptor.

Espérandieu își privi vârfurile Converșilor așezați pe biroul din Bulevardul Embouchure.

— Persoana care mi-a dat informația e serioasă. Lucrează la sediul Interpolului din Lyon. E vorba de Luc Damblin. A luat legătura cu un cunoscut de-ai lui de la FBI. E 200% sigur.

— Doamne Sfinte! exclamă procuroarea. Și zici că n-ai reușit să dai de Martin?

— Am încercat de două ori. De fiecare dată era în afara ariei de acoperire. Îmi intră căsuța vocală. O să mai încerc peste câteva minute.

Cathy d'Humières își consultă ceasul de mână Chopard, din aur galben, pe care i-l făcuse cadou soțul ei, la sărbătorirea a 20 de ani de căsătorie. 22:50. Oftă.

— Espérandieu, vreau să faci ceva pentru mine. Sună-l din nou. Până dai de el. Și atunci spune-i că mai vreau să mă și culc și n-o să stau după el toată noaptea!

La celălalt capăt al firului, Espérandieu salută milităreşte.

— Foarte bine, doamnă!

☆ ☆ ☆

Irène Ziegler asculta vântul ce şuiera în spatele ferestrei cu gratii. O adevărată furtună de zăpadă. Ciuli urechea la perete. Vocea lui d'Humières. Cu siguranţă din cauza costurilor de construcţie, pereţii din această clădire a Jandarmeriei erau atât de subţiri, încât păreau din carton – ca peste tot, de altfel.

Ziegler înţelesese totul. În aparenţă, Espérandieu primise o informaţie capitală. Care schimba radical cursul anchetei. Avea impresia că ştia despre ce era vorba. Cât despre Martin, dispăruse, pur şi simplu. Ea avea o intuiţie cu privire la locul în care s-ar fi putut afla. Probabil se dusese să ceară câteva sfaturi, înainte de a trece la atac... Bătu în uşa care se deschise aproape imediat.

— Trebuie să merg la toaletă, zise ea.

Plantonul închise. Când uşa se deschise din nou, apăru o tânără în uniformă, care se uită la ea neîncrezătoare.

— Urmaţi-mă, căpitane. Fără glume proaste.

Ziegler se ridică, cu mâinile legate întinse în faţă.

— Mulţumesc. Aş vrea să vorbesc şi cu doamna procuror. Spuneţi-i. E important.

☆ ☆ ☆

Vântul mugea prin horn, agitând flăcările din şemineu. Servaz era la capătul puterilor. Puse paharul la loc şi văzu că mâna îi tremura. Şi-o trase repede, de teamă să nu observe Saint-Cyr. Gustul vinului şi al condimentelor era plăcut pe limbă, dar undeva în gât îi rămăsese o amăreală. Se simţea ameţit şi nu era momentul. Îşi spuse că nu va mai bea decât apă în următoarea jumătate de oră, iar apoi va cere o cafea tare.

— Nu pari să te simţi bine deloc, zise judecătorul lăsând şi el paharul şi observându-l cu atenţie.

— Am avut şi zile mai bune, dar mă descurc.

În realitate, nu-şi aducea aminte să se fi simţit vreodată atât de

epuizat și de tensionat: rupt de oboseală, cu dureri de cap, amețit – și totuși pe cale să rezolve cel mai ciudat caz din cariera lui.

— Deci nu crezi că Irène Ziegler e vinovată? continuă judecătorul. Chiar cu toate evidențele împotriva ei.

— Așa e. Dar a apărut un element nou.

Sprâncenele celuilalt se ridicară a mirare.

— În seara asta am primit un telefon de la o tipă care lucrează la Institutul Wargnier ca psiholog.

— Și?

— Se numește Diane Berg și e din Elveția. E acolo de puțină vreme. În aparență, a intuit că se întâmplă ceva chestii ciudate și a făcut o mică anchetă pe cont propriu, fără știrea nimănui. Așa a descoperit că asistenta-șefă a cumpărat anestezice pentru cai... și că tipa e amanta unui anume Eric, un bărbat foarte bogat, care călătorește mult, dacă e să dai crezare mailurilor pe care le scrie.

— Cum a reușit tipa să descopere toate astea? întrebă judecătorul, sceptic.

— E o poveste lungă.

— Și acel Eric crezi că e...? Dar era în America în noaptea în care a fost omorât calul...

— Un alibi perfect, comentă Servaz. Și apoi, cine ar fi bănuit că victima era aceeași persoană cu agresorul?

— Tipa asta... psihologul... Ea te-a contactat? Și o crezi? Ești sigur că e demnă de încredere? Institutul trebuie să fie un loc extrem de solicitant pentru nervi, când nu ești obișnuit.

Servaz îl privi. O clipă nu mai fu atât de sigur. Dacă judecătorul avea dreptate?

— Îți amintești când mi-ai spus că tot ce se petrece în valea asta are legătură cu trecutul? întrebă apoi.

Judecătorul dădu din cap în tăcere.

— Mi-ai mai spus și că sora lui Eric Lombard, Maud, s-a sinucis la 21 de ani.

— Exact, zise Saint-Cyr, ieșind din starea de muțenie. Crezi deci că acea sinucidere are legătură cu cele din tabără? Ea n-a fost niciodată acolo.

— Nici doi dintre ceilalți sinucigași, răspunse Servaz. Cum au fost

găsiți Grimm și Perrault? întrebă el, în timp ce inima începu să-i bată mai tare fără motiv.

— Spânzurați.

— Exact. Când te-am întrebat cum s-a sinucis sora lui Eric Lombard, mi-ai spus că și-a tăiat venele. Asta era versiunea oficială. Dar în seara asta, am descoperit că în realitate și ea s-a spânzurat. De ce a mințit Lombard, dacă nu pentru a împiedica lumea să facă o legătură între sinuciderea ei și crime?

— Psihologul a mai vorbit și cu altcineva în afară de tine?

— Nu, cred că nu. Am sfătuit-o să meargă în Saint-Martin și să ia legătura cu Cathy d'Humières.

— Crezi deci că...

— Cred că Eric Lombard i-a omorât pe Grimm și Perrault, articulă Servaz. (Avu impresia că limba începea să i se lipească de cerul gurii și mușchii fălcilor i se înțepeneau). Cred că se răzbună pentru ce i s-a întâmplat surorii lui, o soră pe care o adora, și că impută, pe drept cuvânt, cvartetului Grimm-Perrault-Chaperon-Mourrenx moartea ei și a altor șapte tineri. Mai cred că a elaborat un plan machiavelic ca să poată face singur dreptate, îndepărtând în același timp bănuielile, cu ajutorul unui complice de la Institut și, posibil, și cu al unuia de la Centrul Ecvestru.

Își privi mâna stângă. Tremura pe spătarul fotoliului. Încercă s-o controleze. În van. Ridicând ochii, îl surprinse pe Saint-Cyr urmărindu-l.

— Lombard e un bărbat extrem de inteligent: a înțeles de la început că, mai devreme sau mai târziu, cei care urmau să ancheteze crimele vor descoperi legătura între valul de sinucideri produs cu 15 ani în urmă și sora lui. Așa că și-a spus că cel mai bun mijloc de a îndepărta bănuielile e să se includă și pe sine în cercul victimelor. Ca urmare, trebuia ca prima crimă să-l aibă drept țintă. Dar cum să facă? Nu se punea problema să omoare un om nevinovat. La un moment dat, trebuie să fi avut o revelație: să ucidă o ființă la care ținea foarte mult, o crimă pentru care nimeni nu-l putea bănui: calul său favorit. Probabil că decizia l-a costat enorm. Dar ce alibi mai bun decât acel masacru petrecut în timp ce el „era” în Statele Unite? De-aia n-au lătrat câinii de la Centrul Ecvestru. Și nici calul n-a nechezat. Poate c-

a avut chiar vreun complice acolo. Pentru că a fost nevoie de cel puţin două persoane ca să ducă animalul sus. Iar alarma de la Centru n-a funcţionat. Totuşi, la fel ca în cazul lui Grimm şi Perrault, şi pentru a fi sigur că Freedom nu va suferi, nu cred c-a lăsat treaba pe mâinile altcuiva. Eric nu e genul molatic: e un atlet, un aventurier, un războinic – obişnuit cu provocările extreme şi cu asumarea responsabilităţilor. Nu se teme să-şi mânjească mâinile.

Ce Dumnezeu era cu starea asta de epuizare? Lipsa somnului? I se părea că începe să vadă ca prin ceaţă, ca şi cum dintr-odată ar fi purtat nişte ochelari cu indicele de corecţie greşit.

— Mai cred şi că Lombard ori unul dintre oamenii lui de încredere i-au şantajat pe paznici. Fără îndoială, ameninţându-i cu închisoarea ori cumpărându-le tăcerea. De altfel, a ştiut probabil de la început că povestea cu Hirtmann nu va ţine multă vreme. Dar asta nu l-a deranjat: nu era decât o primă perdea de fum. Apoi, faptul că am readus în discuţie valul de sinucideri petrecute cu 15 ani în urmă nu l-a mai deranjat, ba din contră: treaba asta multiplica pistele. Vinovatul putea fi oricare dintre părinţi ori chiar unul dintre foştii adolescenţi violaţi, devenit adult. Mă întreb dacă ştia de Ziegler. Că fusese şi ea în tabără. Şi că putea deveni suspectul ideal. Ori a fost o simplă coincidenţă.

Saint-Cyr tăcea, concentrat şi trist. Servaz îşi şterse cu mâneca transpiraţia care-i curgea în ochi.

— În definitiv, cred că şi-a spus că, în eventualitatea în care planul n-o să funcţioneze exact aşa cum prevăzuse, urma să încurce atât de tare iţele, încât ar fi fost aproape imposibil de descoperit adevărul – şi de ajuns la el.

— Aproape, zise Saint-Cyr cu un zâmbet trist. Dar n-a luat în calcul pe cineva ca tine, bineînţeles.

Servaz remarcă faptul că tonul judecătorului se schimbase. Şi că bătrânelul îi zâmbea într-un fel admirativ, dar şi ambiguu. Încercă să-şi mişte mâna. Nu-i mai tremura. Dar braţul i se păru *dintr-odată greu ca plumbul.*

— Eşti un anchetator remarcabil, aprecie judecătorul cu o voce glacială. Dacă pe vremuri aş fi avut pe cineva ca tine în subordine, cine ştie câte cazuri clasate din lipsă de probe aş fi rezolvat?

Mobilul începu să sune în buzunarul lui Servaz. Vru să-l ia, dar brațul îi era ca prins într-un ciment cu uscare rapidă. Îi luă o veșnicie să-l deplaseze câțiva centimetri! Telefonul sună îndelung, spărgând liniștea care se instalase între ei – apoi intră mesageria și sunetul se opri. Judecătorul se uita fix la el.

— Mă... Mă... simt... CIUDAT... bâlbâi polițistul, lăsându-și brațul să cadă.

La naiba! Ce i se întâmpla? Dinții i se încleștaseră. Aproape nu mai putea articula. Încercă să se ridice, sprijinindu-se de mânerele fotoliului. Acesta începu să se legene. Fără putere, căzu înapoi. I se păru că-l aude pe Saint-Cyr spunând: *Implicarea lui Hirtmann în afacere a fost o greșeală*... Se întrebă dacă auzise bine. Își forță creierul sleit, încercând să se concentreze asupra cuvintelor ce ieșeau din gura judecătorului:

— ...previzibil: ego-ul elvețianului a sărit în sus, așa cum era de așteptat. Așa că a tras-o de limbă pe Elisabeth, în schimbul ADN-ului și apoi te-a pus pe urma adolescenților, doar pentru plăcerea de a-ți demonstra că el face jocurile. Foarte flatant pentru orgoliul lui. Pentru imensa lui vanitate. Cred că i-ai căzut cu tronc.

Servaz ridică vag din sprâncene. Oare cine vorbea? Saint-Cyr? Pentru o clipă, i se păru că-l vede pe Lombard stând în fața lui. Apoi clipi pentru a îndepărta transpirația care-i ardea ochii și văzu că nu era decât judecătorul, care nu se mișcase. Acesta scoase un telefon mobil din buzunar și formă un număr.

— Lisa, sunt Gabriel... Se pare că mica ta investigatoare n-a mai vorbit cu nimeni altcineva. A avut timp doar să-l prevină pe Martin. Da, sunt sigur... Da, totul e sub control...

Închise și-și concentră atenția asupra polițistului.

— O să-ți spun o poveste, zise el. (Servaz avea impresia că vocea venea de undeva din fundul unui tunel.) Povestea unui băiețel care era fiul unui bărbat tiranic și violent. Un băiețel extrem de inteligent, o minune de copil! Când venea să ne vadă, avea mereu la el un buchet de flori culese de pe marginea drumului sau pietricele de lângă râu. N-aveam copii, soția mea și cu mine. Așa că apariția lui Eric în viața noastră a fost ca un dar al cerului, ca o rază de soare.

Saint-Cyr făcu un gest ca și cum ar fi vrut să țină amintirea la

distanță, să nu cedeze emoției.

— Dar pe cerul acela exista un nor. Tatăl lui Eric, celebrul Henri Lombard, care teroriza pe toată lumea din jurul lui, atât la fabrică cât și acasă: la castelul pe care-l știi. Uneori, putea să se arate iubitor și afectuos cu copiii, alteori îi înspăimânta cu crizele lui de furie, cu urletele – și cu loviturile pe care le lăsa să cadă asupra mamei lor. Inutil de spus că Eric și Maud erau profund afectați de atmosfera ce domnea în castel.

Servaz încercă să înghită, fără succes. Apoi să se miște. Telefonul îi sună din nou prelung în buzunar. La un moment dat se opri.

— Pe vremea aceea, locuiam împreună cu soția mea într-o casă în pădure, nu departe de ei, pe malul aceluiași torent de aici, continuă Saint-Cyr fără să-i dea atenție. Oricât de tiranic, bănuitor, paranoic și, ca să fie gama completă, nebun, era Henri Lombard, n-a înconjurat niciodată domeniul cu garduri, sârmă ghimpată ori camere de supraveghere ca în prezent. Nu era la modă în epoca aceea. Nu existau toate aceste pericole și crime. Orice s-ar spune, trăiam într-o lume încă normală. Pe scurt, casa noastră a constituit un refugiu pentru copilul Eric și adesea petrecea la noi după-amiezi întregi. Uneori o aducea și pe Maud, o fetiță cu privirea tristă, care nu zâmbea aproape niciodată. Eric o iubea enorm. Începând de pe la zece ani, își pusese în minte că trebuie s-o protejeze.

Făcu o scurtă pauză.

— Aveam o viață profesională solicitantă și nu prea stăteam pe-acasă, dar din momentul în care Eric a intrat în viața noastră, am încercat să-mi fac timp liber de câte ori era posibil. Eram întotdeauna fericit când îl vedeam apărând pe drumul ce lega casa noastră de castel, singur sau împreună cu sora lui. În realitate, eu am fost pentru el tatăl pe care ar fi trebuit să-l aibă. L-am crescut ca pe copilul meu. E mândria mea cea mai mare. Cea mai de preț reușită. L-am învățat tot ce știam. Era un copil extrem de receptiv. Și care îți întorcea însutit ceea ce primea. Uite ce a ajuns în prezent! Și nu numai grație imperiului pe care l-a moștenit. Nu. Ci și datorită lecțiilor mele, *a iubirii* pe care i-am oferit-o.

Servaz observă cu stupoare că judecătorul plângea, lacrimile șiroindu-i pe obrajii ridați.

— Apoi, s-a întâmplat povestea aceea. Îmi amintesc perfect ziua când am găsit-o pe Maud spânzurată de balansoar. De-atunci, Eric n-a mai fost niciodată la fel. S-a închis în el, a devenit mai sumbru, mai dur. Și-a construit o carapace. Îmi imaginez că asta l-a ajutat în afaceri. Dar nu mai era acel Eric pe care-l cunoscusem.

— CE... S-A... ÎNTÂM... PLAT cu...?

— Cu Maud? Eric nu mi-a spus totul, dar cred că s-a întâlnit cumva cu ordurile alea.

— Nu... după...

— Anii au trecut. Când Maud s-a sinucis, Eric tocmai moştenise imperiul. Tatăl lui murise cu un an în urmă. S-a lăsat acaparat de muncă, o zi la Paris, alta la New York ori Singapore. Nu mai avea niciun minut pentru el. Apoi întrebările și îndoielile legate de moartea surorii lui au revenit. L-am înţeles când, acum câţiva ani, a început să-mi pună întrebări. Își pusese în cap să descopere adevărul. A angajat un cabinet de detectivi particulari. Genul nu foarte preocupaţi de metode și de etică – și cărora le putea cumpăra tăcerea – chiar dacă nu foarte ieftin. Probabil că au refăcut puţin câte puţin același drum ca tine și au aflat adevărul în legătură cu cei patru bărbaţi... În acel moment, Eric a reușit să înţeleagă ce se întâmplase cu sora lui, dar și cu alte femei. A decis să facă singur dreptate. Dispunea de toate mijloacele. Era destul de bine plasat ca să realizeze că în ţara noastră justiţia e doar relativă. A reușit să-și găsească și un ajutor preţios în persoana lui Elisabeth Ferney. Amanta lui. Se întâmplă ca ea să fi crescut în zonă și să nu fie doar îndrăgostită de Eric Lombard. Ci și o fostă victimă a cvartetului.

Lumina lumânărilor și a lămpilor îi rănea ochii lui Servaz. Era lac de transpiraţie.

— Eu sunt bătrân, mi s-a cam terminat timpul, zise Saint-Cyr. Un an, cinci, poate zece: nu schimbă nimic. Viaţa mea e deja o amintire. Ce-mi rămâne nu va fi decât o lungă aşteptare. De ce să n-o pun în slujba a ceva important ori a cuiva? A cuiva atât de sclipitor și de important pentru mine ca Eric Lombard?

Servaz simţi cum îl cuprinde panica. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigur c-o să facă un infarct. Dar nu reușea nicicum să se miște. Iar camera era absolut în ceaţă în jurul lui.

— O să las o scrisoare în care o să spun că eu sunt autorul crimelor, anunţă Saint-Cyr pe un ton ciudat de calm și de hotărât. Ca să se facă dreptate. Toată lumea știe cât m-a preocupat cazul sinucigașilor. Așa că n-o să mire pe nimeni. O să spun că am omorât calul, deoarece credeam că și Henri, tatăl lui Eric, participase la violuri. Și că pe tine te-am ucis pentru că m-ai descoperit. Apoi am înţeles că situaţia e fără ieșire și, cuprins de remușcări, am considerat just să mă confesez înainte de moarte. O să fie o scrisoare foarte frumoasă, emoţionantă și plină de demnitate: am scris-o deja.

O flutură pe sub nasul lui Servaz. Pentru câteva secunde, teroarea care pusese stăpânire pe acesta îi alungă ceaţa de pe creier și îl trezi puţin.

— N-o să... ser... SER... VEASCĂ la nimic... Diane BERG... are dovezi... des vinovaţi... VOR-BEȘTE... cu CA-THY... d'HUM...

— Pe de altă parte, continuă Gabriel Saint-Cyr imperturbabil, tipa aia, psihologul, va fi găsită moartă în noaptea asta. În timpul anchetei, vor descoperi printre hârtiile ei dovada că venise din Elveţia doar cu un singur scop: să-l ajute pe compatriotul și fostul său amant, Julian Hirtmann, să evadeze.

— De... CE... FACI... asta?

— Ţi-am spus: Eric e cea mai mare mândrie a mea. Eu l-am crescut. Eu l-am făcut ce e azi. Un om de afaceri strălucit, dar și un bărbat drept, exemplar... Fiul pe care nu l-am avut niciodată...

— E implicat... în... în... dubi... oase... de CO-RUPŢIE... ex... ploatare... a co... COPIILOR.

— MINŢI! zbieră Saint-Cyr, ridicându-se dintr-un salt din fotoliu.

O armă... Un pistol automat...

Servaz făcu ochii mari. În același moment, transpiraţia de pe sprâncene îi arse corneea. I se părea că vocea judecătorului, sunetele și mirosurile erau mult prea puternice. Toate simţurile îi erau asaltate de senzaţii duse la paroxism, care-l scoteau din minţi.

— Halucinogene, zise Saint-Cyr zâmbind din nou. Nici nu-ţi imaginezi câte beneficii au. Stai liniștit: drogul pe care l-ai ingerat la fiecare dintre mesele pe care ţi le-am servit nu era mortal. Trebuia doar să-ţi diminueze capacităţile fizice și intelectuale și să-ţi provoace reacţii suspecte în ochii celorlalţi, dar și ai tăi. Cât despre cel pe care

l-am pus în vin, o să te paralizeze doar pentru o vreme. Dar n-o să mai ai ocazia să-ţi revii: pentru că o să mori. Chiar îmi pare rău că trebuie s-o fac, Martin: eşti fără îndoială cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o de multă vreme.

Servaz avea gura deschisă ca un peşte pe uscat. Se uita ca prostul la judecător, cu ochii mari, holbaţi. Brusc, îl apucară nervii: din cauza acelui nenorocit de drog, urma să moară arătând ca un idiot!

— Eu care am luptat toată viaţa împotriva crimei, o să sfârşesc în pielea unui criminal, zise judecătorul cu amărăciune. Dar n-am de ales: Eric Lombard trebuie să rămână liber. Are o grămadă de proiecte. Graţie fundaţiilor pe care le patronează, copiii pot mânca cât vor, artiştii pot crea, studenţii primesc burse... N-o să las un poliţai neînsemnat să-i distrugă viaţa unuia dintre cei mai străluciţi bărbaţi ai vremii. Care, până la urmă, n-a încercat decât să facă dreptate în felul său, într-o ţară în care acest cuvânt a rămas de multă vreme gol de conţinut.

Servaz se întrebă dacă vorbeau totuşi despre aceeaşi persoană: despre cel care făcuse tot ce-i stătuse în putere, împreună cu alte mari firme de produse farmaceutice, ca să împiedice ţările din Africa să fabrice medicamente contra SIDA ori a meningitei, cel ai cărui subcontractori fuseseră încurajaţi să exploateze femeile şi copiii din India şi Bangladesh, cel ai cărui avocaţi cumpăraseră Polytex doar pentru brevete şi apoi concediaseră muncitorii. Cine era adevăratul Eric Lombard? Omul de afaceri cinic şi lipsit de scrupule sau un mecena şi un filantrop? Tânărul care-şi proteja sora mai mică ori rechinul care exploata mizeria umană? Nu mai putea gândi limpede.

— Eu... PSI-HOLOGA, articulă el. CRI-ME... Re... NEGI... toate... princi... sfârşeşti viaţa... în pielea unui... CRIMINAL...

Văzu o umbră de îndoială trecând pe faţa judecătorului. Saint-Cyr îşi scutură capul cu îndârjire, ca pentru a o alunga.

— Plec fără regrete. E adevărat: nu m-am abătut de la anumite principii niciodată până acum. Doar că, în prezent, acestea sunt călcate în picioare. Mediocritatea, ticăloşia, cinismul au devenit reguli. Bărbaţii din ziua de azi vor să fie precum copiii. Iresponsabili. Stupizi. Criminali. Imbecili absolut lipsiţi de moralitate... În curând, vom fi ameninţaţi de un val de cruzimi fără precedent. Se văd deja

primele semne. Şi sincer, cine o să ne plângă de milă? Risipim din egoism şi sentimentul vinovăţiei toată moştenirea lăsată de înaintaşi. Doar câţiva, precum Eric, rezistă încă în mijlocul acestei mocirle...

Agită arma în nasul lui Servaz. Furia se răspândea în trupul acestuia din urmă, încă ţintuit în fotoliu, ca un antidot al otrăvii ce trecea din stomac în vene. Se repezi. Reuşind cu greu să se desprindă din fotoliu, realiză că era o tentativă eşuată din start. Picioarele i se înmuiară sub greutatea corpului, Saint-Cyr se îndepărtă şi-l privi căzând şi lovindu-se de gheridon, doborând în trecere o vază şi o lampă – a cărei lumină orbitoare îi biciui nervii optici, în timp ce vaza se spărgea de podea. Se trezi întins pe burtă pe covorul persan. Lumina lămpii ce zăcea în apropiere îi ardea retina. Se lovise cu fruntea de gheridon şi sângele începuse să-i curgă pe sprâncene.

— Hai, Martin, e inutil, zise Saint-Cyr cu blândeţe.

Se ridică cu greutate în coate. Furia ardea în el ca o flacără. Lumina îl orbea. Puncte negre îi jucau în faţa ochilor. Nu mai vedea decât lumini şi umbre.

Se târî încet spre judecător şi întinse mâna spre manşeta pantalonilor, dar Saint-Cyr se dădu iar înapoi. Servaz zărea flăcările din şemineu printre picioarele judecătorului. Îl orbeau. Apoi totul se petrecu foarte repede.

— ARUNCĂ ARMA! strigă în stânga lui o voce pe care-şi aminti că o mai auzise, dar n-o putea identifica din cauza creierului paralizat de drog.

Auzi o primă împuşcătură, apoi încă una. Îl văzu pe Saint-Cyr tresărind şi căzând pe şemineu. Corpul lui lovit de cadrul din piatră fu aruncat peste Servaz, care lăsă capul în jos. Când îl ridică din nou, cineva trăgea corpul greu ca un cal, de pe el.

— MARTIN! MARTIN! EŞTI BINE?

El deschise şi închise ochii, ca pentru a alunga o geană. O faţă înceţoşată dansa în faţa ochilor lui înlăcrimaţi. *Irène*... Şi cineva care stătea în spatele ei... Maillard...

— A... PĂ... bâigui el.

Irène Ziegler se precipită spre bucătăria americană şi umplu un pahar cu apă pe care veni să i-l apropie de buze. Servaz înghiţi încet, cu muşchii fălcilor dureroşi.

— Ajută… mă… la… BAIE…

Cei doi jandarmi îl luară de la subraţ şi-l sprijiniră. La fiecare pas, avea impresia c-o să se prăbuşească.

— LOMBARD… bâigui el.

— Ce anume?

— Ba… BAR-RAJE.

— S-a făcut, se grăbi Irène să răspundă. Pe toate drumurile s-au instituit baraje, după ce ne-a sunat adjunctul tău. Imposibil să părăsească cineva valea pe şosea.

— VIN-CENT…?

— Da. A obţinut dovada că Lombard a minţit că era în State în noaptea în care a murit Freedom.

— Elico…

— Imposibil. N-ar putea decola pe o vreme ca asta.

Se aplecă peste chiuvetă. Ziegler deschise robinetul şi-l stropi cu apă rece. El se înclină şi mai mult şi-şi băgă capul sub jet. Apa îngheţată avu efectul unei descărcări electrice. Începu să tuşească şi să scuipe. Cât timp rămase aplecat peste chiuvetă pentru a-şi recăpăta respiraţia şi facultăţile mintale? N-ar fi putut spune.

Când se ridică, se simţea deja mult mai bine. Efectele drogului începeau să dispară. În plus, starea de urgenţă îi biciui sângele, alungând senzaţia de sfârşeală. *Trebuiau să acţioneze… Repede…*

— Unde sunt… CATH…?

— Ne aşteaptă. La Jandarmerie.

Ziegler se uită la el.

— Bine. Mergem, zise ea. Nu trebuie să pierdem timpul.

☆ ☆ ☆

Lisa Ferney închise mobilul. În cealaltă mână, flutura un pistol. Diane nu ştia nimic despre arme, dar văzuse destule filme ca să ştie că cilindrul gros de la capătul ţevii erau un amortizor de zgomot.

— Mă tem că nu-ţi va veni nimeni în ajutor, Diane, zise infirmiera-şefă. În mai puţin de o jumătate de oră, poliţistul cu care ai vorbit va fi mort. Ce noroc că întâlnirea mea s-a dus pe apa sâmbetei din cauza lui.

— Ştiţi să umblaţi cu aşa ceva? întrebă tânăra, arătând spre pistol.

Lisa Ferney schiţă un zâmbet.

— Am învăţat. Sunt membră a unui club de tir. Eric m-a iniţiat.

Eric Lombard.

— Amantul dumneavoastră, comentă Diane. Și totodată complicele.

— Nu e bine să-ţi bagi nasul în treburile altora, o ironiză cealaltă. Cred că e dificil de crezut, Diane, dar Wargnier avea de ales dintr-o groază de candidaţi, când i-a intrat în cap că are nevoie de un adjunct – în treacăt fie spus, m-a ofensat serios, considerând că n-aş avea calităţile necesare – şi eu am fost cea care am făcut alegerea, cea care a insistat pe lângă el ca să-ţi dea ţie postul.

— De ce?

— *Pentru că ești elvețiancă.*

— Cum?

Lisa Ferney deschise uşa şi aruncă o privire pe coridorul tăcut, fără să înceteze s-o ţintească pe Diane.

— *Ca Julian*... Când am văzut dosarul tău printre celelalte, mi-am spus imediat că era un semn extrem de favorabil pentru planul nostru.

Diane începea să întrezărească o explicaţie. Și o luă cu frig pe spate.

— Ce plan?

— De a-i omorî pe nenorociţii ăia, răspunse Lisa.

— Pe cine?

— Pe Grimm, Perrault şi Chaperon.

— Din cauza a ceea ce făcuseră în tabără, zise Diane, amintindu-și de post-it-ul din biroul lui Xavier.

— Exact. În tabără şi nu numai... Toată valea asta era terenul lor de vânătoare...

— Am văzut în tabără pe cineva... Care plângea şi urla... Una dintre fostele lor victime?

Lisa îi aruncă o privire pătrunzătoare, părând să se întrebe cât şi ce știa Diane în realitate.

— Da, Mathias. Sărmanul nu și-a mai revenit niciodată. A luat-o razna. Dar e inofensiv.

— Din punctul meu de vedere nu e chiar aşa.

— Mă rog, nu contează, mai zise Lisa Ferney. Tu o să fii cea care a

venit din Elveţia ca să-l ajute pe Hirtmann să evadeze, Diane. Cea care a pus foc la Institut şi l-a condus spre ieşire. Din nefericire, odată ieşit, ingratul de Julian a cedat impulsurilor sale multă vreme reţinute; n-a putut rezista să nu-și omoare compatrioata și complicea: *pe tine.* Sfârşitul poveştii.

Diane îngheţă, pradă unei terori pure ca zăpada.

— La început, ne-am gândit la o serie de metode pentru a ne şterge urmele. Dar eu, eu m-am gândit imediat la Julian. În realitate, a fost o greşeală. Cu cineva ca Julian există întotdeauna un risc. În schimbul salivei şi al sângelui, a cerut să ştie la ce urma să le folosim. Dar cererile lui nu s-au oprit acolo. A trebuie să-i mai promit şi altceva. Şi aici intervii tu, Diane...

— E absurd. În Elveţia mă cunoaşte o groază de lume. Nimeni n-o să creadă o asemenea poveste.

— Dar ancheta nu va fi făcută de poliţia elveţiană. Şi apoi, toată lumea ştie că locul ăsta poate fi extrem de *stresant* pentru cei cu psihicul labil. Doctorul Wargnier însuși avea dubii în privinţa ta. Intuia în vocea și în mailurile tale o „vulnerabilitate". Pe care o s-o fac cunoscută poliţiei la momentul potrivit – anchetatorii vor vorbi și cu Wargnier, fără îndoială. Iar Xavier, care nici nu te voia aici – nu mă va contrazice. Vezi? Până la urmă, se adună destule mărturii împotriva ta... N-ar fi trebuit să mi te pui în cale, Diane. Eram hotărâtă să te las în viaţă. Ai fi petrecut doar câţiva ani în închisoare.

— Dar n-o să mă puteţi face răspunzătoare şi pentru probele de ADN, se hazardă Diane în disperare de cauză.

— Asta aşa e. De aceea ne-am gândit la un alt candidat. De câteva luni îl plătim pe domnul Monde ca să închidă ochii în legătură cu intrările și ieșirile mele în blocul A și cu discuțiile cu Hirtmann. Doar că acei bani se vor întoarce împotriva lui, când poliţia o să realizeze că plăţile au fost făcute de elveţian şi când va găsi la el acasă o seringă conţinând încă urme din sângele lui Julian.

— O să-l omorâţi şi pe el? întrebă Diane cu o senzaţie de vertij şi de cădere într-un puţ fără fund.

— Tu ce părere ai? Crezi că vreau să-mi petrec restul zilelor în puşcărie? Bun, adăugă Lisa. Am pierdut destul timp.

27

— Mă aşteptaţi?

Cathy d'Humières tresări la auzul vocii. Se întoarse spre uşă. Privirea îi stărui mult timp asupra lui Servaz, înainte de a se deplasa spre Ziegler şi Maillard, şi înapoi la el.

— Doamne Sfinte! Ce ţi s-a întâmplat?

Aproape de uşă, era o fotografie înrămată. Servaz îşi surprinse reflexia în geamul acesteia: cearcăne negre, ochi injectaţi şi tulburi.

— Explică-le, o rugă pe Ziegler, lăsându-se să cadă pe un scaun – încă simţea cum îi fuge pământul de sub picioare.

Irène Ziegler povesti ce se întâmplase cu puţin timp în urmă. D'Humières, Confiant şi cele două măşti de ceară de la Jandarmerie ascultară în tăcere. Procuroarea fusese cea care hotărâse să-i dea drumul tinerei, chiar după apelul lui Espérandieu. Iar intuiţia lui Ziegler că Servaz era la mentorul său îi salvase viaţa. Asta şi faptul că nu erau decât cinci minute de mers cu maşina între Jandarmerie şi moară.

— Saint-Cyr! exclamă d'Humières clătinând din cap. Nu pot să cred!

Servaz se pregătea să dizolve o aspirină efervescentă într-un pahar cu apă. Brusc, ceaţa din creier i se disipă şi el revăzu în minte întreaga scenă de la moară.

— LA NAIBA! scoase el un răget. În timp ce eram în transă, Saint-Cyr a sunat-o pe acea... Lisa, la Institut... Ca să-i spună că Diane Berg n-a mai vorbit cu nimeni în afară de mine... şi că avea situaţia sub control... Asta chiar înainte să încerce să mă...

Procuroarea păli.

— Asta înseamnă că fata e în pericol! Maillard, mai aveţi acolo sus vreo echipă de supraveghere? Ziceţi-le oamenilor să intervină, urgent!

Ea însăşi scoase telefonul şi formă un număr. Închise după câteva secunde.

— Dr. Xavier nu răspunde.

— Trebuie să-l prindem pe Lombard, zise Servaz cu greutate. Şi să-l arestăm. Rămâne doar să aflăm unde e. Poate fi oriunde: la Paris,

New York, în vreo insulă pe care o deţine ori aici – dar mă îndoiesc că o să aflăm uşor.

— E aici, zise Confiant.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Înainte de a veni, am fost la castel la cererea lui, ca să-l informez în legătură cu mersul anchetei. Chiar înainte de apelul adjunctului dumneavoastră, îi zise lui Servaz. N-am avut timp să... hm... anunţ. Apoi s-au întâmplat prea multe şi...

Servaz se întrebă de câte ori fusese la castel tânărul procuror, de la începutul anchetei.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise d'Humières pe un ton sever. Avem baraje pe toate drumurile din vale? Foarte bine. Vom contacta şi Direcţia de Poliţie. Vreau să i se percheziţioneze apartamentul din Paris, în acelaşi timp în care noi vom căuta în castel. Dispozitivul trebuie să fie perfect coordonat. Şi discret. Vor fi informate doar persoanele strict implicate. A greşit mult când s-a luat de unul dintre oamenii mei, adăugă ea, uitându-se la Servaz. Lombard sau nu a întrecut măsura. Şi oricine face asta are de-a face cu mine. (Se ridică.) Trebuie să sun la Cancelarie. Avem foarte puţin timp să punem dispozitivul în funcţiune şi să stabilim detaliile. Apoi, o să trecem la fapte. N-avem niciun minut de pierdut.

În jurul mesei, începură imediat discuţiile. Nu toată lumea era de acord cu hotărârea procuroarei. Şefii de la Jandarmerie tergiversau: Lombard era un rechin. Intrau în joc cariere, ierarhii, aspecte colaterale...

— Cum a aflat Vincent că Lombard nu e în Statele Unite? întrebă Servaz.

Ziegler îi spuse. Avuseseră noroc. În urma unui denunţ anonim, Poliţia Economică din Paris tocmai verifica registrele contabile ale unora dintre filialele Grupului. Se pare că se pregătea un scandal imens. Câteva zile mai târziu, pe când se uitau în registrele de la Lombard Media, descoperiseră o nouă neregulă: un virament de 135.000 de dolari de la ei către o firmă de reportaje TV. După verificările normale făcute la firmă, descoperiseră că respectivul reportaj nu fusese niciodată făcut şi că facturile erau false. Da, acea firmă lucra frecvent pentru Lombard Media, dar în cazul acela nu

fusese comandat niciun reportaj pentru respectiva sumă. Poliţia se întrebase atunci pentru ce erau acei bani și, mai ales, de ce se încercase ascunderea lor. Mită? Deturnare de fonduri? Așa că obţinuseră un nou mandat, de data asta pentru banca ce efectuase viramentul, cerându-i să le dezvăluie adevăratul beneficiar. Din nefericire, autorii faptei își luaseră toate precauţiile: suma fusese mutată după câteva ore într-un cont din Londra, apoi direcţionată spre unul din Bahamas și spre un al treilea din Caraibe... De acolo urma se pierdea. Cu ce scop? 135.000 de dolari reprezentau o sumă importantă, dar pentru imperiul Lombard erau o picătură într-un ocean. Atunci îl citaseră pe președintele executiv al Lombard Media și-l ameninţaseră că-l vor acuza de fals în acte. Tipului i se făcuse frică și dăduse drumul porumbelului: falsul fusese făcut la cererea lui Eric Lombard însuși, în regim de urgenţă. Omul jurase apoi că nu știa pentru ce. Cum Vincent le ceruse celor de la Economic să-i semnaleze orice neregulă în activitatea recentă a Grupului, contactul său îi transmisese informaţia, chiar dacă, în aparenţă, n-avea nimic de-a face cu moartea calului.

— Deci ce legătură avea? întrebă unul dintre tipii sus-puși de la Jandarmerie.

— Ei bine, zise Ziegler, locotenentului Espérandieu i-a venit o idee. A telefonat la o companie aeriană ce închiriază avioane oamenilor de afaceri bogaţi și a aflat că o astfel de sumă putea foarte bine corespunde unui zbor transatlantic dus-întors, la bordul unei aeronave private.

— Eric Lombard are avioanele și piloţii lui, obiectă gradatul. De ce ar folosi o altă companie?

— Ca să nu lase urme, ca zborul să nu apară nicăieri în contabilitatea Grupului, răspunse Ziegler. Rămânea de ascuns doar suma în sine.

— De unde reportajul-fantomă, interveni d'Humières.

— Exact.

— Interesant, zise gradatul. Dar nu sunt decât supoziţii.

— Nu chiar. Locotenentul Espérandieu și-a spus că, în cazul în care Eric Lombard revenise în secret din State în noaptea în care a fost omorât calul, ar fi trebuit să aterizeze undeva în apropiere. Așa

că a sunat la diferite aerodromuri din zonă, începând cu cel mai apropiat și îndepărtându-se progresiv: Tarbes, Pau, Biarritz... Ajuns la al treilea, bingo: un jet privat al unei companii americane aterizase la Biarritz-Bayonne în seara de 9 decembrie. Dacă dăm crezare informațiilor de care dispunem, Eric Lombard a intrat în țară sub un alt nume și cu acte false. Nimeni nu l-a văzut. Avionul a rămas vreo 12 ore și apoi, spre dimineață, a plecat. Destul timp pentru a face drumul Bayonne-Saint-Martin cu mașina, a se duce la Centrul Ecvestru, a-l omorî pe Freedom, a-l agăța pe culme și a pleca.

Toată lumea o urmărea acum cu atenție.

— Și asta nu e totul, zise ea. Aeroportul din Biarritz a păstrat urma companiei americane în registrul pentru zboruri de noapte. Vincent Espérandieu a făcut atunci apel la unul dintre contactele sale de la Interpol, care a luat legătura cu FBI-ul. Azi i-au făcut o vizită pilotului. Acesta l-a recunoscut pe Eric Lombard în mod oficial. E gata să depună mărturie.

Ziegler își întoarse privirea către Servaz.

— Posibil ca Lombard să fie deja la curent cu intențiile noastre, zise ea. Are probabil propriile contacte la FBI sau la Ministerul de Interne.

Servaz ridică mâna.

— Am doi oameni care supraveghează castelul de la căderea serii, îi preveni el. Din momentul în care am început să bănuiesc ce se petrece. Dacă domnul judecător are dreptate, Lombard e încă acolo. Dar Vincent?

— Ajunge în câteva minute, răspunse Ziegler.

Servaz se ridică, abia ținându-se pe picioare.

— Locul tău e la dezintoxicare, interveni tânăra. Nu ești în starea necesară pentru a participa la o intervenție. Ai nevoie de un lavaj stomacal și de supraveghere medicală. Nici nu știm ce drog ți-a dat Saint-Cyr să înghiți.

— O să merg la spital când se va termina totul. Ancheta asta e și a mea. Dar rămân în spate, mai adăugă apoi. Asta dacă Lombard ne va lăsa să intrăm fără să ne facă greutăți – ceea ce m-ar mira.

— Și dacă mai e acolo, observă d'Humières.

— Ceva îmi spune că e.

☆☆☆

Hirtmann asculta vântul ce umplea fereastra cu fulgi mici, înghețați. O adevărată furtună de zăpadă, își zise, zâmbind. În seara aceea, așezat în capul patului, se întreba ce ar face prima dată, dacă și-ar recăpăta libertatea. Era o ipoteză pe care și-o închipuia frecvent și, de fiecare dată, îl antrena în lungi și delicioase reverii.

Într-unul dintre scenariile lui preferate, își recupera banii și documentele pe care le ascunsese în cimitirul din Savoia, aproape de granița elvețiană. Detaliu amuzant: banii, 100.000 de franci elvețieni în bancnote de una și două sute, și actele false erau închise într-o cutie izotermă etanșă, ascunsă într-un cavou în care se odihnea mama uneia dintre victimele sale – cavou și cimitir despre care-i vorbise victima însăși, înainte s-o omoare. Cu banii aceia ar fi plătit un chirurg estetician din Var, care participase pe vremuri la „seratele” lui din Geneva – avea într-o altă ascunzătoare niște filme devastatoare pentru reputația doctorului, pe care avusese prezența de spirit să le facă pierdute în timpul procesului. În timp ce avea să aștepte, cu capul bandajat, în clinica bunului doctor, într-o cameră de mii de euro, cu ferestre spre Mediterană, urma să ceară o combină performantă ca să-și asculte dragile lui piese de Mahler și o *call-girl* specializată.

Brusc, zâmbetul visător îi dispăru. Duse o mână la frunte, strâmbându-se. NENOROCITUL ĂLA DE TRATAMENT ÎI DĂDEA NIȘTE DURERI DE CAP ÎNGROZITOARE. Cretinul de Xavier și TOȚI TÂMPIȚII ĂIA DE PSIHIATRI... Auuuu! Toți pe același calapod, cu treaba lor de șarlatani!

Simți cum îl apucă nervii. Furia își făcu drum prin creierul său, deconectând unul câte unul orice gând rațional, până când nu mai rămase decât un nor de cerneală neagră, răspândindu-se în oceanul conștiinței, ca o murenă lacomă țâșnind din ascunziș și devorându-i și ultima fărâmă de luciditate. Avea chef să dea cu pumnul în perete – ori să facă rău cuiva. Scrâșni din dinți și-și roti capul în toate direcțiile, gemând și lamentându-se ca o pisică opărită, apoi, într-un final, se calmă. Uneori îi era foarte greu să se calmeze – dar cu timpul și prin disciplină, învățase. În cursul diferitelor sale internări în spitalele de psihiatrie, petrecuse luni întregi citind cărțile scrise de

imbecilii ăia de doctori, le învățase micile trucuri de prestidigitație mentală, șmecheriile de iluzioniști și le repetase iar și iar în fundul celulei sale, cum doar un obsesiv e capabil să o facă. Le cunoștea și principala slăbiciune: nu exista niciun psihiatru pe lume care să nu aibă o părere prea bună despre el însuși. Se găsise totuși unul destul de inteligent ca să-i ghicească intențiile și să-i ia cărțile. Unul din zecile pe care-i întâlnise.

Deodată, un sunet strident îi răni urechile. Se ridică în fund. Sirena de pe culoar era asurzitoare. Trimitea spre el săgeți sonore acute, care-i răneau timpanele, sporindu-i migrena.

De-abia avu timp să se întrebe ce se întâmpla, că lumina se stinse. Rămase așezat într-o semiobscuritate străbătută de lumina cenușie ce pătrundea pe fereastră și de cea portocalie ce venea prin hubloul din ușă, cu intermitențe. *Alarma de incendiu!*

Pulsul i se ridică la 160 de bătăi pe minut. Un incendiu în Institut! Poate era ocazia pe care o așteptase de atâta vreme...

Brusc, ușa celulei se deschise și Lisa Ferney intră grăbită, cu silueta detașându-i-se ca într-un teatru de umbre chinezesc, pe fundalul puternicei lumini portocalii ce venea de pe hol.

Avea în mână un hanorac de tip polar, o bluză, niște pantaloni albi și o pereche de ghete de munte. I le aruncă.

— Îmbracă-te. Repede!

Îi mai puse pe masă și o mască de protecție împotriva fumului, cu filtru facial și ochelari de plexiglas.

— Pune-ți și astea. Grăbește-te!

— Ce se întâmplă? întrebă el, îmbrăcându-se în grabă. Lucrurile n-au mers bine? Aveți nevoie de o diversiune, nu?

— Nu m-ai crezut nicio clipă, am dreptate? răspunse ea zâmbind. Ai intrat în joc, fiindcă te amuza. Nu credeai c-o să-mi îndeplinesc partea mea de contract. (Îl fixă fără să clipească. Lisa era una dintre puținele persoane care erau în stare s-o facă.) Ce te-ai gândit că o să-mi faci, Julian? Pentru a mă pedepsi?

Asistenta aruncă o privire pe fereastră.

— Mai repede! spuse ea. N-avem toată noaptea la dispoziție.

— Unde sunt paznicii?

— L-am neutralizat pe domnul Monde. Ceilalți aleargă în toate

părţile pentru a-i împiedica pe pacienţi să se facă nevăzuţi. Incendiul a dezactivat sistemele de securitate. În noaptea asta, ușile sunt deschise. Hai, grăbește-te! La parter e o echipă de jandarmi. Incendiul și ceilalţi pacienţi îi vor ţine ocupaţi o vreme.

El își puse masca pe faţă, apoi legă curelele la ceafă. Lisa fu mulţumită de rezultat. Cu bluza, masca și semiobscuritatea ce domnea peste tot, era aproape de nerecunoscut – excepţie făcând înălţimea…

— Coboară pe scara din dreapta până la subsol. (Îi întinse o cheie mică.) Odată ajuns acolo, nu trebuie decât să urmărești săgeţile pictate pe perete, care te vor conduce până la o ieșire laterală. Eu mi-am îndeplinit partea mea de târg. Rămâne să faci și tu la fel.

— Partea mea? (Vocea îi suna ciudat prin mască.)

Ea scoase o armă din buzunar și i-o întinse.

— În subsol, o vei găsi legată pe Diane Berg. Ia-o cu tine. Și omoar-o. Abandonează-o undeva în exterior și dispari.

☆ ☆ ☆

Din momentul în care ieși pe hol, simţi mirosul de fum. Flashurile orbitoare ale alarmei îi forfecau nervii optici, iar urletul sirenei aflate în apropiere îi spărgea timpanele. Pe holul pustiu, toate ușile erau deschise. Trecând prin faţa lor, Hirtmann constată că toate celulele erau goale.

Domnul Monde zăcea pe podeaua cuștii din sticlă, cu o rană urâtă la ceafă. În jur, o baltă de sânge… Mult sânge… Trecură prin sasul deschis și, de data asta, văzură fumul care urca de pe scară.

— Trebuie să ne mișcăm repede! zise Lisa cu un început de panică în voce.

Lumina alarmei părea să-i incendieze părul lung, șaten, și să-i picteze faţa într-un portocaliu grotesc, evidenţiindu-i arcadele cu sprâncene arcuite și nasul și subliniindu-i maxilarul pătrat, ce îi dădea un aer ușor masculin.

Coborâră scările. Fumul era din ce în ce mai des. Lisa începu să tușească. Ajunși la parter, ea se opri și-i arătă ultima parte a scării, care cobora spre subsol.

— *Lovește-mă!* zise apoi.

— Ce?

— Hai! Dă-mi un pumn! În nas. Repede!

El nu ezită mai mult de o secundă. Pumnul o aruncă înapoi. Asistenta scoase un ţipăt şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Hirtmann contemplă o clipă, cu voluptate, sângele ce începea să curgă şi apoi se făcu nevăzut.

★ ★ ★

Îl privi dispărând în perdeaua de fum. Durerea era puternică, dar mai presus de asta era îngrijorată. Văzuse jandarmii ce stăteau de pază pe coasta muntelui, îndreptându-se spre Institut, chiar înainte ca ea să declanşeze incendiul. Ce-ar fi căutat acolo dacă poliţaiul era mort, iar Diane încă legată şi inconştientă, la subsol? *Ceva n-a mers cum am stabilit...*

Se ridică. Avea sânge pe bluză şi pe bărbie. Se îndreptă clătinându-se spre ieşire.

★ ★ ★

Servaz stătea în faţa porţii castelului. Mai erau prezenţi şi Maillard, Ziegler, Confiant, Cathy d'Humières, Espérandieu, Samira, Pujol şi Simeoni. În spatele lor, trei dube ale Jandarmeriei. Cu oameni înarmaţi înăuntru. Servaz sună de două ori. Degeaba.

— Deci? întrebă Cathy d'Humières, frecându-şi mâinile înmănuşate, ca să se încălzească.

— Niciun răspuns.

Călcaseră zăpada din faţa porţii de nenumărate ori, aşa că urmele de paşi nu arătau decât un du-te-vino.

— E imposibil să nu fie nimeni, zise Ziegler. Chiar dacă Lombard nu e acasă, sunt întotdeauna paznici şi membri ai personalului. Asta înseamnă că nu vor să răspundă.

Din gură le ieşeau aburi. Vântul ce sufla a furtună îi dispersa imediat.

Procuroarea îşi consultă ceasul de aur. 0:36.

— Toată lumea e la locul ei? întrebă ea.

În mai puţin de cinci minute, percheziţia avea să înceapă şi în apartamentul din arondismentul VIII din Paris, lângă Piaţa Étoile. Doi civili îngheţaţi băteau pasul pe loc într-un colţ: dr. Castaing şi domnul Gamelin, notarul, aduşi ca martori neutri în cazul absenţei proprietarului. Fiind vorba despre o percheziţie de noapte,

procuroarea considerase că era vorba despre o urgenţă cu risc de dispariţie a probelor şi luase în considerare un flagrant delict după tentativa de omor a lui Saint-Cyr asupra lui Servaz.

— Maillard, întrebaţi în Paris dacă sunt pregătiţi. Martin, cum te simţi? Arăţi epuizat. Ai putea aştepta aici, nu? Şi s-o laşi pe căpitan Ziegler la comanda operaţiunilor. S-ar descurca foarte bine.

Maillard fugi spre una dintre dube. Servaz se uita la Cathy d'Humières zâmbind. Părul ei vopsit blond şi eşarfa de la gât fluturau în vânt. Părea că furia şi indignarea prevalaseră de data asta asupra carierei.

— Mă descurc, zise el.

Auziră voci în interiorul dubei. Maillard se ambalase:

— Pentru că eu spun că nu se poate! Ce? Unde?... Da, ÎI PREVIN IMEDIAT!

— Ce se întâmplă? întrebă d'Humières când îl văzu întorcându-se în fugă.

— Un incendiu la Institut! Panică totală! Oamenii noştri sunt acolo şi încearcă împreună cu paznicii să-i reţină pe cei care încearcă să evadeze! Toate sistemele de securitate sunt dezactivate! Trebuie să trimitem toţi oamenii acolo, de urgenţă.

Servaz reflectă în viteză. *Nu putea fi vorba despre o întâmplare...*

— E o diversiune, spuse el.

Cathy d'Humières îl privi cu gravitate.

— Ştiu. (Se întoarse spre Maillard.) Ce v-au spus, mai exact?

— Că Institutul e pe cale să ardă din temelii. Toţi rezidenţii sunt afară, sub supravegherea câtorva paznici şi a echipei noastre. Situaţia poate degenera dintr-un moment într-altul. Se pare că unii dintre ei au şi profitat deja, ca să fugă. Încearcă să-i prindă.

Servaz păli.

— Pacienţii din blocul A?

— Nu ştiu.

— Cu ninsoarea şi cu frigul ăsta nu vor ajunge departe.

— Îmi pare rău, Martin, dar e o urgenţă, tranşă d'Humières. Îţi las echipa ta, dar pe ceilalţi îi trimit sus. O să-ţi chem întăriri.

Servaz se uită la Ziegler.

— Lăsaţi-mi-o şi pe domnişoara căpitan, zise el.

— Vrei să intri acolo fără întăriri? Poate că sunt oameni înarmaţi înăuntru.

— Sau poate că e pustiu.

— Eu merg cu comandantul Servaz, interveni Ziegler. Nu cred că nu e niciun pericol, Lombard e un asasin, nu un gangster.

D'Humières îi privi pe toţi membrii Brigăzii.

— Foarte bine. Confiant, dumneata rămâi cu ei. Dar fără imprudenţe. La cel mai mic semn de pericol, aşteptaţi întăririle, s-a înţeles?

— Rămâneţi în spate, îi zise Servaz lui Confiant. Vă chem pentru percheziţie, imediat ce ne asigurăm că avem cale liberă. Nu intrăm decât dacă nu există niciun pericol.

Confiant dădu din cap cu un aer sumbru. Cathy d'Humières se uită din nou la ceas.

— Bun, plecăm la Institut, zise ea îndreptându-se spre maşină.

Îi priviră pe Maillard şi pe ceilalţi jandarmi urcând în dube. Un minut mai târziu, erau plecaţi.

☆ ☆ ☆

Jandarmul care supraveghea ieşirea de securitate din subsol puse mâna pe armă în momentul în care uşa metalică se deschise.

Văzu un bărbat înalt, îmbrăcat în asistent, cu o mască cu filtru de aer pe faţă, urcând treptele cu o femeie leşinată în braţe.

— I s-a făcut rău, zise bărbatul prin mască. Din cauza fumului... Aveţi vreo maşină? O ambulanţă? Trebuie s-o vadă un medic. Repede!

Jandarmul ezită. Majoritatea pacienţilor şi paznicilor erau adunaţi pe partea cealaltă a clădirii. Nu ştia dacă era şi vreun medic printre ei. Avea ordin să supravegheze această ieşire.

— Trebuie să ne mişcăm repede, insistă bărbatul. Am încercat deja s-o reanimez. Fiecare minut contează! Aveţi vreo maşină, da ori nu?

Vocea bărbatului era gravă, cavernoasă şi autoritară, sub mască.

— O să caut pe cineva, zise jandarmul înainte de a pleca în fugă.

O maşină apăru un minut mai târziu pe drum. Jandarmul coborî de pe scaunul pasagerului, iar şoferul – un alt jandarm – îi făcu semn lui Hirtmann să urce în spate. În momentul în care acesta o puse pe Diane pe bancheta din spate, maşina demară. Înconjurară clădirea şi

Elvețianul zări fețe cunoscute – de pacienți și personal – adăpostite la distanță de incendiu. Flăcările devorau deja o bună parte din Institut. Pompierii tocmai derulau un furtun dintr-un camion roșu ce părea nou-nouț. Un altul era deja în acțiune. Cam târziu. Nu erau de-ajuns pentru a salva clădirile. În fața intrării, ambulanțierii desfăceau o targă rulantă pe care o scoseseră din partea din spate a unei salvări.

În timp ce clădirile în flăcări rămâneau în urmă, Hirtmann se holba din spatele măștii la ceafa șoferului, pipăind metalul rece al armei din buzunar.

★ ★ ★

— Cum facem ca să trecem de poartă?

Servaz o examină. Fierul forjat părea solid. Doar o mașină-berbece i-ar fi venit de hac. Se întoarse spre Ziegler. Aceasta arătă spre iedera ce împodobea unul dintre stâlpi.

— Pe acolo.

Direct sub ochiul camerei de supraveghere, își spuse el.

— Știm câți oameni sunt înăuntru? întrebă Samira, care tocmai își verifica încărcătorul armei.

Poate că nu e nimeni. Or fi fugit toți, își dădu cu părerea Ziegler.

— Sau poate că sunt zece, douăzeci ori treizeci, zise Espérandieu.

Apoi își scoase pistolul Sig Sauer și un încărcător nou.

— În cazul ăsta, să sperăm că au respect pentru lege, glumi Samira. Mai mulți criminali care evadează în același timp din două locuri diferite: asta da situație inedită.

— Nimic nu dovedește că Lombard a avut timp să fugă, spuse Servaz. Sigur e înăuntru. De-asta i-ar fi plăcut să ne vadă plecând spre Institut.

Confiant nu zicea nimic. Îl urmărea pe comandant cu un aer ciudat. O văzură pe Ziegler prinzându-se de iederă și lansându-se în asaltul stâlpului, agățându-se de camera de supraveghere, redresându-se în vârf și lăsându-se să cadă pe cealaltă parte. Servaz le făcu semn lui Pujol și Simeoni să stea de pază împreună cu tânărul judecător. Apoi trase aer în piept și plecă pe urmele tinerei, cu mai multe poticneli totuși, jenat și de vesta antiglonț de sub pulover. Espérandieu încheia coloana.

Servaz simți o durere mistuitoare în momentul în care ateriză.

Scoase un mic țipăt. Când vru să facă un pas, simți din nou durerea, își scrântise glezna!

— Ai pățit ceva?

— N-am nimic, răspunse el sec.

Ca s-o demonstreze, se puse în mișcare șchiopătând. Cu dureri la fiecare pas. Strânse din dinți. Verifică dacă nu cumva își uitase iar arma.

— E încărcată? întrebă Ziegler de lângă el. Bagă un glonț pe țeavă. *Acum.* Și tine-o în mână.

El înghiți în sec. Remarca tinerei îl enervase cumplit.

Era 1:05.

Servaz își aprinse o țigară și se uită la castelul ce se profila la capătul lungii alei asfaltate, mărginite de stejari seculari. Fațada și peluzele înzăpezite erau luminate. Animalele din iederă la fel. Mici proiectoare străluceau în zăpadă. În corpul central, câteva ferestre luminate. *Ca și cum i-ar fi așteptat...*

În rest, nicio mișcare. În spatele ferestrelor, la fel. Ajunseseră la capătul drumului, gândi el. Un castel... Ca în basme. Un basm pentru adulți...

E înăuntru. N-a plecat nicăieri, aici o să se joace scena finală.

Așa fusese scris. Încă de la început.

În lumina artificială, castelul căpăta o înfățișare fantasmagorică. Pe de altă parte era extrem de impozant, cu fațada lui albă. Servaz se gândi încă o dată la ce-i spusese Propp.

Caută albul.

Cum de nu se gândise mai devreme?

★ ★ ★

— Opriți-vă.

Șoferul întoarse ușor capul spre spate, fără să scape drumul din ochi.

— Cum?

Hirtmann puse metalul rece al amortizorului în ceafa jandarmului.

— Stop, zise el.

Omul încetini. Hirtmann așteptă până când mașina se opri, apoi trase. Craniul bărbatului explodă și un piure de sânge, oase și creier acoperi partea din stânga sus a parbrizului, înainte ca acesta să cadă

pe volan. Un miros acru de praf de pușcă umplu mașina. Materia de pe geam începu să curgă în fâșii maro și Hirtmann își zise c-ar trebui s-o șteargă înainte de a pleca.

Elvețianul se întoarse spre Diane: aceasta era încă inconștientă. Își scoase masca și ieși în viscol, apoi deschise portiera de pe partea șoferului și-l trase pe bărbat afară. Abandonă cadavrul în zăpadă și căută o cârpă. Șterse cât de cât materia sângerândă, apoi se întoarse în spate ca s-o apuce pe Diane de subrațe. Era moale, dar realiză că nu va mai trece mult timp până când se va trezi din aburii cloroformului. O instală pe scaunul din dreapta, îi strânse centura apoi se urcă la volan, cu arma în poală. În zăpada nopții înghețate, cadavrul jandarmului începu să fumege ca și cum ar fi fost pe cale să se mistuie.

★ ★ ★

La capătul aleii mărginite de stejari, la liziera marii esplanade semicirculare din fața castelului, Ziegler se opri. Vântul era glacial. Erau înghețați bocnă. Uriașele animale din iederă, rondurile de flori acoperite de zăpadă ca niște produse de cofetărie, fațada albă... *Totul părea atât de ireal.*

Și calm. Un calm înșelător, gândi Servaz, cu toate simțurile în alertă.

Adăpostită de vânt în spatele ultimului stejar de pe alee, Ziegler îi întinse o stație comandantului, și alta lui Espérandieu. Le dădu instrucțiuni pe un ton autoritar:

— Ne despărțim. Două echipe. Una la dreapta, una la stânga. În momentul în care sunteți în poziție ca să ne puteți acoperi, intrăm (arătă spre Samira). În caz de opoziție, ne repliem și așteptăm întăririle.

Samira confirmă din cap și cele două traversară rapid aleea centrală în direcția celui de-al doilea rând de copaci, printre care dispărură. Fără să-i dea timp să reacționeze. Servaz se uită la Espérandieu, care ridică din umeri. Se strecurară la rândul lor printre copaci, în direcția opusă, pentru a înconjura esplanada. Servaz nu scăpa din ochi fațada.

Brusc, tresări.

O mișcare... I se păru că vede o umbră mișcându-se în spatele unei

ferestre.

Staţia bâzâi.

— Sunteţi în poziţie?

Vocea lui Ziegler. Ezită. Oare văzuse ceva sau nu?

— Cred că am văzut pe cineva la etaj, zise el. Nu sunt sigur.

— OK, intrăm oricum. Acoperiţi-ne.

Pentru o secundă, îi veni s-o oprească.

Prea târziu. Cele două se furişau deja printre rondurile ninse, alergând pe pietriş. În timp ce treceau printre doi lei din iederă, Servaz îşi simţi sângele îngheţându-i în vene. O fereastră tocmai se deschisese la primul etaj. Zări o armă la capătul unui braţ întins! Fără să ezite, ţinti şi trase. Spre marea lui surpriză, un geam se făcu ţăndări. Dar nu cel vizat! Umbra dispăru.

— Ce se întâmplă? spuse Ziegler în staţie.

O văzu adăpostindu-se în spatele animalelor uriașe, care nu prea constituiau o protecţie. O singură rafală prin formele de iederă și ar fi doborât-o.

— Atenţie! strigă el. E cel puţin un tip înarmat înăuntru! Voia să tragă în voi!

Ea îi făcu un semn Samirei și cele două se năpustiră spre intrare. Apoi dispărură în interior. *Doamne!* Fiecare dintre fetele astea avea mai mult testosteron decât el și Espérandieu la un loc!

— E rândul vostru, lansă Ziegler în aparat.

Servaz mârâi. Ar fi trebuit să se retragă. Și să aștepte întăriri. Se mișcă totuși, urmat de Espérandieu. Fugiră spre intrarea în castel, când mai multe împușcături răsunară în interior. Urcară treptele de la intrare câte trei odată și se năpustiră pe ușa deschisă. Ziegler tocmai se pregătea să tragă spre interior, ascunsă în spatele unei statui. Samira era la pământ.

— Ce s-a întâmplat? tună Servaz.

— Au tras în noi!

Comandantul analiză cu neîncredere mulţimea de camere întunecate. Ziegler se apleca asupra Samirei. O rană la picior. Sângera abundent. Lăsase o urmă lungă, însângerată, pe marmura de pe jos. Glonţul îi intrase în coapsă fără să atingă artera femurală. Lungită la pământ, Samira apăsa deja cu mâna înmănușată plaga, pentru a opri

sângerarea. Nu se putea face nimic mai mult până la sosirea întăririlor. Ziegler își scoase stația ca să cheme o ambulanță.

— Nu ne mai mișcăm de aici! decretă Servaz când ea termină. Așteptăm întăririle!

— Nu vor ajunge mai devreme de o oră!

— Asta e!

Ea clătină din cap.

— O să-ți fac un pansament compresiv, îi spuse Samirei. Nu se știe niciodată: poate vei fi obligată să folosești arma.

În câteva secunde, folosind o cârpă din buzunar și un pachet de batiste de hârtie lăsate în ambalaj, confecționă un pansament, strângându-i suficient de tare pentru a opri sângerarea. Servaz știa că, odată oprită hemoragia, rănitul putea rezista o vreme fără repercusiuni majore. Apucă stația.

— Pujol, Simeoni, veniți încoace!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pujol.

— S-au schimbat focuri de armă. Samira e rănită. Avem nevoie de ajutor. Suntem în holul central al castelului. Calea e liberă.

— Recepționat.

Întoarse capul. Și tresări.

Mai multe capete de animale împăiate îl priveau de pe pereți. Un urs. O capră neagră. Un cerb. Și altul foarte familiar. *Freedom... Calul îl fixa cu ochii lui aurii.*

Deodată, o văzu pe Irène ridicându-se și avântându-se spre interiorul întunecat. *La naiba!*

— Stai cu Samira! îi lansă adjunctului și porni pe urmele tinerei.

★ ★ ★

Diane avea impresia că dormise ore întregi. Deschizând ochii, zări întâi drumul ce defila prin parbriz în lumina farurilor și fulgii de zăpadă ce se precipitau cu miile în întâmpinarea lor. Auzi apoi mesajele însoțite de bâzâieli care veneau din tabloul de bord, de undeva din stânga ei.

Întoarse capul și-l văzu.

Nu se întrebă dacă visa. Din nefericire, știa că nu era cazul.

Hirtmann observă că se trezise și apucă arma din poală. Continuând să conducă, o îndreptă spre ea.

Nu pronunţă niciun cuvânt – ar fi fost inutil.

Tânăra nu se putu împiedica să nu se întrebe unde şi când o va ucide. Şi în ce fel. Urma să sfârşească asemenea celorlalte, asemenea zecilor de femei dispărute pentru totdeauna – undeva într-o ascunzătoare în pădure? Simţi cum teroarea o paralizează. Era ca un animal prins în capcană. Această perspectivă i se păru atât de insuportabilă, încât după un moment de oroare, simţi cum furia şi hotărârea încep să pună stăpânire pe ea. Şi o ambiţie rece, la fel de glacială ca vremea de afară: n-o să moară ca o victimă. Trebuia să lupte, să-şi vândă scump pielea. Nenorocitul ăla nu ştia încă ce-l aşteaptă. Doar să aştepte momentul potrivit. Cu siguranţă că va apărea. Important era să fie pregătită…

★ ★ ★

Maud, surioara mea mult-iubită. Dormi, micuța mea. Dormi. Ești atât de frumoasă când dormi. Atât de liniștită. De radioasă.

Am gat greș, Maud. Am vrut să te protejez. Aveai atât de multă încredere în mine. Iar eu te-am dezamăgit. N-am reușit să te țin aici, micuța mea. N-am putut împiedica lumea asta să te mânjească și să te rănească.

— Domnule! Trebuie să plecăm! Veniţi!

Eric Lombard se întoarse cu bidonul de benzină. Otto ținea o armă într-o mână. Celălalt braţ îi atârna inert pe lângă corp – mâneca era înmuiată de sânge.

— Așteaptă, zise el. Lasă-mă încă puțin, Otto. Surioara mea… Ce i-au făcut? Ce i-au făcut, Otto?

Se întoarse spre sicriu. În jurul lui, o cameră mare, rotundă, luminată puternic. Totul era alb: pereţi, podea, mobilier… O estradă pătrată în mijloc. Pe fiecare latură, trepte. Un sicriu mare, alb, cu tentă de fildeş, deasupra. Două gheridoane cu vaze pline de flori, în laterale. Florile, vazele și gheridoanele, albe și ele.

Eric Lombard agită bidonul cu benzină pe deasupra catafalcului. Sicriul era deschis. Înăuntru, aşezată pe un pat de satin ivoriu, Maud Lombard părea să doarmă în rochia ei albă. Ochi închişi. Surâzătoare. Imaculată. Deasupra morţii…

Plastinaţie. Lichidele corpului erau înlocuite cu silicon. Ca în expoziţiile cu cadavre reale perfect conservate. Eric Lombard fixă faţa

angelică, acum șiroind de benzină.

Și se ridică silnicia ca să slujească de toiag pentru răutate; nimic nu va rămâne din ei, nici din bogățiile lor, nici din petrecerile lor, nici din strălucirea lor! Vine vremea, a sosit ziua! (...) Toți vor geme, fiecare pentru nelegiuirea sa... Ezechiel, VII, 11-12.

— Domnule! Mă auziţi? Trebuie să plecăm!

— Uită-te la ea cum doarme. Ce liniştită. N-a fost niciodată mai frumoasă ca acum.

— E moartă, pentru numele lui Dumnezeu! MOARTĂ! Veniţi-vă în fire!

— Tata ne citea din Biblie în fiecare seară, Otto. Îţi aminteşti? Din Vechiul Testament. Nu-i aşa, Maud? Ne învăţa lecţiile Domnului, ne învăţa cum să ne facem singuri dreptate – să nu lăsăm niciun afront, nicio crimă nepedepsite.

— Treziţi-vă, domnule! Trebuie să plecăm!

— Doar că el era un om nedrept și crud. Și pentru că Maud a început să iasă cu băieți, a tratat-o cum o trata pe mama. *Iar care vor fugi, vor scăpa și vor fi prin munți ca niște porumbei rătăciți. Toți vor geme, fiecare pentru nelegiuirea sa. La toți le vor tremura mâinile, și picioarele tuturor se vor înmuia ca apa.* Ezechiel, VII, 16-17.

Sus se auziră împușcături. Otto se întoarse și se apropie de scară cu arma pregătită. Brațul rănit îl făcea să se strâmbe de durere.

☆☆☆

Bărbatul apăruse de după colț. Totul se petrecu foarte repede. Glonțul trecu atât de aproape, că Servaz îl auzi bâzâind ca o viespe. Nu avu timp să reacționeze. Ziegler trăgea deja, și-l văzu pe tip căzând pe o statuie de marmură. Arma îi alunecă pe podea cu un zornăit metalic.

Ziegler se apropie, cu pistolul încă ridicat. Se aplecă deasupra lui. O pată mare, roșie, i se lățea pe umăr. Era viu, dar în stare de șoc. Polițista dădu un mesaj prin stație, apoi se ridică.

Înaintând la rândul lor, Servaz, Pujol și Simeoni descoperiră în spatele statuii o ușă ce dădea spre o scară ce cobora la subsol.

— Pe aici, zise Pujol.

O scară din marmură albă. Treptele largi, în spirală, se cufundau în măruntaiele imensei clădiri. Ziegler coborî prima, cu arma pregătită.

Deodată, se auzi o împușcătură și ea urcă înapoi pentru a se pune la adăpost.

— La naiba! Mai e un trăgător acolo jos!

O văzură desprinzând ceva de la centură. Servaz ghici imediat despre ce era vorba.

★ ★ ★

Otto văzu obiectul negru sărind ca o minge de tenis pe scări în jos, apoi rostogolindu-se pe podeaua sălii, până la el. Toc-toc-toc... Înțelese prea târziu... *O grenadă antipersonal...* Când explodă, o lumină orbitoare ca de la un milion de lămpi îi paraliză literalmente vederea. Urmă o bubuitură asurzitoare, care zgudui sala și o undă de șoc îi traversă corpul și timpanele, dându-i impresia că sala se învârte în jurul lui. Își pierdu echilibrul.

Tocmai când reuși să și-l recapete, două siluete apărură în câmpul său vizual. Primi un picior în gură și scăpă arma, apoi fu doborât la pământ și simți oțelul rece al cătușelor strângându-i-se în jurul încheieturilor. În acel moment, văzu flăcările. Începuseră să devoreze catafalcul. Patronul lui dispăruse. Otto renunță la luptă. Foarte tânăr, în 1960, fusese mercenar în Africa, sub ordinele lui Bob Denard și David Smiley. Cunoscuse atrocitățile războaielor postcoloniale, torturase și fusese torturat. Apoi intrase în serviciul lui Henri Lombard, un tip la fel de dur ca el, înainte să-l slujească pe fiul acestuia. Era greu de impresionat.

— Duceți-vă toți să v-o trageți în dos, zise el simplu.

★ ★ ★

Căldura flăcărilor le ardea fețele. Incendiul ocupa centrul sălii, înnegrind tavanul înalt. Atmosfera urma să devină în curând irespirabilă.

— Pujol și Simeoni, lansă Ziegler urcând scările, duceți-l în dubă!

Ea se întoarse spre Servaz, care contempla estrada în flăcări. Focul devora corpul din interiorul sicriului, dar el avusese timp să zărească fața juvenilă și părul lung, blond.

— Pentru numele lui Dumnezeu! șopti Ziegler.

— I-am văzut mormântul în cimitir, zise Servaz.

— Trebuie că era gol. Cum or fi reușit să-i păstreze corpul atâta timp? Prin îmbălsămare?

— Nu, n-ar fi fost de ajuns. Dar Lombard are posibilităţi. Şi există tot felul de tehnici.

Servaz fixa tânăra faţă angelică, transformată într-un amalgam de carne arsă, os şi silicon topit. Impresia de ireal era totală.

— Unde e Lombard? întrebă Ziegler.

Comandantul ieşi din toropeala provocată de spectacolul flăcărilor devorând sicriul şi arătă cu bărbia spre mica uşă deschisă de pe cealaltă parte a sălii. Traversară încăperea ţinându-se pe lângă peretele circular pentru a evita flăcările, apoi trecură de uşă.

O nouă scară. Care urca spre suprafaţă. Mult mai îngustă şi mai prost întreţinută decât cealaltă. Din piatră gri, plină de mâl, mânjită de urme negre.

Ieşiră în spatele castelului.

Vânt. Ninsoare. Furtună. Noapte.

Ziegler se opri şi ciuli urechile. Linişte deplină. Dacă nu luai în considerare vântul. Luna plină apărea şi dispărea printre nori. Servaz scrută umbrele mişcătoare ale pădurii.

— Acolo, zise ea.

Pârtia lăsată de un snowmobil sub clarul de lună. Aceasta mergea pe o cărare ce se îndrepta spre un spaţiu liber dintre copaci. Norii se închiseră din nou şi urma dispăru.

— Prea târziu. A fugit, zise Servaz.

— Ştiu unde duce drumul ăsta: la un circ glaciar la vreo doi kilometri de aici. Apoi urcă pe munte, străbate o trecătoare şi coboară spre altă vale. De acolo, există un drum care duce spre Spania.

— Pujol şi Simeoni pot să plece pe urmele lui.

— Ar trebui să facă un ocol de vreo 50 de kilometri. Lombard o să ajungă cu mult înaintea lor! Probabil că are o maşină care-l aşteaptă în cealaltă vale!

Merse spre o construcţie mică ascunsă în pădure: urmele snowmobilului porneau de acolo. Ziegler deschise uşa şi apăsă comutatorul. Înăuntru, încă două snowmobile, un panou pentru chei, schiuri, bocanci, căşti şi două combinezoane negre agăţate pe perete: benzile lor reflectorizante captau lumina.

— Doamne! exclamă Ziegler. Sunt curioasă ce derogare o avea!

— Derogare de la ce?

— Utilizarea acestor motoare e foarte strict reglementată, zise ea, luând unul dintre combinezoane.

Servaz înghiți în sec când Irène începu să se îmbrace.

— Ce ai de gând?

— Pune-ți-le!

Și arătă spre al doilea costum și spre o pereche de ghete. Servaz ezită. Sigur mai exista și altă cale... De exemplu, baraje... Dar toate forțele de ordine erau mobilizate la Institut... Și odată ajuns de cealaltă parte a muntelui, Lombard își organizase cu siguranță fuga... Irène scotoci prin panoul de chei, porni unul dintre motoarele mari, cu formă aerodinamică și-l împinse afară. Aprinse farurile, apoi se întoarse înăuntru și luă două căști și două perechi de mănuși. Servaz se lupta cu costumul lui prea mare, jenat de vesta antiglonț de dedesubt.

— Pune-ți și astea și urcă, strigă ea acoperind huruitul motorului în patru timpi.

El își puse casca cu alb și roșu și o senzație de sufocare îl năpădi imediat. Își trase gluga combinezonului peste ea și ieși. Ghetele îl făceau să meargă ca un astronaut – sau ca un pinguin.

Afară, furtuna se mai potolise. Vântul slăbise și ninsoarea părea mai slabă în tunelul creat de lumina farurilor. Apăsă pe butonul stației.

— Vincent? Cum se simte Samira?

— OK. Dar celălalt tip nu e bine deloc. Salvările ajung în cinci minute. Voi?

— N-am timp să-ți explic! Rămâi cu ea.

Întrerupse comunicarea, coborî viziera căștii și încălecă stângaci șaua înaltă, în spatele lui Ziegler. Apoi se lipi de spătar. Ea demară imediat. În fasciculul de lumină, fulgii se repezeau spre ei ca niște stele căzătoare. Trunchiurile copacilor, albite pe o singură parte, începură să defileze în mare viteză. Motorul aluneca cu ușurință pe cărarea bătătorită șuierând și bârâind pe zăpadă ca o motocicletă de mare putere. Norii se risipiră încă o dată și el reuși să zărească prin vizieră munții ce se ridicau sub clarul de lună foarte aproape, pe deasupra copacilor.

★ ★ ★

— Știu la ce vă gândiți, Diane.

Vocea lui răgușită și gravă o făcu să tresară. Căzuse pe gânduri.

— Vă întrebaţi în ce fel o să vă omor. Şi căutaţi cu disperare o soluție. Pândiți momentul în care o să fac o greșeală. Îmi pare rău să v-o spun, dar nu se va întâmpla aşa ceva. Şi că, prin urmare, da: în noaptea asta o să muriţi.

La acele cuvinte, ea simţi un frig imens năpădind-o şi răspândindu-i-se din cap, spre stomac şi picioare. Pentru o clipă, crezu c-o să leşine. Încercă să înghită, dar un nod dureros îi bloca gâtul.

— Sau poate nu... Poate c-o să vă las în viaţă, totuşi. Elisabeth Ferney ar regreta atunci faptul că s-a folosit de mine. Ea, care doreşte să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, ar încerca o decepţie cruntă. Să vă omor m-ar priva de această mică victorie: *poate că asta e șansa dumneavoastră, Diane.* Să spun drept, nu m-am decis încă.

Minţea... Se hotărâse. Toată experienţa ei de psiholog i-o striga. Nu era decât unul dintre micile lui jocuri perverse, una dintre şmecheriile lui: să dea o rază de speranţă victimei, pentru a putea apoi s-o doboare mai uşor. Mai bine să şi-o reprime. Da, nu era decât una dintre plăcerile lui bolnave. Teroarea, speranţa puternică – şi apoi, în ultimul moment, dezamăgirea şi disperarea cea mai neagră.

El tăcu brusc, ascultând cu atenţie mesajele de la radio. Diane încercă să-l imite, dar în capul ei era un adevărat haos şi fu incapabilă să se concentreze pe apelurile șovăitoare.

— S-ar spune că prietenii noştri jandarmi au multă treabă acolo sus. Par uşor depăşiţi.

Diane privi peisajul ce defila prin geamuri: drumul îngust era înzăpezit, dar rulau cu uşurinţă. Vehiculul avea cu siguranţă cauciucuri de iarnă. Nimic nu întrerupea albul imaculat, în afara trunchiurilor întunecate ale copacilor și a câtorva stânci ce se ițeau pe ici, pe colo. În zare, munţii înalţi se decupau pe cerul nopţii şi Diane zări o deschizătură între piscuri, chiar în faţa lor. Probabil că drumul ducea într-acolo.

Se uită încă o dată la el. La bărbatul care urma s-o ucidă. Un gând își croi drum în mintea ei, la fel de clar ca o stalactită de gheaţă în lumina lunii. Minţise şi când afirmase că nu va comite nicio greşeală.

Voia doar să-i adoarmă vigilența. S-o convingă să renunțe la orice împotrivire și să se lase pe mâna lui, în speranța că n-o va ucide.

Se înșela. Ea n-avea nicio intenție să facă așa ceva...

★ ★ ★

Ieșiră din pădure, făcând slalom printre două mormane de zăpadă înghețată. Servaz zări intrarea în circ: un defileu de dimensiuni ciclopice. Se gândi din nou la arhitectura gigantescă pe care o descoperise când venise prima dată în zonă. Totul era aici supradimensionat. Peisajele, pasiunile, crimele... Furtuna își recăpătă forțele în mod brutal. Ninsoarea se înteți din nou. Ziegler se crampona de coarnele motorului, aplecată pentru a se feri de vânt îndărătul panoului subțire de plexiglas. Servaz se lăsase în jos, pentru a profita de puțina protecție pe care i-o oferea corpul coechipierei sale. Mănușile și combinezonul nu reușeau să-l apere prea bine de frig. Vântul mușcător i se insinua prin haine. Doar vesta antiglonț mai înmuia oarecum frigul. Pentru moment, motorul sărea în dreapta și-n stânga printre mormanele de zăpadă ca o sanie-bob. De câteva ori, avu certa impresie că urmau să se răstoarne.

Curând însă, în ciuda rafalelor, reuși să vadă că se apropiau de imensul amfiteatru străbătut de terase, striat de grohotișuri și de căderi de gheață. Mai multe cascade înghețaseră și gerul le transformase în uriașe lumânări albe curgând pe versanți, semănând de la distanța aceea cu ceara scursă. În momentul în care luna ieși printre nori, oglindi un peisaj ce-ți tăia respirația. Un sentiment de așteptare, de timp suspendat domnea peste cuprins.

— Îl văd! zbieră el.

Forma aerodinamică a snowmobilului escalada panta de pe cealaltă parte a circului. Lui Servaz i se păru că deslușește urma vagă a unei poteci care urca spre o falie mare, deschisă între pereții de stâncă. Motorul se afla deja la jumătatea versantului. Brusc, norii se deschiseră larg și luna apăru încă o dată, părând să plutească într-un iaz negru, de pe cer. Lumina ei lăptoasă inundă circul, dând la iveală fiecare detaliu de stâncă și gheață. Ridică privirea. Silueta tocmai dispăru în umbra falezei, apoi reapăru, pe cealaltă parte, sub clarul de lună. Polițistul se aplecă înainte și se ținu cât putu de bine, în timp ce vehiculul puternic ataca cu ușurință panta.

Odată trecuţi de falie, se găsiră din nou printre brazi. Lombard dispăruse, cărarea urca în continuare, descriind zigzaguri prin pădure, vântul sufla în rafale bruște, formând o perdea albă care-i orbea. Lumina farurilor sălta pe deasupra. Servaz avu impresia că un zeu furibund, turbat, îi strivea cu suflarea lui îngheţată, primită direct în faţă. În ciuda faptului că tremura violent sub combinezon, simţi şi o picătură de transpiraţie prelingându-i-se între omoplaţi.

— Unde e? zbieră Ziegler din faţă. La naiba! Unde a dispărut?

El ghici starea de tensiune care o stăpânea, cu toţi mușchii încordaţi ca să stăpânească motorul. Și furia. Lombard nu reuşise s-o trimită la închisoare în locul lui. Tipul se folosise de ei. Pentru o clipă, se întrebă dacă Irène reuşise să-şi păstreze luciditatea şi dacă nu urma să-l antreneze odată cu ea într-o capcană mortală.

Apoi pădurea se rări. Străbătură o mică trecătoare şi începură să coboare pe cealaltă parte a versantului. Furtuna se potoli dintr-odată şi munţii apărură în jurul lor ca o armată de giganţi veniţi să asiste la un duel nocturn. Și deodată, îl văzură. La vreo sută de metri mai încolo. Părăsise cărarea şi-şi abandonase snowmobilul în zăpadă. Adus de spate, întindea mâinile spre sol.

— Are un snowboard! urlă Ziegler. Nenorocitul! Ne va scăpa printre degete.

Servaz observă că Lombard stătea în vârful unei pante foarte abrupte, semănate cu stânci de mari dimensiuni. Își aminti toate acele articole care-i ridicau în slăvi performanțele sportive. Se întrebă dacă snowmobilul ar putea să-l urmărească în coborâre, ca apoi să realizeze că Lombard nu și l-ar fi abandonat pe al său, dacă ar fi fost posibil. Ziegler înghiţea cărarea în mare viteză. Schimbă direcţia, ţinându-se pe urma motorului lui Lombard și Servaz avu pentru un moment impresia că aveau să iasă în decor. Îl văzu pe omul de afaceri întorcându-se brusc spre ei și ridicând braţul.

— Atenţie! Are o armă!

N-ar fi putut spune exact ce făcuse Ziegler, dar motorul se puse brutal de-a curmezişul şi el se răsturnă în zăpadă. O lumină ţâşni în faţa lor, urmată imediat de bubuitura unei împuşcături. Zgomotul rezonă în pereţii de stâncă, trimis înapoi şi amplificat de ecou. O a doua se făcu imediat auzită. Apoi i treia... Împuşcăturile şi ecoul lor

produceau un tunet asurzitor. Apoi se opriră. Servaz aşteptă cu inima bătând să-i spargă pieptul, culcat în zăpadă. Ziegler era lângă el. Îşi scosese arma, dar pentru cine ştie ce motiv, alesese să n-o folosească. Ultimul ecou plutea încă în aer, când un alt zgomot păru să se nască din el. O trosnitură enormă...

Un pocnet întrerupt... Servaz era incapabil să spună despre ce era vorba...

Culcat încă în zăpadă, simţi pământul începând să vibreze sub el. Pentru o clipă, crezu că-l ia din nou cu ameţeală. Nu mai auzise şi nici nu mai simţise ceva asemănător niciodată.

Trosnitura fu urmată de un sunet mai aspru, mai profund, mai amplu şi mai surd. Şi tot necunoscut.

Huruitul, insinuant şi grav, începu să crească – ca şi cum s-ar fi găsit pe şina unui tren ce se apropia... Nu: nu a unuia, ci a mai multor trenuri în acelaşi timp.

Se redresă şi o văzu pe Ziegler ridicând ochii spre munte, imobilă, ca paralizată.

Şi dintr-odată, înţelese.

Urmări privirea terifiată a tinerei spre culmea din dreapta. Aceasta îl apucă de braţ ca să-l ridice.

— Repede! Trebuie să fugim! Repede!!!

Îl conduse spre cărare, cufundându-se în zăpadă până la genunchi. El o urmă, îngreunat de combinezon şi ghete. Se opri un moment ca să se uite după Eric Lombard prin viziera căştii. Acesta încetase să mai tragă şi se lupta să-şi fixeze snowboardul. Îl văzu aruncând o privire neliniştită spre vârful pantei. Se uită şi el într-acolo şi simţi ca un pumn în stomac. Sub clarul de lună, o parte din gheţar începuse să se mişte ca un gigant care se trezeşte din somn. Înspăimântat, o luă la fugă în salturi, bătând cu braţele în aer ca să înainteze mai repede, fără să piardă gheţarul din ochi.

Un nor uriaş se ridică şi începu să înghită muntele şi brazii. *S-a sfârşit,* gândi el. *S-a sfârşit!* Încercă să alerge mai repede. Fără a mai putea urmări ce se petrecea deasupra lui. Avalanşa îi lovi câteva secunde mai târziu. Servaz fu ridicat în aer, catapultat şi suflat ca un pai. Scoase un ţipăt gâtuit, repede înghiţit de zăpadă. I se păru că se află în cuva unei maşini de spălat. Deschise gura, tuşi din cauza

zăpezii, se înecă, dădu din mâini și din picioare. Se sufoca. Întâlni privirea lui Irène, cu susul în jos, care-l fixa puțin mai încolo, cu o expresie de oroare absolută pe față. Apoi tânăra dispăru din câmpul său vizual.

Nu mai auzea nimic…
Urechile-i țiuiau…
Nu mai avea aer…
Urma să moară sufocat… îngropat…
SE TERMINASE…

★ ★ ★

Diane văzu norul imens care înghițea muntele.

— Atenție! urlă ea, mai mult ca să-l sperie și să-l destabilizeze, decât de frică.

Hirtmann aruncă o privire surprinsă în lateral și Diane îl văzu făcând ochii mari de uimire. În momentul în care valul de zăpadă, sfărâmături și pietre ajungea la șosea și urma să-i îngroape, el trase brusc de volan și pierdu controlul vehiculului. Capul lui Diane lovi portiera și ea simți partea din spate a mașinii alunecând. În același timp, fură biciuiți de furia avalanșei.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Șoseaua începu să se învârtă ca un carusel într-o zi de bâlci. Corpul îi fu aruncat în toate părțile și se lovi cu capul de parbriz și de metalul portierei. O ceață albă îi învălui, însoțită de un huruit surd, terifiant. Mașina se rostogoli de câteva ori pe pantă în jos, de-abia înfrânată de copacii din jur. Diane își pierdu cunoștința în două-trei reprize, așa că întreaga secvență i se derulă pe dinainte ca o serie de flashuri ireale și de găuri negre. Când mașina se opri în sfârșit, cu un scârțâit sinistru de metal contorsionat, era năucită, dar conștientă. În fața ei, parbrizul explodase; capota era în întregime acoperită de un morman de zăpadă; pârâiașe de zăpadă amestecată cu pietricele curgeau pe bord, în interiorul mașinii și pe picioarele ei. Se uită spre Hirtmann. Fără centură, acesta își pierduse cunoștința. Fața îi era plină de sânge. *Arma*… Diane încercă disperată să-și desfacă propria centură și reuși, dar cu greu. Apoi se aplecă și căută arma din ochi. O zări într-un final între picioarele criminalului, aproape blocată între pedale. Fu nevoită să se aplece și mai mult și,

cu un fior de oroare, să-și bage mâna între picioarele elvețianului, pentru a o recupera. O privi mult timp, întrebându-se dacă siguranța îi era pusă ori nu. *Exista un singur mod de a afla...* Îndreptă arma spre Hirtmann, cu degetul pe trăgaci. Realiză imediat că nu era o criminală. Orice ar fi făcut acel monstru, nu putea să apese pe trăgaci. Coborî pistolul.

Doar în acel moment își dădu seama de un lucru: liniștea.

În afara vântului prin crengile desfrunzite ale copacilor, nimic nu mișca.

Căută o reacție pe fața elvețianului, un semn că urma să se trezească, dar acesta era perfect imobil. *Poate că murise...* N-avea niciun chef să-l atingă, pentru a se convinge. Teama persista – și urma să persiste atâta vreme cât se găsea închisă acolo cu el. Își scotoci buzunarele în căutarea mobilului și constată că-i fusese luat. Posibil ca Hirtmann să-l fi avut la el, dar nu avea puterea să-l caute prin buzunare.

Cu arma în mână, reuși să se cațere pe bord. Trecu în patru labe prin parbriz și ajunse pe zăpada ce acoperea capota. Nu mai simțea frigul. Adrenalina o încălzea. Coborî de pe capotă și se cufundă în zăpadă până la coapse. Înaintarea era dificilă. Stăpânindu-și un început de panică, începu să urce spre șosea. Arma din mână îi dădea încredere. Aruncă o ultimă privire spre mașină. Hirtmann nu se mișcase. Poate că era mort.

★ ★ ★

Cred cccăăăă seeee treeeezeeeștttteee
Neeee auuuuzițțțțți????

Voci. Undeva departe. Vorbeau cu el. Apoi durerea. *Durerile...* Epuizarea, dorința de a se odihni, medicamentele... O tresărire de luciditate în timpul căreia zări fețe și lumini – apoi, din nou avalanșa, muntele, frigul și, în final, întunericul...

Maaaartin, măăă auuuuzi????

★ ★ ★

Deschise ochii – foarte încet. La început fu orbit de cercul luminos din tavan. Apoi o siluetă intră în câmpul vizual și se aplecă spre el.

Servaz încercă să fixeze fața persoanei care i se adresa cu blândețe – dar cercul luminos din spate, ce-i aureola capul, îi făcea rău. Fața era când clară, când blurată. Totuși, avea impresia că era un chip frumos.

O mână de femeie i-o strânse pe a sa.

Martin, mă auzi?

El clătină din cap. Charlène îi zâmbi. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Ce atingere plăcută! Și un parfum ușor. Apoi ușa camerei se deschise și își făcu apariția adjunctul său.

— S-a trezit?

— Așa se pare. N-a scos încă nicio vorbă.

Ea se întoarse spre el și-i făcu complice cu ochiul, iar Servaz se simți dintr-odată extrem de treaz. Espérandieu traversă camera, fluturând două pahare fumegânde. Îi întinse unul soției sale. Servaz încercă să întoarcă și el capul, dar ceva îl împiedică la nivelul gâtului: *un guler cervical...*

— La naiba, ce poveste nebunească! zise Espérandieu.

Servaz încercă să se ridice în capul oaselor – dar durerea îi produse o grimasă și renunță. Espérandieu îl văzu.

— Medicul a zis că n-ar trebui să te miști. Ai trei coaste rupte, diferite răni la nivelul gâtului și capului și câteva degerături. Și... ți-au amputat trei degete de la picior.

— Ce???

— Nu, glumeam.

— Și Irène?

— A scăpat și ea. E într-o cameră alăturată. E puțin mai șifonată decât tine, dar își va reveni. Fracturi multiple – dar atât.

Servaz se simți dintr-odată mai liniștit. Dar o altă întrebare i se ivi imediat pe buze.

— Lombard?

— Nu i-au găsit corpul și vremea e prea rea acolo sus ca să înceapă căutările. Mâine. E mort, fără îndoială. Voi doi ați avut noroc: avalanșa v-a mângâiat doar.

Servaz se strâmbă din nou. Ar fi vrut să-l vadă și pe adjunctul său *mângâiat* în același fel.

— SETE... zise el.

Espérandieu dădu din cap și ieși din nou. Reveni cu o asistentă și un doctor. El și Charlène părăsiră pentru un moment salonul și Servaz fu chestionat și examinat din cap până-n picioare. Apoi, asistenta îi întinse un pahar cu pai. Apă. Avea gâtul uscat ca iasca. Bău și mai ceru. Deodată, ușa se deschise din nou și apăru Margot. Ghici din privirea pe care i-o aruncă fata că arăta rău.

— Ai putea juca într-un film de groază! Ești absolut de speriat! glumi ea.

— Mi-am permis să ți-o aduc, zise Espérandieu cu mâna pe clanță. Vă las.

Închise ușa.

— O avalanșă, zise Margot, fără a îndrăzni să-l privească multă vreme. Brrr, asta da sperietură! (Schiță un zâmbet strâmb, apoi deveni serioasă.) Îți dai seama că puteai să crăpi? La naiba, tată, să nu-mi mai faci niciodată una ca asta!

Ce-i cu limbajul ăsta? se întrebă el încă o dată. Apoi își dădu seama că fata avea lacrimi în ochi. Trebuie că venise înainte să-și recapete el cunoștința și ceea ce văzuse o emoționase. Dintr-odată, simți fluturi în stomac. Îi arătă marginea patului.

— Vino și stai aici, zise el.

Îi luă mâna într-a lui. De data asta, ea îl lăsă. După un lung moment de tăcere, el tocmai se pregătea să spună ceva, când se auzi o bătaie în ușă. Întoarse capul în acea direcție și văzu o tânără de vreo 30 de ani intrând în salon. Era sigur că n-o mai văzuse niciodată. Aceasta avea câteva răni pe față – pe arcada și pometele din dreapta, o tăietură destul de urâtă la frunte și ochii roșii și încercănați: o altă victimă a avalanșei?

— Domnul comandant Servaz?

El confirmă din cap.

— Sunt Diane Berg. Psihologul de la Institut. Am vorbit la telefon.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Am avut un accident de mașină, răspunse ea zâmbind, ca și cum asta ar fi fost ceva amuzant. Aș putea să vă întorc întrebarea, dar cunosc deja răspunsul. (Se uită în direcția lui Margot.) Putem vorbi un minut?

Servaz se uită la Margot care se bosumflă, se zgâi la tânăra femeie, se ridică și ieși. Diane se apropie. Servaz îi arătă scaunul liber.

— Știți că Hirtmann a dispărut? întrebă ea așezându-se.

Servaz o fixă un moment. Dădu din cap a negație, în ciuda gulerului. *Hirtmann liber*... Dintr-odată, fața i se întunecă și Diane îi văzu ochii devenind negri și duri ca și cum cineva ar fi stins lumina în interior. În realitate, gândi el, toată această noapte n-a fost decât un imens dezastru. Lombard, chiar dacă asasin, nu reprezentase un pericol decât pentru o mână de răufăcători. Dar Hirtmann era ceva cu totul diferit. Pe el îl anima o furie ucigașă incontrolabilă, ce ardea în inima lui fără încetare, ca o flacără întunecată, separându-l pentru vecie de ceilalți muritori. O cruzime fără limite, o sete de sânge și o totală lipsă de remușcări. Servaz simți furnicături pe șira spinării. Ce avea să se întâmple acum că elvețianul scăpase? Liber, fără medicamente, comportamentul lui de psihopat, impulsurile și instinctele de vânător urmau să se trezească la viață. Simpla idee îl îngheță. În marii perverși psihopați de teapa lui Hirtmann nu mai exista nici cea mai mică urmă de umanitate. Plăcerea pe care le-o provoca tortura, violul și crima era prea mare: în momentul în care o să i se ivească ocazia, elvețianul va recidiva.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el.

Tânăra îi povesti despre noaptea pe care o trăise, din momentul în care Lisa Ferney o surprinsese în biroul ei, până când se pusese în mișcare pe drumul acela înghețat, lăsându-l pe Hirtmann aparent lipsit de viață în mașină. Mersese timp de aproape două ore până să găsească vreun semn de viață. Era deja înghețată și chiar pradă hipotermiei, când ajunsese la prima casă de la intrarea într-un sat. Când jandarmii sosiseră la locul accidentului, mașina era goală.

Găsiseră urme de pași și de sânge care urcau până la șosea apoi nimic.

— L-a găsit cineva, comentă Servaz.

— Da.

— O mașină care trecea pe acolo ori... un complice.

Își întoarse privirea spre fereastră. Afară se făcuse întuneric.

— Cum ați reușit să descoperiți că Lisa era complicea lui Lombard? întrebă el.

— E o poveste lungă, chiar vreţi s-o auziţi?

Îl privi zâmbind. El simţi că ea, psihologul, avea nevoie să vorbească cu cineva. Trebuia să se descarce. *Chiar atunci*… Momentul era potrivit și pentru el, și pentru ea. Poliţistul înţelese că și ea încerca aceeași stare de irealitate ca și el – o stare născută din acea noapte stranie, plină de spaime și de violenţă, dar și din zilele precedente. Și în acel moment, singuri în liniștea salonului de spital, cu noaptea pândind la fereastră, chiar dacă erau doi străini, se simţiră extrem de apropiaţi.

— Am toată noaptea la dispoziţie, răspunse el.

Ea zâmbi.

— Ei bine, am ajuns la Institut în dimineaţa în care a fost găsit calul mort. Îmi amintesc foarte bine. Ningea și…

Epilog

Crimen extinguitur mortalite
(Moartea face uitate crimele)

Când văzu duşmanii apropiindu-se, Cezar dădu semnalul convenit celei de-a patra linii de atac, formate din șase cohorte. Trupele porniră în viteză și, în formaţie de asalt, îi atacară atât de viguros pe cavalerii lui Pompei, încât nimeni nu le putu rezista.

— Uite-i, zise Espérandieu.

Servaz își luă ochii de la *Războiul Gallic*. Cobori geamul. Nu văzu întâi decât o mulţime compactă înghesuindu-se sub luminiţele de Crăciun – apoi, ca și cum ar fi dat zoom pe o fotografie de grup, două siluete se iviră din aglomeraţie. O imagine care-i strânse inima. Margot. Nu era singură. *Un bărbat mergea pe lângă ea. Înalt, îmbrăcat în negru, elegant, de vreo 40 de ani...*

— El e, zise Espérandieu, scoţându-și căștile în care Portishead cântau *The Rip*.

— Ești sigur?

— Da.

Servaz deschise portiera.

— Așteaptă-mă aici.

— Să nu faci vreo prostie, bine?

Fără să răspundă, acesta se pierdu în mulţime. La vreo 150 de metri în faţa lui, Margot și bărbatul acela făcură dreapta. Servaz se grăbi să ajungă la colţul străzii, pentru cazul în care aceștia ar fi avut proasta inspiraţie să dispară pe vreo străduţă adiacentă, dar odată ajuns la intersecţie, constată că se îndreptau direct spre Capitol și spre Piaţa de Crăciun. Încetini și apoi îi urmări spre vasta esplanadă unde se ridicau vreo sută de căsuţe de lemn. Margot și iubitul ei făceau cumpărături la diferite standuri. Fiica lui, remarcă el, părea extrem de fericită. Uneori îl lua pe bărbat de braţ și-i spunea ceva. Tipul râdea și-i arăta și el ceva. Chiar dacă se fereau s-o afișeze, gesturile lor trădau o evidentă apropiere fizică. Servaz simţi o înţepătură de gelozie. De când n-o mai văzuse pe Margot atât de veselă? Îi veni să

admită că era posibil ca Espérandieu să aibă dreptate – bărbatul putea fi inofensiv.

Apoi cei doi traversară esplanada în direcția cafenelelor de sub arcade și îi văzu așezându-se la o terasă, în ciuda temperaturii hibernale. Bărbatul comandă doar pentru el, așa că Servaz trase concluzia că Margot se pregătea să plece. Se ascunse în spatele unei căbănuțe și așteptă. Cinci minute mai târziu, bănuielile i se confirmară: fiica lui se ridică, depuse un sărut ușor pe buzele bărbatului și se îndepărtă. Servaz mai așteptă câteva minute. Profită ca să se uite mai bine la iubitul lui Margot. Frumos, sigur pe el, cu fruntea înaltă și hainele de firmă care-i sugerau poziția socială. Bine întreținut, dar Servaz îi dădu câțiva ani mai mult decât avea el însuși. *Verighetă pe inelarul stâng.* Furia îl cuprinse din nou. *Fata lui de 17 ani ieșea cu un bărbat însurat mai bătrân decât el...*

Inspiră adânc, străbătu ultimii metri cu pas hotărât și se așeză pe locul rămas liber.

— Bună, zise el.

— Locul acela e ocupat, se precipită bărbatul.

— Nu prea cred. Fata a plecat.

Omul îi aruncă o privire surprinsă și începu să-l examineze. Servaz îi întoarse privirea, fără să trădeze nici cea mai mică emoție. Un zâmbet amuzat apăru pe fața celui dintâi.

— Sunt și mese libere, știți? Mi-ar plăcea să rămân singur, dacă nu vă deranjează.

Vorbise frumos, iar tonul ironic trăda o mare siguranță de sine. Tipul nu era ușor de intimidat.

— E minoră, nu? zise comandantul.

De data asta, vecinului îi pieri zâmbetul.

— Ce vă privește pe dumneavoastră?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Nu știu cine sunteți, dar faceți bine și cărați-vă!

— Sunt tatăl ei.

— Ce?

— Sunt tatăl lui Margot.

— Polițaiul? întrebă neîncrezător iubitul fetei sale.

Lui Servaz i se păru că tocmai primise un pumn în plină față.

— Așa îmi spune?

— Nu, *eu* vă numesc așa, răspunse bărbatul. Margot vă spune „tata”. Vă iubește mult.

Servaz nu se lăsă pradă emoției.

— Și soția dumneavoastră ce părere are?

Tipul își recăpătă imediat sângele rece.

— Nu-i treaba dumneavoastră, ripostă el.

— Margot știe de ea?

Văzu cu satisfacție că reușise să-l enerveze.

— Ascultați, tată sau nu, chestia asta nu vă privește. Dar da: i-am spus totul lui Margot. Și n-o deranjează. Acum o să vă cer să plecați.

— Și dacă n-am chef, ce faceți: chemați poliția?

— N-ar trebui să jucați acest joc cu mine, zise bărbatul cu voce scăzută, dar amenințătoare.

— A, nu? Și dacă merg la soția dumneavoastră și-i povestesc?

— De ce faceți asta? întrebă iubitul fiicei sale – dar spre marea uimire a lui Servaz părea mai mult mirat decât speriat.

Polițistul ezită.

— Nu-mi provoacă nicio plăcere faptul că fiica mea de 17 ani face pe jucăria unui tip de vârsta dumneavoastră, care n-are altă treabă.

— Ce știți dumneavoastră despre asta?

— O să divorțați pentru o fată de 17 ani?

— Nu fiți ridicol.

— Ridicol? Nu găsiți că un tip de vârsta dumneavoastră care se încurcă cu o fetiță este mai ridicol? Unde vă e mintea? Nu credeți că e mai degrabă *profund patetic?*

— Gata cu interogatoriul, zise bărbatul. Ajunge. Terminați cu manierele astea de polițai.

— Ce-ați zis?

— M-ați auzit foarte bine.

— Fata e minoră, aș putea să vă reclam.

— Prostii! Majoratul sexual e fixat la 15 ani în țara asta. Și dacă insistați pe drumul ăsta, dumneavoastră sunteți cel care ar putea avea probleme.

— O, da? zise Servaz sarcastic.

— Sunt avocat, i-o trânti celălalt.

La naiba, gândi poliţistul. Asta-i mai lipsea.

— Da, continuă iubitul fetei sale. Înscris în baroul din Toulouse. Margot era sigură că n-o să întârziaţi să ne descoperiţi... *legătura.* Vă stimează foarte mult, bineînţeles, dar în unele chestii vă consideră puţin... demodat...

Servaz tăcea, uitându-se drept înainte.

— Sub aparenţa ei rebelă, Margot e o fată extraordinară, sclipitoare şi independentă. Şi mult mai matură decât credeţi dumneavoastră. Astea fiind spuse, aveţi dreptate: nu intenţionez să-mi părăsesc familia pentru ea. Margot o ştie prea bine. De altfel, şi ei i se mai întâmplă să frecventeze tineri de vârsta ei.

Servaz vru să-i spună să tacă.

— Chestia asta durează de mult? întrebă cu o voce care i se păru stranie chiar şi lui.

— De zece luni. Ne-am întâlnit la o coadă la cinema. Şi a fost cea care a făcut primul pas, să ştiţi.

Adică avea 16 ani când se întâmplase... Sângele începu să-i bubuie în urechi. I se părea că vocea bărbatului era acoperită de bâzâitul a mii de albine.

— Vă înţeleg preocuparea, zise avocatul, dar e inutilă: Margot e o fată sănătoasă, echilibrată, care se simte bine în pielea ei – capabilă să ia singură decizii.

— Se simte bine în pielea ei? găsi el forţa să reacţioneze. V-aţi uitat cumva la ea în ultima vreme, i-aţi observat acea... *tristeţe?* E din cauza dumneavoastră?

Tipul păru sincer jenat – dar îi susţinu privirea.

— Nu, zise el, e din cauza *dumneavoastră.* Vă crede pierdut, părăsit, singur. Simte că singurătatea vă macină. Că aţi vrea ca ea să petreacă mai mult timp cu dumneavoastră, că serviciul vă macină, că vă lipseşte mama ei. Şi i se rupe sufletul. Vă repet: Margot vă iubeşte enorm.

Un moment, se lăsă tăcerea. Când începu să vorbească, Servaz o făcu pe un ton rece.

— Frumoasă pledoarie. Dar ar trebui să păstrezi genul ăsta de vrăjeală pentru sala de judecată. Cu mine îţi pierzi timpul.

Cu coada ochiului, observă cu satisfacţie că bărbatul se încordase

văzând că-l tutuiește.

— Acum, ascultă-mă cu atenție. Ești avocat, ai o anumită reputație: în lipsa ei ești mort, profesional vorbind. Că fata mea e majoră din punct de vedere sexual nu schimbă cu nimic lucrurile. Dacă se află că ți-o tragi cu fetițe, s-a sfârșit. O să-ți pierzi clienții unul după altul. Și poate că nevasta ta închide ochii la aventurile pe care le ai acum, dar nu cred că va mai fi la fel de îngăduitoare când banii vor înceta să intre în casă, crede-mă. Așa că îi vei spune lui Margot că s-a terminat, o să te comporți civilizat, o să-i spui ce-ți trece prin cap: la discursuri ieftine te pricepi. Dar eu nu mai vreau să aud niciodată de tine. În plus, am înregistrat mica noastră discuție. Mai puțin finalul. Pentru orice eventualitate. O zi bună.

Se ridică și se îndepărtă zâmbind, fără să mai verifice efectul cuvintelor sale. Îl știa deja. Apoi se gândi la durerea pe care o s-o simtă Margot și pentru o clipă îi păru rău.

★ ★ ★

În ziua de Crăciun, Servaz se trezi devreme. Coborî fără zgomot la parter. Se simțea plin de energie. Rămăsese până spre dimineață să discute cu Margot, după ce toată lumea se dusese la culcare: un tete-â-tete tată-fiică în acel salon care nu era al lor, așezați pe canapea, lângă bradul împodobit.

Ajuns la capătul scării, aruncă o privire spre termometrul interior/exterior. Un grad peste zero. Și 15 în interior: gazdele dăduseră căldura mai mică peste noapte și era frig.

Servaz rămase câteva clipe să asculte liniștea. Și-i imagină sub plapumă: Vincent și Charlène, Megan, Margot… Era pentru prima dată după multă vreme când se trezea în altă parte decât acasă în dimineața de Crăciun. Un sentiment persistent de înstrăinare, dar nu dezagreabil. Dimpotrivă. Sub același acoperiș dormeau adjunctul și cel mai bun prieten, soția lui care-i inspira o dorință violentă și fiica sa. Ciudat? Cel mai ciudat era că accepta situația așa cum se prezenta. Când îi spusese lui Espérandieu că urma să petreacă Revelionul împreună cu fiica lui, acesta îi invitase imediat. Servaz se pregătise să refuze, dar spre marea lui surpriză, acceptase.

— Nici măcar nu-i cunosc! protestase Margot în mașină. Mi-ai spus că o să fim doar noi doi, nu că o să petrecem o seară între

polițiști!

Dar Margot se înțelesese foarte bine cu Charlène, Megan și mai ales cu Vincent. La un moment dat, ușor amețită, fluturase chiar o sticlă de șampanie exclamând: „N-aș fi crezut niciodată că un gabor poate fi atât de simpatic!” Era prima dată când Servaz își vedea fata beată. Vincent, aproape la fel de amețit ca ea, râsese cu lacrimi, lungit pe covor, lângă canapea. El, pe de altă parte, se simțise puțin nelalocul lui la început, în prezența lui Charlène. Nu putea să uite gestul ei din galerie. Dar alcoolul și atmosfera îl ajutaseră și sfârșise prin a se relaxa.

Tocmai se îndrepta spre bucătărie în picioarele goale, când tălpile îi întâlniră un obiect care începu să lumineze și să scoată sunete stridente. Un robot japonez. Sau chinezesc. Se întrebă dacă nu existau mai multe chestii chinezești decât franțuzești în țara lor binecuvântată. Apoi, o formă neagră țâșni din salon și veni să i se arunce la picioare. Servaz se aplecă și mângâie viguros burta câinelui pe care Espérandieu îl lovise pe drumul înapoi de la discotecă și pe care un veterinar trezit din somn la trei dimineața îl salvase. Animalul se dovedise foarte afectuos și cuminte. Așa că adjunctul se hotărâse să-l păstreze. În amintirea acelei glaciale nopți de chin, îl botezase Umbră.

— Bună, prietene, zise el. Și Crăciun fericit. Cine știe unde ai fi fost acum, dacă n-ai fi avut strălucita idee să traversezi drumul ăla, nu?

Umbră îi răspunse cu câteva scheunături aprobatoare, coada lui neagră bătând picioarele comandantului, care rămase trăsnit la intrarea în bucătărie. Contrar a ceea ce crezuse, nu era primul care se trezise: Charlène Espérandieu era deja în picioare. Ea pusese deja ceainicul și cafetiera în funcțiune și așeza felii de pâine în prăjitor. Femeia îi întoarse spatele și el o contemplă un moment, cu părul ei lung și roșcat căzând peste halat. Tocmai făcea stânga împrejur cu un nod în gât, când ea se întoarse spre el, cu o mână pe burta rotunjită.

— Bună, Martin.

O mașină trecu foarte încet pe stradă, dincolo de fereastră. La streașina casei, niște luminițe clipeau așa cum o făcuseră toată noaptea. *O adevărată noapte de Crăciun,* își zise el. Făcu un pas înainte și călcă pe o jucărie de pluș care măcăi sub piciorul lui.

Charlène râse și se aplecă s-o ridice. Apoi se îndreptă, îl trase spre ea, luându-l cu o mână de ceafă și îl sărută pe gură. Servaz se simţi roșind instantaneu. Ce se întâmpla dacă apărea cineva? În același timp, simţi un fior de dorinţă punând stăpânire pe el, în ciuda pântecelui rotund ce-i despărţea. Nu era prima dată când îl săruta o femeie însărcinată – dar era întâia oară când o făcea una pe care n-o lăsase el.

— Charlène, eu...

— Șșșt... Nu spune nimic. Ai dormit bine?

— Foarte. Pot... pot să iau o cafea?

Ea îl mângâie afectuos pe obraz și se îndreptă spre mașină.

— Charlène...

— Nu spune nimic, Martin. Nu acum. Vorbim mai târziu: e Crăciunul.

El luă ceașca de cafea și o bău fără să realizeze ce face, cu mintea golită. Avea gura încleioșată. Regretă imediat că nu se spălase pe dinţi înainte de a coborî. Când se întoarse, ea dispăruse. Își apăsă coapsele de blatul de bucătărie cu impresia că un întreg mușuroi de termite i se trezise în vintre. Simţea și în oase și mușchi stigmatele aventurii de pe munte. Era cel mai straniu Crăciun pe care-l avusese vreodată. Și cel mai înspăimântător. Nu putea să uite că Hirtmann era undeva pe afară. Oare părăsise regiunea? Era deja la mii de kilometri depărtare? Ori bântuia prin zonă? Se gândea la el fără încetare. Și la Eric Lombard: îi găsiseră în sfârșit cadavrul. Înghețat. Servaz avea un frison de fiecare dată când se gândea la el. Oribilă agonie... *Pe care era cât pe ce s-o împărtășească și el.*

Se gândea adesea la acea paranteză înghețată și însângerată pe care o reprezentase ancheta: *ceva atât de ireal.* Și deja atât de departe. Știa că existau aspecte în acea poveste pe care nu și le va putea explica niciodată. Ca acele iniţiale „CS" de pe inele. La ce anume se refereau? Când și cu ce ocazie începuse seria nenumăratelor crime ale cvartetului? Și care dintre ei venise cu ideea, care era liderul? Răspunsurile urmau să rămână pentru totdeauna o enigmă. Chaperon se închisese în sine. Aștepta în închisoare să fie judecat, dar nu ciripise nimic. Apoi se gândi la altceva. În câteva zile, urma să împlinească 40 de ani. Era născut pe 31 decembrie – și, conform

spuselor mamei lui, exact la miezul nopții: aceasta auzise dopurile șampaniilor sărind într-un salon vecin exact în momentul în care el scosese primul țipăt.

Acel gând îl lovi ca un pumn. *O să împlinească 40 de ani... Ce făcuse cu viața lui?*

★ ★ ★

— În definitiv, tu ai făcut cea mai importantă descoperire în această anchetă, declară fără echivoc Kleim162, a doua zi de Crăciun. Nu comandantul tău, cum îl cheamă?

Kleim162 venise să-și petreacă sărbătorile în sud-vest. Coborâse cu o zi în urmă în orașul roz din TGV-ul Paris-Bourdeaux-Toulouse.

— Servaz.

— În fine, pe scurt, Domnul Citez-proverbe-latine-în-timp-ce-rezolv-crime, o fi el regele anchetatorilor, dar de data asta i-ai luat fața.

— Să nu exagerăm. Am avut noroc. Și Martin a făcut o treabă remarcabilă.

— Ce orientare sexuală are Zeul tău coborât printre muritori?

— 150 la sută hetero.

— Păcat.

Kleim162 îți scoase picioarele de sub pătură și se așeză pe marginea patului. Ea gol. Vincent Espérandieu profită de moment ca să-i admire spatele musculos, în timp ce trăgea din țigară, întins pe pernă, cu o mână sub cap. O peliculă fină de transpirație îi strălucea pe piept. Când Kleim162 se ridică să meargă la baie, polițistul nu se putu abține să nu mângâie cu privirea fesele ziaristului. În spatele obloanelor ningea în sfârșit, în ziua aceea de 26 decembrie.

— Doar nu ești îndrăgostit de el? strigă Kleim162 prin ușa deschisă a băii.

— Nevasta mea e.

Capul blond se iți pe ușă instantaneu.

— Cum adică? Și-o trag?

— Nu încă, zise Vincent suflând fumul spre tavan.

— Dar nu era însărcinată? Și el nu trebuia să fie viitorul naș?

— Ba da.

Kleim162 se uită la el cu o nedumerire neprefăcută.

— Şi nu eşti gelos?

Espérandieu zâmbi din nou, dându-și ochii peste cap. Tânărul jurnalist clătină din cap profund șocat și dispăru din nou în baie. Espérandieu își puse la loc căștile. Vocea minunat de răgușită a lui Mark Lanegan răspundea murmurelor diafane ale lui Isobel Campbell în *The False Husband.*

★ ★ ★

Într-o frumoasă zi de aprilie, Servaz trecu s-o ia pe fiica lui de la fosta soţie. Zâmbi când o văzu ieşind din casă cu rucsacul în spate şi cu ochelari de soare la ochi.

— Pregătită? întrebă el când fata se aşeză în dreapta.

O luară pe autostradă spre Pirinei şi se îndreptară (nu fără o mâncărime la ceafă şi o încruntare din partea lui Servaz) spre ieșirea Montréjeau/Saint-Martin-de-Comminges. Apoi rulară spre sud, înspre munţi. Era o vreme deosebit de frumoasă, cu cer albastru şi culmile munţilor albe în zare. Prin geamul întredeschis, aerul curat îţi dădea ameţeală ca eterul. Relaxată, Margot își pusese muzica preferată la maximum în căşti şi cânta şi ea – dar treaba asta nu reuși să-i strice buna dispoziţie lui Servaz.

Îi venise această idee de ieșire cu o săptămână în urmă, când Irène Ziegler îl sunase, după luni întregi de tăcere. Traversară sate pitoreşti, cu munţii care se apropiau din ce în ce mai mult până când fură atât de aproape că nu-i mai văzură deloc și drumul urcă în pantă. La fiecare curbă, descopereau panorame grandioase în fundul câmpiilor înverzite: cătune ascunse în văi, râuri sclipind în soare, fâșii de ceaţă acoperind turmele aureolate de lumină. Peisajul, gândi el, nu mai părea acelaşi. Apoi ajunseră în mica parcare. Soarele dimineţii, ascuns îndărătul munţilor, nu apăruse încă. Totuşi, nu erau primii. O motocicletă era parcată în fund. Două persoane îi aşteptau, aşezate pe nişte pietre mari. Se ridicară.

— Bună, Martin, zise Ziegler.

— Bună, Irène. Ţi-o prezint pe Margot, fiica mea. Margot, Irène.

Poliţista îi strânse mâna fetei şi se întoarse ca să le-o prezinte pe frumoasa brunetă care o însoţea. Zuzka Smatanova avea o strângere de mână fermă, păr lung de abanos și un zâmbet strălucitor. Schimbară doar câteva cuvinte înainte de a porni la drum, ca şi cum

s-ar fi despărţit doar în ajun. Ziegler şi Martin mergeau înainte, Zuzka şi Margot rămaseră liniştite în urmă. Servaz le auzea râzând în spate. El şi Irène începură să discute puţin mai departe, în timpul lungii ascensiuni. Pietricelele de pe drum trosneau sub tălpile groase ale încălţărilor şi murmurul apei urca din pârâul ce curgea puţin mai jos. Soarele le încălzea deja feţele şi picioarele.

— Mi-am continuat cercetările, zise ea dintr-odată, în timp ce treceau peste un mic pod arcuit, din brad.

— Cercetările în legătură cu ce?

— Cu cvartetul.

El îi aruncă o privire circumspectă. Nu voia să-şi strice acea zi frumoasă.

— Şi?

— Am descoperit că, atunci când aveau 15 ani, Chaperon, Perrault, Grimm şi Mourrenx au fost trimişi de părinţi într-o tabără de vacanţă. La mare. Ştii cum se numea tabăra?

— Te ascult.

— Tabăra Strenes[51].

— Şi?

— Îţi aminteşti literele de pe inel?

— C S, zise Servaz oprindu-se brusc.

— Da.

— Crezi că…? Că acolo a început totul…?

— E posibil.

Lumina dimineţii juca prin frunzele unui crâng de plopi ce tremurau în briza uşoară, la marginea cărării.

— 15 ani… Vârsta la care începem să intuim cine suntem cu adevărat… vârsta prieteniilor pe viaţă… dar şi a descoperirii propriei sexualităţi, zise Servaz.

— Şi vârsta primelor crime, adăugă Ziegler, uitându-se la el.

— Da, ar putea fi şi asta.

— Ori altceva, zise ea.

— Ori altceva.

— Ce se întâmplă? lansă Margot ajungând lângă ei. De ce v-aţi

[51] Rândunica de Mare.

oprit?

Zuzka le aruncă o privire pătrunzătoare.

— Relaxaţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Servaz se uită în jur. Era o zi cu adevărat magnifică. O clipă, gândul îi zbură la tatăl său. Zâmbi:

— Da, să ne relaxăm, zise el pornind înainte.

Precizări

Unele informaţii şi fapte prezentate în această carte pot părea rodul unei imaginaţii excesive. Ei bine, nu e aşa. Uzina subterană săpată la 2000 de metri altitudine există, doar că am deplasat-o câteva zeci de kilometri. În plus, unele tehnici psihiatrice descrise aici, ca de exemplu tratamentul aversiv sau pletismografia peniană, sunt, din păcate, practicate în unele spitale din Franţa şi din lume. Ca şi electroşocurile care, chiar dacă au suferit unele modificări din epoca lui Lou Reed şi a melodiei *Kill Your Sons,* sunt încă de actualitate în această ţară, în secolul XXI. Cât despre muzica ascultată de Espérandieu, puteţi s-o descărcaţi oricând.

Mulțumiri

În materie de mulţumiri, suspectul nr. 1 se numeşte Jean-Pierre Schamber. Vinovat ideal care îmbină siguranţa gustului, pasiunea pentru romane poliţiste şi alte genuri de literatură şi cunoştinţele în materie de muzică, care mi-au lipsit amarnic. El e cel care, încă de la primele pagini, m-a făcut să înţeleg că n-ar fi fost bine să mă opresc acolo. Mulţumesc, prietene!

Ceilalţi suspecţi au, indiferent de gradul lor de vinovăţie, o parte de vină în această crimă: soţia mea, care ştie ce înseamnă să trăieşti în preajma unui scriitor și care îmi face viaţa infinit mai uşoară, fiica mea, globe-trotter pentru care planeta însăşi e un teren prea mic de joacă – mi-ar trebui trei vieţi ca să ţin pasul, fiul meu, care ştie mult mai multe decât mine despre noile tehnologii și care, sper, le va lăsa deoparte pentru a citi ce-am scris.

Dominique Matos Ventura reprezintă cu siguranță o altă pistă: fără încurajările, talentul și complicitatea ei, această carte n-ar exista. Cântecele ei au reprezentat de altfel coloana sonoră a cărţii în timp ce o scriam.

Poate că nu chiar suspect, dar cu siguranţă dubios: Greg Robert, neobosit căutător de greşeli, cititor răbdător, al cărui singur defect e că adoră genul fantasy. Greg e în primul rând un prieten și doar la urmă un nepot.

Urmează apoi complicităţile demonstrate: toată echipa de la editura XO, începând cu Bernard Fixot însuși, foarte pretenţiosul plăsmuitor de regi, Edith Leblond, pentru competenţa și susţinerea ei, Jean-Paul Campos, pentru că s-a declarat fan numărul 1, Valérie Taillefer, pentru ale ei „savoir-faire" și „faire-savoir", Florence Pariente, Gwenaëlle Le Goff, și, bineînţeles, *last but not least,* Caroline Lepée, care poate transforma cel mai ruginit metal în aur.

Şi apoi, mulţumesc lui Gaëlle pentru fotografii, lui Patrick pentru umorul lui special, lui Claudine și Philipe pentru că au uns mecanismele, surorii mele și lui Jo pentru că au fost mereu lângă mine și întregului clan K: Loïc pentru Bretania lui, Christian pentru pivniţă (și instrumentarul lui), Didier pentru că e prietenul ideal,

Dominique, Ghislaine, Patricia, Nicole pentru hohotele lor de râs…

În definitiv, contrar a tot ce auzisem, scrisul nu e o activitate atât de solitară pe cât se crede.

BERNARD

MINIER

CRIME

Captivant!
Un succes remarcabil!

LE POINT

Într-o vale greu accesibilă din Pirinei, câțiva muncitori descoperă cadavrul decapitat al unui cal, suspendat pe un versant înghețat. În aceeași zi, Diane Berg își ia în primire postul de psiholog la centrul psihiatric de maximă securitate din vale.

Cazul straniu al calului decapitat îi este încredințat lui Martin Servaz, un comandant de poliție înzestrat cu o intuiție extraordinară. Împreună cu Irène Ziegler, căpitan de poliție, Servaz vrea să afle ce a fost în mintea celui care a omorât animalul, l-a jupuit, apoi l-a agățat la o altitudine de peste 2 000 de metri.

O atmosferă apăsătoare, o intrigă plină de suspans și o explorare a celor mai tainice frici ale noastre.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0667-7
9 786064 006677